
BRIAR U #2
CÂND PERICOLUL
DEVINE IREZISTIBIL
ELLE KENNEDY
AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE

BRIAR U #2

CÂND PERICOLUL DEVINE IREZISTIBIL

Redactor: Mădălina Mangalagiu
DTP: Simona Bănică

Copyright © 2019. THE RISK by Elle Kennedy

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-33-4
ISBN e-pub: 978-606-9713-48-8

București, 2023

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Briar U : când pericolul devine irezistibil / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză şi note de Sorin Petrescu. - Bucureşti : Epica, 2023

ISBN 978-606-9713-33-4

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)
821.111

ELLE KENNEDY

BRIAR U #2

CÂND PERICOLUL DEVINE IREZISTIBIL

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2023

1

BRENNA

Tipul cu care urmează să mă-ntâlnesc întârzie.

Nu sunt nesuferită. De obicei, le las băieților o marjă de cinci minute. Pot să iert o întârziere de cinci minute.

După șapte minute, încă sunt îngăduitoare cât de cât, mai ales dacă întârzierea este însoțită de un telefon sau de un mesaj prin care tipul mă previne că nu va ajunge la fix. Traficul e parșiv. Uneori, orice-ai face, tot întârzii.

După zece minute, îmi pierd răbdarea. Iar dacă nesimțitul întârzie zece minute și, mai mult de-atât, nu mă sună, nici nu mă mai obosesc. Plec fără discuții!

Dacă după un sfert de oră tot nu am șters-o de acolo, să-mi fie rușine! De ce naiba mai stau în restaurant?

Sau, mai degrabă, în cazul de față, în cantină.

Sunt într-un separeu din Della's. E un soi de cantină-cafenea din Hastings, decorată în stilul anilor '50. Orășelul Hastings îmi va fi cămin în următorii doi ani. Din fericire, nu sunt nevoită să numesc casa tatei „acasă". Tata și cu mine locuim în același oraș, dar, înainte să mă transfer la Universitatea Briar, l-am lămurit că n-o să mă mut înapoi cu el. Gata! Am părăsit cuibul. În niciun

caz n-o să zbor înapoi, ca să-i suport atitudinea protectoare exagerată și să mănânc mâncarea de rahat pe care o gătește.

— Încă o cafea, scumpo?

Chelnerița — o femeie cu păr creț și roșu, într-o uniformă din poliester alb cu albastru — mă privește compătimitor. Pare să aibă spre treizeci de ani. Conform ecusonului, o cheamă Stacy. Probabil știe că am fost lăsată cu ochii-n soare.

— Nu, mersi! Doar nota, te rog.

Se îndepărtează, iar eu scot telefonul și îi trimit iute un mesaj lui Summer, una dintre prietenele mele. E numai vina ei. Ca atare, n-are decât să-mi suporte frustrarea.

EU: *Mi-a tras clapa.*

Summer îmi răspunde numaidecât, ca și cum ar fi așteptat cu telefonul în mână, ca să-i dau raportul despre întâlnire. De fapt, sunt sigură că așa e. Noua mea prietenă e teribil de băgăcioasă.

SUMMER: *OMG! NU!!*

EU: *Da.*

SUMMER: *Ce dobitoc! Îmi pare rău, Bee.*

EU: *Mda. Într-un fel, nu mă mir. E fotbalist, iar fotbaliștilor li s-a dus vestea de nesimțiți ce sunt.*

SUMMER: *Credeam că Jules e altfel.*

EU: *Te-ai înșelat.*

Apar trei puncte pe ecran, deci Summer tastează. Deja știu care-o să fie replica ei: încă o scuză pe care, în momentul ăsta, nu am chef s-o citesc. N-am chef de nimic altceva decât să plătesc pentru cafea, să mă întorc în apartamentul meu minuscul și să-mi scot sutienul.

Fotbalist tâmpit! Și când te gândești că m-am machiat pentru el! Da, ar fi trebuit să fie doar o întâlnire la cafea, dar tot am făcut un efort să arăt prezentabil.

Scotocesc prin portofel, după niște bancnote mai mici. Când peste masă se așterne o umbră, presupun că a venit Stacy, ca să-mi aducă nota de plată.

M-am înșelat.

Aud o voce masculină și arogantă:

— Salut, Jensen! Tipul ți-a tras clapa?

Bleah! Dintre toți oamenii care ar fi putut să apară în clipa asta, el e ultimul pe care vreau să-l văd.

Jake Connelly se strecoară în partea opusă a separeului, iar eu mă încrunt la el, bănuitoare.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb.

Connelly este căpitanul echipei de hochei de la Harvard. Asta înseamnă că e INAMICUL NOSTRU. Harvard și Briar sunt rivale, iar tatăl meu e antrenorul principal al hocheiștilor de la Briar. De zece ani ocupă acest post, timp în care echipa a câștigat trei campionate. Epoca lui Jensen — ăsta-i titlul unui articol pe care l-am citit recent, într-unul dintre ziarele din New England. Pe o pagină întreagă, autorul descria cum face prăpăd Briar în sezonul ăsta. Din păcate, și Harvardul e pe cai mari, mulțumită vedetei care tocmai s-a așezat în fața mea.

— Eram prin apropiere și am zis să intru, îmi răspunde Jake.

Ochii lui verzi sclipesc amuzați.

Ultima oară când l-am văzut, el și un coechipier de-al lui se strecuraseră printre spectatorii adunați la patinoarul Universității Briar. Veniseră să-și spioneze adversarii. Nu după mult timp, echipa noastră i-a învins într-un meci. A fost nespus de plăcut. Victoria asta a compensat pentru faptul că la începutul sezonului am pierdut un meci împotriva lor.

— Îm-hm... Sunt sigură că doar *din întâmplare* ești în Hastings. Nu cumva locuiești în Cambridge?

— Ei, și?

Îi adresez un rânjet.

— Păi, Cambridge-ul e la o oră distanță de-aici. Nu știam că am un admirator care mă urmărește peste tot.

— M-ai prins! exclamă el. Te urmăresc.

— Sunt flatată, Jakey. A trecut ceva timp de când un tip a fost așa de topit după mine, încât a venit tocmai dintr-un alt oraș ca să mă pândească.

Buzele i se curbează într-un surâs:

— Ascultă, oi fi tu al naibii de sexy, dar...

— Zău? Crezi că sunt sexy?

— ... nu mi-aș irosi banii de benzină ca să vin până aici, ca să-mi fac ouăle omletă. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Jensen.

Își trece degetele prin părul negru. Acum îl poartă ceva mai scurt. Un început de barbă îi umbrește obrajii.

— O spui ca și cum m-ar interesa ouăle tale, îi răspund cu voce dulce.

— Mă refer la cele metaforice. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu cele reale, Hottie! mi-o întoarce el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, Connelly, ce naiba cauți aici?

— Am venit să-mi vizitez un prieten. Iar ăsta pare un loc potrivit să beau o cafea înainte să mă întorc acasă.

— Ai un prieten? Ce ușurare! Te-am văzut pierzând vremea cu coechipierii tăi, dar am crezut că se prefac că te simpatizează, fiindcă ești căpitanul echipei.

— Mă plac pentru că sunt absolut grozav.

Îmi zâmbește cu toată gura.

Are un zâmbet care-ți topește chiloții pe tine. Așa a spus odată Summer despre Jake. Jur că fata asta are o obsesie pentru Connelly. Zice că e ireal de atrăgător, sexy de-ți explodează ovarele, drăguțel-drăguțel și devorabil.

Summer și cu mine ne-am cunoscut cu doar două luni în urmă. Cât ai clipi, din străine am devenit cele mai bune prietene. Summer s-a transferat la noi de la o altă universitate, după ce a

incendiat, din greșeală, sediul unei asociații studențești de fete. Cum să n-o îndrăgesc pe nebuna asta? Summer studiază moda. Mă distrez de minune cu ea. Crede că Jake Connelly mi-a picat cu tronc.

Se înșală. Tipul e superb și joacă hochei extraordinar de bine, dar i s-a dus vestea că umblă cu prea multe fete. Firește, nu-i ceva anormal. Numeroși sportivi au la dispoziție o mulțime de fete pe care nu le deranjează deloc: 1) să facă sex cu ei, când și când; 2) să nu aibă o relație exclusivă cu ei; 3) să fie puse mereu pe locul al doilea, după hochei.

Dar eu nu sunt ca ele. Nu am nimic împotriva partidelor ocazionale de sex, dar pentru mine punctele 2 și 3 nu sunt negociabile.

Pe deasupra, taică-miu m-ar jupui de vie dacă ar afla că ies la întâlniri cu INAMICUL. Tata și Daryl Pedersen — antrenorul lui Jake — sunt rivali de ani buni. Dacă e să mă iau după tata, antrenorul Pedersen sacrifică bebeluși în numele diavolului, iar în timpul liber practică magia neagră.

— Am o grămadă de prieteni, adaugă Connelly. Inclusiv unul foarte apropiat care învață la Briar.

— Am impresia că, atunci când cineva se laudă că are o grămadă de prieteni, de regulă nu are niciunul. Încearcă să compenseze, pricepi?

Îi zâmbesc cu inocență prefăcută.

— Măcar mie nu mi s-a tras clapa, zice Connelly.

Zâmbetul meu dispare.

— Nu mi-a tras nimeni clapa!

Însă chiar acum chelnerița se apropie de separeu și mă dă de gol. În ochi ei se citește ușurare amestecată cu admirație. Îl măsoară pe Jake din cap până-n picioare.

— Ai venit! exclamă Stacy. Ne făceam griji.

Noi? Nu mi-am dat seama că îmi împărtășește preocuparea.

Connelly gesticulează spre ferestrele cafenelei, pe care se scurg pârâiașe de umezeală. Pentru o clipă, o rază luminează cerul întunecat.

Jake se justifică:

— Am întârziat fiindcă șoselele sunt alunecoase. Trebuie să fii foarte atent când conduci pe ploaie, știi?

Uaaau! Serios?!? Avem un geniu printre noi. Anunțați repede comitetul de acordare a Premiului Nobel!

Buzele lui Jake zvâcnesc.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut? îl întreabă Stacy.

Îi arunc lui Jake o privire amenințătoare.

Îmi răspunde cu o strâmbătură, după care se întoarce spre chelneriță și-i face cu ochiul.

— *Mor* după o ceașcă de cafea! îi răspunde, trăgând cu ochiul la numele scris pe ecusonul ei. Stacy, mai adu o cafea pentru fata bosumflată cu care mă întâlnesc!

— Nu vreau cafea și nici nu mă întâlnesc cu tine! mârâi la el.

Stacy e nedumerită.

— Zău? Dar...

— Tipul ăsta e un spion de la Harvard. A venit aici ca să afle care-s slăbiciunile hocheiștilor de la Briar. Nu-i cânta în strună, Stacy! El e inamicul.

Jake chicotește.

— Ce teatrală ești! N-o lua în seamă, Stacy! E doar nervoasă c-am întârziat. Adu-ne două cafele și niște tartă, dacă nu te superi. Vreau o felie de...

Privirea lui poposește pe vitrina aflată dedesubtul tejghelei.

— Fir-ar să fie! Nu mă pot hotărî. Toate arată delicios.

Stacy șoptește:

— Da, și tu ești delicios...

— Poftim? întreabă el, deși felul în care zâmbește mă face să cred că a auzit-o cât se poate de clar.

Stacy roșește.

— Ăăă... Spuneam că ne-a mai rămas doar tartă cu nuci pecan și tartă cu piersici.

— Mmmm...

Jake își linge buza de jos. E o mișcare ridicol de sexy. Totul la el e sexy. Uite, de-asta îl urăsc.

— Știi cum facem? Luăm câte o felie din fiecare, te rog. Partenera mea și cu mine o să le împărțim.

— Ba bine că nu, spun eu, dar Stacy a luat-o deja la goană, să facă rost de feliile alea tâmpite de tartă pentru Regele Connelly.

La dracu'!

— Uite ce e, oricât de mult mi-ar plăcea să vorbim despre cât de proastă e echipa ta, sunt prea obosită ca să te iau la mișto în seara asta.

Încerc să-mi domolesc neliniștea, dar vocea mă dă de gol:

— Vreau să merg acasă.

— Nu încă.

Tonul lui vesel, ba chiar batjocoritor, se transformă într-unul mult mai serios:

— Nu am venit la Hastings pentru tine, dar acum, că ne bem cafeaua împreună...

— Împotriva voinței mele! i-o tai eu.

— ... trebuie să vorbim.

— Chiar așa?

În ciuda a ceea ce simt acum, sunt foarte curioasă. Îmi ascund starea folosind sarcasmul:

— *Mor* de nerăbdare să văd ce vrei.

Jake își împreunează palmele pe masă. Are mâini frumoase. Adică, ce să mai vorbim, chiar minunate. Sunt un pic obsedată de mâinile bărbaților. Dacă-s prea mici, îmi piere orice chef. Dacă-s prea mari și cărnoase, parcă mă ia puțin teama. Dar Connelly a fost binecuvântat cu mâini perfecte. Are degete lungi, dar nu osoase. Palme late și puternice, dar nu prea mari. Are unghiile curate, dar pumnul lui e roșu și crăpat, probabil de la o încăierare

pe gheață. Nu-i pot vedea buricele degetelor, dar pun pariu că sunt bătătorite.

Îmi place cum se simt bătăturile pe pielea mea, mai ales pe sfârcuri...

Uf! Nu! N-am voie să gândesc așa îndrăznеț în prezența acestui tip.

— Vreau să stai dracului departe de băiatul meu!

Deși subliniază asta arătându-și dinții, ăla sigur nu e un zâmbet. E prea feroce.

— Care băiat?

Dar amândoi știm că e clar la cine se referă. Am nevoie doar de un deget de la o mână ca să pot număra cu câți jucători de la Harvard mi-am făcut de cap.

L-am cunoscut pe Josh McCarthy la o petrecere de la Harvard la care m-a târât Summer, cu ceva timp în urmă. Inițial, tipul a făcut o criză când a aflat că sunt fiica lui Chad Jensen, dar pe urmă a recunoscut că a exagerat, și-a cerut scuze pe o rețea de socializare și am ieșit apoi împreună de câteva ori. McCarthy e drăguț, plin de haz și un candidat perfect la categoria *Prieteni cu Beneficii.* Cum el locuiește în Boston, nu are cum să mă sufoce cu afecțiunea lui sau să apară neanunțat la ușa mea.

Evident, nu reprezintă o opțiune pe termen lung. Și asta nu are treabă cu „tatăl-meu-o-să-mă-omoare-dacă-află". Adevărul e că McCarthy nu mă stimulează. Nu le are deloc cu sarcasmul și e un pic plictisitor atunci când limba lui nu e în gura mea.

— Vorbesc serios, Jensen, nu vreau să-ți faci de cap cu McCarthy!

— Isuse, mamă ursoaică, nu-ți mai arăta ghearele. Se întâmplă ocazional.

— Ocazional, zici? repetă el.

Nu e o întrebare, ci o batjocură de genul „nu-te-cred".

— Da, ocazional. Vrei s-o rog pe *Siri* să-ți definească cuvântul? Ocazional înseamnă că nu e ceva serios. Deloc.

— Pentru el e.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pentru el, nu și pentru mine.

Totuși, în sinea mea, sunt tulburată de afirmația lui Jake: *Pentru el e.*

Frate, sper să nu fie adevărat. Da, McCarthy îmi trimite mesaje la greu, dar nu m-am grăbit să-i răspund decât la chestiile sexy. Nici măcar nu răspund cu *LOL* când îmi trimite câte un video haios, pentru că nu vreau să-i dau speranțe false.

Dar... poate că nu m-am făcut înțeleasă, cel puțin nu așa cum crezusem inițial, când i-am zis că e doar o aventură?

— M-am săturat să-l tot văd cum se comportă ca un cățeluș bolnav de dragoste, clatină Jake iritat din cap. A luat-o pe arătură și prostia asta îl distrage de la antrenamente.

— Din nou, ce treabă am eu?

— Suntem în toiul turneului de hochei. Știu ce faci, Jensen, și trebuie să încetezi!

— Ce să încetez?

— Să-ți mai bați joc de el. Spune-i că nu ești interesată și că n-o să vă mai vedeți și gata.

— Ah, tăticule, ce sever ești! mă bosumflu eu și-l iau la mișto.

— Nu-s tăticul tău, spune el, și-și așterne zâmbetul pe buze. Deși aș putea să fiu, dacă ai vrea.

— Scârbos! N-o să-ți spun „tăticule" în pat.

Dând dovadă că e maestra lipsei de sincronizare, Stacy revine taman când îmi ies vorbele astea pe gură.

Se împiedică. Tava plină pe care o duce se clatină destul de rău. Tacâmurile clincăne. Când Stacy se întinde în față, mă pregătesc să fiu lovită în față de cafea fierbinte. Dar își revine iute pe poziție, înainte să se întâmple dezastrul.

— Cafea și tartă! spune ea într-un ton ascuțit și vesel, ca și cum n-ar fi auzit nimic.

— Mersi, Stacy, spune Jake, politicos. Îți cer scuze pentru partenerea mea și gura ei spurcată. Cred că înțelegi de ce n-o scot prea mult în lume.

Stacy se înroșește toată și se îndepărtează de noi.

— Ai traumatizat-o pe viață cu fanteziile tale sexuale murdare, mă informează el, apoi începe să înfulece desertul.

— Îmi pare rău, tăticule!

Chicotește după prima îmbucătură, așa că îi scapă câteva firimituri din gură. Ia un șervețel, apoi adaugă:

— N-ai voie să-mi spui așa în public.

Se vede clar în ochii lui verzi cât de zvăpăiat e.

— Păstrează-te pentru mai târziu.

Cealaltă felie — cu nuci pecan, parcă — rămâne neatinsă în fața mea. În schimb, iau în mână ceașca de cafea. Am nevoie de încă o doză de cafeină ca să-mi ascut simțurile. Nu-mi place să stau aici cu Connelly. Dacă ne vede cineva?

— Sau poate o păstrez pentru McCarthy, contraatac eu.

— Neah, n-o să faci asta, mai ia el o bucățică. Urmează s-o termini cu el, ai uitat?

Trebuie neapărat să înceteze să-mi mai dea ordine legate de viața mea sexuală, de parcă el ar fi cel care ia deciziile astea.

— Nu poți să iei hotărâri în locul meu. Dacă vreau să fiu cu McCarthy, atunci o să fiu cu el. Dacă nu vreau să fiu cu McCarthy, atunci n-o să fiu cu el.

— Bine.

Mestecă încet și înghite. Apoi mă întreabă:

— Vrei să fii cu McCarthy?

— Să fiu cu el? Nu.

— Super, atunci suntem pe aceeași lungime de undă.

Îmi țugui buzele și sorb încet din cafea, apoi răspund:

— Hm, nu cred că-mi place să fim pe aceeași lungime de undă. S-ar putea să mă răzgândesc... Ar trebui să-i cer să fim

împreună. Știi cumva de unde aș putea cumpăra un inel de logodnă?

— Nu o să te răzgândești. O terminasei cu el la cinci minute după ce ați făcut sex. Ai doar două motive pentru care i-ai mai trage-o: fie te plictisești, fie încerci să ne sabotezi, spune el și rupe o bucată de crustă cu furculița.

— Ei, serios?

— Da. Nimic nu-ți captează atenția atât de mult timp. Și eu îl cunosc pe McCarthy, e un copil bun. Amuzant, dulce, dar ăsta îi e și ghinionul. „Dulce" nu e îndeajuns pentru o femeie ca tine.

— Iarăși ai impresia că mă cunoști atât de bine...

— Știu că ești fiica lui Chad Jensen. Sunt convins că vei profita de orice ocazie ca să te joci cu mintea jucătorilor mei. Știu că, probabil, în câteva săptămâni, o să ne confruntăm cu Briar în finală, iar învingătorul primește automat o ofertă de a juca în turneul național —

— Noi o să primim oferta aia, ciripesc eu.

— Vreau ca băieții mei să gândească limpede și să se concentreze la meci. Toată lumea zice despre tatăl tău că e o persoană cinstită. Speram să se spună același lucru și despre fiica lui, scoate el un sunet dezaprobator. Și când colo, tu îți bați joc de bietul și scumpul McCarthy.

— Nu-mi bat joc deloc, spun eu, pe un ton iritat. Ne mai facem de cap uneori. E distractiv. În ciuda a ceea ce crezi tu, deciziile mele nu au legătură cu tata sau cu echipa lui.

— Păi, deciziile mele au legătură cu echipa mea, ripostează el, și am hotărât să stai dracului departe de băieții ăștia!

Înghite altă bucată de tartă, apoi continuă:

— Să fiu al naibii, ce bună e! Vrei și tu? îmi întinde el furculița lui.

— Mai degrabă mor, decât să-mi pun buzele pe furculița aia!

— Aș vrea să încerc tarta cu nuci pecan, te superi? mă întreabă el, râzând.

— Tu ești ăla care a comandat-o! mă holbez eu lung la el.

— Uau, arțăgoasă mai ești în seara asta! Dar cred că și eu aș fi fost la fel dacă mi s-ar fi tras clapa.

— Nu asta s-a întâmplat.

— Cum îl cheamă și unde stă? Vrei să mă duc să-l scutur nițel?

Strâng din dinți, iar el ia o bucată din desertul neatins din fața mea.

— Dumnezeule, asta e și mai bună! Mmm! O nebunie!

Și, dintr-odată, căpitanul echipei de hochei de la Harvard geme de plăcere, ca și cum ar juca într-o scenă din *American Pie*. Încerc să rămân indiferentă, dar locul acela trădător dintre picioarele mele are alte idei, furnicându-mă sălbatic la auzul sunetelor scoase de Jake Connelly.

— Pot să plec acum? mârâi eu.

Adică, ia stai așa! De ce am nevoie de *permisiune*? Nu mă ține nimeni ostatică aici. Nu pot să spun că nu sunt oarecum amuzată, dar tipul ăsta m-a acuzat că mi-am tras-o cu omul lui doar ca să le slăbesc șansele în fața celor de la Briar.

Îmi iubesc echipa, dar nici *chiar așa*.

— Sigur. Poți să pleci, dacă vrei. Dar, mai întâi, trimite-i lui McCarthy un mesaj că ați terminat-o.

— Îmi pare rău, Jakey, dar nu primesc ordine de la tine.

— Primești de acum încolo. Am nevoie ca McCarthy să se concentreze pe joc. Așa că pune capăt întâlnirilor cu el.

Îmi înclin bărbia și fac pe încăpățânata. Da, trebuie să clarific lucrurile cu Josh. Credeam că am subliniat îndeajuns faptul că ne vedem doar ocazional, dar e limpede că tipul crede că se întâmplă ceva mai mult, dacă însuși căpitanul echipei zice că e „bolnav de dragoste".

Cu toate astea, nu vreau nici să-i dau lui Connelly satisfacția de a fi de partea lui. Da, chiar atât de meschină sunt.

— Nu primesc ordine de la tine! repet eu.

Îndes o bancnotă de cinci dolari sub ceașca mea de cafea, care e pe jumătate goală. Ar trebui să ajungă pentru cafea, bacșișul lui Stacy și orice altă suferință emoțională o fi suferit ea în seara asta.

— O să fac ce vrea mușchiul meu cu McCarthy. Poate c-o să-l sun chiar acum.

— Mereu ești așa dificilă? își mijește el ochii.

— Da, zâmbesc eu și mă strecor afară din separeu, apoi îmi pun jacheta de piele. Să conduci cu grijă până-n Boston, Connelly! Am auzit că drumurile sunt tare alunecoase când plouă.

El chicotește ușor.

Trag până sus fermoarul jachetei, mă aplec și-mi apropii gura la câțiva centimetri de urechea lui.

— Ah, și Jackey...

Jur că aud cum i se taie respirația.

— O să-ți opresc un loc în tribuna celor de la Briar când o să ajungem în semifinala campionatului național.

2

JAKE

Ajung acasă pe la nouă jumătate. Nu mi-aș permite niciodată să locuiesc singur în apartamentul cu două dormitoare pe care-l împart cu colegul meu de echipă, Brooks Weston, nici măcar cu banii din minunatul meu contract de debutant la profesioniști, pe care l-am semnat cu Oilers. Suntem la ultimul etaj — al patrulea — iar locul ăsta e ridicol. Are o bucătărie cu aparatură profesională, bovindouri, lucarne, o terasă uriașă și chiar și un garaj privat pentru Mercedesul lui Brooks.

Ah, și stau aici pe moca.

Brooks și cu mine ne-am cunoscut cu două săptămâni înainte de începerea anului întâi, la un eveniment de echipă, o cină gen „hai să-ți cunoști coechipierii înainte de începerea semestrului". Ne-am înțeles de minune de la bun început și, când am ajuns la desert, mi-a cerut să mă mut cu el — fără să plătesc chirie, la insistențele lui. Se pare că mai avea un dormitor gol în apartamentul pe care îl deținea în Cambridgeport.

Primise deja permisiunea să locuiască în afara campusului, un avantaj pentru că era fiul extrem de bogat al unui fost absolvent care n-ar mai fi făcut donații, dacă n-ar fi fost mulțumit de

universitate. Tatăl lui Brooks a tras încă vreo câteva sfori și mi s-a dat și mie voie să locuiesc în altă parte. Banii chiar fac totul posibil.

Iar în legătură cu chiria, la început am ezitat, pentru că nimic în viață nu e gratis. Dar cu cât începeam să-l cunosc mai bine pe Brooks Weston, cu atât îmi părea și mai evident că, de fapt, pentru el, *totul* era moca. Tipul nu muncise o zi în viața lui. Fondul lui fiduciar este uriaș și primește de-a gata orice își dorește. Părinții lui, sau slujitorii lui, mai bine zis, i-au făcut rost de apartamentul ăsta, insistând să plătească ei chiria. Așa că, în ultimii trei ani și jumătate, am putut să văd și eu cum e să fii un băiat bogat din Connecticut.

Nu mă înțelege greșit. Nu sunt un terchea-berchea — am încercat să-mi achit partea. Dar nici Brooks, nici părinții lui nu au vrut să primească nimic de la mine. Doamna Weston s-a arătat îngrozită când am deschis subiectul în timpul uneia dintre vizitele lor:

— Voi, băieți, ar trebui să vă gândiți la școală, nu la facturi!

M-am abținut să râd, pentru că eu am plătit facturi de când mă știu. Aveam cincisprezece ani când mi-am luat prima slujbă și, din momentul în care am pus mâna pe primul salariu, a trebuit să intru în rândul lumii și să particip la cheltuielile casei. Făceam cumpărături, plăteam pentru telefonul meu mobil, pentru benzină și cablu.

Ai mei nu sunt sărăntoci. Tata construiește poduri, iar mama e coafeză. Eu zic că ne aflăm între clasa de jos și cea de mijloc. Dar nu am dispus niciodată de sume mari de bani, așa că m-a cam bulversat stilul de viață al lui Brooks. Deja mi-am jurat în secret că, odată ce mă voi stabili în Edmonton și voi obține toate primele din contractul meu cu Liga Națională de Hochei, o să scriu un cec pentru familia Weston, care să acopere cei trei ani în care mi-au plătit chiria.

În timp ce-mi scot bocancii Timberland, începe să-mi vibreze telefonul. Îl scot din buzunar și văd un mesaj de la Hazel, cu care

am luat cina mai devreme într-una dintre cantinele de fițe de la Briar.

HAZEL: *Te-ai întors cu bine?? Afară plouă în draci.*
EU: *Tocma' ce-am intrat pe ușă. Mulțam din nou c-ai făcut cinste.*
HAZEL: *Cu drag. Ne vedem sâmbătă la meci!*
EU: *Așa facem!*

Hazel îmi trimite mai multe emojiuri cu pupici. Alți tipi ar intra la idei, dar nu și eu. Suntem doar prieteni. Ne cunoaștem încă din școala primară.

— Hei! strigă Weston din sufragerie. Suntem cu toții aici și te așteptăm să-ți miști fundul!

Îmi scot jacheta udă. Când ne-am mutat prima oară aici, mama lui Weston a trimis un decorator și a cumpărat toate lucrurile alea la care nu se gândesc băieții, cum ar fi cuiere, pantofare, scurgătoare de vase — se pare că bărbații nu dau doi bani pe lucrurile astea dacă nu vin la pachet cu o femeie.

Îmi las haina în cuierul de pe hol și intru repejor pe ușa care duce în încăperea principală. Apartamentul este *open-space*, drept care coechipierii mei sunt împrăștiați atât prin sufragerie, cât și prin bucătărie, unde câțiva s-au așezat pe scaunele de lângă blat.

Mă uit prin jur. N-au venit chiar toți. O las însă mai moale, fiindcă i-am anunțat din scurt. Întorcându-mă din Hastings, m-am tot gândit la cum ne-a luat Brenna peste picior când a vorbit despre semifinale și mi-am făcut griji că-l distrage pe McCarthy de la ale lui. Lucru care m-a făcut să cercetez toate celelalte distrageri care ar putea încetini echipa. Și cum eu nu stau pe gânduri, le-am trimis tuturor un mesaj: *Ședință, la mine, acum.*

Majoritatea membrilor din echipă — vreo douăzeci dintre noi — au umplut spațiul spațiul, ceea ce înseamnă că simt miros de gel de duș, parfum și transpirație de la idioții care s-au hotărât să nu se spele înainte să vină aici.

— Salut! Mulțumesc că ați venit!

Primesc drept răspuns ceva aprobări din cap, câteva „nu-i bai" și un mormăit de la mai toată lumea.

Singura persoană care nu mă bagă în seamă este Josh McCarthy. Stă sprijinit de peretele din dreptul canapelei din piele maro, cu privirea lipită de telefon. După limbajul trupului, ai zice că e cam nemulțumit, fiindcă, din când în când, umerii i se încordează ușor.

Probabil că Brenna Jensen îl are la degetul mic. Când mă gândesc la asta, mă încearcă și pe mine un sentiment de nemulțumire. Puștiul nici n-ar trebui să-și irosească timpul. McCarthy e student în anul doi și arată binișor, dar nu e deloc de nasul ei. Brenna e foarte atractivă. Nu e nicio îndoială că e una dintre cele mai sexy femei pe care le-am văzut vreodată. Și are și o gură cât o șură. Una care mai și trebuie închisă din când și când, poate cu o altă gură apăsată pe ea... sau cu o sculă care să alunece printre buzele ei roșii.

Rahat! Scap repede de imaginea asta din mintea mea. Da, Brenna e frumoasă, dar reprezintă o distragere. De când am intrat în cameră, McCarthy nici măcar nu și-a ridicat privirea din ecran.

Îmi dreg glasul. Tare. El și cu celălalt tip problemă care se holba în telefon își rotesc capetele spre mine.

— O să fiu scurt, le spun eu.

— Bine faci, zice Brooks de pe canapea. Am lăsat o tipă să mă aștepte în pat ca să vin la ședința asta.

Poartă doar o pereche de pantaloni negri de trening. Îmi dau ochii peste cap. Normal că Brooks i-o trăgea cuiva chiar acum. Mereu i-o trage cuiva. Nu că eu aș fi mai breaz. Am adus și eu destule fete aici. Mi-e milă de vecinii de sub noi, care trebuie să suporte tropăielile în sus și-n jos pe scări. Din fericire pentru ei, nu dăm prea multe petreceri. Să dai o paranghelie e nasol — cine vrea să-și transforme locuința în tomberon? Pentru asta există casele asociațiilor de studenți.

— Nu ești singurul, zice Dmitri, cel mai bun fundaș al nostru, către Weston. Și eu m-am dat jos din pat pentru asta. Din pat! Pentru că sunt al naibii de obosit!

— Toți suntem, intervine Heath, atacantul nostru de stânga, student în anul trei.

— Chiar așa, D, bine ai venit în clubul celor obosiți! îl batjocorește Coby, unul dintre studenții din ultimul an.

Mă duc în bucătărie și iau o sticlă cu apă. Da, îi înțeleg. Luna trecută a fost intensă. Fiecare echipă din Divizia I e băgată până la coate în calificări, ceea ce înseamnă că ne așteaptă o lună plină cu cele mai competitive meciuri de hochei dintotdeauna. Ne batem care mai de care pentru a primi oferta de a juca în campionatul național și, dacă nu ne iese, sperăm să avem un record destul de bun pentru a fi selectați în finale. E vorba de toate meciurile din sezon aici.

— Da, cad eu de acord, desfăcând sticla. Suntem obosiți. Abia dacă mai pot să-mi țin ochii deschiși la cursuri. Am vânătăi pe tot corpul. Mănânc meciurile astea preliminarii pe pâine. Mă gândesc obsesiv la fel de fel de strategii înainte de culcare, spun eu și iau o gură de apă. Dar știam că asta ne așteaptă și suntem foarte aproape de recompensă. Meciul ăsta cu Princeton va fi cel mai dur din sezonul ăsta.

— Nu de Princeton îmi fac eu griji, spune Coby pe un ton arogant și se strâmbă. I-am bătut deja o dată anul ăsta.

— Pe la începutul sezonului, îi atrag eu atenția. De atunci, au devenit mai buni. Au avut succes mare în sferturi, când au jucat cu Union.

— Și ce? dă Coby din umeri. Și noi am spălat cu alții pe jos.

Are dreptate. Weekendul trecut am jucat unul dintre cele mai bune meciuri de hochei de când s-a format echipa asta. Dar suntem în semifinale. De acum devine serioasă treaba.

— Nu mai e vorba de cine câștigă două din trei, le reamintesc eu băieților. E un meci eliminatoriu. Dacă pierdem, s-a terminat.

— După un sezon ca al nostru? întreabă Dmitri. O să fim aleşi pentru campionatul naţional chiar dacă nu ajungem în finală.

— Şi eşti dispus să rişti întregul nostru sezon pentru asta? îl răspund eu. N-ar fi mai bine să primim o ofertă sigură?

— Păi, ba da, dar...

— Dar nimic! îl întrerup eu. N-o să ne bazăm pe faptul că performanţa noastră *poate* o să fie considerată destul de bună cât să fim trimişi mai departe. O să contez pe faptul c-o să-i batem pe ăia de la Princeton weekendul ăsta. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, murmură Dmitri.

— Da, domnule, repetă câţiva dintre băieţii mai tinerei.

— V-am mai spus, nu trebuie să-mi spuneţi mie „domnule"... Doamne!

— Vrei să-ţi spunem Doamne? clipeşte Brooks, cu o inocenţă prefăcută.

— Nici aşa. Vreau doar să câştigaţi. Vreau ca *noi* să câştigăm. Şi suntem aşa de aproape de victorie că o şi simt.

Au trecut... drace, nici măcar nu mai ştiu câţi ani au trecut de când a câştigat Harvard campionatul Asociaţiei Naţionale Sportive a Universităţilor. S-a întâmplat oricum înainte să devin eu căpitan.

— Când a câştigat Crimson finala naţională ultima oară? îl întreb pe Aldrick, băiatul care se ocupă cu statisticile.

Creierul lui e o adevărată enciclopedie. Cunoaşte fiecare amănunt care are legătură cu hocheiul, oricât de neînsemnat ar fi.

— 1989, răspunde el.

— '89, repet eu. Adică au trecut trei decenii de când ne-am putut numi şi noi campioni naţionali. Meciurile tradiţionale cu celelalte universităţi din Boston nu se pun. Finala nu contează. Trebuie să vânăm premiul cel mare.

Arunc iar o privire prin jur. McCarthy e tot cu ochii-n telefon, şi nici măcar nu se chinuie să se ascundă, ceea ce mă scoate din sărite.

— Pe bune, ştii măcar ce i se făcea sculei mele când ai trimis mesaj să ne adunăm aici? se plânge Brooks. Tipa folosea sirop de ciocolată!

Câţiva dintre băieţi încep să fluiere.

— Şi tu voiai doar să ne ţii şi nouă discursul din *The Miracle*?[1] Am priceput, continuă Brooks. E musai să câştigăm.

— Da, musai. Şi *nu* trebuie să fim distraşi de altceva, adaug eu, privindu-i cu subînţeles pe Brooks şi pe McCarthy.

Studentul din anul doi e vizibil uimit:

— Ce?

— Adică şi tu, îl privesc direct în ochi. Nu te mai prosti cu fiica lui Chad Jensen.

Dintr-odată, pare abătut. Nu mă simt prost că l-am dat de gol, pentru că sunt destul de sigur că toţi băieţii şi chiar şi mamele lor ştiau deja. Îşi etalează ieşirile cu Brenna ca pe o medalie de onoare. Nu e chiar aşa de mizerabil încât să se laude prin vestiar, dar nici nu-şi poate ţine gura când vine vorba de frumuseţea ei.

— Uite ce e, băieţi, în mod normal, nu v-aş spune eu ce să faceţi cu sculele voastre, dar vorbim aici de doar câteva săptămâni. Sunt sigur că puteţi să vi le ţineţi în pantaloni până atunci.

— Deci n-are nimeni voie să şi-o tragă? intervine, îngrozit, un băiat din anul trei, pe nume Jonah. Pentru că, în cazul ăsta, aş vrea s-o suni *tu* pe iubita mea, să-i explici cum stă treaba.

— Baftă, căpitane! Vi e o maniacă sexuală, chicoteşte Heath, referindu-se la iubita lui Jonah.

— Şi stai aşa... Nu ai plecat tu aseară cu o roşcată sexy de la bar? întreabă Coby. Pare că nu prea-ţi respecţi regulile.

---

[1] „În seara asta, suntem cea mai bună echipă de hochei din lume. V-aţi născut să fiţi jucători de hochei – fiecare dintre voi. Şi sunteţi aici pentru un motiv." (N. Red.)

— Ipocrizia e cârja diavolului, adaugă Brooks pe un ton solemn.

Îmi înăbuș un oftat și ridic o mână, să-i potolesc.

— Nu zic să nu faceți sex. Zic să nu mai fiți distrași. Dacă nu puteți să vă controlați, nu mai faceți sex. Jonah... tu și cu Vi v-o trageți ca niște iepuri, dar asta nu ți-a afectat niciodată performanța pe gheață. Așa că, din partea mea, puteți să vă călăriți în continuare. Dar tu — îi arunc o altă privire severă lui McCarthy — tu ai dat-o-n bară toată săptămâna la antrenamente.

— Ba nu! protestează el.

Portarul nostru, Johansson, intervine:

— În dimineața asta, ai ratat toate pasele de gol.

McCarthy rămâne stupefiat.

— Ai *apărat* toate încercările mele. Mi se face morală pentru că ești un portar bun?

— După Jack, tu ești cel mai bun marcator al nostru, răspunde Johansson, ridicând din umeri. Ar fi trebuit să înscrii măcar de vreo două ori.

— Ce treabă are Brenna cu faptul că am avut eu o zi nașpa? Eu —

Se oprește brusc și-și privește mâna. Presupun că iar i-a bâzâit telefonul.

— Dumnezeule, nu faci decât să-i dai dreptate lui Connelly! mormăie Potts, unul dintre înaintași. Lasă telefonul! Unii vor să se termine odată ședința asta, ca să meargă acasă și să deschidă o bere.

Îmi rotesc capul spre Potts și adaug:

— Că veni vorba de bere... până una alta, tu și cu Bray sunteți excluși oficial de la toate petrecerile frăției.

Will Bray se împotrivește:

— Ei, haide, Connelly...

— *Beer pongul* e distractiv, înțeleg, dar voi doi trebuie să vă abțineți. Pentru numele lui Dumnezeu, începi să ai burtă de la bere, Potts!

Toți își îndreaptă privirea spre burta tipului care e, în momentul de față, acoperită de un hanorac de la Harvard, dar noi ne întâlnim în fiecare zi în vestiar. Știu ce se află pe sub hainele alea.

Brooks scoate un sunet dezaprobator, apoi spune:

— Nu-mi vine să cred că te iei de corpul lui Potts!

Mă încrunt la colegul meu de apartament.

— Nu mă iau de corpul lui. Doar scot în evidență faptul că toate jocurile alea care implică berea îl încetinesc pe gheață.

— Adevărat, aprobă Potts pe un ton sumbru. Am cam dat-o în bară.

Se aude un pufnit pe nas.

— N-ai dat-o în bară, îl asigur eu. Dar, da, ai putea să lași berea deoparte pentru vreo două săptămâni. Și tu — îi vine rândul lui Weston — a sosit vremea abstinenței și pentru tine.

— Nicio șansă! Sexul îmi dă superputeri.

Îmi dau ochii peste cap. De când stau în preajma lui Brooks, mi-a cam intrat în obicei.

— Nu mă refer la sex, ci la preferințele tale de pe la petreceri.

Îl văd cum își încordează instantaneu maxilarul. Știe foarte bine la ce mă refer, și la fel și coechipierii noștri. Toată lumea știe că lui Brooks îi place să-și facă poftele cu câte un drog sau două la chefuri. Un *joint* acolo, o linie de cocaină dincolo. O face cu grijă și nu sare calul, și presupun că îl ajută faptul că praful alb rămâne în sânge doar patruzeci și opt de ore.

Asta nu înseamnă că tolerez rahatul ăsta. Dar să-i spui lui Brooks ce să facă e ca și cum ai vorbi cu pereții. Odată l-am amenințat c-o să-l părăsc antrenorului, iar Weston mi-a zis că n-am decât. Practică hochei pentru că e distractiv, nu pentru că s-ar da în vânt după el sau c-ar vrea să treacă la profesioniști. Ar putea renunța la joc într-o clipită, iar amenințările n-au efect asupra cuiva care nu se teme să piardă.

Nu e primul care cochetează cu câte un drog din când în când, și nu va fi nici ultimul. Pare să fie doar o simplă distracție,

și nu ia niciodată nimic în ziua meciului. Dar la petrecerea de după? Nu bag mâna în foc că stă cuminte.

— Dacă ești prins sau pici testul de urină, știi ce se întâmplă. Așa că felicitări! Oficial rămâi curat până după seminala campionatului, m-auzi?

După un moment lung și tensionat, dă brusc din cap.

— Te aud.

— Bun. Hai să ne concentrăm să-i batem pe cei de la Princeton weekendul ăsta, mă adresez eu celorlalți. Orice altă preocupare cade pe locul doi.

Coby îmi aruncă un rânjet arogant, apoi zice:

— Dar *tu* la ce renunți, căpitane?

— La ce te referi? mă încrunt eu.

— Ne-ai strâns pe toți aici. I-ai spus bietului McCarthy să nu-și mai folosească scula, l-ai lăsat pe Weston fără distracțiile lui de la petreceri și i-ai lipsit pe Potts și Bray de premiul lor de la campionatul de *beer pong*. Dar *tu* ce ai de gând să faci pentru echipă?

În apartament se lasă o tăcere grea.

Pentru o secundă, rămân mut de uimire. Chiar vorbește serios? Înscriu cel puțin o dată la fiecare meci. Dacă mai marchează și altcineva, o face, de obicei, datorită paselor mele. Sunt cel mai rapid patinator de pe Coasta de Est și sunt un căpitan la naibii de bun.

Deschid gura ca să-i răspund, dar Coby izbucnește în hohote:

— Frate, ar fi trebuit să vezi ce moacă ai făcut! îmi zâmbește el. Relaxează-te, faci destule. Ești cel mai bun căpitan pe care l-am avut vreodată!

— Așa e! se aud și alții.

Mă liniștesc. Dar Coby are dreptate.

— N-o să vă cer iertare pentru că vreau să fim concentrați pe meci, dar îmi pare rău că sunt dur cu voi, băieți. Mai ales cu tine, McCarthy. Tot ce vă cer e să fim cu capul la meciuri, putem face asta?

Mă aprobă cam toată lumea.

— Super, bat eu din palme. Puteți pleca. Odihniți-vă și mâine dimineață scoateți tot ce e mai bun din voi!

Ședința se termină și grupul se împrăștie. Din nou, vecinii noștri trebuie să îndure tropăitul pe scări, de data asta a vreo douăzeci de hocheiști care coboară.

— Tati, pot, te rog, să mă întorc în camera mea? întreabă Brooks, pe un ton sarcastic.

— Da, fiule, poți. O să te încui acolo, îi zâmbesc eu.

Îmi arată degetul mijlociu și o ia spre dormitor. Între timp, McCarthy zăbovește în ușă, așteptându-mă.

— Și Brennei ce să-i zic?

Nu-mi dau seama dacă e furios, pentru că nu pot să citesc nimic pe fața lui.

— Spune-i doar că trebuie să te concentrezi pe campionat. C-o să fiți iar împreună după ce se termină sezonul.

N-o să se mai întâmple asta niciodată.

Nu o spun cu voce tare, dar știu că e adevărat. Brenna Jensen n-ar tolera niciodată „să fie pusă în așteptare" de nimeni, darămite de un jucător de la Harvard. Dacă McCarthy pune capăt întâlnirilor, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp, ea o s-o termine de tot cu el.

— Briar a câștigat trei campionate naționale în ultimul deceniu, spun eu, pe un ton sec. Iar noi n-avem nicio victorie. E inacceptabil, puștiule. Așa că, spune și tu, ce e mai important pentru tine? Să-ți sucească Brenna Jensen mințile sau să-i învingi echipa?

— Să-i învinq echipa.

Răspunde fără să stea pe gânduri. Îmi place.

— Păi, atunci, hai să-i învingem. Fă ce trebuie să faci.

Dând din cap, McCarthy iese pe ușă, iar eu încui după el.

Mă simt oare naspa? Poate. Un pic. Dar oricine poate să-și dea seama că el și cu Brenna nu sunt făcuți unul pentru celălalt. A spus-o și ea clar și răspicat.

Eu nu fac decât să grăbesc inevitabilul.

3

BRENNA

— Pe unde ai umblat? Te-am sunat de trei ori, Brenna!

Tonul tăios al tatălui meu mă scoate mereu din sărite. Vorbește cu mine la fel cum o face cu jucătorii lui — e arțăgos, încordat și nemilos. Mi-ar fi plăcut să spun că așa a fost mereu, că a țipat și m-a bombănit dintotdeauna, dar aș minți.

Înainte, tata nu se rățoia la mine. Mama a murit într-un accident de mașină când aveam șapte ani, ceea ce l-a făcut să-și însușească și rolul de mamă. Se pricepea la amândouă. Obișnuia să îmi vorbească cu dragoste și i se citea ușor blândețea de pe chip și din voce. Mă urca în poala lui și-mi ciufulea părul, întrebându-mă „Ia zi, cum a fost la școală, piersicuță?"

Porecla lui pentru mine era „piersicuță", pentru numele lui Dumnezeu!

Dar asta se-ntâmpla cu mult timp în urmă. Acum, îmi spune doar pe nume și nu-mi aduc aminte de ultima dată când am asociat cuvintele „dragoste" și „blândețe" cu tatăl meu.

— Mă întorceam acasă pe o ploaie torențială, răspund eu. N-am putut să-mi scot telefonul.

— Te întorceai de unde?

Îmi desfac fermoarul de la cizme pe coridorul îngrămădit al apartamentului meu de la subsol. L-am închiriat de la un cuplu

drăguț, Mark și Wendy. Călătoresc amândoi foarte mult cu munca. Dacă e să luăm în considerare și intrarea mea separată, trec chiar și săptămâni întregi fără să-i văd la față.

— De la Della's Diner. Am băut o cafea cu un prieten, spun eu.

— Așa târziu?

— Târziu?

Întind gâtul spre bucătăria care e și mai micuță decât holul meu și mă uit la ceasul de la microunde.

— Nu e nici zece.

— Nu ai mâine interviul?

— Ba da, și? Crezi că dacă vin acasă la nouă jumătate, asta înseamnă c-o n-o să aud alarma mâine?

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din voce. Uneori mi-e greu să nu-l reped, așa cum mă repede și el pe mine. Dar el nu-mi ia în seamă batjocura.

— Astăzi am vorbit cu cineva din televiziune, spune el. Cu Stan Samuels. Se ocupă de panoul de control. E un tip masiv, spune el, posac. I-am spus că o să apari și tu mâine pe acolo și am pus o vorbă bună pentru tine.

— Ah, ce frumos din partea ta, apreciez! mă înduplec eu puțin.

Unii se simt nașpa când apelează la favoruri ca să reușească ce și-au propus, dar eu una nu am probleme să mă folosesc de pilele tatei, dacă mă ajută să-mi asigur locul la internshipul ăsta. E mare concurență și, deși sunt mai mult decât potrivită — am muncit pe brânci pentru asta — sunt în dezavantaj pentru că sunt femeie. Din păcate, meseria asta e dominată de bărbați.

Programul de radio de la Briar oferă studenților din anul patru locuri de muncă oficiale, dar eu sper să le-o iau tuturor înainte. Dacă reușesc să pun mâna pe un internship de vară la HockeyNet, am o șansă clară să pot continua să lucrez acolo după repartizare. Ceea ce înseamnă că o să am un avantaj în fața colegilor mei și o posibilă slujbă după ce voi absolvi.

Dintotdeauna am vrut să devin jurnalist sportiv. Da, HockeyNet nu are decât zece ani vechime (şi poate că-n ziua în care au ales denumirea, n-o fi fost foarte inspiraţi), dar ei se ocupă în exclusivitate de hochei şi, la lansare, a umplut un gol mare de pe piaţa transmisiilor sportive. Urmăresc cu sfinţenie canalul de sport ESPN, dar nu prea acordă atenţie hocheiului şi asta e o problemă. E revoltător! Păi, în teorie, hocheiul este al patrulea cel mai important sport din ţara asta, dar canalele mai mari îl tratează adeseori ca fiind mai puţin relevant decât NASCAR sau decât tenisul sau — mă şi înfior — decât golful.

Mă visez în faţa camerei de filmat alături de comentatori sportivi, la masa băieţilor mari, discutând punctele culminante, analizând jocurile, dând voce previziunilor mele. Jurnalismul sportiv este o carieră dură pentru o femeie, dar ştiu cu ce se mănâncă hocheiul şi sunt încrezătoare că o să trec cu brio interviul de mâine.

— Să-mi spui cum a mers, îmi cere tata.

— Aşa o să fac.

Când trec prin sufragerie, păşesc pe ceva umed şi scot un strigăt micuţ.

— Ai păţit ceva? se îngrijorează el imediat.

— Scuze, sunt bine. Mocheta e umedă. Probabil că am vărsat ceva...

Mă opresc când observ o băltoacă micuţă în faţa uşii mele glisante care dă în curtea din spate. Afară încă plouă torenţial, picăturile violente căzând pe terasa de piatră.

— La naiba! Intră apă pe sub uşa din spate.

— Nu-i bine. De ce? S-a înfundat scurgerea?

— De unde să ştiu eu asta? Crezi că am luat la cercetat scurgerile înainte să mă mut aici?

Nu are cum să vadă că-mi dau ochii peste cap, dar sper să-şi dea seama de asta din vocea mea.

— Spune-mi de unde vine balta.

— Ți-am spus, în mare parte de la ușa glisantă.

Verific toată sufrageria, ceea ce-mi ia cam vreo trei secunde. Singurul loc umed e lângă ușă.

— Bun, păi ăsta e un semn bun. Înseamnă că nu e de la țevi. Dar dacă e de la scurgerea pluvială, inundația se poate întâmpla din mai multe motive. Aleea e pavată?

— Da.

— O să trebuiască să se gândească proprietarii la niște metode de scurgere. Sună-i mâine și spune-le să cerceteze.

— O să-i sun.

— Să nu uiți!

— Am zis c-o să-i sun!

Știu că vrea să mă ajute, dar de ce trebuie să folosească tonul ăsta când îmi vorbește? Tot ce vine de la Chad Jensen e sub formă de comandă, niciodată sub formă de sugestie.

Nu e un om rău, știu asta. Doar că mă protejează excesiv și poate că odată, de mult, avea și motive s-o facă. Dar locuiesc singură de trei ani. Pot și eu să am grijă de mine.

— Și vii la semifinale sâmbătă seara? întreabă tata pe neașteptate.

— Nu pot.

Pe bune că regret c-o să lipsesc de la un meci așa de important, dar mi-am făcut planurile astea cu mult timp în urmă.

— O vizitez pe Tansy, ai uitat?

Tansy e verișoara mea preferată. E fiica surorii mai mari a tatălui meu, Sheryl.

— Weekendul ăsta?

— Dap.

— Bine, atunci. S-o saluți din partea mea. Spune-i că abia aștept să-i văd pe ea și pe Noah de Paști.

— Îi transmit.

— Rămâi și peste noapte? întreabă el, pe un ton tăios.

— De fapt, două nopți. Mâine plec la Boston și mă întorc duminică.

— Să nu...

Se oprește.

— Să nu ce?

De data asta, eu sunt cea arțăgoasă.

— Să nu faci ceva nesăbuit. Să nu bei prea mult. Să fii în siguranță.

Apreciez faptul că n-a spus „să nu bei deloc", probabil pentru că știe că oricum nu mă poate opri. După ce am făcut optsprezece ani, nu a mai avut cum să mă silească să-i respect interdicțiile sau să joc după regulile lui. Iar după ce am împlinit douăzeci și unu de ani, nu m-a mai putut opri din a bea un pahar sau două.

— O să fiu bine, îi promit eu, pentru că asta pot să fac fără să stau pe gânduri.

— Bren...

Face, din nou, o pauză.

Am impresia că mai toate conversațiile cu tata decurg fix așa. Începe să vorbească, apoi se oprește. Sunt cuvinte pe care vrem să le rostim și cuvinte pe care nu le rostim. E foarte greu să ai o conexiune cu el.

— Tată, am putea să încheiem acum? Vreau să fac un duș fierbinte și să mă pregătesc de culcare. Mâine mă trezesc dis-de-dimineață.

— Bine. Să-mi spui cum a mers interviul.

Face iarăși o pauză, dar când îi aud din nou glasul, începe să mă încurajeze, ceea ce face foarte rar:

— Sigur o să te descurci!

— Mulțumesc! Noapte bună, tată!

— Noapte bună, Brenna!

Închid apelul și fac exact cum i-am spus și lui — bag un duș fierbinte, pentru că mersul de douăzeci de minute prin ploaie m-a înfrigurat până la oase. Când ies din cabina de dus înghesuită, sunt roșie ca un rac. Baia mea micuță nu are cadă, ceea ce e nasol. Băile fierbinți sunt cele mai mișto!

Nu-mi place să dorm cu părul ud, așa că mi-l usuc repede și apoi scotocesc prin dulapul meu, căutând cea mai călduroasă pijama. Îmi pun niște pantaloni în carouri și o bluză subțire cu mâneci lungi și cu logoul Universității Briar pe el. De regulă, subsolurile sunt cam friguroase, iar dormitorul meu nu e o excepție. Sunt uimită că, în cele vreo șapte luni de când locuiesc aici, nu m-am ales cu vreo pneumonie.

Mă bag sub pătură și scot telefonul de la încărcat. Am un apel pierdut de la Summer. Am presimțirea că o să mă sune iar dacă nu îi răspund, probabil la cinci secunde după ce am pus geană pe geană, așa că îi formez numărul preventiv, înainte să-mi strice somnul dulce.

— Ești supărată pe mine? zice ea în loc să mă salute.

— Nu.

Mă culcușesc pe o parte, cu telefonul sprijinit de umăr.

— Chiar și după ce ți-am aranjat o întâlnire cu Jules și ți-am garantat c-o să apară? spune ea și mi-e limpede că se simte vinovată.

— Sunt un adult, Summer. Nu m-ai obligat să mă duc.

— Știu, dar mă simt îngrozitor. Nu-mi vine să cred că nu a venit să se vadă cu tine!

— Stai liniștită. Nu sunt supărată. Ba chiar mă bucur că am evitat un dezastru.

— Bine, spune ea și pare ușurată. O să-ți găsesc pe altul mai bun cu care să te cuplezi.

— Nici gând! Oficial, nu mai trebuie să te ocupi tu de viața mea amoroasă — ți-ai făcut-o cu mâna ta, apropo. Crede-mă, scumpo, nu am probleme când vine vorba de întâlnit bărbați.

— Da, ești bună la asta. Dar să ieși cu ei? O dai în bară.

Mă grăbesc să protestez:

— Pentru că nu vreau să fiu cu nimeni!

— De ce nu? E super să ai un iubit.

Bineînțeles, dacă iubitul tău e Colin Fitzgerald. Summer e împreună cu unul dintre cei mai drăguți băieți pe care i-am

întâlnit vreodată. E inteligent, blând, perspicace, ca să nu mai menționez și cât de sexy e.

— Tu și Fitz încă mai sunteți obsedați unul de altul?

— *Foarte* obsedați. El mă tolerează așa nebună cum sunt, iar eu îl tolerez așa introvertit cum e. Unde mai pui că sexul e nemaipomenit.

— Hunter sigur e în al nouălea cer, spun eu, pe un ton sec. Sper că nu gemi ca disperata.

Hunter Davenport este colegul de apartament al lui Summer și Fitz. De curând, a fost respins de Summer, dupa ce au ieșit la o singură întâlnire. Atunci și-a dat seama că sentimentele ei pentru Fitz erau mult prea puternice ca să le poată ignora. Lui Hunter nu i-a picat prea bine.

— Dumnezeule, nici n-ai idee ce greu este să păstrezi liniștea când Fitz face magiile lui magice cu trupul meu, spune Summer, oftând.

— Magiile lui magice?

— Da, magiile lui magice. Dar dacă-ți faci griji că Hunter zace în pat și ne ascultă plângând încontinuu, greșești. În fiecare noapte apare cu câte o tipă nouă.

— Bravo lui! chicotesc eu. Pun pariu că Hollis e foarte invidios.

— Nu-s sigură că Mike a băgat de seamă. E prea ocupat să viseze cu ochii deschiși la tine.

— Încă face asta?

Rahat! Speram să fi trecut peste.

Îmi închid puțin ochii. Am făcut și prostii la viața mea, dar să mă combin cu Mike Hollis le întrece pe toate. Eram amândoi beți criță, așa că am avut parte doar de niște săruturi prostești, și am adormit în timp ce i-o frecam. E limpede că nu a fost unul dintre momentele mele de glorie și nici vreunul de care să-mi amintesc cu drag. Habar nu am de ce ar vrea să ne mai vedem.

— Tipul e îndrăgostit lulea, confirmă Summer.

— O să-i treacă.

Ea chicotește, dar veselia îi dispare repede.

— Hunter e foarte nesimțit cu noi atunci când nu și-o trage cu vreo fată, recunoaște ea.

— Poate că a ținut pe bune la tine?

— Sincer? Nu cred că e vorba de mine, ci de Fitz.

— Am înțeles. Voia să i-o tragă lui Fitz, spun eu, serioasă. Păi cine nu ar vrea?

— Nu, nemernico! Fitz l-a mințit când Hunter l-a întrebat dacă simte ceva pentru mine. Hunter vede asta ca pe o încălcare a Codului Camarazilor.

— Codul Camarazilor e sacru, mă simt eu nevoită să recunosc. Mai ales între membrii unei echipe.

— Știu. Fitz îmi spune că la antrenamente e o atmosferă foarte încordată, se plânge ea. Dacă le va afecta rezultatele din semifinale, Bee? Înseamnă că Yale o să ajungă în finală.

— Tata o să îndrepte lucrurile, o asigur eu. Și poți spune ce vrei de Hunter, dar îi place să câștige meciurile de hochei. N-o să lase o dispută despre o fată — fără supărare — să-i abată atenția de la victorie.

— Oare să...

Un bâzâit o face să se oprească.

— Ce-a fost asta?

— Am primit un mesaj, îi explic. Scuze, zi mai departe.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să vorbesc iar cu el.

— Nu cred c-o să ajute. E încăpățânat ca un catâr. Dar, în cele din urmă, o să-și pună costumul de băiat mare și o să treacă peste.

— Sper!

Mai sporovăim o vreme, până când simt că mi se închid ochii.

— Summer, eu mă culc, iubito. Mâine-dimineață am un interviu.

— Bine, sună-mă mâine. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Sunt pe cale să sting veioza, când îmi amintesc de mesaj. Apăs pe căsuță și-mi mijesc ochii când văd numele lui McCarthy.

Hei, B. A fost super să ne petrecem timpul împreună, dar trebuie să o las mai moale o vreme. Măcar până se termină semifinalele. Tre' să mă concentrez pe meci, știi ce zic? Te sun cum se încheie totul, bine? XO

Rămân cu gura căscată. Își bate joc de mine?

Citesc din nou mesajul și nu, conținutul nu se schimbă. McCarthy a pus, pur și simplu, punct.

Se pare că Jake Connelly tocmai mi-a declarat război.

4

BRENNA

De obicei, reușesc să-mi păstrez calmul. N-am suferit niciodată de anxietate și nu mă sperie nimic pe bune, nici măcar tata, care e renumit pentru că face bărbați în toată firea să plângă folosindu-se de o singură privire. Nu exagerez — am văzut cu ochii mei.

Dar, în dimineața asta, palmele îmi sunt transpirate și fluturi naspa mi-au năpădit stomacul, iar toate astea din cauza directorului de la HockeyNet, Ed Mulder, care nu le are cu încurajările. E înalt, chel și înspăimântător și primul lucru pe care l-a făcut după ce mi-a strâns mâna a fost să mă întrebe de ce o fată drăguță ca mine ar vrea o slujbă *în spatele* camerei de filmat.

Mă chinui să nu mă încrunt când aud remarca asta sexistă. Unul dintre asistenții de la Briar, Tristan, a fost stagiar aici și m-a avertizat că Mulder e un nemernic. Mi-a mai zis și că niciun stagiar nu răspunde în fața lui. N-o să mai fie nevoie să mai am de-a face cu el după interviul ăsta. E doar un obstacol pe care trebuie să-l trec ca să prind un loc la cel mai bun internship de pe piață.

— Păi, așa cum am argumentat în scrisoarea de intenție, doresc, în cele din urmă, să ajung comentator sportiv sau reporter, dar

sper să câștig ceva experiență și prin culise. Mă specializez în Radio și Jurnalism la Briar. Anul viitor o să lucrez la...

— Nu vei fi plătită, mă întrerupe el. Ești conștientă de asta?

M-a luat prin surprindere. Îmi simt palmele ude, așa că mi le pun pe genunchi.

— Ăăă... da. Știu.

— Bine. Am descoperit că, în timp ce bărbații cunosc toate amănuntele, femeile care vin pentru un post aici se așteaptă adeseori să fie plătite.

Așadar, iată-l trecând de la un sexism vag la unul în toată regula. Oricum, comentariul lui e cam aiurea. Postul pus la bătaie pe site-ul HockeyNet spune clar că e un internship neplătit. De ce s-ar aștepta bărbații la un lucru și femeile la altul? Sugerează cumva că femeile nu citesc corect postarea? Sau că noi nu știm, pur și simplu, să citim?

Simt picături de transpirație pe ceafă. Nu sunt deloc în apele mele.

— Deci, Brenda... spune-mi despre tine.

Înghit în sec. Mi-a spus Brenda. Să-l corectez?

Bineînțeles că trebuie să-l corectezi! Dă-l dracu'! Fă-l praf! Încrezătoarea Brenda — adică Brenna — iese la suprafață.

— De fapt, mă cheamă Brenna, spun eu, calmă. Și cred că sunt foarte potrivită pentru postul ăsta. Mai întâi de toate, iubesc hocheiul, e...

— Tatăl tău e Chad Jensen.

Își mișcă maxilarul și-mi dau seama că mestecă gumă. Foarte elegant!

— Da, e tatăl meu, răspund pe un ton precaut.

— Antrenor care a câștigat campionatul cu echipa lui. Și nu o dată, nu?

— E un antrenor foarte bun, aprob eu.

Mulder dă din cap.

— Probabil că ești mândră de el. Care crezi că este cel mai mare atuu al tău, în afară de faptul că ai un tată semi-celebru?

Mă silesc să nu iau în seamă nota sarcastică din întrebarea lui și spun:

— Sunt deșteaptă. Iau decizii repede. Lucrez bine sub presiune. Și, cel mai important, iubesc pe bune sportul ăsta. Hocheiul e...

Șiiii.... nici nu mă ascultă.

Și-a mutat privirea pe ecranul computerului și mestecă la guma aia ca un cal care și-a primit ovăzul. Pe geamul din spatele lui se reflectă estompat monitorul. Se joacă într-un program în care-ți faci singur echipa de hochei? Cred că e pe site-ul ESPN.

Își ridică brusc privirea la mine și spune:

— De care parte ești?

Mă încrunt.

— Care e echipa universității mele sau...

— Mă refer la Liga Națională de Hochei, mă întrerupe el, nerăbdător. Pe cine susții, Brenda?

— Brenna, repet eu, iritată. Și țin cu Bruins, bineînțeles. Dar dumneavoastră?

— Oilers. Sunt canadian până-n măduva oaselor, pufnește el, zgomotos.

— I-auzi! Deci sunteți din Edmonton? mă prefac eu interesată de subiect.

— Da.

Își întoarce privirea spre ecran, apoi mă întreabă pe un ton distras:

— Care crezi că e cea mai mare slăbiciune a ta, în afară faptului că ai un tată semi-celebru?

Mă abțin să-i răspund tăios.

— Câteodată îmi pierd răbdarea.

În niciun caz nu o să bag la înaintare replica aia siropoasă cum că pun prea mult suflet sau că muncesc pe brânci. Bleah!

Mulder își îndreaptă iarăși atenția spre echipa lui de hochei, pe care și-o alcătuiește pe ecran. În biroul spațios se lasă tăcerea. Mă foiesc enervată pe scaun și examinez vitrina de pe perete. Expune toate premiile câștigate de postul ăsta de televiziune de-a lungul anilor, laolaltă cu diferite accesorii semnate de diverși jucători profesioniști de hochei. Și observ că sunt și articole promoționale de la Oilers.

Pe peretele opus, două ecrane mari redau două programe diferite: o reluare a evenimentelor din Liga Națională de Hochei de weekendul trecut și un top zece cele mai incendiare sezoane ale debutanților din toate timpurile. Aș fi vrut ca televizoarele să nu aibă sonorul oprit. Măcar așa aș fi auzit și eu ceva interesant cât sunt ignorată.

Simt cum frustrarea mi se urcă pe șira spinării ca o iederă și începe să mă strângă de gât. Nu mă mai bagă deloc în seamă. Ori e cel mai naspa intervievator de pe planetă, ori e un nemernic prost crescut, ori nu-mi dă nicio șansă. Sau poate că e a patra opțiune, *toate cele de mai sus.*

Tristan s-a înșelat. Ed Mulder nu e un ticălos — e un nesimțit în toată regula. Dar, din păcate, stagiaturile bune, practice, la marile rețele de televiziune, cum e cel de la HockeyNet, nu apar în fiecare zi. Nu prea ai de unde alege. Și eu nu sunt îndeajuns de naivă cât să cred că Mulder e un caz special. Câțiva dintre profesorii mei, atât bărbați, cât și femei, m-au avertizat că jurnalismul sportiv nu e tocmai cel mai la îndemână domeniu pentru femei.

O să mă confrunt cu bărbați de genul lui Mulder de-a lungul întregii mele cariere. Să-mi pierd cumpătul sau să ies valvârtej din biroul lui nu mă va ajuta să-mi realizez scopurile. În schimb, în capul lui de misogin, va crede că are dreptate. Că femeile sunt prea emotive, prea slabe, prea prost pregătite ca să supraviețuiască în arena sportivă.

— Deci, zic eu, dregându-mi glasul. Care vor fi îndatoririle mele dacă primesc postul aici?

Știu deja răspunsul — am memorat toate cerințele, ca să nu mai vorbesc de interogatoriul demn de CIA la care l-am supus pe Tristan. N-am decât să pun și eu niște întrebări, dacă lui Mulder nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Își ridică privirea spre mine și zice:

— Avem trei posturi de stagiari în departamentul de producție. Eu sunt șeful departamentului.

Mă întreb dacă-și dă seama că nu mi-a răspuns la întrebare. Trag aer în piept, liniștindu-mă.

— Și cerințele?

— Foarte solicitante. Ți se va cere să întocmești rezumatul meciului, să montezi clipuri, să ajuți la crearea reclamelor, la editarea materialelor video. O să participi la ședințele de producție, o să prezinți idei pentru știri...

Se oprește din vorbit, făcându-și de lucru cu mouse-ul.

Ăsta e jobul perfect pentru mine. Îl vreau. *Am nevoie* de el. Îmi mușc interiorul obrazului, întrebându-mă cum aș putea să transform interviul ăsta dezastruos într-unul bun.

Dar nu mi se dă ocazia. Se aude un ciocănit puternic în ușă, iar înainte ca Mulder să apuce să spună ceva, în birou dă buzna un bărbat entuziasmat, cu o barbă neîngrijită.

— Tocmai a fost arestat Roman McElroy pentru violență domestică!

Mulder se scoală din scaunul lui din piele.

— Îți bați dracului joc de mine?

— E și un clip peste tot pe internet. Nu arată cum își caftește nevasta, ci cum e arestat.

— Nu a preluat niciun alt canal știrea încă?

— Nu.

Bărbosul se agită de colo-colo ca un puști într-un magazin cu jucării, deși n-are cum să fie mai tânăr de cincizeci și cinci de ani.

— Ce prezentatori avem pe platou? întreabă Mulder în drumul lui spre ușă.

— Tocmai ce a ajuns Georgia...

— Nu, îl întrerupe, nu Barnes! O să facă pe feminista și o să iasă un căcat. Cine mai e?

Îmi mușc buza ca să nu dau drumul la o remarcă usturătoare. Georgia Barnes este una dintre cele două comentatoare sportive de la HockeyNet și este *uluitoare*! Face niște emisiuni de nota zece.

— Kip Haskins și Trevor Trent. Dar acum sunt live, la *The Friday Five*.

— Să-mi bag picioarele în *The Friday Five*! Pune-l pe Gary să scrie știrea, pe urmă adu-i pe Kip și Trevor să o dezbată la greu și separă clipul cu arestarea pe cadre. Vreau un segment întreg cu McElroy.

Mulder se oprește în pragul ușii, amintindu-și brusc că mai exist și eu.

— Terminăm interviul luni.

Rămân cu gura căscată.

— Scuze... ce ați spus?

— Revino luni! se răstește el. Avem un subiect bombă în exclusivitate. Știrile nu stau să aștepte, Brenda.

— Dar...

— Luni, la ora nouă, spune el și dispare.

Nu-mi vine să cred! Rămân cu privirea agățată de cadrul ușii. Ce naiba s-a întâmplat? Mai întâi, a început interviul cu o tonă de remarci sexiste, apoi nu m-a ascultat sub nicio formă, și acum mă lasă cu buza umflată în timpul interviului? Înțeleg că un jucător profesionist de hochei acuzat că și-a bătut nevasta este o știre de senzație, dar nu pot să revin luni. Am cursuri. Tristan m-a avertizat în legătură cu Mulder, dar omul e și mai nasol decât bănuiam.

Îmi înhață furioasă geanta și haina și mă ridic în picioare. La dracu'! Nu mai vin luni. N-o să-l las pe nemernicul ăsta să...

Internshipul meu de vis, îmi reamintesc, după care îmi tot repet cuvintele astea în minte. ESPN și HockeyNet sunt cele mai mari rețele de televiziune sportive din țară. Iar ESPN nu face angajări.

Prin urmare...

Se pare că o să chiulesc luni.

Rochelle, secretara blondă și drăguță a lui Mulder, își ridică privirea când mă apropii de ea. Îmi reprogramează interviul, iar eu părăsesc clădirea HockeyNet cu cel mai naspa gol în stomac.

În sfârșit nu mai plouă, așa că îmi chem un Uber și aștept afară, lângă trotuar, timp în care îmi sun verișoara.

— Bună! spun eu când Tansy îmi răspunde. Am terminat interviul.

— Deja?

— Dap.

— Cum a mers?

— Dezastru total. Îți spun mai târziu. Tocmai am chemat un Uber. Pot să vin la tine?

Planul era să merg la ea la cămin cât timp ea e încă la cursuri.

— Sigur, am lăsat cheia la administratoare. Tipa e la 404. Treci pe acolo mai întâi și ia cheia. Eu stau la 408.

— Super.

Îmi întorc privirea spre clădirea înaltă din care tocmai am ieșit, cu ferestrele ei strălucitoare, holul cu oglinzi și logoul uriaș, în culorile alb și roșu, al HockeyNet. Scot un oftat.

— Sper că ești pregătită să ne facem praf diseară, pentru că nu vreau să-mi mai amintesc vreodată de interviul ăsta.

— Te urăsc atât de mult! Cum reușești mereu să arăți așa de bine fără să te strofoci măcar puțin? se vaită Tansy.

Ne aflăm în Walsh Hall, la unul dintre căminele Universității Boston. Tansy mai stă cu încă alte trei fete. Împarte camera, care are un pat suprapus, cu o fată pe nume Aisha. E plecată weekendul ăsta să-și viziteze părinții în New York. Aisha îmi seamănă foarte mult, din moment ce și-a transformat biroul într-o măsuță de machiaj. Aș fi făcut și eu același lucru dacă aș fi avut un birou acasă. Mereu am preferat să-mi fac temele întinsă pe canapea sau în pat.

Zâmbesc când văd reflecția lui Tansy în oglinda uriașă a Aishei, după care continui să mă dau cu rimel.

— Mă machiez, subliniez eu. Asta înseamnă că nu mă chinui?

— Numești asta machiat? bombăne ea. Îți dai cu un pic de corector și ceva rimel. Nu se pune.

— Și ruj, îi amintesc eu.

— Și ruj, cedează ea, după care-și dă ochii peste cap. Știi că, în lumea asta mare, mai există și alte culori în afară de roșu, nu?

— Roșul mi se potrivește perfect, îmi ștugui eu buzele și-i trimit o bezea. Prietena mea de la Briar spune că asta e culoarea mea.

— Să știi că e. Nu-mi mai amintesc de ultima oară când te-am văzut fără ruj roșu. Poate în dimineața de Crăciun?

Face o pauză, apoi continuă:

— Nu, stai, în ziua aia ne-am dat amândouă cu ruj. Mergea nuanța cu fesurile de Moș Crăciun. Îmi aduc aminte că arătam ca naiba. Nu-mi stă bine cu buzele roșii.

— Avem același tip de ten, Tans. Îți stă foarte bine!

— Nu, adică, e vorba de încredere. Tre' să ai ceva tupeu ca să porți roșu și să reușești să arăți bestial.

Are dreptate. O asemenea înfățișare cere ceva încredere în sine. În mod ironic, taman asta *mă face* așa sigură pe mine. Știu că sună absurd, dar mă simt invincibilă ori de câte ori îmi întind niște roșu aprins pe buze.

— Îți pot împrumuta puțin din tupeul meu, dacă vrei, mă ofer eu.

Tansy strâmbă din nas în timp ce zâmbește. Piercingul din nara ei stângă pare să sclipească în lumină.

— Mulțumesc, Bee! Știam eu de ce ești verișoara mea preferată.

— Păi, celelalte nu prea sunt candidate demne de o astfel de onoare. Leigh și Robbie iau prea în serios religia. Să nu mai vorbim de Alex...

Facem amândouă o grimasă. Alex este fiica unchiului nostru, Bill, și e incredibil de enervantă.

Aud că primesc un mesaj.

— Verifici tu cine e?

Mi-am lăsat telefonul pe birou, iar Tansy e mai aproape de el. Întinde mâna fără să se dea jos din pat.

— Cineva cu numele de GB spune că-i e dor de tine. A folosit cam o sută de *e*-uri și cinci... nu, șase inimioare. Aaah, inimioarele sunt *roșii*. Asta înseamnă că vorbește serios. Deci, cine e GB și de ce nu mi-ai zis de el?

Izbucnesc în râs.

— GB înseamnă *Greenwich Barbie*. Așa-i spun eu prietenei mele, Summer. E o fată bogată și sexy din Connecticut.

— Mincinoaso, nu te-am auzit niciodată povestind de vreo Summer! mă acuză Tansy.

— S-a transferat la Briar la începutul lui ianuarie, spun eu și strâng bine capacul de la rimel. Gagica asta e smintită în sensul bun al cuvântului. E haioasă. Mereu dornică de petreceri. Abia aștept să ți-o prezint.

— Ne vedem cu ea în weekend?

— Nu, din păcate. Mâine-seară se duce la semifinala dintre Yale și Briar, să-și facă datoria de iubită și să-i încurajeze pe cei de la Briar. Iubitul ei face parte din echipă.

— Și de ce îi e dor de tine?

— Nu am mai ieșit de săptămâna trecută. Și da, știu că o săptămână nu e cine știe, dar pentru Summer zici că a trecut un deceniu. E foarte siropoasă!

Telefonul îmi vibrează din nou.

— Vezi ce zic?

Chicotesc, aruncându-mi rimelul și rujul în portfardul meu micuț pe care l-am adus cu mine.

— Dă-mi, te rog, telefonul. Dacă nu-i răspund la mesaj, s-ar putea să facă un atac de panică.

Tansy se holbează la ecran. Umerii i se încordează ușor.

— Nu ți-a scris Summer.

— Păi atunci cine e? mă încrunt eu.

Urmează o tăcere lungă. Atmosfera se schimbă dintr-odată și începe să se simtă o tensiune între noi.

Tansy mă studiază atent.

— De ce nu mi-ai spus că ai păstrat legătura cu Eric?

5

BRENNA

Încordarea mi se strecoară în trup, încremenindu-mi umerii și înțepenindu-mi spatele. Și totuși, zici că am degetele făcute din jeleu. Încep să tremur. Din fericire, am terminat de aplicat rimelul, altfel mi-aș fi scos un ochi.

— Eric mi-a scris? Ce zice? întreb eu, deranjată de cât de slăbită-mi pare vocea.

Tansy îmi întinde telefonul. Instantaneu, îmi cobor privirea spre mesaj și văd că e unul scurt.

ERIC: *Sună-mă, B. Tre' să vorbim.*

Neliniștea mi se scurge prin corp de zici că vine dintr-un robinet stricat. Drace! Ce mai vrea acum?

— Ce dorește? dă Tansy glas gândurilor mele, doar că pare mult mai suspicioasă decât mine.

— Habar nu am. Și, ca să-ți răspund la întrebare, nu țin legătura cu el.

Nu e chiar adevărat. Eric mă contactează de două, trei ori pe an, de obicei atunci când e drogat rău de tot sau beat criță. Dacă nu răspund, mă sună întruna, iar și iar, și iar, până dă de mine. Nu mă lasă inima să-i blochez numărul, dar parcă se face țăndări ori de câte ori răspund apelurilor și aud cât de mult a decăzut.

— Știi că mama s-a întâlnit cu el din întâmplare acum vreo șase, șapte luni? Cam în preajma Halloweenului.

— Serios? De ce nu mi-a spus nimic de sărbători, când ne-am văzut?

— N-a vrut să te îngrijoreze, mărturisește Tansy.

Am un nod în gât. Faptul că mătușa Sheryl n-a vrut să mă alarmeze, mă face să înțeleg clar în ce stare era Eric atunci.

— Era drogat?

— Mama așa crede.

— Îmi pare tare rău pentru el.

— N-ar trebui, spune Tansy cu sinceritate. El e cel care a ales să trăiască așa. Maică-sa i-a găsit un loc foarte scump la centrul de reabilitare din Vermont, dar el a refuzat să se ducă, ai uitat?

— Nu, n-am uitat.

Și de mama lui Eric îmi pare rău. E tare frustrant să vrei să ajuți pe cineva care refuză să recunoască că are o problemă.

— Nimeni nu-i toarnă băutura pe gât cu forța și nici nu-l silește să ia droguri. Nimeni nu-l ține ostatic în Westlynn. Poate să plece când vrea. *Noi* am părăsit orașul numaidecât.

Are dreptate. Nimic nu-l ține pe Eric legat de Westlynn, în New Hampshire. Poate doar demonii lui. Eu, pe de altă parte, am fugit la Boston imediat după ce am absolvit liceul.

Nu e nimic în neregulă cu orașul meu natal. E un loc cât se poate de drăguț, care îndeplinește cerințele micilor comunități liniștite și pitorești. Tata și frații lui s-au născut și au crescut în Westlynn, iar mătușa Sheryl și unchiul Bill încă locuiesc acolo, împreună cu partenerii lor de viață. Tata a așteptat până m-am mutat eu, după care a plecat și el în Hastings, Massachusetts. Înainte însă făcea naveta de o oră până la Briar, ca să pot merge la școală odată cu verișoarele și prietenele mele. Totuși, cred că e mai fericit în Hastings. Orașul e la cinci minute de campus, iar casa lui în stil victorian este veche, spațioasă și are mult farmec.

Fostul meu iubit a ales să rămână în orașul nostru natal. După absolvire, a luat-o razna, s-a înhăitat cu tot felul de derbedei și a luat numai decizii proaste. Nu o fi Westlynn plin de dealeri de droguri, dar asta nu înseamnă că nu găsești marfă pe acolo. Din păcate, găsești droguri pe oriunde.

Eric stă pe loc. Toți s-au mutat, dar el a rămas tot acolo. Ba chiar a ajuns și mai rău. Poate că n-ar trebui să-mi fie milă de el, dar așa sunt eu. Și trecutul nostru mă împiedică să dispar de tot din viața lui.

— Nu cred că ar trebui să-l suni.

Tonul sever al verișoarei mele mă readuce la realitate.

— Probabil că n-am s-o fac.

— *Probabil?*

— 90% n-o să-l sun. 10% s-ar putea să cedez.

— 10% e prea mult, scutură ea din cap. Tipul ăsta n-o să facă decât să te tragă în jos dacă-l inviți iar în viața ta.

— Doamne, nici măcar să nu-ți treacă prin cap că s-ar putea întâmpla așa ceva! 100% nu! pălesc eu.

— Bine. E clar că e, în continuare, obsedat de tine.

— N-a fost niciodată obsedat de mine.

— Glumești? Ai uitat că-n clasa a XII-a ai făcut mononucleoză și nu ai mai mers la școală câteva luni? A avut o cădere nervoasă, îmi amintește ea. Te suna din cinci în cinci secunde, chiulea de la ore ca să te vadă, și a înnebunit când unchiul Chad i-a zis să nu mai vină la voi. Era din cale-afară!

Îi evit privirea.

— Mda, cred că a întrecut măsura. Apropo, ce zici de ăsta?

Îi arăt maioul meu striat, scurt și negru, care se leagă la ceafă și la spate, și care-mi lăsă abdomenul dezgolit.

— *Sexy AF*, declară Tansy.

— Știi că nu câștigi deloc timp dacă spui AF în loc de „as fuck", e cam același număr de silabe, o tachinez eu, timp în care

simt o mare ușurare că m-a lăsat să schimb subiectul așa de repede.

Nu-mi place să-mi aduc aminte de perioada aceea a vieții mele. Ca să fiu sinceră, să mă gândesc la Eric este la fel de obositor pe cât era și statul cu el pe atunci. Trebuie doar să-mi fugă mintea la el și mă simt de parcă aș urca pe Everest. Fostul meu iubit este un vampir energetic[1].

— Vorbesc în jargonul de pe internet, replică Tansy. Singurul limbaj adevărat. Oricum, arăți trăsnet, arăt trăsnet, așa că ce-ar fi să ieșim, să le arătăm tuturor ce bine arătăm. Ești gata?

— Gata *AF*! zic și-mi iau eu poșeta de pe patul colegei ei de cameră.

Ajungem într-un pub irlandez din zona Back Bay. Se numește Vulpea și Vioara și aici vin, în mare parte, doar studenți, dacă e să te iei după fețele tinere. Din păcate, e evident că nu prea vin și hocheiști pe aici. Văd un tricou sau două maro cu auriu, culoarea celor de la Eagles, de la Universitatea din Boston, dar cam atât. Mă face să-mi fie dor de Malone's, barul din Hastings, unde se adună toți fanii echipei de la Briar.

În timp ce intrăm, Tansy își verifică telefonul. Ne întâlnim cu iubitul ei aici. Sau cu fostul iubit? Cu ăla cu care și-o trage? Niciodată nu sunt sigură când vine vorba de ea și de Lamar. Relația lor e cu dus și întors, și te face să te simți ca într-un carusel.

— Niciun mesaj de la Lamar. Bănuiesc că n-a ajuns încă.

În drum spre bar, își trece brațul pe după al meu.

— Hai să comandăm shoturi. N-am mai băut shoturi de la Crăciun.

E o ditai coada. Când îmi intersectez privirea cu unul dintre barmani, îmi face semn că o să revină imediat.

---

[1] Oameni care consumă toată energia emoțională a celor din jurul lor. (N. red.)

— Tare aş fi vrut să fii cu mine la Universitatea din Boston, spune Tansy pe un ton sumbru. Am fi ieşit mai tot timpul.

— Ştiu.

Mi-ar fi plăcut să fiu cu ea la Universitatea din Boston, dar n-am intrat. Pe atunci, nu aveam notele care trebuie, relaţia mea cu Eric îmi distruse capacitatea de concentrare la lecţii. Şi aşa am ajuns la o facultate de stat, până când am reuşit să mă transfer la Briar, unde nu trebuie să plătesc taxe de şcolarizare, din moment ce tata lucrează acolo.

— Super, se dă meciul celor de la Bruins!

Privesc la unul dintre ecranele agăţate de tavan. Când jucătorii se duc în ofensivă, se produce o amestecătură de negru cu galben pe teren.

— Ura! spune Tansy, sarcastică.

Nu dă doi bani pe hochei. Sportul ei preferat este baschetul. Drept care, se vede doar cu jucători de baschet.

Încerc să-i fac semn din nou barmanului, dar e ocupat cu nişte fete în rochii scurte. Barul e surprinzător de plin la zece jumătate seara. La ora asta, oamenii de obicei îşi fac încălzirea cu o băutură în altă parte.

Tansy se uită iar în telefonul ei şi tastează ceva.

— Unde naiba e? murmură ea.

— Dă-i mesaj.

— Tocmai asta am făcut. Dar nu ştiu de ce nu-mi răs... Ia stai, îmi scrie.

Aşteaptă până apare mesajul, apoi continuă:

— Bun, deci este... o, Doamne, cred că *glumeşti*!

— Ce s-a întâmplat?

Ochii ei negri sunt plini de nervi.

— O secundă. Trebuie să-l sun să-mi dau seama ce *naiba face*!

Frate, sper să nu fie necazuri în paradis, pentru că ştiu că uneori Tansy e disperată după iubitul ei sau fostul iubit sau tipul cu care şi-o trage. Încă nu-s sigură ce hram poartă.

Dar știu că îmi doream un weekend de distracție cu verișoara mea preferată, mai ales după interviul meu îngrozitor de dimineață. Ce rahat! A fost ca dracu'.

O aștept pe Tansy să termine, timp în care urmăresc meciul celor de la Bruins. Niciunul dintre cei doi barmani nu vine să-mi ia comanda, și probabil e mai bine așa, din moment ce verișoara mea bate furioasă din picior.

— N-o să-ți vină să crezi! Idiotul ăsta a încurcat barurile. E la Broasca și Vulpea, lângă Fenway. Noi suntem la Vulpea și Vioara.

— De ce oare toate barurile din orașul ăsta au *vulpe* în denumire?

— Am băgat și eu de seamă. Și nici măcar nu pot să fiu supărată pe el, pentru că e o simplă greșeală, expiră ea exasperată pe nas. În fine, e acolo cu niște prieteni și nu vrea să se mute cu tot grupul aici, când noi două putem să ne aruncăm într-un taxi și să ajungem acolo în zece minute.

— Are dreptate.

— Nu te deranjează că plecăm de aici?

— Nup, mă îndepărtez eu de tejghea. Stai doar să merg până la baie.

— Super, chem taxiul. Ne vedem afară?

— Așa facem.

Tansy iese din bar, iar eu o iau agale spre baie. În ciuda înghesuielii specifică serilor de vineri, la toaleta femeilor nu e coadă. Intru și dau peste două fete care stau în fața oglinzii și vorbesc tare, în timp ce-și retușează machiajul. Le salut cu o mișcare din cap și intru într-o cabină.

— Dacă vrei să mergem în Dime, mergem în Dime, zice una dintre tipe.

— Ți-am zis, nu vreau!

— Ești sigură? Pentru că mi-ai făcut capul calendar cu Jack Connelly al tău și limba lui „minunată".

Încremenesc. Jur că nu mai pot nici să mai fac pipi, zici că mi-a făcut cineva o vrajă.

— N-avem alte planuri în seara asta, spune prima fată. Hai la Dime să-l vezi. Poate o să vă combinați din nou...

— N-aș prea crede. Connelly nu-și face de cap de două ori cu aceeași persoană, zice dezamăgită cea de-a doua fată. N-are sens să mergem acolo.

— Nu știi niciodată. Ziceai că s-a simțit bine, nu?

— I-am făcut sex oral. Normal că s-a simțit bine.

Îmi înăbuș un zâmbet. I-auzi, Jakey a avut parte de acțiune aseară. Bravo lui!

Doar că-mi amintesc de șmecheria cu McCarthy, și nu-mi mai vine să zâmbesc. Îmi fac nevoile, grăbindu-mă să ies din baie, ca să nu mai fiu nevoită să aud rahaturile astea.

De dincolo de ușa cabinei se aude un oftat trist.

— Habar nu ai ce sexy era.

— De fapt, am habar. Pentru că-ți merge gura ca o meliță.

— Sărută *așaaa* de bine. Și când a-nceput să-mi lingă păsărica, era ca... nici măcar nu pot să descriu în cuvinte. Era ca un... sărut și un vârtej, în același timp.

Simt un gol în stomac. Am și eu parte de conversații murdare cu prietenele mele, dar fetele astea intră în detalii prea mult. Și sunt conștiente că nu sunt singure aici. M-au *văzut* când am intrat.

— M-a surprins că mi-a făcut și el sex oral. Băieților care arată bine nu prea le pasă dacă fetele au orgasm. Mulți dintre ei se mulțumesc cu o felație și apoi dispar.

Trag apa și fac zgomot când ies din cabină.

— Scuze, tre' să mă spăl, zic pe un ton vesel, arătând spre chiuvetă.

Fetele fac un pas într-o parte, fără să se oprească din pălăvrăgit.

— Dar el n-a fost deloc așa, o asigură tipa pe prietena ei. A vrut să mă facă să mă simt bine.

De data asta, le cercetez mai atent. Prietena e o brunetă înaltă. Cea căreia i-a tras-o Jake e scundă, cu bucle castanii, sâni gigantici și ochi mari, căprui, de zici că e o căprioară neprihănită.

Ăsta e genul lui Connelly? O Bambi sexy?

— Atunci hai să mergem în Dime! insistă bruneta.

Tipa sexy își mușcă buza de jos.

— Știu și eu? M-aș simți ciudat dacă aș apărea așa, din neant, în barul lui favorit. Adică, ne-am combinat acu' patru zile. Probabil că nici nu-și mai aduce aminte de mine.

Mă limpezesc de săpun sub jetul de apă caldă. Patru zile și tipa deja își face griji că a uitat-o? Așa părere proastă are despre ea? Poate că ar trebui să intervin și s-o sfătuiesc să nu-și bată capul să se ducă după el. Jake e în stare să o mănânce de vie.

— Bine, atunci o să rămânem aici, spune prietena ei și se îndreptă spre ieșire. Poate găsim un...

Se închide ușa în urma lor și nu le mai aud. Îmi șterg mâinile cu un prosop de hârtie și mă gândesc la ce zicea tipa. Așadar, cu patru zile în urmă, Jake și limba lui uimitoare au trecut la acțiune cu Bambi cea sexy. Că tot vorbim de ipocrizie.

Cât tupeu are să-mi spună mie cu cine am eu voie să mi-o trag și să-i mai și poruncească lui McCarthy să mă părăsească?! Iar el linge o gagică sexy și-și petrece seara de vineri într-un bar, probabil încercând să agațe ceva. Între timp, bietul McCarthy șade acăsică, fără să poată să se masturbeze fără aprobarea lui.

Vezi să nu!

Prind și eu tupeu, îmi îndrept spatele și ies s-o caut pe verișoara mea. E lângă un parcometru aflat pe trotuar, în dreptul portierei Sedanului negru.

— Gata? întreabă ea când mă vede.

Ne urcăm în mașină, apoi spun:

— Gata. Dar am o mică schimbare de plan. Mai întâi facem o scurtă oprire.

6

JAKE

Dime este barul meu preferat din oraş. E practic o bodegă înghesuită şi întunecoasă. De pe masa de biliard lipsesc trei bile, printre care şi bila cu numărul opt. Panoul de darts e crăpat pe jumătate. Berea e pişoarcă, iar mâncarea este extrem de grasă.

Dar în ciuda acestor neajunsuri, îl ador. Barul e mic, deci grupurile mari pleacă în altă parte. Clientela e formată, în cea mai mare parte, din bărbaţi, drept care e locul potrivit dacă n-ai chef de agăţat.

Nu şi pentru Brooks, firește. Colegul meu de apartament găseşte câte o gagică peste tot. Du-l la o mănăstire şi e în stare să seducă o călugăriţă. Du-l la o înmormântare şi îl găseşti în baie, regulând văduva îndurerată. La dracu', poate face asta chiar în coşciug. Tipul e un curvar în toată regula.

Acum e la o masă din colţ şi îi face ochi dulci chelneriţei. Sunt doar doi pe tură în seara asta, un bărbat şi o femeie, iar Brooks şi-a şi băgat limba în gura femeii.

Celălalt chelner, un tip mai în vârstă, cu barbă şi ochelari, îşi tot drege glasul, doar-doar i-o atrage atenţia. Dar colega lui îl ignoră. Când el strigă „Rachel, aşteaptă clienţii!", cu răsuflarea tăiată, ea îşi dezlipeşte buzele de Brooks şi-l trimite la plimbare:

— Te duci tu? Îți las ție bacșișul.

Presupun că nu mai vrea să lucreze aici și ăsta e modul ei de a-și da demisia, din moment ce, mai mult ca sigur, n-o să scape nepedepsită. Celălalt chelner și barmanul schimbă priviri supărate și sunt destul de sigur că unul dintre ei l-a sunat deja pe manager.

În vreme ce Brooks o pipăie pe chelneriță, noi ceilalți ne uităm la meciul celor de la Bruins și-l ascultăm pe Coby Chilton cum se plânge de limita de două beri impusă de mine. Din partea mea, poate să se plângă toată noaptea. Mâine după-amiază jucăm cu Princeton și nu are nimeni voie să vină la meci mahmur. Ce naiba, nici măcar nu i-am lăsat pe Potts și pe Bray să iasă în seara asta. N-am încredere că n-o să sară la *beer pong*.

— Dacă ai avea ocazia să faci sex cu orice jucător de hochei, mort sau viu, pe cine ai alege? îl întreabă Coby pe Dmitri.

Din moment ce acum o secundă se vorbea de bere, schimbarea asta bruscă de subiect e bulversantă.

— Ce? întreabă Dmitri extrem de confuz. Te referi la o jucătoare de hochei?

— Și când spui „mort", vrei să zici că o fac cu cadavrul ei sau i-o trag cât încă e vie? intervine și Heath.

— Nu, eu mă refer la Liga Națională! Și nu mă gândesc la necrofilie! spune Coby, foarte înspăimântat de ideile coechipierului său.

— Păi tu ne întrebi cărui *mascul* i-am trage-o? întreabă un fundaș din echipă.

Mă chinui să nu izbucnesc în râs.

— Da! Eu l-aș alege pe Bobby Hull. Îmi plac blonzii. Dar voi?

— Stai așa, Chilton, se aude vocea pițigăiată a lui Adam Middleton, cel mai promițător boboc al nostru. Ești gay?

Puștiul de optsprezece ani își privește colegii din jurul mesei și întreabă:

— A fost dintotdeauna gay și eu abia acum am aflat? Voi știați?

— *Ai vrea* tu să fiu gay, i-o întoarce Coby.

— De ce aș vrea asta? se încruntă bobocul.

— Pentru că sunt cea mai tare partidă. Nici nu știi ce pierzi!

— Ce se întâmplă? mă întreabă Adam.

— N-am idee, frate, îmi înăbuș eu un zâmbet.

— Ieri am auzit niște gagici discutând de chestia asta în *Harvard Square*, explică Coby, golind a doua (și ultima) sticlă de bere. Îi alegeau pe cei mai nașpa. Tyler Seguin! Sidney Crosby! își dă el dramatic ochii peste cap.

— Îmi place de Crosby, intervine Dmitri. Nici măcar n-ar trebui să mă gândesc la vreo tipă ca să mi se scoale. Aș citi despre progresul lui și gata!

Toți de la masă izbucnesc în râs, iar eu simt că-mi vibrează telefonul în buzunar.

HAZEL: *Ce faci la noapte? Sunt singură și mă plictisesc.*

Îi răspund repede că sunt cu băieții.

HAZEL: *Să folosești prezervative!*

Râd tare, iar asta îi atrage atenția lui Coby.

— Ce te tot hlizești acolo? se încruntă el. Să nu cumva să vorbești cu vreo gagică! Ai interzis întâlnirile, ai uitat?

— Am interzis lucrurile care vă distrag, îl corectez eu.

Și a funcționat. La antrenamentul de dimineață, McCarthy a fost în formă maximă, dovedind că Brenna Jensen fusese cauza problemelor lui recente. În seara asta nu a venit cu noi, pentru că a vrut să stea acasă și să analizeze toate clipurile disponibile cu meciurile celor de la Princeton, ca să se pregătească pentru mâine. Vezi ce se întâmplă atunci când elimini rahaturile care îți captează atenția?

— Și nu vorbesc cu nicio gagică, adaug eu. Vorbesc cu Hazel.

— Ah, mișto, salut-o din partea mea, îmi cere Coby.

Am adus-o pe Hazel la un eveniment cu echipa acum un an, așa că cei mai mulți dintre coechipierii mei o cunosc.

Coby a plăcut-o din prima clipă. Firește, lui Coby îi place de oricine, atâta timp cât are o pereche de țâțe. Și oamenii cu părul blond, se pare, indiferent de sex.

— O să îmi dai vreodată numărul ei? se vaită el.

— Nup. N-ai voie să-ți faci de cap cu prietenele mele.

Nu-l vreau pe Chilton în apropierea lui Hazel. E un mare fustangiu și i-ar sfâșia inima. Ea nu are destulă experiență cât să se descurce cu unul ca el.

Ca să fiu sincer, nici nu cred că a avut vreodată vreun iubit. Presupun că a făcut sex până acum, pentru că e o femeie atrăgătoare de douăzeci și unu de ani, dar nu am văzut-o niciodată cu vreun băiat. În trecut, mă întrebam dacă nu cumva era lesbiană, dar nu am văzut-o nici cu vreo femeie. Însă am observat că mai întorcea capul după tipi. Cred că doar nu prea se pricepe. Iar Coby se pricepe mult prea bine.

Pe lângă muzica rock care umple localul, se aude un fluierat puternic. Vine dinspre masa de biliard. Cei doi bărbați de acolo au lăsat deoparte jocul, ca să se holbeze spre ușa de la intrare.

Le urmăresc privirile și... *Dumnezeule!*

Brenna Jensen se îndreaptă spre noi. Și arată foarte bine!

Poartă cizme de piele cu tocuri înalte, o fustă scurtă și o geacă neagră de piele. Părul ei castaniu îi cade pe umeri și are buzele date cu ruj roșu.

În urma ei apare încă o brunetă. Drăguță și ea, dar Brenna îmi acaparează atenția. I se citește dorința din ochi și e clar că pe mine mă caută.

— Connelly! mă strigă ea când ajunge la masa noastră, zâmbind batjocoritor. Băieți! Ce surpriză plăcută! Vă supărați dacă mă alătur și eu?

Mă prefac total neinteresat de sosirea ei. Mă cuprinde suspiciunea.

— Bineînțeles, îi fac eu semn spre singurul scaun gol de la masa noastră. Mă tem însă că nu mai e decât un loc liber.

— E-n regulă, nu stăm mult. Vrei să stai jos? se întoarce ea spre prietena ei.

— Nup.

Pe tipă o amuză grav toată situația asta. Oricare ar fi *aceasta*.

— Merg să-l sun pe Lamar. Vino să mă iei când termini, pleacă ea agale către bar, cu telefonul deja la ureche.

— E atât de cald aici! remarcă Brenna. De la toate trupurile astea înghesuite ca sardinele, concluzionează ea, deschizându-și geaca.

Încep toți să saliveze când văd ce poartă pe dedesubt.

— Frate! îl aud pe Coby mormăind.

Maioul scurt lasă la vedere abdomenul plat și neted și e îndeajuns de generos ca să scoată în evidență un decolteu impresionant. Și nu poartă sutien, așa că-i pot vedea sfârcurile, doi muguri tari înfipți în materialul striat. Scula mea se zbate în spatele fermoarului.

Îi cântărește din ochi pe colegii mei, după care își fixează privirea pe mine.

— Trebuie să vorbim, Connelly.

— Zău?

Privirea i se plimbă iar în jurul mesei. Fiecare băiat, chiar și Adam, bobocul sfios, e cercetat din cap până-n picioare. Spre neplăcerea mea, ochii Brennei insistă cel mai mult pe Coby, care bălește pe podeaua asta lipicioasă din Dime.

— Așază-te odată! spun eu, morocănos.

— Mie-mi convine.

Se apropie de Coby ridicând o sprânceană, apoi se pune direct în poala lui.

El scoate un sunet de zici că se înecă. Pare și surprins, și bucuros în același timp.

Eu mijesc ochii la ea.

Ea zâmbește.

— Ce-i, Jakey? Mi-ai spus să mă așez.

— Cred că un scaun ar fi mai confortabil, îi răspund eu, tăios.

— Dar mă simt foarte bine aici.

Își duce un braț pe după gâtul lui Coby și-l așază pe umerii lui lați. Tipul are un metru nouăzeci și o sută de kilograme. O face pe Brenna să pară micuță pe lângă el.

Observ și cum mâna lui îi înconjoară talia.

— Jensen! o avertizez eu.

— Jensen! Salut! zice Brooks, care abia acum o vede pe Brenna. Când ai apărut? E și Di Laurentis cu tine?

— Nu, Summer s-a întors în Hastings.

— Naspa.

Ridică din umeri și își continuă jocul cu buzele chelneriței care va fi, probabil, concediată în curând.

— Uite care e treaba, începe Brenna.

O sta ea în poala lui Coby, dar se uită doar la mine.

— I-ai ordonat lui Josh să se despartă de mine, continuă ea.

Ridic sticla de bere și iau încet o gură, gândindu-mă la ce a spus.

— Să se despartă de tine, zici? Parcă nu erați împreună.

— Nu eram. Dar aveam înțelegerea noastră. Îmi plăcea de el.

E nefiresc de sinceră. Majoritatea femeilor probabil n-ar recunoaște cât de atrase sunt de persoanele care le-au dat papucii. Parcă am un gol în stomac când mă gândesc că poate chiar avea sentimente pentru McCarthy.

— Îmi plăcea felul în care-i simțeam mâinile pe mine, spune ea cu o voce răgușită și, dintr-odată, toți băieții de la masa asta par să o creadă. Îmi placeau buzele lui... degetele lui...

Adam începe să tușească încet. Îl reduc la tăcere cu o privire amenințătoare. Tipul mai dă pe gât niște bere.

— Presupun că va trebui să găsești alte mâini, buze și degete care să te țină ocupată, i-o întorc eu.

Când Coby deschide gura, îi arunc o privire furioasă înainte să apuce să se ofere el. Își închide pliscul imediat.

— Ți-am mai spus, nu iei tu decizii în locul meu!

— Nu am luat eu nicio decizie în locul tău. McCarthy a acționat singur.

— Nu cred o iotă. Și nici nu-mi place că te bagi în viața mea.

— Nici mie nu-mi place că te combini cu jucătorii mei.

Băieții își tot mută privirea de la mine la Brenna.

— Chiar trebuie să avem iar discuția asta? întreabă ea pe un ton plictisit, în timp ce-și plimbă degetul arătător pe brațul lui Coby, care, judecând după ochii lui, e deja topit.

Rahat! Brenna nu e doar superfrumoasă, dar e și sexy-n draci. Și fundul ei perfect e practic lipit de boașele unui jucător de hochei plin de furie reprimată și de emoția semifinalelor de mâine.

— Ai venit aici să te rățoiești la mine, Hottie? Pentru că asta n-o să ți-l aducă înapoi pe scumpul de McCarthy.

O provoc, în mare parte pentru că e amuzant să-i văd ochii negri ca doi cărbuni încinși scânteind de furie.

— Ai dreptate. L-am pierdut pe McCarthy. Presupun că a venit timpul să-i găsesc un înlocuitor.

Își plimbă degetele pe mâna lui Coby. Și le împletește cu ale lui, iar eu mă încrunt când observ cum îi mângâie palma.

Am impresia că omul a și gemut puțin. Muzica acoperă sunetul, dar expresia lui chinuită îmi spune că îi trezește ceva sentimente.

— Revino-ți, frate, tipa doar se joacă cu tine! mă holbez eu la el.

— Nu mă joc! Cred că băiatul ăsta de aici e atrăgător.

Își dă părul mătăsos peste umăr și-și înclină capul pentru a-i întâlni privirea lui Coby, apoi îl întreabă:

— Cum te cheamă pe tine?

— Coby, răspunde el cu o voce răgușită.

Drace! Am încurcat-o! O privește de parcă e deja goală. Toți din bar se uită așa la ea, în pana mea!

— Eu sunt Brenna, gângurește ea. Mă bucur *mult* să te cunosc!

— Mult, mult, repetă el, înghițind în sec.

Brenna rânjește la mine, după care îi dă drumul la mână și-și trece palma peste pieptul lui lucrat. O lipește de pectoralul său, apasând pe logoul cu Harvard de pe hanoracul cenușiu.

— Îți bate inima foarte repede. Ești bine?

— Sunt foarte bine!

Tipul e complet sub vraja ei. Îi admiră formele cu ochii mijiți, apoi se foiește pe scaun, probabil din cauza erecției.

— Atenția la mine, Chilton! Îți comand eu. Își bate joc de tine!

— Nu-l asculta, Coby! *Chiar* vrei să-ți dicteze Connelly viața? Strică mereu toată distracția. Și cui îi place o asemenea persoană, nu? se cuibărește ea și mai aproape de el. Ia zi, ce-ți mai place să faci în afară de hochei? Îți place să dansezi?

— Ador să dansez, murmură el, uitându-se la sânii ei.

Se întâmplă să știu că habar n-are să se miște pe muzică.

— Coby, nu pune botul! Nu e interesată de tine!

Mă ignoră amândoi.

— Ar trebui să mergem cândva împreună. Ne-am distra de minune!

Îi mângâie pectoralul, apoi trece și la barbă.

— Pun pariu că, dacă am dansa lipiți unul de altul, inima ta ar bătea și mai repede.

Adam începe iar să tușească. Lângă el, Dmitri pare total captivat. Toți sunt.

Brenna are efectul ăsta asupra bărbaților.

— Te tachinează doar! mă încrunt eu. Se răzbună fiindcă are impresia că am acționat împotriva ei.

Brenna zâmbește sfidător și spune:

— De fapt, cred că e incredibil de atrăgător.

— Sigur că da, zic eu, tărăgănat. Poți s-o faci, frate! Revino-ți! îi zic încurajator tembelului care o lasă să stea la el în brațe.

Când, în cele din urmă, deschide gura, abia vorbește, de zici că a fost silit să răspundă.

— Îmi pare rău, Jake, dar cred c-o iubesc.

Ea izbucnește în râs, alunecând ușor din brațele lui.

— Ar trebui să dansăm în seara asta, zice el nerăbdător și țâșnește de pe scaun.

— Mare fraier! oftez eu.

Oftând la rândul ei, Brenna atinge ușor brațul coechipierului meu.

— Iertare, scumpule, dar Connelly are dreptate. Mă jucam cu tine.

— Pe bune? face el ochii cât cepele.

— Pe bune. Te manipulam și-ți cer scuze pentru asta. Ai fost un pion inocent în acest mic joc de șah dintre mine și căpitanul vostru.

Coby arată așa de dezamăgit, că trebuie să-mi înăbuș râsul. Dar nu-mi pare rău pentru el. Eu l-am avertizat.

Brenna se întoarce spre mine și spune:

— Vezi ce ușor a fost? scutură ea enervată din cap. Singurul motiv pentru care nu mă vait din cauza chestiei ăsteia cu McCarthy e pentru că a fost ceva temporar. Dar te avertizez, Connelly! Nu te mai băga în viața mea! Nici în cea amoroasă, nici în cea sexuală, nici în viața mea, în general! N-ai niciun drept să obligi pe cineva s-o rupă cu mine! E pueril!

— Și ce ai făcut tu acum nu a fost pueril? o provoc eu.

— O, ba da. Nu neg asta. M-am coborât total la nivelul tău, pentru că am vrut să demonstrez ceva. Dacă te mai amesteci în treburile mele, o să încep să-ți stric și eu socotelile. Continuă să spui că-ți distrag băieții și ghici ce, chiar o s-o fac! Și, bazându-mă pe ceea ce tocmai am văzut, nu va fi greu deloc.

Îl bate pe Coby pe umăr, apoi adaugă:

— Încă o dată, îmi pare sincer rău că te-am implicat în încurcătura asta. Dacă te face să te simți mai bine, cred că ești foarte mișto și am o prietenă, Audrey, cu care aș cam vrea să te cuplez. Ești exact genul ei!

— Vorbeşti serios? se luminează el la faţă.

Brenna pune mâna pe telefon.

— Zâmbeşte! O să-i trimit o poză cu tine, să vedem dacă e interesată.

Privesc şi nu-mi vine să cred că stă la poză. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi încordează bicepşii! După care, colac peste pupăză, îi mai şi spune „Mulţumesc!".

Idiotul îi *mulţumeşte*. Dumnezeule mare! Coechipierii mei sunt incredibili!

Brenna îşi bagă telefonul în poşetă şi-mi caută privirea.

— Bucură-te de restul serii, Jakey! îmi face ea cu ochiul. Şi nu uita, dacă îmi mai pui beţe-n roate, n-o să mai scapi aşa uşor!

7

JAKE

La ora trei dimineaţa, mă duc în bucătărie să beau un pahar cu apă de la robinet. Nu-s sigur ce anume m-a trezit. Poate tunetul? A început să toarne de când Brooks şi cu mine ne-am întors de la bar şi de atunci nici că s-a oprit. Nici măcar pentru o clipă.

Sau poate că n-am mai putut să dorm pentru că mă macină vina. Nu aş recunoaşte asta niciodată în faţa Brennei, dar... mă simt naşpa că mi-am băgat nasul în treburile ei. Mai devreme, când mi-a mărturisit că-l place pe McCarthy, m-am simţit ca un nemernic împuţit.

— Ah! se aude o voce feminină. Nu mi-am dat seama că mai e şi altcineva treaz.

Îmi ridic capul şi observ un corp suplu oprindu-se la vreo doi metri de mine. Ori umbrele îmi joacă feste, ori nu poartă nimic altceva decât chiloţi. Face câţiva paşi în faţă, iar părul ei blond se leagănă în urma ei. Aprinde lumina din bucătărie şi da, e în ţâţele goale. Şi le prezintă în toată splendoarea lor.

— Scuze, spune ea, credeam că-s singură pe aici.

Cu toate scuzele ei, nu face nimic ca să se acopere.

Şi, fiind bărbat, nu mă pot stăpâni să nu mă holbez la sânii ei. Sunt tare faini. Sunt micuţi, dar drăguţi şi obraznici, cu sfârcurile roz, care au înmugurit din cauza frigului.

Totuși, sfioșenia din ochii ei îmi taie tot elanul. Deși nu am auzit pe nimeni intrând în casă, presupun că a invitat-o Brooks. Și din moment ce e goală pușcă, nu cred că s-au pus pe învățat la el în dormitor. Ceea ce înseamnă că n-ar trebui să mă privească așa.

— Rămâi la Brooks? o întreb în timp ce-mi clătesc paharul.

— Mhm.

— Când ai ajuns aici?

— Pe la miezul nopții. Și, înainte să o spui tu, da, a fost doar o partidă de sex.

Încerc să nu scutur din cap. Să-și facă de cap cu o tipă întreaga seară, după care să cheme pe alta. Brooks Weston e ceva aparte.

— Îmi dai și mie un pahar? Nu știu pe unde sunt, își linge ea buzele. Mi-e sete!

E însetată, se vede.

Deschid dulapul, iau un pahar și i-l întind. Îl ia și degetele ei le ating pe ale mele într-un mod sugestiv.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic, îmi retrag eu mâna. Pare că ți-e frig, zic și îi privesc cu subînțeles sfârcurile.

— De fapt, în clipa asta, sunt foarte înfierbântată, chicotește ea. Și așa arăți și tu.

— Așa cum?

— *Hot.*

Încerc să nu ridic din sprâncene. Gagica asta e tupeistă. Prea tupeistă, având în vedere că a venit la altul în seara asta.

— Nu ți-ai tras-o mai devreme cu colegul meu de apartament? fac eu semn spre coridor.

— Ba da. Și?

— Și n-ar trebui să-i spui altuia că e sexy.

— Brooks știe deja ce părere am despre tine.

— Serios?

Devin agitat. Nu-mi place când oamenii vorbesc despre mine. Şi sper din toată inima că nu sunt parte din vreun joc pervers pe care îl joacă ei doi în secret.

Fata îşi toarnă nişte apă din filtrul de la frigider, apoi rămâne pe loc şi bea, aproape goală, fără nicio grijă. Are un corp superb, dar ceva la ea mă cam irită. Nu atitudinea ei neruşinată. Îmi *plac* fetele îndrăzneţe. Fetele care mă provoacă. Fetele ca Brenna Jensen — e chiar definiţia tupeului şi nu mă face să vreau să dispar.

Tipa asta, pe de altă parte...

— Cum te cheamă? întreb eu, precaut.

Nu ştiu de unde vine suspiciunea asta din interiorul meu, dar prezenţa gagicii ăsteia mă tulbură.

— Kayla.

Mai ia o gură de apă, proptindu-şi şoldul de blatul din granit. Nu o deranjează nicicum faptul că poartă doar nişte bikini minusculi şi nimic altceva.

— Ne-am mai văzut, continuă ea.

— Zău?

Îi observ nemulţumirea din privire. Mda, nici nu-mi imaginam c-ar fi genul de fată căreia să-i placă să fie uitată, dar chiar nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată.

— Da. La petrecerea lui Nash Maynard.

— Eşti la Harvard?

— Nu. Am vorbit despre asta şi la petrecere, ai uitat? Sunt la Universitatea din Boston.

Rămân mut. E un loc gol în mintea mea acolo unde ar fi trebuit să fie această aşa-zisă interacţiune.

— Scumpo, se aude o voce somnoroasă dinspre hol. Vino înapoi în pat. Sunt excitat.

— Te cheamă, îi zâmbesc eu, sec.

Îmi surâde şi ea.

— Colegul tău nu se mai satură.

— N-am de unde să ştiu, ridic eu din umeri.

— Nu?

Își termină apa și pune paharul în chiuvetă. Mă privește curioasă:

— Tu și cu Brooks nu ați...?

— Nu-s gay.

Își înclină capul, căzând pe gânduri.

— Și dacă ar fi o fată la mijloc?!

Șiiii... am încheiat aici. E prea târziu și sunt prea obosit ca să discut în bucătărie cu o fată ciudată despre o partidă în trei.

— Nu fac nici asta, murmur în timp ce trec pe lângă ea.

— Păcat!

— Noapte bună, Kayla! îi spun fără să-i mai arunc vreo privire.

— Noapte bună, Jake! spune ea, pe un ton dulce.

Isuse! Atât de multe apropouri într-o amărâtă de întrevedere. M-ar fi lăsat să i-o trag pe blat dacă m-aș fi dat la ea. Dacă m-ar fi interesat partidele de sex în trei, ne-ar fi pus și pe mine, și pe Brooks să i-o tragem în același timp.

Dar niciuna dintre ideile astea nu mă încântă.

Mă întorc în dormitorul meu și, pentru orice eventualitate, încui ușa.

A doua zi, dis-de-dimineață, plec să-i văd pe ai mei. Trebuie să merg puțin cu metroul pe *Red Line*, apoi să merg cu trenul ceva mai mult pe ruta Newburyport/Rockport, până ajung la Gloucester. Ar fi fost mai rapid să împrumut mașina lui Weston și să conduc de-a lungul coastei, dar nu mă deranjează călătoria cu trenul. E mai ieftin decât m-ar costa benzina pentru Mercedes și-mi oferă și liniștea necesară ca să reflectez și să mă pregătesc emoțional pentru meciul de azi.

Întregul nostru sezon depinde de meciul ăsta.

Dacă pierdem...

N-o să pierdeți.

Țin cont de vocea încrezătoare din capul meu, lăsându-mă pătruns de siguranța pe care am dobândit-o încă de când jucam hochei la juniori. Nu există îndoială că eram talentat încă de la o vârstă fragedă. Dar talentul și potențialul nu înseamnă nimic fără disciplină și eșec. Trebuie să mai și pierzi din când în când ca să capete și victoria un sens. Am mai pierdut meciuri și înainte, meciuri care contau pentru clasament și trofee. Dar să pierzi un meci nu înseamnă să-ți pierzi și încrederea. Înseamnă să o consolidezi.

Dar azi o să ieșim învingători. Suntem cei mai buni din liga noastră, poate cei mai buni din întreaga țară.

Trenul ajunge în stație pe la ora nouă, și cum în dimineața asta chiar nu mai plouă, hotărăsc s-o iau pe jos până acasă și să nu mai chem un Uber. Trag în piept aerul răcoros de primăvară, simțind mirosul cunoscut de sare, pește și alge. Gloucester este un oraș pescăresc, cel mai vechi port maritim din țară, ceea ce înseamnă că nu poți să faci cinci pași fără să vezi un far, o barcă sau ceva marinăresc. Trec pe lângă trei case la rând care au ancore decorative, agățate de ușa de la intrare.

Casa cu două etaje în care am crescut aduce mult cu celelalte locuințe aliniate de-a lungul străzilor înguste. Are pereți albi, un acoperiș înclinat și o grădină frumoasă pe care mama o îngrijește cu sfințenie. Curtea din spate e și mai impresionantă, o dovadă a priceperii ei într-ale grădăritului. Locul e micuț, dar suntem doar noi trei, așa că mereu am avut spațiu suficient.

Apropiindu-mă de verandă, aud că-mi sună telefonul. E Hazel. Mă opresc și răspund, pentru că mi-a promis c-o să ajungă și ea la meci.

— Hei! Vii în Cambridge, la meci, mai încolo, da?

— Niciodată! Mai bine mor decât să-mi trădez universitatea!

— Las-o moartă, nici măcar nu-ți place hocheiul! Vii în calitate de prietenă.

— Scuze, da, bineînțeles că vin. E amuzant să ne prefacem că suntem rivali. Știi tu, că avem o relație interzisă. În fine, o relație de prietenie, se corectează ea.

— Nu e nimic interzis la prietenia noastră. Toată lumea știe că ești cea mai bună prietenă a mea și nimănui nu-i pasă.

Păstrăm liniștea pentru o clipă, apoi continuăm:

— Adevărat. Ia zi, ce faci acum? Dacă vrei, pot să apar mai devreme și să petrecem ceva timp împreună până la meci.

— Tocmai ce mă pregăteam să intru în casa alor mei. Mama face un mic dejun special pentru ziua meciului.

— Ah, ar fi trebuit să-mi spui. Aș fi venit cu tine.

— Da, sigur. Asta ar fi însemnat să te trezești înainte de ora opt, într-o sâmbătă.

— Aș fi făcut-o fără doar și poate! protestează ea.

— „Lumea nu există înainte de ora nouă dimineața." Ai zis-o chiar tu, Hazel, chicotesc eu.

— Cum sărbătorim victoria de azi? Ce zici de o cină de fițe?

— Poate... deși cred că băieții o să vrea să iasă pe undeva. Ah, și pe la ora zece e musai să fiu undeva. Poți să vii cu mine, dacă vrei.

— Depinde unde.

— Îl mai ții minte pe Danny Novak? Trupa lui cântă la noi în oraș în seara asta. E primul lor concert, așa că i-am promis că o să fiu acolo.

Danny a fost colegul meu de echipă în liceu. Tipul e unul dintre cei mai buni mânuitori de crosă din câți am cunoscut până acum, iar dexteritatea asta a mâinilor îl ajută acum și cu muzica. Niciodată nu a putut alege între muzică și hochei.

— Ce gen de muzică?

— Metal.

— Îh! Ucide-mă acum, oftează Hazel. Te anunț mai încolo, dar acum nu prea-mi surâde, prietenaș.

— Ne vedem mai târziu, bine? chicotesc eu iar.

— Da, salută-i pe ai tăi.

— Așa o să fac.

Închid apelul și deschid ușa neîncuiată. În holul mic, agăț geaca de hocheist într-unul dintre cârligele de fier în forma de — ce altceva — ancoră.

— Mamă? strig eu, desfăcându-mi șireturile de la bocanci.

— Bună, scumpule! Sunt aici!

Cuvintele ei vin dinspre bucătărie odată cu o aromă ispititoare.

Stomacul îmi scoate niște sunete de zici că e un urs furios. M-am gândit la masa asta întreaga săptămână. Unora nu le place să mănânce când au meci, dar eu sunt fix invers. Dacă nu bag un mic dejun copios, mă simt leneș și apatic.

În bucătărie, o găsesc pe mama la cuptor, cu o spatulă roșie în mână. Mi-e și mai foame acum. Pana mea, face frigănele! Cu șuncă! Și ăla e un cârnat?

— Hei, miroase fantastic!

Mă apropii și îi dau un pupic pe obraz. Apoi ridic din sprâncene.

— Mișto cercei. Sunt noi?

Folosindu-și mâna liberă, freacă ușor perla strălucitoare între degetul mare și cel arătător.

— Nu-i așa că-s drăguți? Cadou surpriză de la tatăl tău, i-am primit fix ieri! N-am mai avut perle atât de mari până acum.

— Ce bine i-a ales.

Rory Connelly cunoaște secretul unei căsnicii sănătoase. O soție fericită înseamnă o viață fericită. Și nimic n-o face pe mama mai fericită decât fleacurile care strălucesc.

Se întoarce cu fața la mine. Cu părul ei negru strâns într-o coadă de cal și cu obrajii înroșiți de la căldura din bucătărie, pare mult mai tânără de cincizeci și șase de ani. Părinții mei aveau treizeci și ceva de ani când am apărut eu, așa că spune mereu despre ea că e o „mamă bătrână". Deși e clar că nu arată așa.

— Hazel vă salută, apropo. Tocmai ce am vorbit cu ea.

Mama bate bucuroasă din palme.

— Spune-i că mi-e dor de ea. Când vine în vizită? N-a venit de sărbători.

— Nu, anul ăsta a fost la mama ei.

Părinții lui Hazel au divorțat cu ceva ani în urmă. Tatăl ei locuiește tot în Gloucester, dar mama ei e în Vermont, așa că-și împarte sărbătorile între ei.

— Vine azi la meci, adaug eu. Voi veniți?

— Mi-e teamă că nu. Tatăl tău nu poate ajunge în timp util acasă și știi că mie nu-mi place să conduc singură pe autostradă.

Îmi ascund dezamăgirea. Părinții mei nu s-au implicat niciodată prea mult în cariera mea sportivă. Tata a fost mereu prea ocupat cu slujba lui ca să ajungă la meciuri, iar mamei, pur și simplu, nu-i pasă. Când eram puști, asta mă rănea. Zăream familiile tuturor prietenilor mei în tribune, iar ai mei nu erau pe nicăieri, și invidia îmi inunda pieptul.

Dar asta e. N-am ce să fac. Cam așa procedez în legătură cu majoritatea lucrurilor, le las să fie. Nu poți schimba trecutul, nu te plânge de prezent, nu te stresa gândindu-te la viitor. Toate sunt lipsite de sens, mai ales regretul.

— Păi, poate reușiți să veniți la finală, dacă ajungem acolo, da?

— Bineînțeles. Acum nu mai sta pe capul meu și du-te să stai jos, vedeto. Mă ocup eu de tot.

— Măcar lasă-mă să pun masa, zic eu, încercând să iau farfuriile din dulap.

— Nu. Stai jos! îmi comandă ea și mă lovește ușor peste mână. S-ar putea ca acum să fie ultima dată când o să mai pot să te servesc, înainte să-ți angajezi propriul personal care să-ți satisfacă toate poftele.

— Nici gând.

— În toamna asta, o devii jucător profesionist, scumpule. Ceea ce înseamnă că o să fii celebru, iar oamenii celebri angajează servitori.

Am făcut greşeala să le arăt alor mei contractul meu cu Liga Naţională de Hochei, şi când au văzut cât de mulţi bani o să câştig în curând (ca să nu mai zic şi de primele de victorie pe care agentul meu a reuşit să le adauge la contract), mai să le iasă ochii din cap. N-aş putea să spun suma finală pe care o s-o iau în mână, dar valoarea contractului meu este în jur de două milioane, ceea ce, pentru un boboc, e clar mult prea mult.

Potrivit agentului meu, atât primesc „vedetele în devenire". Să fiu al naibii dacă nu mi s-a mărit egoul când l-am auzit. Şi mamei i-a plăcut, pentru că, mai nou, aşa mă strigă acum. *Vedetă.*

— Nu vreau servitori.

Râd şi mă aşez la masă. Dacă vrea ea să mă răsfeţe azi, de ce nu? Şi are dreptate, într-un fel. Anul viitor o să fiu în Edmonton, murind de frig din cauza iernii canadiene. O să-mi lipsească sâmbetele petrecute în Gloucester cu părinţii mei.

— Dar tata unde e?

— Pe şantier, răspunde mama, închizând cuptorul.

— Sâmbăta?

Şi totuşi, nu sunt surprins. Tata este inspector la o companie de construcţii specializată în poduri şi tuneluri, ocupându-se, de obicei, de contractele cu primăria. Iar asta implică termene limită scurte şi birocraţie la greu. Tata e mereu foarte stresat.

E genul de slujbă care-ţi provoacă infarcturi — la propriu. Cu câţiva ani în urmă, a făcut un preinfarct pe şantier şi ne-a speriat îngrozitor pe mine şi pe mama. Sunt uimit că l-a lăsat să se întoarcă la muncă, dar presupun că n-a avut încotro. Mai are mult până la vârsta de pensionare.

— A apărut o problemă ieri, mă lămureşte mama. Nu mă întreba care. Ştii că nu-l prea ascult când îmi turuie despre podurile lui. Tot ce ştiu e că e în criză de timp, trebuie să termine înainte de venirea iernii, lucru care s-ar putea să nu se întâmple pentru că unii dintre constructori se poartă ca nişte, şi citez, „cretini".

Izbucnesc în râs. Tata e bun la zbierat la oameni și îi mai face și plăcere, deci *win-win*.

— Sunt sigur că o să reușească, o liniștesc eu.

Mama începe să aducă farfuriile la masa mare din lemn de cedru pe care tata și cu mine am făcut-o într-o vară, pe când eram un puști. Încerc să bag furculița într-o frigănea, dar ea mă lovește iar peste mână.

— Așteaptă să aduc totul. Sinceră să fiu, nu știu dacă tatălui tău îi mai face plăcere să coordoneze echipa de constructori. A obosit, scumpule. Lucrează aici de foarte mult timp.

Pune pe masă niște pâine prăjită de secară unsă cu unt.

— Dar spune-mi de tine! Când o să ne-o prezinți și nouă pe știi-tu-cine?

Fac pe prostul.

— Știu-eu-cine? Un cățeluș? O mașină?

— O *iubită*, Jake, ai nevoie de o iubită! pufnește ea.

— Aha, chiar așa, am nevoie?

Nu mă pot stăpâni s-o tachinez. Pe ai mei îi interesează prea mult dacă sunt singur sau dacă am pe cineva.

— Da, spune ea pe un ton ferm. Ai nevoie. Ai nevoie de o fată frumoasă care să-ți fie alături. Ca Hazel! Tot nu pricep de ce nu vrei să fii cu Hazel. E perfectă pentru tine!

Hazel e tot timpul prima candidată pe care o aduce mama-n discuție.

— Nu vreau să am o relație amoroasă cu Hazel, spun eu, așa cum am mai spus de zeci de ori până atunci. Nu mă atrage în felul ăla.

— Bine, atunci ieși și tu cu *cineva*.

Asta e întotdeauna cea de-a doua opțiune a mamei: *cineva*. Moare de nerăbdare să mă vadă la casa mea.

Dar, deocamdată, nu e cazul.

— Nu vreau, îi răspund, ridicând din umeri. În momentul ăsta, prioritatea mea este hocheiul.

— Hocheiul a fost prioritatea ta încă de când aveai cinci ani! Nu crezi că a venit timpul și pentru alte priorități?

— Nup.

Clatină dezamăgită din cap, apoi continuă:

— Ești la facultate, Jake. Ești tânăr și frumos și nu aș vrea să ajungi să te gândești la perioada asta din viața ta și să regreți că nu ai avut pe cineva special cu care să o împărtășești.

— Nu am regrete, mamă. Nu am avut niciodată.

Deși, dacă e să fiu sincer cu mine, de ceva tot îmi pare rău.

Nu prea reușesc să scap de vina pe care o simt pentru că m-am băgat între Brenna și McCarthy. Mă rog, nu e ca și cum ar fi fost logodiți și gata să se căsătorească, dar ea are dreptate — eu i-am cerut lui să încheie totul. A fost de căcat. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să-mi dicteze altcineva viața sexuală.

Speram ca sentimentul ăsta de vină să piară de la sine, dar nu s-a întâmplat așa. Ieri noapte m-a bântuit și încă mă chinuie și în dimineața asta.

E ziua meciului, îmi reamintește o voce severă.

Așa e. Meciul de azi împotriva celor de la Princeton este tot ce contează. Trebuie să învingem.

Vom învinge.

Nu avem altă opțiune.

8

BRENNA

— Nu-mi vine să cred că mă laşi baltă!

Mă holbez la Tansy, dar undeva, în adâncul meu, chiar nu sunt surprinsă.

Am sperat cu disperare că ea şi Lamar n-o să-mi strice weekendul, dar, aşa cum spunea tata, doar proştii speră. *Munceşte din greu şi împlineşte-ţi tu visurile*, trâncănea el, *şi aşa, nu va mai trebui să speri pentru nimic.*

— Doar pentru o oră sau două, îmi promite verişoara mea.

— Vezi să nu, o iau eu în derâdere, încă stând în patul colegei ei de cameră.

Încă o dată, Aisha se dovedeşte a fi eroul meu. Nu ştiu cum, dar a reuşit să înlocuiască salteaua obişnuită din camera asta de cămin cu una din spumă cu memorie care te face să te simţi ca şi cum ai dormi pe un nor. M-am vârât direct sub pătură când Tansy şi cu mine ne-am întors de la masa de prânz şi de la cumpărături. Atât de confortabil e patul ăsta.

— Vorbesc serios! insistă Tansy. Merg până la el doar ca să discutăm despre ce s-a întâmplat aseară.

— Adică despre cum aţi urlat unul la altul ca nişte obsedaţi în faţa întregului bar?

Da, a fost distractiv! Tansy și Lamar au început să se ciondănească chiar din clipa în care am ajuns la Broasca și Vulpea. Au făcut din tânțar armăsar, și a fost cel mai spectaculos lucru pe care l-am văzut în ultimul timp.

S-au pupat când s-au întâlnit, ea l-a luat la mișto că a greșit barul, el a mormăit că *ea* l-a dat greșit numele barului, ea a negat, el a insistat, ea a spus că nu a fost vina ei că prostanu' nu poate citi cum trebuie un mesaj, apoi el a întrebat-o: „De ce te porți ca o afurisită?", și așa s-a declanșat apocalipsa.

Ah, Lamar, niciodată, dar *niciodată* să nu-i spui iubitei tale că se poartă ca o afurisită. Chiar dacă e adevărat.

Prietenii lui Lamar și cu mine am hotărât să mergem să dăm câteva shoturi de tequila. Ne închipuiam că, în cele din urmă, Tansy și Lamar vor obosi și se vor alătura grupului, doar că nu a fost așa, și Tansy m-a tras afară din bar cu lacrimi în ochi. Am ajuns acasă înainte de miezul nopții.

M-am trezit azi dimineața și nici măcar nu eram și eu mahmură. După opinia mea, a fost o seară de căcat.

— Haide, Tans, spune-i că-l vezi mâine. Deja s-a ales praful de ieșirea noastră pe Newbury Street, că ai tot stat cu capul în mesaje.

Trebuia să mergem la cumpărături și să ne distrăm pe cinste. În schimb, mi-am petrecut ziua privind-o cum testează pe telefon. Abia dacă am vorbit la prânz, pentru că el îi tot trimitea mesaje.

— Știu, îți cer iertare, doar că... mă privește ea cu ochii ei mari și imploratori. Era vorba să ne logodim după absolvire. Nu pot să-l ignor când ne certăm. Trebuie neapărat s-o rezolvăm.

Nici măcar nu clipesc când aud cuvântul „logodim". Tansy și Lamar s-au despărțit și s-au împăcat și iar s-au despărțit și iar s-au împăcat de atâtea ori, că nu mai iau în serios relația lor. Dacă o tot rupi cu cineva, trebuie să existe și un motiv pentru asta. Ca fapt divers: drama permanentă nu este propice unui angajament de durată.

Mă îndoiesc c-o să se logodească. Şi dacă, prin absurd, chiar se va întâmpla, bag mâna în foc că nu va duce nicicum spre o căsătorie pe bune.

Dar las deoparte scepticismul meu şi-i spun:

— Bun, tu vorbeşti despre logodnă. Dar asta nu are nicio legătură cu faptul că verişoara ta, pe care n-ai mai văzut-o de luni întregi, a bătut atâta drum ca să petreacă weekendul cu tine. Seara trecută s-a transformat într-un festival de suspine. Sesiunea de cumpărături de azi s-a preschimbat într-un festival de mesaje. Şi, ca să vezi, acum faci praf cina şi clubul.

— Ba nu, jur. O să sar peste cină, dar la club o să ajungem. Poţi să foloseşti legitimaţia mea de student şi să mănânci aici, n-o să te coste un ban. Apoi trage un pui de somn sau ceva şi eu mă întorc cât pot de repede, după care mergem în Bulldozer, aşa cum am plănuit.

Bulldozer este clubul de noapte în care abia aştept să merg. În ciuda numelui său de doi bani, are recenzii foarte bune şi se pare că muzica de acolo este mişto.

Presimt că n-o să mai apuc s-o ascult.

— Te rog, mă imploră Tansy, nu lipsesc mult! Doar câteva ore.

Îmi place cum a trecut de la „o oră sau două" la „câteva ore".

— Şi promit să nu-ţi mai fac niciodată una ca asta. Data viitoare când mai punem la cale un weekend între fete, o să vin eu la Briar, iar Lamar o să rămână acasă, iar noi două o să ne distrăm cum n-am mai făcut-o niciodată.

Înghit în sec, stăpânindu-mi o replică pe măsură. Deja şi-a făcut programul, ce rost mai are să comentez?

— Fă ce vrei, Tans.

— Haide, Bee, te rog, nu te supăra pe mine!

— Atunci nu mă lăsa baltă.

— Brenna...

Îmi vibrează telefonul. În mod normal, n-aș fi așa de nesimțită încât să-l verific în mijlocul unei discuții, dar Tansy m-a scos din sărite, așa că iau telefonul doar ca să fac pe nemernica.

Ce drăguț! Mesajul de pe ecran îmi dă și mai multe bătăi de cap decât rahaturile verișoarei mele.

— Harvard i-a bătut pe ăia de la Princeton, mârâi eu.

— Și e de bine sau de rău? mă privește ea cu precauție.

Trag aer în piept, să mă liniștesc.

— Dacă m-ai fi ascultat măcar puțin astăzi, ai fi știut deja răspunsul la asta.

TANSY: *Vin repede.*

Mesajul vine pe la ora nouă seara, lucru care mă liniștește. În sfârșit! E plecată de trei ore.

Mai devreme, am profitat de invitația ei și am mâncat în cămin. O cină delicioasă, la care am interacționat cu câteva tipe ca lumea și am refuzat câțiva jucători de lacrosse care mi-au făcut avansuri. Dar încep să mă plictisesc și, în ultimele patruzeci de minute, am zăcut în patul Aishei, dând *swipe* profilelor de pe Tinder.

Nu prea folosesc aplicațiile pentru întâlniri, dar ce altceva aș putea face în clipa asta? Nu pot să-mi sun prietenii — sunt toți la Briar, fie la semifinala împotriva celor de la Yale, fie jucând-o. Nu pot nici măcar să văd meciul pe canalul New England pentru că Tansy și Aisha nu au televizor, iar eu nu am reușit să găsesc o transmisiune live pe telefon.

Așadar, îmi rămâne să vorbesc cu tipi oarecare.

La două minute după ce am deschis aplicația, am devenit compatibilă cu vreo cincisprezece tipi. Paisprezece deja mi-au trimis mesaje, un amestec de *saaaluuut* și *bună, frumoaso*, o tonă de emojiuri cu inimioare și un *„Doamne, ești reală??"*.

Ultimul mă face să râd. Mă uit iar la profilul tipului. Numele lui e Aaron, are un corp suplu, de jucător de baschet și un zâmbet imens. Întorcându-mă pe o parte, îi răspund la mesaj.

EU: *Uneori mă întreb și eu.*

EL: *LOL*

EU: *Adică, ce e, mai exact, realul? Noi suntem reali? Cerul o fi real?*

EL: *Cerul nu este real. Îmi pare rău să te dezamăgesc...*

EU: *OMG! Păi și atunci, ce e?*

EL: *Suntem într-o cupolă. Ca în Truman Show.*

EU: *Hei, nu-mi mai da spoilere! Nu am văzut filmul.*

EL: *Ar trebui. E foarte bun. Ți-ar plăcea la nebunie. Sunt student la Film, așa că vizionăm o grămadă de chestii mișto la cursuri.*

EU: *Pare super. Și ce specialitate ai? Scenariu? Regie?*

EL: *Regie. Într-o zi o să câștig Oscarul.* 😉 *De fapt, deja fac propriile filme.*

La început, sunt intrigată. Până ce îmi trimite un emoji care face cu ochiul.

Aha!

Hotărăsc să-i răspund vag, pentru că-mi dau seama încotro se îndreaptă discuția.

EU: *Mișto.*

EL: *Nu vrei să mă întrebi ce gen de filme fac?* 😉

EU: *Cred că știu deja.*

Îmi mai dă două emoji-uri care-mi fac cu ochiul.

EL: *Ești superbă, îți ador corpul. Mi-ar plăcea să-ți dau un rol într-unul dintre filmele mele.*

Deși încă nu se comportă ca un măgar în toată regula, e doar o chestiune de timp, așa că pun punct conversației, tastând: *Scuze, nu-s interesată să devin actriță.*

EL: *Pun pariu că sânii tăi sunt sexy. Mmmm... și sfârcurile tale. Mi-ar plăcea să mă filmez în timp ce le sug.*

Of! De ce? *De ce?*

Îl scot din listă imediat și-mi fixez privirea în tavan.

Încep să-mi pun întrebări despre evoluție. Am trecut de la oameni ai peșterii la homo sapiens și apoi la o societate incredibilă, cu minți strălucite — Alexander Graham Bell, care a inventat telefonul, Steve Jobs, care a inventat... totul. Iar acum, involuăm. Ne întoarcem la oameni ai peșterii, doar că în zilele noastre le spunem *fustangii*.

Ne-am întors în trecut și e mare păcat.

Oftez zgomotos, dorindu-mi ca verișoara mea să fi ajuns deja acasă. Nu-mi vine să cred că am pierdut semifinalele pentru asta.

Îmi aduc aminte de ele și îmi verific telefonul, să văd cum se mai descurcă Briar. Dacă e să mă iau după Twitter, a doua repriză s-a încheiat și Briar conduce cu 2 la 1. Scorul e tot prea strâns ca să mă relaxez.

Harvard i-a bătut pe ăia de la Princeton la trei goluri diferență.

Pun pariu că Jake nu-și mai intră în piele de bucurie. Poate că acum e împreună cu frumoasa Bambi, sărbătorind victoria cu o felație și un lins cu vârtejuri pe măsură. Bravo lui!

Dau să intru iar pe Tinder, când îmi apare un mesaj de la verișoara mea.

TANSY: *Schimbare de planuri. Lamar vine în club cu noi.*

Mi se încordează degetele pe telefon. Pe bune? Ăsta este weekendul nostru *între fete*. Iubitul ei deja a făcut praf tot ce am pus la cale până acum, și îl lasă să strice și ieșirea în Bulldozer? Și ce entuziasmată eram, drace!

O sun în loc să-i răspund la mesaj, simțind cum ura pune stăpânire pe vocea mea.

— Vorbești serios? o întreb eu cum răspunde.

— Îmi pare așa de rău! se vaită Tansy. Doar că... ne-am împăcat și el m-a întrebat dacă poate să vină cu noi. Ce puteam să-i spun? Să nu vină?

— Da! Da, ar fi trebuit să-i spui să nu vină. Spune-i că nu e nimic personal. Avem nevoie de o seară ca între fete.

— Ei, haide, Bren, o să fie distractiv. Îți jur!

Vezi să nu! La fel de distractiv ca aseară? Îmi încleștez dinții așa de tare, că încep să tremur. Încerc să-mi relaxez maxilarul expirând încet. Am obosit să mă tot cert cu ea.

— Bine. Vii să mă iei sau ne vedem acolo?

— Te luăm noi. Conduce Lamar, pentru că nu are de gând să bea în seara asta. Eu o să mă pregătesc aici, așa că apărem cam într-o oră.

— Mi-e indiferent. Dă-mi un mesaj când ești pe drum. Încep și eu să mă pregătesc.

Las deoparte supărarea și fac un duș scurt, apoi îmi usuc părul și-mi fac bucle cu placa lui Tansy.

Mi-am adus o rochiță sexy pentru club. E scurtă, mulată, de un negru sclipitor și are un decolteu generos. Mă îmbrac și mă așez la uimitoarea măsuță de machiaj a Aishei. În seara asta, aplic ceva mai mult machiaj și nu uit nici de culoarea care mi-e specifică, roșul de pe buze. Îmi fac un *smokey eye*, îmi fac și codițe, folosesc și mai mult rimel.

După ce termin, mă examinez în oglindă, mulțumită de rezultat. Seara trecută a fost nașpa. Azi, la fel. Dar am un sentiment bun pentru diseară. Și ce dacă Harvard ajunge în finală? La fel și Briar, și-i batem de le sună apa-n cap! Peste o oră și ceva, o să fiu în Bulldozer și o să dansez până dimineața.

Telefonul vibrează. Bun, în sfârșit. Tansy vine să mă ia și...

TANSY: *Te rog, nu mă omorî! Lamar și cu mine nu mai venim în club.*

Visul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Oficial, Bulldozer mi-a scăpat printre degete. Cum furia îmi accelerează pulsul, mă las pe marginea patului, rămasă fără cuvinte. Verișoara Tansy

a întrecut-o pe verișoara Alex. Ea este, fără doar și poate, cea mai naspa dintre toate. Asta le întrece pe toate. *Pe toate.*

Îi răspund cu mâinile tremurânde:

EU: *Îți bați joc de mine?*

TANSY: *Îmi pare tare rău! Au fost două zile PLINE de stres pentru noi doi și el crede că ar fi mai bine pentru relația noastră dacă, în seara asta, am rămâne doar noi doi. O să vedem un film acasă și o să refacem legătura dintre noi.*

Să refacă legătura dintre ei? Se văd în fiecare zi! Furia pune stăpânire pe gâtul meu, iar maxilarul mi se încordează și mai rău.

EU: *Felicitări! Ai câștigat titlul de cea mai naspa verișoară a anului, și suntem abia în aprilie.*

TANSY: *Îmi pare rău, mă simt groaznic!*

EU: *Ba nu. Altfel nu m-ai fi lăsat baltă.*

TANSY: *Ești supărată?*

EU: *Bineînțeles că sunt supărată. Ce dracu' s-a întâmplat cu tine, T?*

Nu mă tem de confruntare și, cu siguranță, n-o să mă prefac că totul e bine și frumos, când nu e. Cuvintele mele grele au efect asupra ei, pentru că, după câteva secunde tensionate, începe să dea înapoi:

TANSY: *Ai dreptate, îmi pare rău. Sunt ridicolă. O să vorbesc iar cu Lamar și ne vedem la club, e bine?*

Rămân cu gura căscată. S-a smintit? De ce ar fi bine? Cu dinții încleștați, compun rapid un mesaj lung. Ideea principală: du-te dracului!

EU: *Nu, nu e bine! Nu te mai deranja. Rămâi la Lamar — oricum, e limpede că asta vrei să faci în seara asta, iar eu nu vreau să-mi petrec timpul cu cineva care nu vrea să și-l petreacă cu mine. Îmi fac alte planuri, T. Mai am și alți prieteni în oraș, așa că bucură-te de seara ta și poate ne vedem mâine-dimineață.*

Cinci secunde mai târziu, telefonul începe să sune.
Nu-l iau în seamă.

Rochița mea sclipitoare și cu mine ajungem într-un loc micuț destinat concertelor, lângă Fenway Park. Inițial, încerc să testez câteva baruri diferite. De obicei, nu am nicio problemă să merg singură și să intru în vorbă cu străinii, dar, în seara asta, mă simt atât de posacă, încât mă încrunt la oricine se apropie de mine, fie bărbat sau femeie. Nu vreau să mă combin cu nimeni și nici de conversație nu-mi arde. Vreau să fiu lăsată în pace.

Hotărăsc că am nevoie de un loc unde muzica să fie așa de tare, încât să descurajeze orice abordare.

Bulldozer s-ar potrivi de minune, dar nu mai am chef de dans. Vreau să-mi iau o băutură și să stau îmbufnată în liniște, de una singură. Sau, mai degrabă, să stau îmbufnată pe o muzică asurzitoare de heavy metal, pentru că în locul în care am nimerit va cânta o formație de metal în seara asta. Minunat!

Clubul are o singură sală, îndeajuns de mare cât să cuprindă o scenă îngustă și un loc înghesuit, unde se dansează. Câteva mese înalte sunt lipite de peretele de cărămidă neagră, plin de grafitti. Pe peretele opus se află un bar, fără loc de stat jos, așa că mă îndrept spre mese. Sunt toate goale.

Toți se holbează la mine când traversez încăperea întunecoasă, probabil pentru că sunt îmbrăcată pentru o seară într-un club, iar cei mai mulți de aici arată de parcă ar fi venit direct de pe faleză. Haine șifonate, păr unsuros și așa de multe tricouri cu Pantera și Slayer, că le-am pierdut șirul. Din fericire, nu prea e lumină aici, așa că e aproape imposibil să distingi fețele oamenilor. Le simt privirile, dar, din fericire, nu le văd.

— Cu ce te servesc? zice un chelner cu părul până la talie, care a venit să-mi ia comanda. În curând începe concertul, așa că ar fi bine să te hotărăști repede.

— O vodcă cu merișoare, te rog.

Dă din cap și o ia din loc, fără să-mi ceară buletinul. Îl am cu mine, așa că nu-mi făceam griji, oricum. Mă rotesc spre scenă și-l privesc pe solistul cu păr lung cum se îndreaptă spre microfon.

— Salut, Boston! Noi suntem Stick Patrol! *We are about to FUCK YOU UP!*

Dacă prin *fuck you up* înțelege să cânte șase piese cu versuri nașpa care să-mi spargă timpanele, ca mai apoi să plece de pe scenă înainte să-mi termin prima băutură, atunci misiune îndeplinită.

Rezist tentației de a-mi îngropa fața-n mâini și de a începe să plâng.

Ce naiba a fost asta?

Solistul le mulțumește tuturor că au venit să-i asculte, iar eu rămân mască. Adică cu gura *larg căscată*.

Programul lor a durat paisprezece minute. În medie, deci, cam două minute și jumătate pe cântec. Nu se presupune că toate cântecele heavy metal durează mult mai mult? Jur că fiecare melodie de la Metallica pe care am ascultat-o vreodată este mai lungă decât trilogia *Stăpânul inelelor*.

Paisprezece minute, după care luminile din club se aprind și observ că formația își demontează echipamentul. Un tip dă jos de pe scenă un amplificator. Altul adună firele microfonului.

Să te ia dracu', Stick Patrol! La dracu' cu ei și cu numele lor de rahat, la dracu' și cu verișoara mea, care a trădat Codul Fetelor, la dracu' și cu echipa de la Harvard, care a câștigat în seara asta, și la dracu' și cu încălzirea globală, care a adus ploaia asta nedorită peste noi! Să vă ia dracu' pe toți!

Golesc restul paharului dintr-o înghițitură și-i fac semn chelnerului, să-mi mai aducă unul.

Asta e, într-adevăr, cel mai naşpa weekend dintotdeauna.

— Ce, am pierdut concertul?

Un tip robust, ras în cap şi cu două piercinguri în sprâncene se mişcă încet pe aici. Îşi plimbă privirea de la scena goală la mine şi înapoi. Când îmi observă rochia, privirea i se înfierbântă.

Eu îmi trec absentă degetul peste marginea paharului gol.

— Da, îmi pare rău, tocmai au încheiat.

— Ce dracu', mă?!

— Mie-mi spui?!

Şi nici măcar nu sunt fan heavy metal. Nici nu-mi pot imagina cum e să vrei să vezi o trupă şi, fix când apar şi tu, să afli că tocmai au terminat de cântat.

— Pot să mă aşez lângă tine? îşi pune el degetele pe marginea mesei.

Privirea îmi cade pe mâinile lui. Sunt uriaşe, ditai mâinile cărnoase, cu degetele roşii. Nu-mi plac şi nici nu vreau neapărat companie, dar tipul nu-mi oferă ocazia să-l refuz.

Vine mai aproape, sprijinindu-şi antebraţele de masă. Are braţe la fel de uriaşe, iar cel stâng este acoperit cu tatuaje tribale.

— Îţi place muzica?

Tocmai m-a întrebat dacă-mi place *muzica*? În general? Nu le place tuturor?

— Sigur, normal.

— Care e trupa ta preferată de heavy metal?

— Păi, nu cred că am vreuna. Nu-mi place genul. Am intrat aici pentru că voiam să beau ceva.

— Super.

Aştept să mai zică ceva. N-o face. Nici nu pleacă.

— Eşti student? îl întreb, resemnându-mă cu prezenţa lui.

Nu e ca şi cum aş avea altceva mai bun de făcut.

— M-am lăsat, spune el, sec.

Ăă, bine. Nu-mi pasă, dar e oricum ciudat.

— De care te-ai lăsat? British Columbia? Boston? Eu sunt la Briar.

— Am fost la St. Michael's.

— St. Michael's? cad eu pe gânduri. N-am mai auzit de universitatea asta.

— E liceu, mormăie el. Nu e facultate. E liceu. M-am lăsat de liceu.

Ăăă...

Cum naiba să-i răspund la asta?

Din fericire, chelnerul mă salvează. Apare cu altă vodcă cu merişoare şi cu o sticlă de Corona pentru cel care s-a lăsat de facultate. Duc nerăbdătoare paharul la buze.

Însoţitorul meu soarbe îndelung din bere.

— Şi, cum te cheamă?

— Brenna.

— Marfă.

— Mulţumesc. Pe tine?

— Nu, ăsta e numele meu... Marfă. Mă cheamă Marfă.

Ăăă...

Mă chinui să nu oftez din toţi plămânii, apoi întreb:

— Numele tău e Marfă?

— Păi, nu, de fapt, e Ronny. Marfă e numele de scenă, ridică el din umerii lui masivi. Am fost într-o formaţie. Cântam coveruri după piesele celor de la Guns n' Roses.

— Ah, mişto. Cred c-o să-ţi spun Ronny, totuşi.

El îşi dă capul pe spate şi râde.

— Eşti intimidantă. Îmi place asta!

Între noi se lasă iar tăcerea. El se trage mai aproape, cotul lui atingându-l pe al meu.

— Pari tristă, spune el.

— Da?

Mă îndoiesc. Singura emoţie pe care o simt în clipa asta e iritarea.

— Da, arăți de parcă ai avea nevoie de o îmbrățișare.

— Nu, mersi, sunt bine, mă silesc eu să zâmbesc.

— Ești sigură? Sunt un maestru al îmbrățișărilor.

Își desface brațele cărnoase și-și arcuiește sprâncenele, cum face Patrick Swayze în *Dirty Dancing*, invitându-mă să-i sar în brațe.

— Sunt OK, repet eu mai ferm, de data asta.

— Pot să gust din băutura ta?

Cum? Cine întreabă așa ceva?

— Nu. Dar pot să-ți cumpăr una la fel, dacă vrei.

— Neah, nu las niciodată femeia să facă cinste.

Încerc să mă îndepărtez de el și să păstrez ceva spațiu între noi, dar el se apropie iar de mine. Nu mă simt amenințată de el. E masiv, dar nu și periculos. Nu încearcă să mă domine cu corpul său. Cred, pur și simplu, că nu-și dă seama din semnele pe care i le dau *că nu mă interesează.*

— Mda, știu, povestea vieții mele e... e complicată, se confesează Ronny, de parcă l-aș fi întrebat eu ceva.

Lucru pe care nu l-am făcut.

— Am crescut în North Shore. Tata e pescar de mare adâncime. Târfa de maică-mea a șters-o cu un nemernic.

Nu pot. Dumnezeule, chiar nu mai suport.

Ronny nu e vreun dubios sau ceva de genul. Îi place să-și verse amarul, fără doar și poate, dar pare de treabă totuși și cred că vrea doar un partener de conversație.

Dar eu *nu pot.* Aș vrea ca seara asta, întreg weekendul, de fapt, să se fi terminat deja. A fost naspa rău de tot. Deprimant. Sinceră să fiu, nu văd cum ar putea să meargă și mai rău de atât.

Dar abia că apuc să gândesc cuvintele astea, că universul decide să-mi ardă una, aducându-l pe Jake Connelly în câmpul meu vizual.

Jack Connelly, dintre toți oamenii de pe pământul ăsta!

Gâtul mi se încordează și intru la bănuieli.

Ce. Face. El. Fix. Aici?

— E naşpa, ştii ce zic? Te muţi la Boston crezând că o să găseşti o slujbă ca lumea, dar e greu când nu ai o diplomă de absolvire.

Îl ascult pe Marfă doar pe jumătate. Adică, pe Ronny. Jake a câştigat mai toată atenţia mea. Cu blugii lui albaştri decoloraţi, tricoul verde închis de la Under Armour şi şapca cu Bruins, este singurul bărbat din club care nu poartă negru sau un tricou cu vreo formaţie. Şi e şi mai înalt cu vreo treizeci de centimetri decât ceilalţi.

Strâng din dinţi. De ce trebuie să fie sportivii aşa mari şi masculini? Trupul lui Jake e incredibil de atrăgător. Picioare lungi, braţe musculoase, piept sculptat. Nu l-am văzut niciodată fără tricou şi mă întreb cum arată la bustul gol. Excelent, presupun. Dar o fi păros? Neted ca fundulețul unui bebeluş? Vârfurile degetelor mele trădătoare mor de curiozitate.

Încă nu m-a zărit. Stă lângă scenă, discutând cu unul dintre membrii formaţiei. Cred că ăla e chitaristul.

Mă întreb dacă aş putea să mă strecor pe uşă, fără să bage de seamă. Dacă m-ar vedea Connelly aici, în clubul ăsta de doi bani, îmbrăcată într-o rochie sclipitoare şi mulată, ar fi ultima bomboană de pe colivă.

— Şi ştii ce e şi mai nasol? Să ieşi la o întâlnire cu oameni din online, se văicăreşte Ronny.

— Da, întâlnirile online sunt naşpa, îmi iau ochii de la Jake şi spun pe un ton absent, încercând să-l găsesc pe chelner.

— Am toate *match-urile* astea şi dau de fete care zic: „Salut, frumosule, ce chipeş şi sexy eşti", după care conversaţia moare. Nu pricep.

Pe bune? Chiar nu pricepe? Pentru că am impresia că ştiu de ce conversaţiile alea se termină repede. Îi lipsesc cu desăvârşire cunoştinţele necesare flirtului. De exemplu, menţionările întâmplătoare cu „târfa de maică-mea" sau partea cu „m-am lăsat" nu-şi au locul. Din păcate, Marfă nu pune la bătaie ce are el mai bun,

dar mă stăpânesc să-i ofer o critică constructivă, pentru că sunt prea ocupată să-mi pun la cale planul de scăpare.

Privirea îmi fuge iar spre scenă. Jake e adâncit în discuția cu chitaristul.

Drace! Pe unde umblă chelnerul ăla? Trebuie să-mi plătesc băutura și să plec naibii de aici.

— Ești o fată bună, Brenna, spune Ronny, stingherit. Mi-e ușor să vorbesc cu tine.

Mai arunc o privire împrejur. E timpul să o șterg. Dacă mă vede Jake, o să râdă de mine. De rochie, de locul în care sunt, de însoțitorul meu.

Da! Îl zăresc pe chelner apărând pe ușa de lângă bar. Îmi agit mâna în aer ca o disperată.

— Scuze, vreau să îmi facă nota, îi spun lui Ronny. Eu...

Mă opresc din vorbit, pentru că Jake nu mai e în partea cealaltă a clubului.

Unde naiba a dispărut?

— Pleci? întreabă Ronny, descurajat.

— Da, sunt obosită și...

— Aici erai, iubito! se aude o voce cunoscută. Îmi pare rău că am întârziat!

În următoarea clipă, Jake se apropie de mine, mă apucă tandru de ceafă și-și lipește gura de a mea.

9

JAKE

N-aveam în plan s-o sărut. M-am dus s-o salvez de tipul de care voia, în mod vizibil, să scape. Dar apoi i-am *văzut* buzele. Umflate şi roşii şi aşa de tentante, că nu am putut rezista.

Gura mea a apăsat-o pe a ei într-o mică ispitire a unui sărut. Cred că m-a ispitit mai mult pe mine decât pe ea, şi am regretat imediat pentru că *draaaaace*, vreau mai mult. Vreau s-o sărut cu limba. Vreau totul.

Dar nu pot să fac asta. Am venit s-o salvez, nu să mă sărut cu ea.

Am mai ieşit cu Hazel şi am văzut de multe ori cum se dădeau la ea băieţi de care nu era atrasă. Drept care, pot să recunosc un strigăt de ajutor din ochii unei femei. Este un amestec între *Doamne Dumnezeule, de s-ar termina odată* şi *cineva să mă scoată de aici.*

Ochii Brennei transmiteau panică. Nu mi-a venit să cred când am văzut-o în partea cealaltă a clubului. Primul meu gând, oricum nebunesc, era că m-a urmărit până aici, dar n-a fost cazul. Nu-i stă în fire Brennei Jensen să facă asta. După ce am trecut peste şocul că am văzut-o aici, am băgat de seamă cum încerca disperată să-i atragă atenţia chelnerului şi atunci am trecut la fapte.

Când îmi ridic buzele de pe ale ei, întreg trupul mi se răscoală. Scula începe să urle la mine, iar gura îmi cere un alt sărut.

De data asta, unul pe bune. În schimb, mă așez în spatele ei și îi cuprind trupul zvelt în brațe.

— Bună, Hottie, îi șoptesc eu, plecându-mi capul ca să-mi frec nasul de gâtul ei.

Sfinte Sisoe, miroase superb!

Ea se încordează pentru o secundă, după care se destinde.

— Hei, ai întârziat, își înclină ea capul ca să-mi întâlnească privirea.

Împărtășim un moment de înțelegere din priviri, apoi se întoarce spre a treia roată.

— Ronny, el este iubitul meu, Jake.

— Oh, spune el, dezamăgit total. Nu știam că... Ăăă... îmi pare rău.

— Nu ai de ce, spune ea, pe un ton degajat.

— Ba da, mă privește el, plin de regret. Mă dădeam la iubita ta. Scuze, frate!

— E în regulă.

Îmi trec o mână peste brațul ei gol. E un gest jucăuș, dar și unul posesiv. În traducere: e a mea. Expresia lui denotă gelozie.

— De când sunteți împreună? întreabă el.

— De vreun an, mint eu.

— Cu un an mai mult decât trebuia, mormăie ea, iar Ronny se încruntă.

— N-o lua în seamă.

Îmi plimb degetele în sus pe brațul Brennei, și simt cum i se taie respirația. Hm! Îi place când o ating. Pun deoparte informația asta pentru viitor.

— Crede-mă, e obsedată de mine. Mă sună zilnic ca să-mi spună cât de mult mă iubește. Cred că psihologii numesc asta *love-bombing*[1].

[1] Tehnică de a influența oamenii prin fapte sau vorbe de iubire exagerate. (N. red.).

— Ah, nu mă face să vorbesc eu de *love-bombing*, spune Brenna, cu o voce dulce. În fiecare seară, înainte să se culce, îmi scrie câte un *haiku* minunat. De obicei, despre ochii mei. Și despre buzele mele.

— Și despre fundul ei, spun eu, făcându-i cu ochiul.

Mâna mea coboară pe trupul ei încântător ca să o prind de fund. De altfel, o idee teribilă, pentru că e bombat și dementțial și-l simt uluitor de bine în mâna mea. Mi se scoală aproape instantaneu.

— Uau! Voi doi sunteți... tare îndrăgostiți, nu? Frumos. Sexul distruge dragostea. Toți sunt de unică folosință, știți ce zic?

Ne zâmbește și e așa de sincer, că mă face să mă simt prost că l-am mințit.

— Sunteți un cuplu reușit!

Plantez un sărut pe umărul Brennei. Încă o idee teribilă. Îi simt pielea fierbinte pe buzele mele și miroase uluitor de bine.

— Da, suntem împreună până la adânci bătrâneți.

— Pe vecie! ciripește ea, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

Ronny își golește sticla de bere și o lasă pe masă.

— Păi, nu vă mai deranjez. Mulțumesc c-ați stat de vorbă cu mine. Seară bună!

După ce pleacă, Brenna se desprinde din brațele mele și se îndepărtează cam la jumătate de metru de mine. Buzele ei roșii zvâcnesc.

— Ce e cu tine aici?

— Te-aș putea întreba același lucru.

— Eu am întrebat prima.

— Am venit cu formația, ridic eu din umeri.

— Da, vezi să nu! De ce nu ești cu pritenii tăi de la Harvard, sărbătorind marea victorie?

Expresia ei întunecată îmi spune exact ce părere are despre rezultatul meciului.

— Ți-am spus, sunt prieten cu cei din formație. Am fost la liceu cu chitaristul trupei.

Că tot l-am amintit pe Danny, mă rotesc să văd dacă nu-mi aruncă vreo privire urâtă pentru că l-am lăsat singur, dar e prins într-o discuție cu un tip într-un hanorac cu Metallica. Când îi întâlnesc privirea și-i fac semn că revin în câteva minute, Danny dă din cap și-și vede de treabă.

— Păi, ar trebui să-i spui prietenului tău că ar fi bine să cânte mai mult de paisprezece minute, spune Brenna. Am clipit și era deja gata.

Chicotesc.

— Știu, dar a fost primul lor concert, așa că nu-i poți învinui, spun eu și îi fac eu semn unui chelner, care vine la masa noastră. Îmi poți aduce un Sam Adams, te rog? Și încă unul de ăsta pentru fata mea, arăt eu spre paharul ei gol.

— Eu nu..., se oprește ea din protestat, pentru că bărbatul a dispărut deja. Nu mai voiam unul, Connelly, murmură ea.

— Plătesc eu. Măcar atât poți să faci, să bei un pahar cu mine. La urma urmei, tocmai ți-am salvat fundul.

Brenna rânjește sec.

— Asta crezi tu că s-a întâmplat?

— Chiar asta s-a întâmplat. Aveai o față de „ia-mă naiba de aici".

Brenna scoate un râs gutural, după care-și trece mâna prin părul ei des și strălucitor.

— Așa e, voiam să scap de aici, recunoaște ea. Pentru că te-am văzut *pe tine*.

Îmi mijesc ochii.

— E adevărat. Adică, pe bune acum, chiar arăt ca o domniță la ananghie? Chiar crezi că n-aș fi putut scăpa de tipul ăla de una singură?

Are dreptate. Nu-i pare deloc neajutorată. Simt un gol în stomac când aud că de mine voia ea să scape, și nu de Ronny. Pentru egoul meu este o lovitură neașteptată.

— Şi deci nu primesc nici măcar un „mulţumesc" pentru că *mă străduiesc* să fiu de treabă?

— Aşa te vezi tu? De treabă? îmi face Brenna cu ochiul. N-ai auzit? Băieţii buni nu mai au nicio şansă cu fetele în ziua de azi.

— Tot nu mi-ai spus ce e cu tine aici şi de ce porţi *asta*, dau eu din cap spre rochia ei, sperând că expresia mea să nu-mi dea de gol gândurile.

Pentru că, la naiba, *rochia* asta! E indecent de scurtă şi aşa decoltată, că mi s-a uscat gura. Unde naiba e berea aia? Mor aici. Materialul sclipitor se agaţă de fiecare formă ispititoare a corpului ei şi îmbracă o pereche de sâni ridicaţi şi rotunzi, pentru care un bărbat ar renunţa la primul lui născut doar ca să le atingă. Şi picioarele ei... Isuse! Nu e prea înaltă — cred că are cam un metru şaizeci şi opt de centimetri — dar lungimea rochiei, în combinaţie cu cizmele cu tocuri, dau impresia de picioare foarte lungi.

— Plănuiam să merg la club în seara asta, dar verişoara mea m-a lăsat baltă fix înainte de plecare.

— Naşpa.

— Dap.

Sosesc băuturile şi sorb îndelung, ca să-mi umezesc gâtul. Brenna Jensen este prea sexy şi, în seara asta, e clar că n-ar trebui să fiu lângă ea. Sunt încă foarte bucuros datorită victoriei de azi, adrenalina încă îmi circulă prin vene. I-am făcut praf pe cei de la Princeton. I-am terminat. Iar acum, universul a adus-o pe Brenna în calea mea şi asta mă dă peste cap, ca să nu mai spun ce intenţii îmi trezeşte.

Când am văzut-o în bar, am crezut că, salvând-o de tip, e un soi de a-mi cere iertare pentru chestia cu McCarthy.

Dar acum, stă aşa în faţa mea, îmbrăcată în rochia asta şi nu-mi mai arde să-mi cer iertare. Aş vrea s-o sărut. S-o ating. Să-mi simt iar palmele pe frundul ei. Ba chiar şi mai mult de atât.

O grămadă de imagini perverse îmi inundă mintea. Vreau s-o aplec direct peste masa asta şi să i-o trag pe la spate. Să-mi plimb

mâinile peste fundul ei neted. S-o cuprind încet. Pun pariu că și-ar arcui spatele și ar geme.

Trebuie să-mi muşc buza ca să nu scot vreun geamăt. Din fericire, ea nu se prinde. E prea ocupată să mestece în băutură cu paiul subțire de plastic. Soarbe puțin, face o grimasă și pune paharul jos.

— Îmi pare rău, Connelly, dar nu pot să beau asta. Am mai băut două în mai puțin de o oră și sunt deja ameţită.

— Unde stai? întreb eu, morocănos. Doar nu conduci până la Hastings în seara asta, nu?

— Nu, dar o să iau un Uber.

— O să te coste ceva.

— Optzeci de dolari, spune ea, îmbufnată. Dar e mai bine decât să mă întorc la camera de cămin a verișoarei mele.

Fluier. Îmi stă pe limbă s-o invit să doarmă la noi, dar reușesc să mă abțin. E una dintre cele mai cretine idei pe care le-am avut vreodată. Și nici n-ar fi de acord.

Strâng sticla în mână și mă silesc să accept adevărul: sunt excitat.

Sunt încă entuziasmat de la meci. Sângele îmi e fierbinte, scula tare, iar Brenna este sexy rău pe tocuri. Prezența ei îmi scurtcircuitează rațiunea și se joacă cu ea.

Când degetele ei fierbinți îmi ating dintr-odată încheietura, sar ca și cum aș fi fost electrocutat. Mă uit în jos și văd că Brenna se joacă cu brățara mea cu mărgele. Ia între degete o mărgea roz, și încearcă din răsputeri să nu râdă:

— Mișto zorzoane, remarcă ea. Ai jefuit cumva dormitorul unei fetițe de opt ani?

— Nostim, îmi dau eu ochii peste cap. Este talismanul meu care-mi poartă noroc. Îl port la fiecare meci.

— Sportivii și superstițiile lor, își tuguie ea buzele. Îmi mai dau o dată cu părerea: ai oprit o cercetașă și i-ai șterpelit brățara fără să vadă.

— Greșit din nou.

— Mai încerc încă o dată: ești un călător în timp din anii 1960 și...

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, o întrerup zâmbind, dar brățara asta nu are o poveste prea interesantă. Am pierdut un pariu cu un coechipier în clasa a IX-a și pedeapsa mea a fost să port chestia asta timp de o lună întreagă.

— Trebuia să fie un atentat la masculinitatea ta?

— Asta zic și eu, îi fac cu ochiul. E limpede că nu mă cunoștea deloc. Masculinitatea mea e tare ca piatra.

Și tot așa și erecția mea, dar încerc să nu mă gândesc la ea, sperând să îmi treacă mai repede. Îmi rotesc brățara roz-purpurie în jurul încheieturii.

— Cred că a furat-o de la sora lui mai mică. Sper că nu-i plăcea prea mult, pentru că un lucru e sigur, n-o s-o mai primească înapoi.

— Are puteri magice?

— Normal că da. În luna aia, cât am purtat-o, nu am pierdut niciun meci. Adică patru weekenduri consecutive am câștigat tot. Și pe urmă, când am scos-o...

Simt un fior rece pe șira spinării.

— Când ai scos-o... ce? întreabă Brenna, fascinată.

— Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta. Îmi declanșează sindromul de stres posttraumatic.

Începe să râdă melodios. Mărturisesc că-mi place cum sună. Nu, îmi place să știu că eu sunt cel care *a făcut-o* să râdă. Pe fata asta frumoasă, afurisită, cu cea mai irascibilă atitudine pe care am întâlnit-o vreodată, care nu pierde nicio ocazie să mă critice.

— Primul meci pe care l-am jucat DB — După Brățară, o lămuresc eu. Așa măsor timpul acum.

— Firește, spune ea, amuzată.

— Păi, l-am pierdut. Nu, am pierdut *rău de tot!* E incredibil cât de prost am jucat!

Încă mă iau toate căldurile când îmi amintesc.

— Puteam, la fel de bine, să ne aplecăm şi să-i lăsăm pe cei din echipa adversă să ne bată la fund cu crosele. A fost umilinţa secolului! fac eu o pauză de efect. Nu ne-au lăsat să înscriem. 8 la 0.

Brenna rămâne cu gura căscată.

— 8 la 0? Nu cred că am văzut vreun meci de hochei în care o echipă să înscrie *opt* goluri. Uau! Să nu scoţi niciodată brăţara, altfel o să...

Face o mică pauză, apoi continuă:

— De fapt, zâmbeşte ea dulce, mi-o împrumuţi şi mie?

— Ai vrea tu, rânjesc eu. Va fi la încheietura mea când vom câştiga finala. Şi că tot vorbim de asta...

Îmi scot telefonul, pentru că am tot verificat meciul dintre Briar şi Yale întreaga seară, dar nu mai ştiu de scor de vreo jumătate de oră.

— Ia te uită, Hottie! Ghici cine a intrat în prelungiri.

— Cât e scorul? întreabă ea şi îi dispare buna dispoziţie.

— 2 la 2, clipesc eu cu nevinovăţie. Dacă-mi amintesc bine, Briar înscrisese cu un gol mai mult decât Yale şi mai rămăseseră două minute din repriza a treia. Se pare că băieţii tăi au cedat presiunii şi i-au lăsat pe cei de la Yale să egaleze.

— Nu-mi fac griji. Briar o să câştige, dă ea nepăsătoare din umeri. Acestea fiind spuse, mă duc acasă acum. Să ai o noapte frumoasă, Connelly!

Simt un fior straniu de dezamăgire. Vreau să rămână. Ce aiurea e!

Îmi mut privirea spre scenă, unde Danny este, în continuare, prins în discuţie.

— Te conduc până afară, mă ofer eu.

— Nu e nevoie. Nu-mi trebuie escortă, mă bate ea pe umăr. Noapte bună, Jakey!

În ciuda refuzului ei, o urmez.

— Ţi-am spus, nu-mi trebuie escortă!

— Da, ai menţionat asta.

Se oprește la bar și-i întinde chelnerului o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Ar trebui să ajungă și pentru berea lui.

Își întoarce capul peste umăr și adaugă:

— Spune-i mulțumesc mămicii tale, Jakey.

— Mulțumesc! Îmi așternu un zâmbet din cale-afară de lasciv. Lui tăticu' îi place când ai grijă de el.

— Te urăsc, oftează Brenna.

O urmez spre treptele înguste.

— Nup, nu mă urăști.

Clubul e la nivelul inferior al clădirii, așa că trebuie să urcăm un etaj. Brenna o ia înainte, și asta-i plasează fundul la cinci centimetri de fața mea. Mai să mă înec. Isuse! Practic, pot să mă uit pe sub rochia ei.

Ajunși sus, mă opresc lângă ea, punându-i o mână pe umăr.

— Mă placi, o informez eu.

— Dimpotrivă, cred că tu mă placi pe *mine*.

— Ești OK, ridic eu din umeri.

— Nu, am impresia că sunt mai mult decât OK, zâmbește ea. Cred că ai făcut o pasiune pentru mine.

— Ei, haide, spui prostii.

— Deci zici că dacă te-aș ruga să vii cu mine acasă în clipa asta, ai spune nu? Își linge ea buzele alea roșii și sexy, apoi se apropie de mine.

— Aș spune „nu", îmi ling și eu buzele.

Încă zâmbind, se dă și mai aproape. Mă împinge spre perete, centimetru cu centimetru, până ce trupul ei cald și suplu se apasă de al meu, iar capul ei îmi gâdilă bărbia.

— Cred că ai spune da, șoptește ea.

Își plimbă mâinile pe pieptul meu și le așază pe claviculă.

Mă fac că mă încrunt.

— Chiar crezi că o să mă duci de nas? Te-am văzut făcând asta cu Chilton aseară, ai uitat? ridic eu din sprânceană. Şi nu-s la fel de prost ca el.

— Eşti bărbat. Toţi bărbaţii sunt proşti.

Brenna îşi ridică ochii la mine şi să înnebunesc de nu e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. E tupeistă şi aprigă şi calităţile astea combinate cu frumuseţea ei o transformă într-o persoană puternică.

Observ totuşi că şi pulsul ei a luat-o la galop. Şi că respiră ceva mai repede. Fata asta nu este chiar de neclintit. Eu reuşesc s-o fac să se agite.

— Flirtezi la greu, scumpo, dar dacă ţi-aş demonstra că joci la cacealma, cred că ai înceta să mai faci asta.

— Cine joacă la cacealma?

— Tu. Cred că doar asta faci.

Îi pun o mână pe şold. Este o atingere uşoară, ba chiar indolentă, dar este una intenţionată şi primesc răspunsul dorit.

I se citeşte dorinţa în ochi.

— Dacă îmi strecor mâna pe sub rochia ta, ce voi găsi? o întreb eu, pe un ton răguşit.

Întrebarea ar trebui s-o excite pe *ea*, dar mă face varză şi pe mine. Acum am o erecţie în toată regula. Îmi plac jocurile de genul, d-astea murdare, în care flirtaţi, vă ispitiţi şi vă provocaţi unul pe celălalt, până iese ceva. Până când unul cedează.

— Ce aş găsi? repet eu.

Degetele mele coboară încet să se joace cu tivul rochiei ei incredibil de scurtă.

— M-ai găsi uscată ca un deşert, spune ea, fără să întrerupă contactul vizual.

— Hmm, mă îndoiesc. Cred că te-aş găsi pregătită pentru mine.

Trag de materialul elastic, atingându-i pielea. Îmi trec degetul mare peste coapsa ei şi mă bucur de felul în care îi zvâcnesc buzele.

— Ce zici? Să verificăm ipoteza mea?

Privirile ni se întâlnesc. Îmi trec iarăși degetele peste pielea ei. E incredibil de catifelată, iar eu sunt extrem de excitat. Scula mea e întărită în blugi. Și apoi, începe să vibreze.

Telefonul meu, adică. Dar e băgat bine în buzunar și e așa de aproape de penisul meu, încât vibrațiile lui mă fac să tremur de plăcere.

— Nu răspunzi? întreabă Brenna, știind foarte bine ce se întâmplă cu mine.

Încă e lipită de mine, ținându-și palmele pe pieptul meu și sunt sigur că simte erecția pe burta ei.

— Nu, sunt ocupat.

Mâna mea e tot sub rochia ei, la câțiva centimetri de paradis.

Ea tresare dintr-odată, după care duce mâna în poșeta micuța care-i atârnă de umăr. Amândouă au început să sune în același timp? Asta nu poate însemna decât un singur lucru...

Îmi iau mâna de pe coapsa ei. Îmi scot primul telefonul, citind repede șirul de mesaje pe care l-am primit. Brenna și le verifică pe ale ei și scoate un chițăit victorios, care stârnește un ecou în casa scării.

— Da! exclamă ea. La naiba, *da!*

— Felicitări! o privesc eu cu invidie.

Briar a învins Yale în prelungiri, cu ajutorul golului marcat de Nate Rhodes, căpitanul echipei.

Surâsul Brennei îi luminează toată fața. Apoi zâmbește arogat, mai mult rânjește decât zâmbește, de fapt, apoi mă provoacă:

— Deci cred că ne vedem în finală.

10

BRENNA

În ciuda victoriei celor de la Briar, sunt, în continuare, dezamăgită de cum a decurs weekendul. Am ajuns acasă pe la miezul nopții, cu ajutorul unui Uber incredibil de scump, și m-am trezit în dimineața asta cu vreo zece mesaje scrise și vreo trei mesaje vocale din partea lui Tansy, care-și cere încontinuu iertare. Îi răspund spunându-i că am pretenția la cel puțin o lună întreagă de căință pentru a-i putea oferi iertarea mea deplină, dar cum îmi este greu să rămân supărată pe cei pe care-i iubesc, îi spun că suntem OK și că-mi datorează un weekend între fete.

Acum iau micul-dejun cu Summer la restaurant și o pun la curent cu sfârșitul meu de săptămână de rahat. Lăsând deoparte treaba cu Jake Connelly, firește. Summer ar smulge toate informațiile astea de parcă ar fi un câine sărind pe os. Câinele o să arunce sau o să îngroape osul, dar Summer e în stare să discute și să analizeze fiecare detaliu al întâlnirii mele cu Connelly până la adânci bătrâneți.

— Îmi pare rău, dar verișoara asta a ta pare tare nașpa, spune Summer, mestecând o felie de șuncă.

Părul ei auriu este strâns într-o coadă împletită ce-i atârnă peste umăr. E îmbrăcată într-o bluză albă din cașmir. Nu poartă

nici pic de machiaj și nici nu are nevoie. Summer Heyward-Di Laurentis e dezgustător de superbă. La fel și fratele ei mai mare, Dean. Cei doi seamănă cu Ken și Barbie, deși lui Summer nu-i place asocierea asta. Iar eu, bineînțeles, insist pe ea doar ca s-o necăjesc.

— Eh, nu e chiar atât de nasoală, răspund eu. Dar, de data asta, chiar s-a purtat ca atare.

— Te-a lăsat baltă în *ambele* nopți? Ce sălbatică!

— Am stat împreună în prima noapte. Într-un fel. Ea și cu iubitul ei s-au certat de zor, așa că mi-am petrecut cea mai parte din timp cu prietenii lui.

Nu-i mai povestesc despre ce am făcut înainte — când m-am dat la colegul lui Connelly. Și nici nu îndrăznesc să aduc vorba de concert. Mi-ar fi ușor s-o fac, fără să pomenesc și de prezența lui Jake, dar mi-e teamă că s-ar putea să vorbească gura fără mine și ar afla ceva ce nu ar trebui.

Cum ar fi cât de calde s-au simțit buze lui când le-au atins pe ale mele.

Sau cum și-a strecurat mâna pe sub rochia mea și aproape și-a dus-o între picioarele mele.

Sau ușurarea totală care m-a inundat când și-a luat mâna, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că-l mint. Nu eram uscată precum deșertul, așa cum am pretins. Eram mai udă ca niciodată. Nu cred că am dorit vreodată pe cineva atât de mult.

Și asta nu-i bine. Nu-i bine deloc. Jake e prea imprevizibil. Niciodată nu-mi pot da seama ce gândește, ce vrea să spună sau să facă, lucru inacceptabil. Cum se presupune că ar trebui să te protejezi atunci când nu înțelegi pe deplin motivațiile unei persoane?

— Repet, pare tare afurisită, agită Summer o bucată de șuncă în fața mea. Zic și eu.

— Relația toxică pe care o are cu Lamar e de vină. Nu era așa egoistă.

Torn sirop de arțar pe a doua clătită, apoi adaug:

— Urăsc să spun asta, dar sper pe bune c-o să-l părăsească.

— Vestea bună e că acum ești acasă și o să mă asigur că închei weekendul așa cum trebuie. Vrei să vii cu noi diseară la Malone's, să vedem meciul celor de la Bruins? soarbe ea din ceaiul ei de plante.

— Bineînțeles, spun și iau o îmbucătură din clătită.

— Și te pot ajuta să repeți pentru continuarea interviului, dacă vrei. Parcă mâine-dimineață îl ai, nu?

Aprob din cap.

— Probabil că o să fie la fel de nasol.

— Nu spune asta! Gândurile pozitive aduc lucruri pozitive, Bee.

— Ai inventat acum zicătoarea asta?

— Da. Și mai știi ce?

— Gândurile negative aduc lucruri negative? intuiesc eu.

— Și asta. Dar ce voiam eu să spun e că o să-ți împrumut cizmele mele Prada, ca să le porți mâine. Cele din piele neagră, pe care mi le-a trimis bunica. O să-ți poarte noroc.

— Aha. Ai și dovada științifică a acestui fapt?

— Vrei dovezi? Sunt de la Prada. Prada, în pana mea, Bee! Nimeni nu poate să poarte Prada și să *nu* se simtă invincibil.

Încă nu pot să pricep cum tipa asta mi-e cea mai bună prietenă. Summer este complet opusul meu. Vioaie, feminină, obsedată de țoalele de firmă. Familia ei e putred de bogată, așa că și le permite. Dar mie nu mi-a păsat niciodată de etichete. Dă-mi rujul, geaca și cizmele mele preferate din piele, niște blugi strâmți și o rochie sau două mulate, și-mi ajunge. Și totuși, în ciuda diferențelor dintre noi, Summer și cu mine ne... potrivim, pur și simplu.

— Ah, și mi-a confirmat Fitz înainte să vin aici că mă poate duce cu mașina în campus de dimineață, așa că poți să împrumuți mașina mea.

Summer conduce un Audi sclipitor şi s-a oferit să mi-l împrumute, ca să mă duc mâine spre Boston, scutindu-mă de un milion de trenuri şi autobuze. La prânz, am cursul de Teoria Comunicării de la care nu pot să lipsesc, aşa că e musai să mă întorc în Hastings cât de repede posibil.

— Eşti sigură că nu te deranjează?

— Absolut deloc, spune ea şi ridică ceaşca la buze.

— Mulţumesc! N-ai idee cât timp câştig cu...

— Salut!! mă întrerupe o voce bucuroasă.

Înainte să-mi dau seama, o tipă cu păr castaniu, piele strălucitoare şi ochi mari pătrunde în câmpul meu vizual.

O tânără pe care nu am mai văzut-o în viaţa mea se strecoară în separeul nostru, aşezându-se lângă Summer, trântindu-şi fundul jos, ca şi cum am fi fost prietene de ani de zile.

— Scuze... ce..., rămâne Summer fără cuvinte, iar asta nu-i stă deloc în fire.

O privesc pe tipă. Poartă o cămaşă albă cu guler şi cu nasturi roşii. Peste gulerul dantelat se revarsă părul tuns până la bărbie.

— Bună, zic eu, politicoasă. Nu-s sigură dacă ai auzit de cuvântul *maniere*, dar, în general, înseamnă că nu poţi să dai buzna peste cineva care ia micul-dejun, mai ales dacă eşti o străină.

— E-n regulă. Aflaţi acum cine sunt.

Îşi aşterne un zâmbet larg, lăsând la vedere dinţii albi, perfecţi. De fapt, e chiar simpatică.

Însă doar pentru că e simpatică, asta nu înseamnă că nu e şi dusă cu capul.

— Eu sunt Rupi. Rupi Miller. Şi da, este un prenume de origine Hindi şi un nume de origine caucaziană, şi asta pentru că tata e un caucazian în toată regula. E cât se poate de plictisitor. E dentist, fetelor! Adică, *definiţia* anostului! Dar mama e mişto. A fost vedetă la Bollywood! spune tipa, plină de mândrie.

Lângă ea, Summer clipeşte nedumerită.

— E super..., îi piere vocea din nou, iar eu încerc să nu izbucnesc în râs.

— Rupi...

— Da? îmi zâmbeşte ea.

— De ce eşti în separeul nostru?

— Ah, scuze, turui încontinuu, ştiu. Daţi-mi voie s-o iau de la început. Eu sunt Rupi, iar voi sunteţi Brenna Jensen şi Summer Heyward-Di Laurentis.

— Da, mulţumim că ne-ai spus şi nouă cum ne cheamă, răspund sec.

Summer îşi aduce aminte, în sfârşit, cum să termine o propoziţie:

— Nu fi rea cu Rupi! mă ceartă ea, şi îmi dau seama după sclipirea din ochii ei verzi că începe să-i placă de fetiţa asta băgăcioasă.

— Sunt boboacă, ne lămureşte ea. Ştiu, sună jalnic, dar jur că nu-s aşa. Jalnică, adică. Sunt *foaaaarte* amuzantă — o să vedeţi, promit. Dar chestia e că nu prea am pile la cei din anii mai mari. Nu vă faceţi griji, nu vă hărţuiesc sau ceva. Stăteam acolo cu prietenele mele, când v-am zărit. Cele de acolo sunt Lindy şi Mel.

Ne face semn spre două fete aflate într-un separeu, ceva mai încolo de al nostru. Una dintre ele s-a înroşit rău, iar cealaltă ne face veselă cu mâna.

Le arunc o privire, apoi mă întorc spre Rupi:

— Tot nu ne-ai lămurit de ce ne-ai întrerupt micul-dejun.

— Voiam să fac o cerere oficială, ne anunţă ea.

— O cerere oficială *pentru ce*? izbucneşte Summer.

— Vreau să fiu prezentată.

— Cui? mă încrunt eu.

— Lui Mike Hollis.

Las furculiţa jos. Summer îşi lasă şi ea ceaşca din mână. Trec câteva secunde de linişte totală.

— Mike Hollis? întreabă, în cele din urmă, Summer.

— Da. E colegul tău de apartament, răspunde Rupi, iar eu chicotesc.

— Știu că e colegul meu de apartament! scutură Summer din cap. Dar de ce pana mea vrei să te prezint *lui*?

Rupi scoate un oftat lung, visător.

— Pentru că este cel mai frumos bărbat din lume și eu cred că e sufletul meu pereche și vreau să mă cunoască!

Se lasă iar tăcere. Nu sunt eu cea care să fie 100% sigură de un anumit lucru, așa că o să zic să sunt 99,999% sigură că este pentru prima oară în istoria planetei când cineva, vreodată, s-a referit la Hollis ca fiind cel mai frumos bărbat din lume și/sau ca *sufletul pereche* al cuiva.

Summer pare la fel de uluită ca și mine. Dar amândouă ne revenim iute, schimbând un dialog telepatic, care aduce pe buzele lui Summer un zâmbet cât întreg orașul Boston. O bate pe Rupi pe braț, spunându-i:

— Aș fi onorată să vă fac cunoștință.

— De fapt, o să fac ceva și mai și, mă alătur și eu. O să-ți dau numărul lui de telefon, ca să iei tu direct legătura cu el.

— Da, și mai bine! cade și Summer de acord. Și când ajung acasă, n-o să uit să-i spun că fiica unei vedete de la Bollywood o să-l sune curând, îmi face ea cu ochiul când tipa nu e pe față.

— Pe bune? se luminează Rupi la față.

— Absolut! exclamă Summer și își deschide lista de contacte. Ai telefonul cu tine?

Rupi scoate un iPhone într-o husă de un roz pueril, iar Summer îi citește repede numărul lui Hollis. După ce Rupi și-l trece în agendă, ne privește solemn.

— Vreau să știți că sunteți amândouă superbe și minunate și o să ne vedem foarte des odată ce Mike și cu mine o să ne cuplăm.

Trebuie să recunosc, convingerea ei poate fi luată drept model.

— În fine, nu vă mai țin. Doar să știți că eu cred că sunteți niște ființe frumoase și vă sunt *foaaaarte* recunoscătoare pentru ajutorul vostru!

Dispare din separeu la fel de repede cum a apărut, ca o bulă mică de energie.

Mai târziu, ajung la Malone's în același timp cu Nate Rhodes.

— Salut! exclam eu, trecându-mi brațul pe după brațul lui musculos. Nu știam că vii.

Sunt un mare fan al lui Nate. Nu e doar un mijlocaș talentat care are o lovitură grozavă, dar e și un tip de treabă. Mulți sportivi sunt măgari. Se plimbă țanțoș prin campus, cu o atitudine de zici că li se cuvine totul, „onorând" femeile cu timpul și scule-le lor. Dar nu și Nate. Pe lângă Fitzy, el e cel mai modest și cu picioarele pe pământ băiat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Da, mi-au fost date planurile peste cap. Trebuia să mă văd cu o tipă, dar m-a lăsat cu buza umflată.

— Ce?! Nu știa că ești căpitanul echipei de hochei?! îl tachinez eu.

— Asta mă întreb și eu, ridică el din umeri. Deși, cred că a făcut bine că n-a venit. Încă încerc să scap de mahmureala de azi noapte.

— A fost un adevărat miracol ce-ai făcut în prelungiri, îi spun eu. Aș fi vrut să le urmăresc live.

— Cele mai stresante prelungiri din viața mea, recunoaște el, și intrăm în bar. Pentru un moment, am crezut că o să pierdem nenorocitul ăla de meci.

Ochii lui albaștri scanează încăperea plină de suveniri sportive, televizoare și studenți.

— Uite-i acolo, spun eu, zărindu-i pe prietenii noştri într-un separeu mai retras. A venit şi Hollis? Acum mă bucur şi mai mult că ai apărut tu. O să fii protectorul meu.

— Încă încearcă să ţi-o tragă?

— Ori de câte ori ne întâlnim.

— Şi poţi să-l condamni? se uită el chiorâş la mine.

— Las-o baltă. Niciodată nu te-ai arătat interesat de mine.

— Păi da, pentru că antrenorul m-ar castra! Nu înseamnă că nu m-am gândit la asta.

— Perversule! zic eu, iar el îşi aşterne un zâmbet pe faţă.

Ajungem la separeul uriaş, unul în semicerc, îndeajuns de mare cât să poată sta patru jucători de hochei, împreună cu mine şi cu Summer. Ea s-a cuibărit lângă Fitz, în vreme ce Hollis e singur în partea opusă, cu ochii lipiţi de meciul celor de la Bruins, care a început deja.

Hollis îşi roteşte capul spre noi când sosim.

— Brenna! Vino să stai jos! se mângâie el uşor pe coapsă. Ţi-am păstrat un loc fix aici!

— Mulţumesc, uriaşule, dar nu-i nevoie, mă strecor eu lângă Summer.

În loc să se aşeze lângă Hollis, Nate se prăbuşeşte lângă mine, lucru care-i face pe Fitz şi pe Summer să se dea mai aproape de Hollis.

— Nu am Ebola, oameni buni, mormăie el.

Îmi ridic privirea la unul dintre televizoare. Cei de la Boston sunt puşi pe câştigat.

— Unde e Hunter? întreb eu.

Atmosfera se schimbă instantaneu. Fitz arată nefericit. Pe faţa lui Summer zăresc o expresie de vinovăţie, deşi nu cred că ar avea de ce să se simtă aşa. Sigur, ea şi cu Hunter au flirtat cât de cât, dar în clipa în care ea şi-a dat seama că are sentimente pentru Fitz, i-a mărturisit adevărul. Ar fi trebuit deja să treacă peste.

— Nu știu. E pe afară cu vreo tipă, răspunde Hollis. În ultimul timp, se poartă ca un tontălău.

Îmi ţugui buzele. Sper ca activităţile extracurriculare ale lui Hunter să nu-i afecteze performanţa pe gheaţă. Totuşi, a marcat aseară două goluri în timpul regulamentar de joc şi l-a dat lui Nate pasa de gol în prelungiri, aşa că nu pare să fie vreo problemă.

— De ce nu vă împăcaţi? îl întreb eu pe Fitz.

— Mă străduiesc, protestează el. Dar Hunter nu vrea.

— Se comportă ca un nesimţit, mărturiseşte Nate, lucru îngrijorător dacă vine de la căpitanul lor.

Asta arată că atitudinea lui Hunter *chiar* afectează echipa. În afară de a-i atrage atenţia, nu sunt prea multe de făcut. Joacă bine. Sexul şi petrecerile nu-l încetinesc la meciuri.

— Da, dar doi coechipieri care au ceva de împărţit nu dă bine echipei, ripostează Fitz.

— Atunci încheiaţi socotelile, spune Nate, dându-şi ochii peste cap. E problema *voastră*.

— Mă străduiesc! repetă Fitz.

— E-n regulă. O să se liniştească el la un moment dat, îl strânge Summer uşor de braţ. Mă tot gândesc că ar fi bine să mă mut...

— Nu! se aud Hollis şi Fitz la unison.

Summer nu mai deschide subiectul.

O vreme urmărim meciul. Beau bere, râd cu Nate şi nu-i iau în seamă avansurile lui Hollis. În prima pauză, vorbim despre rezultatele din semifinale.

— Corsen şi cu mine ne-am uitat la transmisiunea live a meciului Harvard-Princeton, spune Nate, sumbru. Un rahat de zile mari!

— Cum aşa? mă încrunt eu.

— Nemernicul de Brooks Weston. A dat două dintre cele mai idioate lovituri pe care le-am văzut vreodată. Prima oară, l-a luat prin surprindere pe un fundaş de la Princeton şi l-a aruncat cu

capul de gheață. Iar arbitrul nu l-a văzut, ceea ce e total de neînțeles — cum îți scapă una ca asta?! A doua oară, l-a lovit pe un tip în genunchi. Pentru asta, Weston a fost penalizat.

Fitz clatină din cap spre Summer.

— Nu-mi place că mergeai cu el la chefuri în liceu.

— Omul e de gașcă, protestează ea.

— E un huligan, spune Nate, strângând din dinți. Un huligan care nu joacă corect.

— Atunci ar trebui ca arbitrul să-i atragă atenția, precizează Summer.

— Face în așa fel să treacă neobservat, spune Fitz. Unele echipe au tactica asta. Hărțuiesc alți jucători ca să-i facă să reacționeze și să fie penalizați. Ăștia de la Harvard se pricep de minune la asta.

— De-aia îl urăște tata așa de mult pe Daryl Pedersen, îi zic eu lui Summer. Antrenorul Pedersen încurajează stilul ăsta de joc.

— Dar parcă tatăl tău și Pedersen au fost cândva coechipieri, nu? întreabă Nate.

— Au fost colegi la Yale, confirm eu. Nu se suportă.

— De ce? întreabă Summer, intrigată.

— Nu știu exact. Tata nu vorbește prea mult.

Jucătorii lui pufnesc în același timp.

— Nu mai spune, croncăne Hollis.

— Cred că Pedersen juca murdar și pe atunci, iar tatei nu i-a plăcut, dau eu din umeri.

— Nu-l condamn pe antrenor că-l urăște, murmură Nate. Pedersen e un cretin. Își încurajează jucătorii să fie cât mai brutali.

— Ce dracu', poate se răănește vreunul mai rău! spune Mike, și o spune cu așa o sinceritate, că nu-mi pot stăpâni râsul.

Ceva îl face pe tipul ăsta să fie foarte înduioșător. Zici că e un copil.

— Nu știu dacă ești conștient, îi spun pe un ton solemn lui Hollis, dar... hocheiul e un sport agresiv.

Fitz chicotește.

Înainte ca Mike să reușească să răspundă, începe să-i sune telefonul. Are cel mai enervant ton de apel, o melodie hip-hop, pe care niște băieți urlă fără noimă. Dar i se potrivește la fix.

— Da, răspunde el.

Mă concentrez pe meciul celor de la Bruins. Dar nu pentru mult timp, deoarece mă întorc repede spre Hollis, care poartă o conversație cât se poate de ciudată.

— Mai ușurel... ce zici? Dacă am mașină? Nu.

Ia o pauză lungă.

— Adică... cred că pot să împrumut una. Stai așa, cine e la telefon?

Nate se sparge de râs.

— Ce se petrece? întreabă el, derutat. Cine e? Ruby? Ce pipi? Ne-am întâlnit la petrecerea lui Jesse Wilkes?

Summer se chinuie să nu râdă, ducându-și mâna la gură.

O privesc și ne zâmbim. Nu Ruby. *Rupi.* Tornada de energie de la prânz a făcut primul pas. Fata asta chiar nu pierde timpul.

— Nu pricep... Ăăă, bine... ascultă, Ruby, habar nu am cine ești. Ești sexy?

Fitz izbucnește în râs. Eu doar îmi dau ochii peste cap.

— Da, OK... Nu prea cred.

Hollis e de-a dreptul dezorientat.

— Pa, adaugă el și închide.

— Cine era? îl întreabă Summer, făcând eforturi să nu izbucnească în râs.

— Habar n-am! înșfacă el sticla de bere și o golește aproape pe jumătate. M-a sunat o nebună care mi-a spus s-o scot la cină joi seara.

Summer își îngroapă fața în umărul lui Fitz, chicotind fără oprire. Eu nu am un iubit care să-mi ascundă hohotele, așa că-mi mușc buza și sper ca Hollis să nu bage de seamă.

— Ciudat, nu? spune el, nedumerit. Tipele necunoscute nu te sună din senin ca să te scoată la întâlnire, nu? Probabil că ne-am cunoscut în trecut, îl privește el pe Nate. Tu cunoști vreo Ruby?

— Nup.

— Fitz?

— Nici eu.

Summer râde și mai zgomotos.

— Dar tu? o întreabă Mike, pe un ton acuzator.

— Nu, minte ea, și se vede clar că încearcă să nu se uite la mine. Mi se pare tare amuzant.

— Și o să ieși cu ea? întreb eu, cât mai degajat posibil.

— Bineînțeles că nu! Nu a vrut să-mi spună cum arată, mi-a zis doar c-o să aflu joi seara, așa că i-am spus că nu prea cred și am închis. Nu prea am chef să mă las omorât, nu, mulțumesc, se zgâiește el la mine.

De ce am eu impresia că Rupi Miller n-o să fie mulțumită de acest răspuns?

Rânjetul meu aproape că-mi rupe fața în două. Summer a avut dreptate. Weekendul ăsta de rahat *chiar* s-a încheiat cum se cuvine.

11

BRENNA

— Sunt sigură că nu mai durează mult.

Angajata care a fost pusă să-mi ţină de urât tot repetă propoziţia asta.

Sinceră să fiu, nu-mi pasă cât lipseşte Ed Mulder. De fapt, m-am luptat cu impulsul de a pleca pentru a-i face în ciudă. Dacă n-aş fi îndurat aproape două ore de trafic infernal în dimineaţa asta ca să ajung în Boston, l-aş fi dat în mă-sa şi aş fi plecat din clădirea HockeyNet, fără să mai privesc în urmă. Dar să fiu a naibii dacă chinul ăsta din trafic a fost în zadar.

Tipul e doar o mică piedică, spune vocea liniştitoare din capul meu.

Aşa e. Dacă pot să-l cuceresc pe nemernic, mă aşteaptă ţinutul făgăduinţei. Nu va trebui să-i dau raportul lui Mulder. Probabil că nici n-o să-l văd la faţă. Tot ce trebuie să fac e să-i dovedesc că sunt pregătită pentru postul ăsta, după care pot să uit de existenţa lui, ceea ce nu va fi deloc prea greu.

Nu-mi vine să cred că îl aştept deja de o oră. Când am intrat, la ora nouă fix, Rochelle s-a scuzat şi m-a informat că domnul Mulder fusese convocat într-o şedinţă neprogramată. Una *super*-importantă.

Mda. Sunt sigură că de-aia se tot aud râsete și pufnituri pe nas din spatele ușii închise.

După patruzeci și cinci de minute, Rochelle a intrat în biroul lui, ca să-i vorbească. Apoi a apărut imediat un angajat pe nume Mischa, care mi-a spus că mă ia să facem un tur al sediului, cât timp Mulder își termină treaba.

Îl urmez pe tipul înalt și slab pe coridorul foarte luminat.

— Cu ce te ocupi tu aici, Mischa?

— Sunt manager de platou. Nu e chiar atât de fascinant pe cât lasă titlul să se înțeleagă. Practic coordonez partea artistică, mă ocup de nevoile regizorului, curăț sediul, am grijă să fie mereu cafeaua făcută, mă privește el, plictisit. Uneori mai fac unele ajustări la echipamentul de lumini.

— O, ai dat lovitura!

— La un moment dat, sper să devin regizor sau poate ajung la panoul de comandă. *Asta* da lovitură! îmi zâmbește el.

Trecem pe lângă o matahală într-un costum cenușiu cu dungulițe. Vorbește la telefon, dar ne aruncă o privire scurtă când ajungem în dreptul lui. Îl recunosc instantaneu.

— Sfinte Sisoe, îi șoptesc eu lui Mischa. Ăla era Kyler Winters?

— Da. Tocmai a fost angajat pe post de comentator. Va prezenta meciurile preliminare din Liga Națională.

— Mai sunt și alți foști jucători din Ligă care lucrează aici?

— Bineînțeles. Cei mai mulți sunt analiști sau comentatori la meciuri. Avem și câțiva foști antrenori. Mai sunt băieții care se ocupă de jocurile online, băieții cu statisticile, experții în accidentări. Și tipii cu gura mare și multe păreri, cum sunt Kip și Trevor, spune el, numind popularul duo de prezentatori al căror show este probabil cel mai controversat. Amândoi au opinii solide și nu le e teamă să vorbească despre ele.

— Ce de testosteron într-o singură clădire! îl tachinez eu. Care e situația cu estrogenul?

— Păi, dacă e să vorbim de cine apare la televizor, o avem pe Erin Foster, chicotește el. De obicei, transmite din vestiare. Și pe Georgia...

— Barnes, adaug eu.

Georgia Barnes e idolul meu. Ea e cea care pune, fără nicio reținere, întrebările alea grele după meciuri. E isteață foc și găzduiește o emisiune de opinii săptămânală și, ca să fiu sinceră, părerile ei nu-s așa de controversate precum cele ale lui Kip și Trevor. În schimb, sunt mult mai inteligente.

— Georgia e genială, îmi spune Mischa. Are cea mai ascuțită minte dintre toți. Am văzut cum a făcut din vorbe bărbați de trei ori cât ea.

— O iubesc! mărturisesc eu.

— Mai avem o femeie pe postul de regizor pentru câteva emisiuni de seară, câteva comentatoare, două tipe în echipa de producție... Ah, și asistente mereu obosite, cum e Maggie, încheie el, arătând spre o siluetă care se îndreaptă spre noi. Bună, Mags!

Într-adevăr, Maggie pare o fată stresată, cu un breton care-i cade mereu în ochi. Duce în mână niște pahare de cafea și nu se oprește să ne salute, dar o auzim bombănind:

— Lasă-mă. Am întârziat și Kip o să mă omoare, trece ea iute pe lângă noi, fără să privească înapoi.

— Încă mai vrei să lucrezi aici? mă tachinează Mischa.

— Sunt cea mai bună la adus cafele! spun pe un ton încrezător. Și nu întârzii niciodată.

— E foarte bine. Unii dintre tipii care muncesc aici sunt cam irascibili. Un producător, Pete, își concediază asistentele la fiecare două luni. Anul ăsta a avut trei deja.

Continuăm turul, ajungând în studioul principal, care mă încântă cel mai mult. Privesc îndelung la pupitrul de unde se transmit știrile și unde iau loc comentatorii, dar și mai tare e studioul în care se filmează show-ul lui Kip și Trevor — *Colțul de Hochei*. Canapeaua din piele maro atât de cunoscută și fundalul decorat

cu fanioane și trofee mă face și mai entuziasmată. Cât de mișto ar fi să am propriul meu show într-o bună zi? Platoul meu?!

Cu greu încetez să nu mai visez cu ochii deschiși. E o fantezie frumoasă, dar îmi închipui că vor trece ani de zile, poate decenii, până când cineva o să-mi ofere propria emisiune.

Stația prinsă de cureaua lui Mischa prinde viață:

— Domnul Mulder poate s-o primească acum, se aude vocea lui Rochelle.

— Vezi, nu ai avut prea mult de așteptat, îmi zice Mischa. Corect?

Mhm. Corect. Mulder a întârziat o oră și un sfert la interviul care nici n-ar fi trebuit să mai aibă loc azi. Foarte profesional din partea lui!

Mischa mă conduce spre departamentul producătorilor, unde Rochelle mă grăbește în biroul șefului.

— Domnule Mulder, mă bucur să vă văd din nou!

Ca întotdeauna, e concentrat în altă parte. Pe perete sunt montate mai multe televizoare și unul dintre ele e dat pe un post concurent, unde au început știrile. E pus pe mut, dar se vorbește despre meciul celor de la Oilers, de sâmbătă seara.

Tipul își desprinde privirea de la ecran.

— Mulțumesc că ai revenit. Vineri a fost o zi de căcat.

— Da, a fost cam nașpa.

Nu mă invită să iau loc, dar o fac oricum și aștept să continue interviul.

— Deci universitatea ta o să joace cu Harvard în finale, spune el. Ce părere ai despre asta?

— Abia aștept să-i facem praf.

Mulder zâmbește ironic.

— Cu Connelly la cârmă? Sunteți condamnați să pierdeți. Ai auzit de Jake Connelly, nu?

Din nefericire.

— Bineînțeles!

Mulder se lasă pe spătarul scaunului, apoi zice:

— Bun, atunci uite un test bun pentru tine. Stagiarii noştri trebuie să fie pricepuţi la statistici. Spune-mi, care e statistica lui Connelly pentru sezonul ăsta?

Mă abţin să mă încrunt. E cea mai generală întrebare pe care am auzit-o vreodată. Statistica lui? Care statistică?

— Va trebui să fiţi mai precis, răspund eu. Ce fel de statistică? A golurilor? A paselor de gol? A golurilor date după ce echipa adversă a fost penalizată? A loviturilor la poartă?

Mulder pare contrariat de întrebările mele. În loc să-mi dea un răspuns, răsfoieşte nişte hârtii.

Drăguţ. Interviu de rahat 2.0. Îl urăsc pe nenea ăsta. Nu-i pasă că sunt aici şi nu are nicio intenţie să mă angajeze. Dar rămân răbdătoare pe locul meu, deşi se vede că e cu capul în altă parte.

Interfonul lui bâzâie, întrerupând tăcerea jenantă.

— Domnule Mulder, soţia la telefon. Spune că e important.

— Niciodată nu e important, mă informează el şi-şi dă ochii peste cap, apoi apasă pe un buton. Sunt în toiul unui interviu. Spune-i să fie mai precisă.

Zău? *El* le cere oamenilor să fie mai precişi, dar atunci când o fac eu, e de neiertat?

După o scurtă pauză, Rochelle revine:

— Vrea să-i confirmaţi numărul de invitaţi aşteptaţi la cina de vineri.

— Important pe dracu'! Spune-i c-o sun eu după interviu, apasă el iar butonul. Femeile astea! murmură el.

Mă abţin de la vreun comentariu pentru că, hei, sunt femeie.

— Suntem gazda unui dineu la sfârşitul săptămânii, explică Mulder, clătinând enervat din cap. Ca şi cum mi-ar păsa mie de amănuntele astea. De ce contează cum arată şerveţelele? Sau dacă sunt patru feluri sau douăzeci? Jur că femeia asta e obsedată de cele mai banale chestii!

Sunt surprinsă că nu-şi continuă comentariile cu precizări de genul „femeile sunt creaturi superficiale care au creiere cât bobul de mazăre şi n-ar putea lucra în veci într-un mediu sportiv. Domeniul ăsta e pentru bărbaţi! Fără fete!"

Pe ecranul mare, ESPN redă un clip cu Connor McDavid, de la Oilers, care marchează unul dintre cele mai frumoase goluri pe care le-am văzut vreodată. Din păcate, nu-i de ajuns ca să câştige meciul.

Mulder fluieră tare, înveselindu-se.

— Puştiul ăsta e o legendă!

— E cel mai talentat din generaţia lui, cad şi eu de acord. E cel mai bun lucru care i s-a întâmplat echipei ăsteia în decenii bune.

— Şi sezonul viitor o să-l avem pe Connelly, nu? Hehe, vom fi de neoprit.

— Connelly o să aducă mai multă viteză echipei. E unul dintre cei mai buni patinatori din lume, dau eu din cap.

— Fulger pe patine. Doamne, Brenna, niciodată n-am vrut mai mult să văd un sezon! Îşi freacă el mâinile cu o bucurie vădită.

Încep şi eu să mă relaxez. Practic, e prima oară când mă înţeleg cu Mulder. Nu mă dau în vânt după faptul că se comporta aşa drăguţ cu mine pentru că ştiu lucruri despre Jake Connelly, dar, în momentul ăsta, o să accept orice ajutor primit. Nemernicul ăsta e mai greu de cucerit decât Everestul.

Discutăm despre Jake cam cinci minute. Jur că Mulder pare să-mi aprecieze părerile. Una dintre remarcile mele îl face chiar să şi spună „sunt de acord cu tine."

Şi totuşi, când încerc să aduc internshipul în vorbă, atenţia lui Mulder se mută iar către calculatorul lui.

Simt cum mă cuprinde frustrarea. Pur şi simplu, îmi vine să ţip. Nu pot să-mi dau seama dacă mă place sau nu, sau dacă vrea să mă angajeze sau să mă trimită acasă.

— În fine, mulțumesc că ai venit încă o dată, spune el, pe un ton absent.

Păi, a venit și răspunsul. Du-te, naibii, acasă!

— Mai trebuie să mă întâlnesc cu câțiva candidați, dar te anunț imediat cum iau o hotărâre.

Vrea să spună că o să mă anunțe că nu am primit niciun post aici. În momentul ăsta, probabilitatea ca eu să ajung să lucrez în clădirea asta este la fel de mare ca probabilitatea ca eu să ajung pe lună.

Asta e! Îmi înăbuș dezamăgirea și încerc să mă conving că e mai bine așa.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, zic eu, politicoasă.

— Mhm, nu-i bai.

Iar e concentrat pe altceva.

Da. E limpede că e mai bine așa. Nu mi-ar conveni deloc să lucrez în aceeași clădire cu cineva ca Ed Mulder. Omul nu dă doi bani pe altcineva în afara de el și de valoroșii lui jucători de la Oilers. Singura dată când m-a luat în seamă și s-a arătat un pic interesat a fost când am vorbit despre Jake. Mai că e amuzant cât de pasionat e de Connelly.

În drumul meu spre ușă, decid să mă opresc.

Îmi vine o idee. E una nebunească. Sunt conștientă de asta. Și totuși, parcă nu prea-mi pasă de cât de tâmpită e.

Îmi doresc să prind și eu un loc aici. Îmi doresc asta din tot sufletul! Alți oameni au mers mult mai departe ca să capete o slujbă. Prin comparație, ceea ce intenționez eu să fac este... banal. Știi tu, sunt doar o femeiușcă proastă și obsedată de cele mai banale lucruri.

— Domnule Mulder...

Își îndreaptă privirea spre ușă, enervat la culme.

— Da?

— Eu... mă rog, n-am vrut să aduc vorba de asta, pentru că am crezut că n-ar fi prea OK, dar... Jake Connelly...

Ezit, gândindu-mă, din nou, la ideea asta cretină.

Trag adânc aer în piept, întocmind rapid în minte o listă pro şi contra. Sunt o grămadă de aspecte contra. Gen... *o tonă*. Cele pro nu par prea promiţătoare...

— Ce e cu el? întreabă Mulder şi începe să-şi piardă răbdarea.

— E iubitul meu!

12

JAKE

Antrenamentul de dimineață este epuizant, dar nu mă aștept la mai puțin din partea antrenorului. Ne muncea la greu de dinainte să intrăm în finală, dar, de acum, nu știi ce se poate întâmpla. Trebuie să patinăm mai repede, să lovim mai tare, să marcăm mai multe goluri. E un efort fizic intens și câteva dintre schemele pe care le tot repetăm mă lasă până și pe mine, cel mai bun patinator de pe gheață, fără suflu.

Nu că m-aș plânge. Unii dintre băieți se vaită că trebuie să se trezească așa de devreme. Se plâng de alimentația strictă sau de cât de dur e antrenorul. Nu neg că Pedersen are un stil de joc mai brutal decât mine. Eu unul mă bazez pe viteză și acurateţe, nu pe forța brută. Dar pe timpul când juca, antrenorul era un derbedeu și promovează aceeași agresivitate și cu jucătorii lui. Brooks este principalul nostru bătăuș, dar, în ultimul timp, Pedersen a convins și alți băieți să fie mai agresivi. Nu se așteaptă la așa ceva din partea mea, pentru că știe că mă descurc bine mersi.

Când ies din vestiar, antrenorul mă așteaptă pe hol. Am părul încă ud de la duș.

— Bună treabă, Connelly! mă bate el pe umăr.

— Mulțumesc!

— O să lupți așa și în finală?

— Da, domnule!

— Briar va fi greu de învins, își înclină el capul.

— Nu-mi fac griji, ne descurcăm, dau eu din umeri.

— Firește! Dar nu trebuie să cădem în capcana încrederii în sine. Anul trecut, Jensen a avut un sezon de rahat și arde de nerăbdare să-și facă revenirea. Nu aș fi surprins să aud că echipa aia face câte două antrenamente pe zi.

Nici eu. Briar e mult mai în formă anul ăsta. Nu-s sigur ce s-a întâmplat sezonul trecut, în afară de faptul că, de când Garrett Graham a absolvit, s-au dat de ceasul morții să găsească o stea în ofensivă. Nate Rhodes e bun, dar nu excepțional. Hunter Davenport e aproape la fel de rapid ca mine, dar e tânăr. E în anul doi abia, cu o mulțime de scăpări care trebuie cizelate. Cred că Briar va fi de neoprit cu Davenport la cârmă sezonul viitor. Dar asta se va întâmpla la anul. Ăsta e sezonul nostru de glorie.

— Mâine-dimineață trebuie să veniți mai devreme, spune antrenorul Pedersen. Șase jumătate, bine? Vreau să te antrenezi doar cu cu Heath.

Dau din cap. L-am văzut azi pe Heath ratând câteva pase importante.

— Mie îmi convine.

— Știam, zice el și mă bate iar pe umăr, apoi pleacă.

Mă îndrept spre holul arenei, unde mă așteaptă Brooks. În clipa în care ajung lângă el, telefonul mă anunță că am o notificare de pe Instagram. Folosesc rar aplicația aia, drept care sunt pregătit să o ignor, dar observ numele utilizatorului.

BrenJen.

Adică Brenna Jensen?

Devin foarte curios.

— Hei, ia-o înainte, îi spun lui Brooks.

Luam prânzul la cantina din campus cu câțiva colegi de echipă.

— Ne vedem acolo. Trebuie să sun pe cineva.

— Bine, îmi aruncă el o privire ciudată și dispare.

Deschid aplicația și intru la mesaje. În fotografia de profil a lui „BrenJen" îi văd părul negru și doar o urmă de chip. Dar buzele roșii o dau de gol. Sigur e ea, iar punctul verde de lângă poză îmi arată că e online chiar acum.

Connelly. Brenna sunt. Ne putem vedea?

Rămân uimit. Încep numaidecât să tastez, fără să îmi pese de predica lungă pe care mi-a ținut-o Brooks într-o seară cu privire la regulile mesajelor scrise. El are o vorbă conform căreia trebuie să aștepți *cel puțin* o oră înainte de a da un răspuns unei tipe, ca să nu simtă că ea e cea care deține puterea. Dar sunt mult prea curios ca să urmez regula asta.

EU: *Pe bune că mi-ai dat mesaj?*
BRENNA: *Din nefericire. Vrei să ne vedem?*
EU: *Mă scoți la întâlnire?*
BRENNA: *În visele tale, Jakey.*

Zâmbesc când văd încă un mesaj de la Brenna.

BRENNA: *Sunt în oraș și mai am o oră liberă, că apoi trebuie să mă întorc la Briar. Speram să ne putem întâlni.*

EU: *Vom avea nevoie de mai mult de o oră pentru prima oară, scumpo. Adică, numai preludiul o să dureze aproape toată ora.*

BRENNA: *O oră pentru preludiu? Ești cam ambițios.*

EU: *Nu sunt ambițios. Sunt realist.*

Și poate că n-ar trebui să o ispitesc cu o conversație despre sex chiar acum, pentru că ideea preludiului cu ea este cât se poate de tentantă.

EU: *De ce vrei să ne vedem?*

BRENNA: *Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva și n-am de gând s-o fac printr-o aplicație, așa că vrei sau nu?*

Sunt prea intrigat ca s-o refuz. Adică, fiica antrenorului principal de la Briar se străduiește să aranjeze o întâlnire secretă cu căpitanul de la Harvard? Cine nu ar fi intrigat?

Așa că tastez: *unde și când?*

Ne vedem la o cafenea din Piața Centrală. Afară iar a început să plouă cu găleata, sunt fleașcă și m-a luat frigul, dar mă așez la măsuța din spate, pe care a ales-o Brenna.

Ține în mâini o cană cu cafea din care iese un abur care-i înroșește nasul. Arată spre cana din fața locului liber:

— Ți-am comandat o cafea tare.

— Mersi, spun eu, recunoscător.

Îmi înfășor mâinile umede în jurul cănii fierbinți. Mi-au înghețat degetele de le-a luat dracu'.

Iau o gură sănătoasă, în timp ce Brenna stă și mă privește.

— Deci? las eu cana jos și zic pe un ton tărăgănat.

— Deci, mă imită ea.

La naiba, ce drăguță e! Părul ei lung e prins într-o coadă împletită mișto și nu poartă nici pic de machiaj. Sau, dacă într-adevăr s-a machiat, pare foarte natural. Are fața curată, obrajii îmbujorați și... Sfinte Sisoe! Nu s-a dat cu ruj! Buzele ei sunt roz și sunt date cu luciu.

Mai să o întreb „Ce s-a întâmplat cu fața ta?", dar mă opresc înainte să fie prea târziu. N-ar trebui *niciodată* să îi pui astfel de întrebări unei fete.

— Ai de gând să-mi spui și mie de ce mă aflu aici?

— Da, dar mai întâi, trebuie să-mi promiți câteva lucruri.

— Nu. Eu nu fac niciodată promisiuni.

— Bine. Atunci plec. Și măcar plec cu mulțumirea că te-am făcut să vii până aici degeaba, se ridică ea. Pe curând, Jakey!

— Așază-ți fundul ăla mișto înapoi! îi comand eu, dându-mi ochii peste cap. Bine, ce trebuie să promit?

— Unu, că o să mă asculți până termin, fără să mă întrerupi. Și doi, că n-o să râzi de mine.

Misterul se adâncește. Mă las pe spătarul scaunului și spun:

— Bine. Jur pe ce am mai sfânt.

— Bun, expiră ea încet. Am aplicat pentru un internship la HockeyNet.

— Mişto.

— Mda, chiar ar fi mişto, dacă cel care mi-a luat interviul n-ar fi un nemernic, strânge ea cana şi mai puternic în mâini. Am avut două interviuri cu el şi nu m-a luat în serios la niciunul, adaugă şi se încruntă. Şi înainte să faci vreun comentariu scârbos cum că poate n-aş fi pregătită pentru postul asta...

— Nici prin cap nu mi-a trecut, o întrerup eu.

— Foarte bine. Pentru că sunt pregătită. Nu cred că tipul ia *vreo femeie* în serios. Sau, cel puţin, vreo femeie care vrea să se ocupe de sport. Ar fi trebuit să auzi felul batjocoritor în care a vorbit despre Georgia Barnes. S-a purtat ca şi cum locul ei n-ar fi acolo. S-a purtat ca şi cum locul *meu* n-ar fi acolo. E un nenorocit!

Vocea Brennei e plină de frustrare, dar i se citeşte în ochi înfrângerea.

— Îmi pare sincer rău! spun eu.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe Brenna pierzându-şi încrederea în sine. Sunt surprins că i-a permis să se comporte aşa cu ea.

— Vrei să mă duc să-l caftesc?

— Dacă ar fi fost atât de uşor, l-aş fi bătut chiar eu. Un şut sub centură i-ar fi prins bine.

— Păi şi atunci de ce m-ai chemat aici? chicotesc eu.

— Tipul... e din Edmonton, începe ea.

Mă crispez uşor. Nu-s sigur încotro bate. Presupun că omul e fan Oilers, dar eu o să joc la ei abia de la anul.

— Tot nu văd ce caut eu aici.

— Singura dată când a părut interesat cu adevărat de interviul ăsta a fost când am vorbit despre Edmonton. Şi despre tine, adaugă ea, puţin invidioasă. El crede că tu eşti exact ce le lipseşte ca să câştige cupa.

Cred că sunt de acord cu el. Parcursul echipei este decent, dar eu am în plan să-l îmbunătățesc. Sunt un jucător de hochei foarte bun, nu numai datorită talentului, ci și a muncii pe care o depun. Am luptat pentru asta toată viața mea.

— În fine...

Brenna ia o pauză. Soarbe repede din cana ei.

— De ce m-ai adus aici, Jensen? Am un curs în curând.

— Pentru că, așa cum ți-am spus, singura dată când mi-a acordat atenție a fost când i-am spus că te cunosc.

— Mi-ai pomenit numele, ă? zâmbesc eu, încântat.

— Gura! M-am chinuit s-o fac.

Izbucnesc în râs. Fata asta e ceva aparte. Sunt așa obișnuit cu tipele care se dau la mine, că aproape că e înviorător că una dintre ele nu încearcă deloc asta.

— Am făcut mai mult decât să-ți pomenesc numele, mărturisește ea.

— În regulă. Ce i-ai spus? mă încrunt eu.

Ea murmură ceva pe sub mustăți.

— Ce anume? mă aplec eu spre ea.

— I-am spus că ești iubitul meu, răspunde pe un ton sec, deși maxilarul ei e atât de încordat, încât mă mir că nu crapă.

Mă holbez la ea pentru o secundă. Când îmi dau seama că nu glumește deloc, mă apucă iar râsul.

— Du-te de aici! N-ai făcut așa ceva!

— Ba da. Și ai promis că n-o să râzi.

— Scuze, îmi încalc promisiunea asta, spun eu și nu mă pot opri din râs. E al dracului de amuzant ce ți se întâmplă. Ai făcut mai mult decât să-mi pomenești numele. L-ai pupat în fund cum făceau ăia în *The Human Centipede*, îmi șterg eu o lacrimă din colțul ochiului.

Brenna mă privește foarte urât.

— În primul rând, *scârbos*!! În al doilea rând, îmi pare rău dar, spre deosebire de tine, chiar am nevoie de o slujbă după absolvire.

Nu am noroc de un contract de milioane de dolari cu o echipă profesionistă de hochei. Visul meu e jurnalismul, așa că dacă trebuie să-l pup în fund pe nemernicul ăla ca să fac rost de un post acolo, atunci asta am să fac.

Mă silesc să mă opresc din râs, deși mi-e foarte greu.

— Deci i-ai spus că sunt iubitul tău.

Frate, ador ce se întâmplă acum! Pot să-mi imaginez expresia de pe fața ei când i-a spus treaba asta. Agonia prin care trecea!

— Asta nu explică de ce ne-am întâlnit.

— Evident că s-a udat când și-a dat seama că poate ajunge la tine mai ușor, oftează ea. Organizează un dineu vineri seara și vrea să mergem și noi.

— Noi? zâmbesc eu cu gura până la urechi. Am devenit un *noi*?

— Crede-mă, e ultimul lucru pe care mi-l doresc, dar i-am spus că mergem. Și acum, oricât de umilitor ar fi, te rog să-mi faci o favoare și să vii cu mine.

Pare că ar prefera, mai degrabă, să se arunce într-o groapă întunecată plină de lame ascuțite.

Pur și simplu mor de râs.

— Nu-mi face asta! zice ea, descurajată. Îmi dau seama cât de ridicolă e toată treaba, dar am nevoie de ajutorul tău. Te-ai mai prefăcut o dată că ești iubitul meu, mai ții minte? N-ai avut nicio problemă să stai călare pe mine la concert, dar cred că n-a fost mare scofală, din moment ce a fost ideea *ta*.

Are dreptate.

— Am nevoie să te prefaci din nou, bine?

Din tonul ei se desprinde o nuanță de amărăciune.

— Doar pentru o seară. Te plătesc, dacă vrei.

— Hei, nu sunt gigolo!

— Bine, fă-o pe gratis, atunci. Fii bunul samaritean.

Cad pe gânduri pentru o clipă, apoi răspund:

— Nup.

— Haide, Connelly!

Nu cred c-am văzut-o vreodată pe Brenna atât de agitată.

— Nu mă face să te implor!

Simt cum mă aprind tare de tot.

— Sună extrem de tentant!

Maxilarul ei se încordează.

— N-ai să vezi!

— Mmm, tu, în genunchi... implorându-mă...

Scula mea zvâcnește.

E oficial, sunt în limbă după fata asta. M-am culcat cu destule femei, dar nu pot să-mi amintesc când a fost ultima oară când am dorit pe cineva așa de tare. Îmi sclipesc ochii când îmi imaginez scena abia descrisă. Brenna în genunchi, desfăcând fermoarul blugilor mei. Apucându-mi penisul. Privindu-mă atent, cu ochii ei mari. Implorându-mă să-l simtă.

— N-o să te implor, spune ea, ferm. Dar te rog. Dacă spui nu, e în regulă, mă ridic și plec.

Îmi potolesc dorința sexuală.

— Nu spun nu.

— Super! Atunci vii cu mine vineri.

— Nu spun nici da, chicotesc eu.

Dacă privirile ar putea ucide, în momentul ăsta aș fi întins pe jos, într-un contur din cretă albă.

— Atunci ce insinuezi?

— *Quid pro quo.* Nu știu dacă ai învățat asta la școală, dar nimic nu se dă pe moca, îi fac eu cu ochiul. Te-am scărpinat pe spate, mă scarpini și tu.

— *N-o* să-ți scarpin nicio parte a corpului.

— Ceea ce vreau să spun e că, dacă te ajut, îmi dai ceva la schimb.

— Cum ar fi? începe ea să se joace cu vârful cozii, supărată.

Mi-ar plăcea să și-o desfacă de tot. Vreau să-i văd părul negru și despletit peste umeri. De fapt, nu. Vreau să-l văd desfăcut peste

pieptul meu gol, în timp ce gura ei coboară tot mai jos pe trupul meu şi...

— Cum ar fi? repetă ea, când observă că-mi ia prea mult să răspund.

Din nou trebuie să mă forţez să mă concentrez.

— Deci vrei să ieşim împreună vinerea asta...

— *Să ne prefacem* că ieşim împreună vinerea asta...

— Să ne prefacem că ieşim împreună vinerea asta, mă corectez eu. Iar eu, în schimb, vreau o întâlnire adevărată, pe bune.

— Una adevărată?

— Da, o întâlnire pe bune. Tu primeşti întâlnirea falsă, eu pe cea reală.

— Glumeşti? rămâne ea cu gura căscată. Vrei să ieşi cu mine?

Îi examinez expresia plină de neîncredere.

— Nu-i aşa? Şi pe mine m-a luat prin surprindere, ridic din umeri. Dar s-a întâmplat, şi iată-ne aici. Cred că eşti foarte sexy şi ştiu că şi tu crezi că *eu* sunt foarte sexy.

— Cred că *tu* crezi că eşti sexy, pufneşte ea.

— Nu cred asta. Sunt sigur de asta. Şi am văzut cum te uiţi la mine, aşa că..., îmi ridic eu mâinile într-un gest indiferent, după care îmi agit degetul de la mine la ea. Cred că se înfiripă ceva aici...

— Nu se înfiripă nimic! Absolut nimic!

— OK, în regulă. Trebuie să plec, spun şi mă ridic de pe scaun.

— Connelly, mormăie Brenna, aşază-te la loc.

Îşi ţine ochii închişi pentru o clipă.

— Deci ca să vii cu mine la dineul de vineri, trebuie doar să ies la o întâlnire reală cu tine?

— Da, dar n-o spune de parcă ar urma să ieşi cu un ucigaş în serie. Măcar *prefă-te* că eşti bucuroasă să ieşi cu mine.

— Bine! bate ea din palme. O să merg la o întâlnire cu tine! Ura!!

— Mult mai bine! Îi spun eu și nu cred că m-am oprit din zâmbit de când am aflat motivul pentru care m-a chemat să ne vedem. Deci e un da?

Ea oftează. De data asta, foarte zgomotos.

13

BRENNA

Ziua de joi vine cu o altă furtună. Chiar şi meteorologii de la postul local de televiziune par sătui de vremea asta. Când am urmărit ştirile dimineţii de mai devreme, tipul s-a încruntat la cameră tot timpul cât a citit prognoza, ca şi cum i-ar fi învinuit pe telespectatori de ploile torenţiale care s-au năpustit asupra oraşului toată luna.

Din fericire, sunt scutită de drumul spre casă, pentru că Summer şi cu mine avem cursuri cam la aceleaşi ore. Ale mele se termină cu oră înaintea cursurilor ei, aşa că lucrez la o temă în sala pentru Artă şi Design. Spaţiul dispune de canapele confortabile, iar acum e surprinzător de gol. Mai văd doar o fată cu un laptop pe canapeaua de lângă fereastră şi mai sunt doar eu cu laptopul meu, pe canapeaua din partea cealaltă a încăperii, lucru care-mi oferă puţină intimitate cât o aştept pe Summer.

Tema asta e pentru cursul care-mi place mie cel mai puţin: „Compunerea ştirilor de televiziune". Din moment ce nu mă pot specializa în „Totul despre Sport", cursurile mele conţin toate domeniile jurnalismului. Ăsta pentru care scriu acum, în special, cere să compui o lucrare pentru ştirile live, în comparaţie cu cele scrise, iar profu meu a hotărât că ar fi nostim să-mi aloce o temă

politică. Asta înseamnă să inventez un subiect despre șmecheriile președintelui, fără să știu dacă profesorul meu sprijină actuala conducere sau e împotriva ei. Nu și-a dezvăluit niciodată înclinațiile politice și sunt sigură că, dacă ar fi să-l întrebi, o să înceapă să turuie despre cum jurnaliștii trebuie să rămână obiectivi tot timpul. Dar hai să fim cinstiți, până la urmă, cu toții avem preferințe și cu asta basta.

Scriu cam cinci sute de cuvinte, după care iau o pauză. Verific telefonul, citesc mesajele, dar nu dau peste nimic nou. Din listă, numele lui Jake parcă mă provoacă, pentru că ieri, la cafenea, mi-a dat numărul lui, ca să nu mai vorbim pe Instagram.

Îmi vine să mor. Ce, oare, *ce* m-a constrâns să-i spun lui Ed Mulder că Jake este iubitul meu? *De ce* am făcut asta? Am regretat minciuna la o nanosecundă după ce i-am dat drumul pe gură, dar era prea târziu să-mi retrag cuvintele. Mulder a fost așa de bucuros, încât ai fi crezut că mă oferisem să i-o sug. Deși probabil că ar fi mult mai fericit să i-o sugă Jake. Dumnezeu știe ce pasiune are omul ăsta pentru el.

Și, că tot vorbeam de Jake, oare *ce* l-a constrâns *pe el* să mă scoată la o întâlnire? Nici acum nu-mi vine să cred, ca să nu mai zic că sigur are vreo intenție ascunsă. Seara în care am fost la concert a dovedit că noi doi avem o chimie, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne comportăm ca atare. El joacă pentru *Harvard*, pentru numele lui Dumnezeu! E de neiertat!

Cum glisez eu așa frumos, apare un mesaj care-mi provoacă un val de neplăcere. Mă caută Eric. *Din nou.*

ERIC: *Te rog, B, nu știu de ce mă ignori.*

Tehnic vorbind, nu-l ignor. I-am răspuns la ultimul mesaj duminică seara, când am ajuns acasă de la Malone's. I-am spus că în următoarele câteva săptămâni voi fi super ocupată cu examenele finale și cu viața, în general, și că n-o să mai dea de mine. E clar că nu i-a plăcut răspunsul meu.

Mai vine un mesaj: *Sună-mă!*

Rahat! Îl cunosc pe Eric. Dacă nu-l sun, nu se mai oprește din trimis mesaje. Și când nu-i răspund la mesaje, se apucă și sună. Și sună. Și sună.

Luptându-mă cu un sentiment de iritare, îi formez numărul.

— B, bună!

E evident cât de ușurat e, chiar și la telefon.

— Mă bucur că ai sunat.

E drogat. Îmi dau seama după felul în care vorbește, tonul lin pe care-l folosește când are în sânge un rahat toxic. Mă bucur că nu pot să-i văd ochii. Întotdeauna a fost partea cea mai naspa pentru mine, să-i văd ochii când era drogat. Era ca și cum priveam o cu totul altă persoană. Acel Eric Royce de care fusesem îndrăgostită lulea a fost înlocuit de un străin jalnic. Și să fiu acolo pentru el era... *este*... obositor.

Poate că sunt o persoană nasoală pentru că am ajuns la concluzia asta, dar nici că-mi mai pasă. Nu e responsabilitatea mea. Nu am semnat să-i fiu mamă. E treaba *maică-sii*.

Dar Doamna Royce este, și a fost mereu, un părinte absent. E avocat și lucrează la o corporație, iar tatăl lui Eric, înainte să moară, era fără slujbă. După ce a murit, doamna Royce nu și-a redus orele de lucru ca să petreacă ceva timp cu fiul ei. A lucrat fără oprire și fără să-i acorde vreun pic de atenție.

Singurul efort pe care l-a făcut după ce a devenit evident că fiul ei are o problemă cu drogurile a fost să încerce să-l trimită în Vermont. Dar Eric a refuzat să meargă. El zice că nu e dependent, doar că-i place să mai chefuiască „din când în când".

— Nu pari în regulă, îi spun eu. Parcă hârâi când respiri.

— Ei, am răcit puțin.

Așa-i spunem acum?

— Atunci ar trebui să te odihnești, zic eu și parcă aud cum șuieră vântul. Ești afară?

— Tocmai plec de la o gogoșerie. Toarnă cu găleata.

Mă chinui să nu înjur.

— Nu mi-ai cerut să te sun ca să-mi vorbești de ploaie. Ce vrei, Eric? Ce se întâmplă?

— Eu doar..., i se aude agonia în voce. Am cam rămas fără bani, B. Trebuie să plătesc chiria săptămâna viitoare și o să-mi folosesc toți banii din cont pentru ea și, știi, nu-mi rămân prea mulți pentru mâncare și, ăăă, chestiile de bază.

„Chestiile de bază" înseamnă, probabil, metamfetamină și simt cum mă cuprinde furia.

— Locuiești cu maică-ta, îi reamintesc eu. Sunt sigură că o s-o lase mai ușor cu chiria luna asta.

— O doare-n cot, murmură el. A zis că mă dă afară dacă nu-i plătesc chiria.

— Păi, din fericire, ai destui bani să poți să-i plătești, îi reamintesc eu. Cât despre mâncare, sunt sigură că maică-ta n-o să te lase să mori de foame.

— Te rog, am nevoie de vreo cincizeci de dolari, cel mult o sută. Haide, B!

Nu cere o sumă enormă, dar nu-mi pasă. Nu mai vede niciun ban de la mine vreodată, mai ales când știu că o să se ducă pe droguri. Și apoi, nu e ca și cum aș înota în bani. Nu plătesc taxe școlare, dar tot am cheltuieli. Chirie, hrană, „chestii de bază" care *nu reprezintă* metamfetamină. Am ceva economii de pe când am fost chelneriță, dar n-o să le folosesc ca să-i finanțez auto-distrugerea.

— Îmi pare rău, știi că ți-aș fi dat dacă aș fi avut, dar sunt lefteră, mint eu.

— Ba nu ești! mă contrazice el. *Știu* că ai ceva bănișori la tine, B. Te rog! După câte am trecut împreună, nu mă poți uita, pur și simplu. Trecem împreună prin toate, nu-i așa?

— Nu, nu-i așa! spun eu, pe un ton tăios. Ne-am despărțit cu ani în urmă, Eric! *Nu* mai suntem împreună!

De pe coridorul apropiat se aud voci care plutesc până în sala mea. Mă rog ca Summer să fi terminat cursul.

— Îmi pare rău, îmi înmoi eu vocea. Nu te pot ajuta. Trebuie să vorbeşti cu mama ta.

— S-o ia dracu' pe mama! izbucneşte el.

Îmi muşc interiorul obrazului.

— Trebuie să închid. Intru la curs, mint eu. Dar mai vorbim, da? Te sun cum se mai liniştesc apele şi la mine.

Închid înainte să-l las să protesteze.

Când apare Summer, îmi aştern un zâmbet până la urechi şi sper să nu bage de seamă că sunt mai tăcută decât de obicei. N-o face. Summer poate vorbi singură întruna, iar azi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Cred că trebuie să-l scot definitiv pe Eric din viaţa mea. Nu e prima oară când mă gândesc la asta, dar sper ca măcar acum să fie ultima. Nu mai pot continua aşa.

Când Summer m-a lăsat acasă, mai ploua foarte puţin.

— Mulţumesc că m-ai dus cu maşina, nebuno! spun şi îi dau un pupic plin de recunoştinţă.

— Te iubesc! strigă ea când cobor din maşină.

Prietenii care-ţi spun „te iubesc" când te lasă undeva sunt importanţi. De ei ai nevoie în viaţă.

Summer iese de pe alee, iar eu fac ocol, să ajung la intrarea mea privată. O mică scară mă duce la mica intrare şi...

Pleoşc!

Mă scufund într-un ocean.

Bine, nu chiar un ocean. Dar e cel puţin o jumătate de metru de apă care bălteşte la capătul treptelor.

Simt că mi se face rău. Doamne! Subsolul e inundat. Rahat! Apartamentul mi-e *inundat.*

Panica mă împinge de la spate şi dau să intru repede. Păşesc prin apă în cizmele mele din piele şi observ daunele, îngrozită de ceea ce văd.

Mocheta care acoperă întreaga podea — distrusă. Picioarele măsuței de cafea sunt sub apă — distrusă. Jumătatea din canapeaua pe care am cumpărat-o de la second hand e fleașcă — distrusă. Canapeaua extensibilă — distrusă.

Îmi muşc buza de disperare. Din fericire, am avut laptopul cu mine azi, iar majoritatea hainelor sunt neatinse. Cele mai multe stau pe umeraşe în dulap, mult deasupra apei, iar raftul cu pantofi e înalt, aşa că doar tălpile încălţămintei de pe raftul de jos sunt ude. Sertarul de jos, din dulap, e plin cu apă, dar acolo nu ţin decât pijamalele şi hainele de casă, aşa că nu-i sfârşitul lumii. Toate chestiile importante sunt în sertarele de sus.

Dar mocheta...

Mobila...

Nu-i a bună.

Mă întorc la intrare, unde mi-am lăsat poşeta. Caut telefonul şi-o sun pe proprietară, pe Wendy, rugându-mă să fie acasă. Nici maşina ei şi nici a lui Mark nu erau pe alee, dar Wendy parchează, de obicei, în garaj, aşa că există şansa să fie sus.

— Brenna, bună! Te-am auzit venind. Plouă întruna!

E acasă. Slavă Domnului!

— Plouă şi aici la mine, îi răspund eu, deprimată. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar aici e inundaţie în toată regula.

— *Ce?* exclamă ea.

— Mda. Cred c-ar fi bine să-ţi pui nişte cizme de cauciuc şi să vii jos.

Două ore mai târziu, suntem în faţa unui scenariu de coşmar. Subsolul e compromis.

La cererea lui Wendy, soţul ei, Mark, a plecat mai devreme de la muncă şi, după ce a întrerupt curentul electric ca să... mă rog, să nu moară, am început toţi trei să constatăm stricăciunile cu

ajutorul lanternelor luate de sus. Mark îmi spune că asigurarea acoperă daunele, ăsta fiind un cuvânt de complezență, pentru că mobila e distrusă total. Apa le-a făcut praf, așa că totul trebuie aruncat. Tot ce pot să fac e să împachetez lucrurile care au supraviețuit Marelui Potop.

După cum spune Mark, casa nu are nicio pompă, pentru că Hastings nu e o zonă cu foarte multe inundații. O să trebuiască să aducă pompierii ca să scape de apă, e mult prea multă ca să poată fi îndepărtată cu aspiratorul de apă sau cu mopul. Mark crede că le va lua cel puțin o săptămână ca să o scoată pe toată din subsol și să-l curețe așa cum trebuie, poate chiar două. Se pare că fără o curățenie profesională, s-ar putea să apară mucegai.

Ceea ce înseamnă că trebuie să găsesc o alternativă până se termină întreg procesul de refacere.

Adică, o să mă mut iar cu tata.

Nu e chiar ideal, dar e cea mai bună opțiune pe care o am. În ciuda insistențelor lui Summer, care vrea să stau la ea, refuz să locuiesc în aceeași casă cu Mike Hollis. Nu pot să mă descurc și cu personalitatea lui, și cu avansurile pe care mi le face. „Acasă" ar trebui să fie un loc sfânt și sigur.

Și căminul iese din discuție. Prietenei mele, Audrey, nu i se permite să primească o prietenă mai mult de o noapte sau două. Administratorul de acolo e descreierat. Iar dacă administratorul Elisei e ceva mai indulgent, dar ea locuiește într-o cămăruță înghesuită și ar trebui să dorm pe podea, într-un sac de dormit. Două săptămâni!

Nici vorbă! La tata am dormitorul meu, o încuietoare și o baie personală. Pot să suport rahaturile tatei cât timp le am pe astea trei.

Mă ia de la Mark și Wendy și, zece minute mai târziu, intrăm pe ușa casei. Tata îmi cară valiza și geanta de voiaj până-n casă, iar eu duc rucsacul și geanta de laptop.

— Le duc sus, spune el pe un ton tăios, urcând treptele înguste.

Un moment mai târziu, îl aud tropăind pe podeaua de deasupra capului meu.

Îmi dau jos cizmele și-mi scot geaca, înjurând vremea în șoaptă. Mă calcă pe nervi de vreo lună încoace, dar a ajuns sub orice critică. Declar război climei!

Merg și eu la etaj și mă îndrept spre camera mea, din care tata tocmai iese. Mă șochează cât de aproape îi ajunge capul de tocul ușii. Tata e înalt, are umerii lați și am auzit că admiratoarele hocheiștilor de la Briar salivează și după el la fel de mult ca după jucătorii lui. *Ew*! Scârbos!

— Ești bine? întreabă el, răgușit.

— Da, sunt bine, doar enervată.

— Te înțeleg.

— Jur că ultimele zile au fost un adevărat coșmar. Începând cu interviul de vineri și sfârșind cu inundația din seara asta.

— Dar cum a fost continuarea interviului de ieri? Cum a mers?

Îngrozitor! Cel puțin până când am pretins că Jake Connelly este iubitul meu. Dar păstrez partea asta doar pentru mine și spun:

— A fost bine, dar nu am speranțe. Cel care mi-a luat interviul e un misogin în toată regula.

— Chiar așa? ridică tata o sprânceană.

— Crede-mă, ar fi un miracol dacă m-ar angaja, îmi dau deoparte o șuviță de păr de pe frunte. În fine, sunt leoarcă și mi-au înghețat picioarele după ce m-am tot bălăcit prin subsol. Te superi dacă mă duc să fac un duș fierbinte?

— Fugi.

Mă duc în baia de pe hol, dau drumul la duș, îmi scot hainele ude și intru în cabina de sticlă. Apa caldă îmi pătrunde până la oase, aducând cu ea un val de plăcere. O reglez și mai fierbinte, lucru care mai că mă face să am un orgasm. M-am săturat de atâta frig și umezeală.

Mă spăl, în timp ce mă gândesc la aranjamentul făcut cu Jake. Să fi fost oare o greşeală? Probabil. E un efort foarte mare pentru un internship neplătit, dar dacă vreau să câştig experienţă lucrând la un canal important de televiziune *şi* s-o fac şi în timpul anului şcolar, am doar două opţiuni: ESPN şi HockeyNet. Iar la primul este şi mai greu de ajuns.

Mă bag sub jetul de apă şi rămân aşa cât îmi permit. Iar când mi-l imaginez pe tata ţinându-mi o predică despre factura la apă caldă, termin duşul.

Mă înfăşor în halatul moale, îmi leg un prosop pe cap şi traversez holul către camera mea.

Pentru că tata a cumpărat casa după ce m-am mutat eu de la el, dormitorul ăsta nu-i chiar ca un refugiu pentru mine. Mobila e simplă şi se simte clar lipsa articolelor personale şi a decoraţiunilor. Chiar şi aşternutul de pe pat e impersonal — alb, cu perne albe şi cearşafuri albe, fix ca la spital. Sau ca la nebuni. În vechea noastră casă din Westlynn, aveam un pat din ăla gen baldachin şi o cuvertură colorată, iar pe peretele de deasupra patului era agăţat un semn din lemn pictat pe care scria PIERSICUŢĂ. Tata mi-l făcuse cadou când împlinisem zece ani.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu bucata aia de lemn. Simt un gust amar. Nu-mi amintesc exact când tata a încetat să-mi mai spună „Piersicuţă". Probabil cam pe când am început să ies cu Eric. Şi nu doar relaţia mea cu tata a avut de suferit. Ceea ce a început cu admiraţie pentru un jucător de hochei talentat s-a prefăcut într-o ură puternică care persistă chiar şi azi. Tata nu l-a iertat niciodată pe Eric pentru ce mi-a făcut, şi nu are nici cel mai mic dram de simpatie pentru faptul că Eric a luat-o pe căi rele de atunci. *Un bărbat adevărat recunoaşte când are o problemă*, spune mereu tata.

Îmi desfac valiza şi scot nişte ciorapi călduroşi, chiloţi, colanţi, şi un pulover foarte larg. Când sunt gata, îl aud pe tata bătând la uşă.

— Eşti îmbrăcată?

— Da, intră.

Deschide uşa şi se sprijină de cadru.

— Vrei să mănânci ceva anume la cină?

— Aa, dar nu-ţi face griji, îi spun, amuzată. Nu trebuie să-mi găteşti.

— Nici n-aveam de gând. Mă gândeam să comandăm o pizza.

— Ştii că am văzut dieta la care ţi-ai supus băieţii, nu? Iar tu comanzi pizza? chicotesc eu.

— Ai venit acasă, spune el, ridicând din umeri. Trebuie să sărbătorim.

Chiar trebuie? Interacţiunea noastră e aşa de încordată şi ciudată, încât ne face să ne simţim ca doi străini care poartă o conversaţie. Între noi nu mai există căldura aia specifică. Nu ne comportăm nici urât, dar e limpede că e diferit faţă de bărbatul care obişnuia să-mi spună Piersicuţă.

— Bine atunci, pizza să fie.

Rămânem tăcuţi pentru o clipă. Pare să mă examineze încercând să-şi dea seama de... ceva.

Dintr-un oarecare motiv, simt nevoia să adaug:

— Sunt adult acum.

Dacă trebuie să-ţi spui că „sunt adult acum" înseamnă că te vezi fix invers.

— Sunt conştient de asta, surâde tata, lucru care nu-i stă în fire.

— Adică, doar pentru că o să stau aici o săptămână, asta nu înseamnă că poţi să-mi spui că: „Eşti sub acoperişul meu, urmezi regulile mele". Nu mă supun restricţiilor.

— Iar eu n-o să-ţi permit să vii beată acasă la patru dimineaţa.

— Nu-mi prea stă în obicei. Dar s-ar putea să vin acasă puţin ameţită pe la miezul nopţii. Şi nu am nevoie să-mi scoţi ochii.

Tata îşi trece mâna prin părul tuns scurt. Poartă frizura asta simplă de când îl ştiu. El nu-şi pierde timpul cu fleacuri, cum ar fi o tunsoare.

— Tu-ți vezi de treabă, eu îmi văd de treabă, închei eu. S-a făcut?

— Cât timp treaba ta nu-ți face rău ție sau altora, n-o să am nici eu motiv să mă bag.

Am un nod în gât. Detest faptul că atunci când mă privește, încă vede fata care se distruge singură și care ia decizii proaste. Dar m-am schimbat. Nu mai sunt așa de mult timp.

— Să-mi spui când ți-e foame și comand pizza, se întoarce el și închide ușa în urma lui.

Bine ai venit acasă!

14

BRENNA

— O, Doamne, Bee, te-ai fi *spart* de râs!

E vineri seara şi vorbesc la telefon cu Summer, care mă pune la curent cu nebuniile care s-au petrecut ieri din cauza lui Rupi Miller.

— Chiar a apărut la uşă şi l-a târât pe Hollis la o întâlnire?

Fata are tupeu. Îmi place.

— Da! Purta o rochie neagră superdrăguţă, cu guleraş din dantelă albă şi nişte pantofi cu toc superbi, iar el era pe canapea, în pantaloni de trening, şi se juca ceva cu Fitz. Ea s-a uitat la el şi a ţipat: „Sus! Acum!". Ar fi trebuit să vezi ce moacă a făcut!

Sunt în public, aşa că nu pot să râd tare. Pot să-mi imaginez *perfect* expresia lui Hollis.

— Pun pariu că se gândea că e pe cale să i-o tragă.

— Habar n-am la ce se gândea. Ea i-a tot trimis mesaje toată săptămâna despre „marea lor întâlnire", dar el a zis că e o farsă. N-a crezut că va avea loc vreo întâlnire până n-a apărut ea la uşă ca să-l ia, începe Summer să râdă isteric. Aşa că l-a târât până sus, i-a deschis dulapul şi *i-a ales hainele...*

Îmi scapă un hohot de râs. Nu mă pot stăpâni şi nu-mi pasă dacă cineva din gară mă aude.

E sublim ce aud.

— ... și sunt plecați de vreo oră și nu știu dacă să-l dau dispărut sau să aștept să văd ce se întâmplă.

— Așteaptă să vezi ce se întâmplă, spun eu, fără să stau pe gânduri. Te rog, nu interveni între Rupi și bărbatul ei. Te implor! Hollis trebuie să simtă și el cum e să fii hărțuit.

— Cred că s-ar potrivi de minune!

— Să sperăm.

Niște faruri îmi atrag atenția. Stau în fața gării de vreo zece minute, așteptând o Honda Civic albastră care cred că a ajuns, în sfârșit. Îmi mijesc ochii la mașina care se apropie.

— Scuze, scumpo, trebuie să închid. Mi-a venit mașina.

— Nu-mi vine *să cred* că mergi la o întâlnire, iar eu nu știu nimic despre tip.

— Nu e nimic de știut. E un tip de pe Tinder. Probabil că o să fie ceva scurt și atât.

Da, sunt o mincinoasă, n-ai decât să mă dai în judecată. Și da, normal că mă simt naspa c-o mint pe prietena mea, dar în niciun caz nu-i pot spune lui Summer adevărul despre seara asta. E și așa de ajuns că știu *eu* ce se va petrece.

Îi spun repede „pa" și închid chiar în momentul în care portiera se deschide. Hmmm. Jake stă în față. Mă holbez la șofer și observ o fată drăguță cu cercei turcoaz și păr lung. De ce nu mă mir?

— Bună! spune el, coborând din mașină.

Pentru o clipă, rămân fără cuvinte. Poartă jacheta lui cu Harvard, un păcat pe care-l iert cu greu, pentru că arată, oricum, al naibii de bine. Părul lui negru e pieptănat pe spate, scoțând în evidență pometii cizelați și o linie a maxilarului după care sunt moartă. În seara asta, e bărbierit perfect. Săptămâna trecută avea ceva barbă. Acum arată fresh și fermecător și... bine, arată incredibil!

Din nefericire, Jake Connelly este un băiat foarte atrăgător.

— Bună! mă apropii eu de el, apoi mă strecor pe bancheta din spate după ce-mi deschide portiera, și o salut pe șoferiță.

Jake urcă lângă mine, ne punem centurile și pornim la drum. Potrivit e-mailului trimis de secretara lui Ed Mulder, ăsta locuiește în Beacon Hill. Probabil că are un salariu baban de la HockeyNet.

— Arăți ciudat, murmură Jake.

— Cum adică ciudat?

Clar nu i-ai spune așa ceva iubitei tale false. Deja sunt încordată.

— Ți-ai dat cu luciu de buze. Și e *roz*.

— Așa, și?

— Și nu-mi place, mormăie el.

— Nu? Of! Dă-mi voie să dau o fugă până acasă și să mă dau numai cu ce-ți place ție!

O auzim pe șoferiță cum pufnește pe nas.

Se citește amuzamentul în ochii verzi ai lui Jake.

— Bine, ignoră-mi părerea. Dar mie îmi plac buzele roșii. Cele roz nu mă impresionează.

Nici pe mine, dar n-o să-i ofer satisfacția de a recunoaște lucrul ăsta. În seara asta, am lăsat-o intenționat mai moale cu ținuta. O parte tristă și bolnavă din mine speră să-l impresionez pe Ed Mulder.

În timp ce ne îndreptăm spre Beacon Hill, citesc pe telefon ultimele știri din sport. Mă încrunt când văd unul dintre titluri.

— Ai văzut chestia asta cu Kowski? îl întreb pe Jake. Jur că arbitrii complotează împotriva lui.

— Crezi?

— E cel mai faultat jucător din Ligă. Iar arbitrii nu fluieră aproape deloc. Ceva se întâmplă aici.

Citesc restul articolului, dar autorul nu mai adaugă nimic nou. În esență, nimeni nu zice nimic, iar Sean Kowski continuă s-o pățească.

Şoferiţa o ia pe Cambridge Street şi încetineşte în faţa unui şir de case din cărămidă roşiatică. Frate, ce n-aş da să locuiesc şi eu într-una dintre casele astea. Sunt vechi şi fermecătoare, cele mai multe încă păstrând aspectul celor originale. Cu copacii lui bătrâni şi străzile cu felinare, Beacon Hill este unul dintre cele mai pitoreşti cartiere din oraş. Şi e incredibil de liniştit, având în vedere că e în mijlocul Bostonului. Să vii aici e ca şi cum te-ai întoarce în timp, şi-mi place la nebunie.

— Am ajuns, spune şoferiţa.

Jake se apleacă în faţă şi o atinge pe umăr.

— Mulţumesc, Annie! Să ai o seară frumoasă!

— Şi tu, Jake!

Coborâm din maşină şi mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap. Cred că acum sunt cei mai buni prieteni. Dintr-un oarecare motiv, felul în care Jake se înţelege cu toată lumea mă cam scoate din sărite. E greu să te gândeşti la el ca la un INAMIC când ţi se demonstrează că ar putea să fie un băiat de treabă.

— Eşti puţin cam palidă, remarcă Jake în timp ce urcăm scările din faţă. Credeam că ai ceva curaj în tine.

— Am, murmur eu.

Dar are dreptate. Sunt din cale-afară de emoţionată din cauza celor două interviuri groaznice pe care le-am avut deja cu Mulder.

— Nu ştiu, doar că nu mă simt bine când ştiu că va trebui să încerc să-l impresionez pe cretin.

— Dar nimeni nu te pune s-o faci, subliniază el.

— Îmi doresc internshipul ăsta. Şi n-am încotro, trebuie să-l dau pe spate.

Sun la uşă şi, două secunde mai târziu, apare o femeie în pantaloni negri, o bluză neagră şi şorţ alb. Mă îndoiesc că e soţia lui Mulder, pentru că mai văd o femeie în aceeaşi ţinută care se grăbeşte spre o uşă care bănuiesc că dă în bucătărie.

— Vă rog, intraţi! spune ea. Sunteţi ultimii de pe listă. Domnul şi doamna Mulder sunt în salon cu oaspeţii.

Frate, zici că-s cuplurile *alea*. Presupun c-o să ne întâlnim cu toții în salon, pe urmă vom fi duși în dining, după care bărbații se duc în birou, iar femeile trec la spălat vase. Pare, fără îndoială, o strategie marca Mulder.

— Pot să vă iau paltoanele? ne întreabă femeia.

Jake și-l scoate și i-l dă.

— Mulțumesc! îi spune.

Eu îmi desfac pardesiul și-l las să-mi alunece de pe umeri. Aud cum cineva trage adânc aer în piept și-mi rotesc capul. Jake mă privește cu încântare.

— Arăți super, Jensen!

— Mulțumesc!

Nu m-aș fi simțit foarte bine în ținuta mea neagră, așa că am ales o rochie gri, mulată, ștrampi negri și cizmulițe maro, scurte din piele. Machiajul e subtil și fără ruj mă simt goală, deci n-am armura mea la îndemână. Dar am vrut să arăt elegant în seara asta.

Ne apropiem de salon și nu știu la ce să mă aștept. Oare sunt numai boșorogi? Sau tineri? Și câți anume?

Spre ușurarea mea, nu-s mulți. Îl văd pe Mulder cu o femeie caucaziană, care stă lângă el și care cred că e soția lui. Apoi un cuplu mai în vârstă, de peste patruzeci de ani și unul mai tânăr, de peste douăzeci de ani. Tipul mai tânăr îmi pare cunoscut, dar abia după ce îmi șoptește Jake cine e, îmi pică fisa.

— Sfinte Sisoe, ăla e Theo Nilsson!

Nilsson este fundaș la Oilers. Firea lui sfioasă și aspectul nordic plăcut l-au făcut popular printre fani și adversari. Din păcate, nu va mai juca pentru restul sezonului, pentru că s-a lovit la picior.

— Am auzit că e din Boston, dar nu am crezut că e în oraș, murmură Jake. Ce mișto!

Când Mulder ne vede zăbovind în ușă, fața i se luminează.

— Jake Connelly!

Încerc să nu mă supăr, dar eu ce sunt? O bucată de carne?

— Ce mă bucur că ai venit! exclamă Mulder. Veniți, veniți! Dați-mi voie să vă prezint tuturor, ne face el semn să ne apropiem.

Prezentările se fac rapid. Femeia caucaziană e soția lui Ed, Lindsay. Are sprâncenele așa de blonde că bat în alb, iar părul îi este prins într-un coc foarte strâns. Ne întâmpină cu un zâmbet șters. Lângă ea se află Nilsson, căruia i se spune „Nils", și soția lui, Lena, care are un accent puternic suedez, dar vorbește engleza perfect. Cuplul mai în vârstă care întregește grupul este format din fratele lui Ed, David, și de cumnata lui, Karen.

— E o onoare să te cunosc, îi spune Jake lui Nils, părând un pic copleșit de celebritatea tipului. Te-am urmărit tot sezonul. Am detestat să te văd părăsind gheața așa.

— Meciul ăla a fost greu de urmărit, spun cu simpatie.

Loviturile în hochei sunt parte din joc, dar nu se întâmplă des ca cineva să-și rupă piciorul pe gheață.

— Dar acum pare că ți-ai mai revenit.

— Mi-am scos ghipsul acum câteva săptămâni, dă blondul din cap. Acum am început fizioterapia și, Dumnezeule mare, e brutală.

— Îmi imaginez, spun eu.

Nils se uită la Jake.

— Am văzut înregistrarea cu tine din prima repriză. Abia aștept să vii la noi la anul.

— Și eu sunt foarte entuziasmat!

În următoarele câteva minute, Jake și Nils discută despre Oilers. Frații Mulder se grăbesc să li se alăture și uite așa, nu trece mult și bărbații se separă ușurel de femei, apropiindu-se de barul de lângă marele pian.

Pe bune?!

Femeile sunt expulzate pe două canapeluțe de lângă șemineul măreț. Simt că mă frustrez cum stau așa să-i privesc pe bărbați discutând despre hochei, în vreme ce o ascult fără tragere de inimă

pe Karen, care ne spune de un nou studio de yoga pe care l-a descoperit recent în Back Bay.

— Ah, Lotus! sare Lena Nilsson. Acolo merg și eu de când am revenit în oraș. Instructorii sunt minunați!

— Cât mai stați în oraș? o întreb pe Lena.

— Până când Theo va trebui să plece în cantonament. Aș fi vrut să nu mai plecăm. Nu sunt deloc bucuroasă că ne întoarcem la Edmonton, se îmbufnează ea. E un loc tare friguros.

Doamnele continuă să sporovăiască și eu nu am nici cea mai mică contribuție la conversație. Mă uit cu nerăbdare la Jake, care este prins într-o discuție cu Nils. Probabil că m-a simțit, pentru că își îndreaptă privirea spre mine. Îmi transmite că mă înțelege, apoi îi spune ceva lui Nils și-mi face semn cu mâna.

— Iubire, vino aici să le spui de teoria ta a conspirației despre Kowski și arbitrii ăia.

— Mă scuzați! sar eu recunoscătoare în picioare, sperând ca Lindsay și celelalte să nu se simtă ofensate de ardoarea mea evidentă de a scăpa de compania lor.

Ed Mulder nu pare bucuros de venirea mea, dar Nils mă primește cu căldură.

— Conspirație, zici? Să fiu sincer, am început să cred și eu același lucru.

— Nu există altă explicație, răspund eu. Ai văzut clipul de ieri? Arbitrul era cu ochii pe joc și a decis că nu e cazul să anunțe faultul. Și, sincer acum, ori de câte ori nu pedepsesc astfel de fapte, îl îngreunează pe Kowski. Tipul e rapid, dar nu-și poate arăta viteza pentru că e lovit tot timpul, iar cei care intră în el dinadins nu sunt trași la răspundere.

— De acord, spune Nils, scuturând neîncrezător din cap. Este de-a dreptul ciudat. Arbitrul... nu era McEwen? Cred că era Vic McEwen... îi vedea perfect pe Kowski și pe atacantul de la Kings, care l-a articulat cu crosa.

Mulder intervine și el, iritat.

— Kowski a inițiat contactul.

— N-a făcut decât să protejeze pucul, îl contrazic eu. Între timp, ciocnirea l-ar fi putut lăsa cu o rană serioasă la cap.

— Dar n-a fost cazul! spune Mulder, dându-și ochii peste cap. În plus, loviturile sunt parte din joc, nu, Nils?

Mă chinui să nu răbufnesc, dar Nils răspunde cu o ridicare din umeri.

— În cea mai mare parte, da. Dar sunt de acord cu Brenna în legătură cu Kowski. E o diferență între contactul normal și genul de contact care te poate lăsa o legumă.

Zâmbește ironic, apoi îl întreabă pe Jake:

— Ai mai vrea să ni te alături sezonul viitor dacă ai ști că un arbitru ar permite să fii omorât pe gheață?

— Bineînțeles! răspunde el fără să stea pe gânduri. Doar sper să nu-i dezamăgesc pe băieți, continuă el cu o smerenie rar întâlnită.

— O să-i faci praf! spun eu pe un ton ferm, pentru că știu că așa va fi. Pun pariu că vei fi cel mai tânăr jucător de hochei care a câștigat vreodată trofeul Art Ross.

Mă refer la trofeul pentru cel mai bun golgheter al sezonului, câștigat până acum de legende precum Gretzky și Crosby.

— Iubire... pui multă presiune pe mine, mormăie Jake. Aș fi fericit să dau o pasă sau două de gol. Sau să câștig Cupa Stanley, își arată el mult cunoscuta încredere specifică lui.

— Să bem pentru asta! își ridică Nils paharul.

— O meritați din plin! Oilers n-a mai câștigat o cupă de când... din sezonul din 1989? De la Gretzky încoace, nu?

Nils mă aprobă, apoi spune:

— Știi ceva hochei.

— Am ajuns în finală în 2006, precizează Jake, apoi face o pauză scurtă. Dar am pierdut.

Și ce a urmat a fost o secetă de unsprezece ani, lucru stânjenitor când te gândești că mai mult de jumătate dintre echipele din Ligă au ajuns în semifinale. Nu menționez totuși acest aspect.

N-aș face-o în fața unui fan înfocat al Oilers, unui jucător activ la Oilers și unui boboc care, în curând, va juca pentru Oilers.

Și că tot veni vorba de fanul înfocat, simt privirea lui Mulder asupra mea și mă întorc spre el, surprinzându-l cu un rânjet trufaș pe față. Primul gând care-mi trece prin minte e că l-am impresionat.

Dar ar fi trebuit să știu deja ce mă așteaptă.

— Scuze, doar că uneori e amuzant, se joacă el cu cuburile de gheață din pahar, chicotind. Știți voi, să auzi o femeie care vorbește de detaliile și statisticile din hochei. E drăguț.

Drăguț?

Simt că mi se încețoșează privirea. Atitudinile de genul ăsta sunt motivul pentru care femeile încă se confruntă cu obstacole majore când încearcă să pătrundă în jurnalismul sportiv. Este o profesie cunoscută ca fiind sexistă și nici acum nu sunt prea multe jurnaliste sportive în domeniu. Și nu e din cauza lipsei de talent, ci din cauza unor bărbați ca ăsta care cred că vaginul n-are treabă cu sportul.

— Cunoașterea statisticilor este unul dintre multele talente ale Brennei, spune Jake, într-un ton agresiv.

Mulder o ia personal. Știu că Jake n-a încercat să fie josnic, având în vedere că s-a dat peste cap să mă includă în discuția despre hochei. Dar creierașul lui Mulder operează la un nivel diferit.

— Pun pariu că așa e, zice el, tărăgănat.

Se holbează la sânii mei pentru câteva secunde — pentru asta ar fi meritat ceva pumni în față — după care îi face cu ochiul lui Jake și-l bate pe umăr.

Connelly se încordează.

Eu îndur, strângându-mi pumnii pe lângă mine. Omul ăsta e un porc în toată regula. Nu vreau decât să-l pocnesc peste mutră și să-i spun să-și bage internshipul în fund.

Jake îmi vede expresia şi clatină uşor din cap. Mă forţez să mă liniştesc. Are dreptate. Nu mi-aş face niciun bine provocând un astfel de scandal.

Din uşă, soţia lui Mulder vorbeşte cu bucătarul, apoi se întoarce spre grup:

— Cina e servită!

15

JAKE

Vara trecută, timp de două săptămâni, i-am însoţit pe Brooks şi pe părinţii lui în Italia. Familia Weston deţine o vilă în Positano, una dintre cele mai bogate regiuni de pe Coasta Amalfi. Coasta era uluitoare, dar Brooks şi cu mine am explorat şi alte zone, inclusiv Napoli, Pompei şi faimosul Vezuviu. Îmi imaginez că să locuieşti în preajma unui vulcan este al naibii de stresant. Aş privi mai tot timpul către el, întrebându-mă când va erupe... ştiind că *există posibilitatea* de a erupe. Ştiind că poate şterge de pe pământ, o întreagă civilizaţie — pentru că asta s-a întâmplat la Pompei.

În seara asta Brenna este asemenea vulcanului aceluia.

Mi se pare ilar de câte ori s-a enervat până acum. Aş râde de furia ei abia stăpânită dacă nu m-aş simţi şi eu la fel.

Theo Nilsson e un tip de treabă, dar fraţii Mulder? Nu prea. Brenna a avut dreptate când mi-a zis că Ed e ticălosul suprem. Îşi terfeleşte soţia ori de câte ori are ocazia. E nesimţit cu personalul. Şi, cel mai nasol, îşi arată dispreţul faţă de Brenna şi de tot ce spune ea.

Însă cina e fantastică. Sunt gurmand, aşa că mă topesc după meniul ăsta: scoici prăjite, cod umplut, conopidă coaptă. Isuse!

Şi pentru peştele alb făcut la tigaie servit ca antreu, ar merita să mori. Deşi, dacă ar fi fost după Brenna, Ed Mulder chiar ar fi trebuit să se înece cu peştele şi să cadă lat pe masă.

— De când eşti cu Jake? o întreabă Lena Nilsson pe Brenna.

Aşa-zisa mea iubită reuşeşte să-i zâmbească.

— Nu de mult. Doar de câteva luni.

— Am început să ne vedem la începutul semestrului, adaug eu.

— Şi tatăl ei ce-a spus? întreabă Mulder, chicotind.

Tatăl *ei*. În loc să o întrebe direct pe Brenna, mă întreabă *pe mine*, şi bag de seamă cum ea strânge puternic furculiţa în mână. Arată ca şi cum ar vrea să i-o înfigă în ochi.

În schimb, îi răspunde:

— Tata nu ştie.

— Dar de ce? rămâne el uimit.

— Deocamdată ţinem relaţia secretă. Echipele noastre de hochei s-au înfruntat tot anul, iar acum se vor întâlni în finală, întinde Brenna mâna spre paharul de cristal plin cu apă. Am hotărât că nu e cazul să facem valuri tocmai acum.

Îmi plimb privirea în jurul mesei, zâmbind.

— Deşi cred că nu are rost s-o mai spun, în caz că vreunul dintre voi s-ar întâlni cu antrenorul Jensen, vă rog să nu menţionaţi faptul că m-aţi văzut cu fiica lui.

— Ce romantic! O iubire interzisă, îşi aşterne Lana un zâmbet până la urechi.

Brenna se încordează când aude cuvântul cu *I*. Îi fac cu ochiul soţiei viitorului meu coechipier şi spun:

— Cel mai bun fel.

— Lindsay, ce frumos e decorată masa! remarcă Karen Mulder, schimbând subiectul. Tu te-ai ocupat de ele?

Soţia tăcută şi elegantă a lui Mulder dă sfioasă din cap. Am impresia că nu vorbeşte prea mult. Şi mai am impresia că aşa-i place lui Mulder.

— Sunt foarte frumoase, confirmă și Brenna, privind la cele trei castroane din sticlă colorată, care conțin aranjamente florale și crenguțe de floarea miresei.

— Sunt flori, mormăie Mulder. Ce atâta laudă!

Fratele lui izbucnește în râs.

— Ed! îl avertizează Lindsay, cu dinții strânși.

E prima oară când manifestă o stare emoțională negativă față de soțul ei.

De fapt, o stare emoțională, în general.

— Ce e? dă el pe gât restul de vin alb rămas în pahar. E un aranjament floral, scumpo. Cui îi pasă? Mă uimesc porcăriile pe care le consideri importante.

Brenna își lasă furculița jos. Respiră repede, buzele i se despart, iar eu strecor o mână pe sub masă și o strâng ușor de coapsă.

Își închide gura. Se întoarce spre mine, dar nu-i pot descifra expresia. Că tot veni vorba, coapsa ei e fierbinte și fermă sub palma mea. Nu mă pot stăpâni. O mângâi ușor.

Brenna își mușcă buza de jos.

Eu ascund un surâs. Apoi îi mângâi din nou coapsa. Aș vrea să-i mângâi și alte părți din corp. Rochia asta mulată arată tare bine pe ea, iar degetele mor de nerăbdare să-i atingă sânii.

Rahat! Sper din tot sufletul că seara asta se va încheia cu sex. De aia voiam s-o scot la o întâlnire reală, pentru că sunt foarte atras de ea și nu vreau decât să i-o trag. Ultimele dăți în care am văzut-o, trupul meu a reacționat într-un mod cât se poate de primitiv.

Și nici măcar nu duc lipsă de sex, pentru numele lui Dumnezeu! Săptămâna trecută mi-am făcut de cap cu o tipă de la Universitatea din Boston. Ne-am întâlnit la un chef, ne-am împrietenit și s-a oferit să mă ducă acasă. Mi-a supt-o în mașina ei. Apoi, ne-am dus pe bancheta din spate și, judecând după privirea ei când, în cele din urmă, mi-am ridicat capul dintre picioarele ei, cred că a fost cât se poate de satisfăcută.

Şi eu credeam că sunt satisfăcut. Dar sunt mai excitat ca întotdeauna de când a apărut Brenna la Dime în bluza ei sexy şi l-a luat la întrebări pe coechipierul meu. Şi rochia indecentă pe care a purtat-o la concertul lui Danny? Isuse! Sunt mort după fata asta!

Tot restul cinei discutăm, în mare parte, despre hochei. Brenna n-a glumit: Ed Mulder chiar e obsedat de Oilers şi ştie totul despre echipă. La desert, turuie întruna despre cea mai recentă recrutare, întrebându-l pe Nils despre ea şi despre ce părere are el despre noile talente.

Deşi îmi pare rău, încep să-i acord mai multă atenţie lui Mulder decât Brennei.

Privirea ei acuzatoare îmi străpunge obrazul, în vreme ce Mulder, Nils şi cu mine discutăm în detaliu despre cei noi primiţi în echipă. Dar mă prefac că nu observ că e supărată, pentru că e vorba şi de cariera mea, la naiba! Practic iau cina cu viitorul meu coleg de echipă. Evident că o să-i acord lui prioritate.

Furia vulcanică a Brennei începe să devină sufocantă, în timp ce amănuntele despre Oilers pe care le destăinuie Nils sunt tot mai stimulatoare şi mai interesante. Poate că asta mă face un nesimţit, dar atenţia se concentrează tot mai mult pe partea frumoasă din viitorul meu şi nu pe conflictul dintre Brenna şi Mulder.

Fetele cu care am fost în liceu m-au acuzat constant că eram egoist şi obsedat de hochei, dar ce e rău în asta? Am muncit toată viaţa să devin jucător profesionist. Nu i-am dat vreunei femei speranţe false şi nici nu le-am făcut vreo promisiune. Încă de la început le-am spus că hocheiul e principala mea preocupare.

Aşa că, atunci când Mulder ne-a sugerat să ne retragem în biroul lui pentru un păhărel, sunt pus în faţa unei alegeri. Îmi dau seama că Brennei nu-i place segregarea dintre sexe şi n-o condamn. Nu mai trăim vremurile de altădată.

Dar Theo Nilsson îmi face semn cu mâna să-i însoțesc și el e tipul alături de care voi patina din toamnă și, până la urmă, sunt un ticălos egoist.

Așa că-l urmez.

— Ești supărată.

— Ce vrei să spui, Jake? De ce *naiba* aș fi supărată?

Tipa e tare în sarcasm, prieteni!

Și o merit din plin. Am petrecut mai mult de o oră în biroul lui Mulder în seara asta. Acum e ora zece seara și suntem afară, așteptând să apară mașina, iar Brenna refuză să mă privească.

— Ah, știu! continuă ea, și i se citește disprețul în voce. Poate pentru că am fost exilată în salon cu celelalte femei, unde ne-am scandalizat ba de una, ba de alta și am mai și leșinat pe rând, doar ca să ne trezim una pe alta cu săruri mirositoare?

— E total aiurea. Asta crezi tu că făceau femeile pe timpuri?

— Se prea poate! exclamă ea și observ că obrajii îi sunt roșii de furie. Îți dai seama ce palmă peste față am primit? Văzându-te cum dispari să discuți despre sport cu *omul care ar trebui să mă angajeze...*

Mă simt cuprins de remușcare.

— Știu, expir eu încet. Am știut că e o mișcare idioată din clipa în care am făcut-o.

— Dar te-ai dus oricum, îmi aruncă ea o privire urâtă. Pentru că ești un idiot.

— Hei, o singură mișcare idioată nu mă face un idiot în toată regula, protestez eu. Și trebuie să recunoști, în seara asta, interesul tău a fost singura ta motivație. Voiai să vorbești cu Mulder despre internshipul tău ca să-i dovedești că meriți postul. Păi, și eu am vrut să dovedesc că-mi merit jobul.

— Cum aşa? Nici măcar nu ştiai că Theo Nilsson va fi prezent în seara asta.

— Da, se cheamă adaptare la situaţie. Nils a venit, iar eu am hotărât să profit de asta. Şi tu ai fi făcut la fel.

— Ar fi trebuit să fii sprijinul meu, Connelly. Şi, în schimb, ţi-a păsat doar de tine. Ce pierdere de vreme, mormăie ea, ar fi trebuit să rog pe altcineva să vină cu mine. Ar fi trebuit să-l iau pe McCarthy.

— În primul rând, nici măcar n-ai fi fost invitată dacă n-ai fi pomenit numele meu, precizez eu. Aşa că n-ar fi fost nevoie să rogi pe *cineva* să te însoţească. Şi în al doilea rând, sunt foarte sigur că l-ai pierdut pe McCarthy. Din ce am auzit, şi-a tras-o cu o fată după semifinale şi de atunci se vede cu ea în fiecare zi.

Brenna se zgâieşte la mine.

— Ce? zic eu, ridicând din umeri. Nu omorî mesagerul.

— Crezi că-mi pasă că McCarthy se vede cu altcineva? mă priveşte ea neîncrezătoare. Am încheiat-o cu tipul ăla din secunda în care te-a *lăsat pe tine* să decizi ce are voie să facă cu scula lui. În schimb, îmi pasă de faptul că nu m-ai susţinut în seara asta.

—, Doar spre sfârşit, protestez eu. În rest, te-am tot lăudat. Ştii că aşa a fost.

Nu-mi răspunde. Apoi apare şi maşina noastră şi ea tropăie în direcţia ei. Iniţial, setasem prima oprire la gară pentru Brenna, dar acum mă aplec spre şofer şi-l bat pe umăr.

— Hei, o să mergem în altă parte mai întâi. Poţi să ne laşi la O'Malley's, pe strada Boylston?

Brenna îşi roteşte capul spre mine:

— Nu, mergem la gară.

Omul îşi plimbă privirea de la mine la ea.

— Ei, haide, murmur eu. Ştii că ai nevoie să bei ceva.

Cred că n-a băut niciun strop de alcool în seara asta. Celelalte femei se bucurau de un rosé.

— O băutură adevărată, încerc eu s-o conving.

— Bine, mergem la O'Malley's, îi zice ea încet şoferului.

Puţin mai târziu, stăm unul în faţa celuilalt, într-un separeu înghesuit. Barul e plin ochi cu mulţimea de vineri seara, dar am fost norocoşi şi am apărut fix când un cuplu s-a hotărât să plece. Rămânem tăcuţi cât aşteptăm să vină chelneriţa să ne ia comanda. E aşa de mult zgomot aici, că roşcata cu păr buclat trebuie să urle când ne salută.

Brenna examinează lista şi apoi îşi ridică privirea spre mine:

— Ce aţi băut voi în biroul lui Mulder? întreabă ea pe un ton tăios.

— Coniac, recunosc eu.

— Remy Martin?

— Hennessy simplu.

— Adu-ne două de astea, te rog, îi spune ea chelneriţei.

— Imediat, ciripeşte roşcata.

— Îmi pare rău că m-am dus cu ei. Regret nespus, o privesc eu.

— Da, da.

Nu-mi mai vorbeşte cu sarcasm, aşa că am impresia că e sinceră. Doar că nu mi-e clar asupra cărui lucru a fost sinceră.

— Da, adică îmi accepţi scuzele, sau da, le-ai auzit? o întreb eu.

— Cum vrei tu, Jakey.

Slavă Domnului! Jensen pe care începusem s-o apreciez revine în formă maximă, la pachet cu un rânjet mic la colţurile buzelor. Mi-a lipsit în seara asta.

— Mulder a fost un cretin, spun eu, pe şleau. Chiar vrei să lucrezi pentru unul ca el?

— Bag mâna-n foc că orice canal de televiziune din lume are un cretin sau doi de genul ăsta. Şi n-aş munci direct pentru el. Aş da socoteală unui producător de la un nivel mai mic şi probabil nu m-aş vedea foarte mult cu Mulder. Sper, cel puţin.

Expresia ei devine contradictorie:

— Luni am făcut un tur al studiourilor şi am putut să văd unde se filmează *Colţul de Hochei*. A fost atât de mişto!

— Kip şi Trevor? Îmi plac tipii ăştia! Imaginează-ţi cât de tare ar fi să te invite în emisiunea lor.

— Păi e foarte posibil să ai locul asigurat în viitor, domnule vedetă!

— Dar tu? Vrei să fii în spatele camerei sau în faţa ei? Îi fac eu cu ochiul. Ţi-aş recomanda să apari pe sticlă. Mă gândesc la ce erecţii o să provoci în rândul bărbaţilor.

— Frate, ideea asta e de-a dreptul încântătoare! Visul oricărei fete!

Sunt bucuros să văd că îşi revine. Umerii i se relaxează după ce au stat tensionaţi toată seara. Când chelneriţa se întoarce cu două pahare mari cu coniac, îl ridic pe-al meu:

— Noroc!

După o clipă de ezitare, ciocneşte paharul de al meu.

— Noroc, repetă ea.

Bem şi ne privim peste marginea paharelor.

— Sunt curios, spun eu.

— De ce anume? mai soarbe ea o dată.

— Îţi doreşti atât de mult internshipul ăsta ca să-i faci pe plac tatălui tău? Te-a obligat? Sau poate speri c-o să-l impresionezi?

— Nu, nu şi nu, îşi dă ea ochii peste cap. E limpede că tata e motivul pentru care am început să mă uit la hochei, dar nu mă putea face el să-l iubesc. Îmi place, pur şi simplu.

— Cum a fost să creşti cu el? Pare un tip foarte dur.

— Este.

Nu detaliază, ceea ce mă nelinişteşte.

Când îmi vede expresia, adaugă:

— Relaxează-te, am avut o copilărie normală. Tata nu m-a abuzat sau ceva de genul ăsta. Doar că nu mai suntem aşa apropiaţi cum eram pe vremuri. Şi da, uneori e foarte al naibii. Ori faci ca el, ori deloc. Cred că e un defect profesional.

Mă gândesc la antrenorul meu şi la expresia de pe faţa lui atunci când cineva rosteşte numele lui Chad Jensen.

— Pedersen îl urăşte pe taică-tău.

— Sentimentul e reciproc. Deşi au un trecut comun.

— Un trecut, repet eu, clătinând din cap. Trecutul e de rahat. Nu ştiu de ce oamenii nu pot să treacă peste. De ce nu lasă trecutul în trecut? S-a terminat... ce câştigi dacă-l readuci la viaţă?

— Aşa e.

Cade puţin pe gânduri, apoi adaugă:

— Încerc să nu mă gândesc niciodată la ce a fost.

— Păi n-ai zis mai devreme că trecutul tău n-a fost întunecat şi naşpa?

— Nu, ţi-am spus că am avut o copilărie normală. N-am zis niciodată că n-am avut parte şi de momente naşpa şi întunecate în trecutul meu.

De parcă *asta* nu m-ar intriga.

— Dă-mi voie să ghicesc. Nu ai de gând să vorbeşti despre ele.

— Ai ghicit.

Mai luăm o gură de coniac. Îi privesc buzele, felul în care îşi ţine marginea paharului pe buza de jos, înainte să-l lase pe masă. Cum linge ultima picătură rămasă pe buză. Sunt obsedat de buzele ei.

— La ce te gândeşti acum? mă întreabă Brenna.

— Nu vrei să ştii.

— Încearcă-mă.

— Mă gândesc la buzele tale.

— Ce e cu ele? îşi aşterne ea un zâmbet subtil.

— Mă întreb ce gust au.

— Probabil că au gust de coniac.

Las paharul pe masă şi mă ridic de pe scaun.

— Unde te...

Se opreşte când mă aşez lângă ea.

— Nu prea am chef, Connelly, continuă ea.

— Chef de?

Suntem aşa de aproape, că ni se ating coapsele. Îmi întind un braţ pe spătarul separeului şi-l sprijin pe celălalt de masă, rotindu-mi trupul spre ea.

— Haide, nu vrei să afli?

— Ce să aflu?

— Dacă e vreo scânteie.

— Prostii...

— Nu-s prostii.

Îmi ling buza de jos, iar privirea ei îmi urmăreşte mişcarea.

— Eşti foarte sexy, oftează ea.

— Ştiu, zâmbesc eu.

— Eşti şi foarte încrezut.

— Ştiu şi asta.

Brenna îşi dă părul peste umăr. Nu ştiu dacă o face intenţionat ca să-mi duc privirea la gâtul ei, dar fix asta se întâmplă. Aş vrea să mă cuibăresc la gâtul ei lung şi suplu şi să o miros.

— Eşti foarte sexy, repet şi eu remarca ei, cu o voce răguşită.

— Ştiu, zâmbeşte ea.

— Şi încrezută.

— Şi asta.

— Bănuiesc că asta ne face să fim două boabe într-o păstaie?

— Poate. Şi poate din cauza asta nici n-o să ne meargă.

— Să ne meargă... cum adică? îmi înclin eu capul.

— Adică să fim un cuplu.

Râd încet, seducător.

— Cine spune că vreau să fim un cuplu? În clipa asta, vreau să ştiu doar dacă există chimie.

Brenna se trage mai aproape, respiraţia ei caldă mângâindu-mi maxilarul. Îşi pune o mână pe genunchiul meu şi mă mângâie cu degetul mare, după care-şi mută mâna foarte încet spre şliţul meu. Sigur simte umflătura din pantalonii mei. Nu mă cuprinde în palmă şi nici nu mă strânge. Dar o unghie se plimbă pe fermoarul blugilor mei, iar eu gem zgomotos.

— Bineînțeles că există chimie între noi, spune ea, cu gura la câțiva centimetri de fața mea. Amândoi știm că există chimie. Nu a existat niciodată nici cea mai mică îndoială cu privire la asta, ridică ea din sprânceană. Așa că de ce nu termini cu șarada asta și nu-mi spui ce vrei de la mine.

— Bine, răspund eu, pentru că nu sunt cel care să se dea înlături de la o provocare. Vreau să te sărut.

16

BRENNA

Nimic bun nu poate ieşi din sărutul ăsta cu Jake. Dar mi-e greu să mă opresc în momentul ăsta. Ed Mulder m-a scos din sărite în seara asta, dovedind, încă o dată, că orice interacţiune cu omul ăla e o pierdere totală de timp. Mulţumită lui, sunt la limita răbdării şi am stomacul plin de coniac.

Iar Jake chiar e atrăgător. Faţa lui frumos sculptată ar putea opri traficul. Trupul lui mare şi atletic ar putea provoca o ciocnire în lanţ. Practic, dacă te afli într-o maşină şi-l vezi pe Jake Connelly, eşti într-o mare primejdie.

Îi privesc buzele. Nu-s cărnoase, dar cea de jos e puţin mai plină decât cea de sus. Nu pot să neg că, atunci când buzele astea le-au atins pe ale mele weekendul trecut, am vrut mai mult. Am vrut un sărut adevărat. Încă îmi doresc asta. Vreau să-l gust. Să aud sunetul pe care-l scoate când limba mea se strecoară în gura lui.

Aşteptarea îmi accelerează pulsul.

— Un singur sărut, accept eu.

— N-o să-ţi ajungă unul singur.

Sclipirea arogantă din ochii lui mă excită la culme. Îmi plac tipii de genul ăsta. Direcţi, hotărâţi şi siguri pe ei. Alfa, dar nu genul de alfa care-ţi dă ordine şi devine autoritar.

Jake are încredere în el și e sigur de cine e și de ce vrea. Bănuiesc că de aia nu mi-a luat prea mult să-l iert pentru purtarea lui de la cină. Nu numai că am o ușoară (bine, bine, mai mult decât *ușoară*) pasiune pentru tipii tupeiști, dar apreciez bărbații care luptă pentru ceea ce-și doresc. Asta este diferența dintre Jake și cineva ca Mike Hollis. Hollis e și el încrezător în sine, dar, până la urmă, nu e genul care să se strecoare lângă mine într-un separeu și să-mi spună că o să mă sărute. Hollis ar aștepta să-l sărut eu prima.

Și *de ce*, mă rog, mă gândesc la Hollis în clipa asta?

Îmi plimb degetele de-a lungul coapsei lui Jake și le ridic spre pieptul lui. Îi simt mușchii pectoralilor prin cămașă. Îl mângâi ușor pe piept până în zona gâtului. Când degetele mele ajung pe clavicula lui, înghite în sec.

— Totul în regulă? zâmbesc eu ușor.

— Sigur, sunt bine, își drege el glasul.

Mâna mea ajunge la destinație: fața lui incredibil de frumoasă. Îi mângâi buza de jos. Privirea lui e și mai sexy. Într-o clipită, își duce degetele lui lungi în părul meu și mână lui mare îmi cuprinde ceafa.

Jake îmi aduce capul în față și-și pune buzele pe ale mele. E genul de sărut după care tânjesc de atât de mult timp. Unul care începe încet, o întâlnire ușoară a buzelor și o scurtă atingere a limbii. Ca și cum și-ar pregăti terenul pentru ceea ce urmează. Aprinde o ditamai scânteia între noi, până când, în cele din urmă, geme profund, și mă sărută mai apăsat, iar flamele ne cuprind pe amândoi. Gura lui e doritoare, dar nu încearcă să-mi lingă fața sau să mă înghită toată. Este un sărut controlat, ferm dar lacom, plin de pasiune. Își folosește limba perfect.

Gem. Nu mă pot stăpâni. El zâmbește pe buzele mele, după care se retrage:

— Săruți tare bine!

— Și tu te descurci.

Și apoi ne devorăm iarăși gurile, ne sărutăm pasional în separeul ăsta și nici măcar nu tresar când aud fluierăturile care acoperă muzica. Să ne privească toți. Popcorn la toată lumea!

Fata aia din toaleta femeilor, de săptămâna trecută, cea care lăuda limba lui Jake, nu a greșit cu nimic. Tipul are o limbă incredibilă. Raiul pe pământ. Iar mâna lui mare și fierbinte îmi strânge acum coapsa. Aș vrea să mă urc în poala lui și să-l pipăi, dar suntem într-un bar și suntem îmbrăcați complet. Suntem în public și asta mă împiedică să iau o hotărâre prostească.

Mă retrag, respirând greu. Ochii splendizi ai lui Jake mă urmăresc. Un verde închis, asemenea junglei după o ploaie torențială. Înțeleg de ce femeile înnebunesc când îl văd.

Iau repede o gură de coniac, apoi tresar când el îmi ia paharul din mână. Degetele bătătorite îmi mângâie încheieturile. Mă cuprinde un fior.

— Ăla era al meu, îi zic după ce dă paharul pe gât.

— Mai comandăm unul.

— S-ar putea să fie o idee proastă.

Am vocea răgușită, așa că-mi dreg glasul. De două ori.

— Ar cam trebui să plec.

— Bine, stai să cer nota, aprobă Jake din cap.

Fac un semn spre paharele goale, apoi spun:

— Apropo, asta s-a pus ca o întâlnire reală.

— Visează în continuare. N-a fost asta întâlnirea reală. A fost o ieșire cu iubitul tău fals, spune direct și începe să râdă.

— Zău? Deci și sărutul a fost fals?

— Nu a fost o întâlnire reală, zice el, pe un ton sever. Dar ar trebui s-o programăm. Când ești liberă?

— Niciodată!

— Ce zici de mâine?

Două ieșiri consecutive? E smintit? Nu fac asta nici cu cei cu care mă întâlnesc pe bune.

— Uau! Mori de nerăbdare să mă vezi din nou, este?

— Da, recunoaște el, iar inima mea mă trădează. Deci, mâine?

Cedez ca un castel din cărți de joc.

— Bine, dar nu mă întorc în Boston. Într-o singură săptămână am petrecut acolo timp cât să-mi ajungă o viață întreagă.

— Aleg un loc pe lângă Hastings, mă asigură el. O să iau mașina lui Brooks... să vin să te iau de acasă?

— Nici vorbă! Decât dacă ai chef să mori.

Nici gând să-l las pe Jake să apară la ușa tatei.

El chicotește, știind despre ce vorbesc:

— Speram să spui nu, dar sunt un domn, așa că a trebuit să întreb. O să-ți plătesc taxiul.

— N-am nevoie de pomană, îl tachinez eu.

— Îți place să fii dificilă, nu?

— Dap, spun eu și scotocesc în poșetă după portofel.

— Vrei să ne mai sărutăm înainte să plec?

Vocea lui Jake e de-a dreptul copilăroasă.

— Nup.

— Dar o felație, ce zici?

Privirea îi devine malefică.

— Ah, apreciez oferta, dar nu am penis.

Râsul lui Jake îmi unge inima. Este profund și răgușit și aș vrea să-l înregistrez ca să-l pot asculta ori de câte ori am chef. Ceea ce este ciudat și destul de tulburător. Începe să-mi placă compania acestui băiat, iar asta mă neliniștește rău.

— Ai ajuns târziu aseară.

Tonul dezaprobator al tatei mă întâmpină a doua zi dimineață, când intru în bucătărie.

— Ai petrecut, presupun?

Deschid frigiderul și-mi dau ochii peste cap în fața unei cutii cu margarină, pentru că nu pot s-o fac în fața lui.

— M-am întors pe la miezul nopții, tată, într-o vineri seară. Și a trebuit să iau trenul de la unsprezece ca să pot ajunge aici la miezul nopții. Așa că, adevărul e că am terminat „de petrecut" — mă întorc spre el, ca să vadă ghilimelele în aer — la ora unsprezece, într-o vineri seară.

— Ești prea mare ca mă mai iei peste picior.

— Sunt prea mare ca să fiu certată cu privire la viața mea socială. Am mai vorbit de asta. Mi-ai spus că n-o să-mi ții predici.

— Nu, tu ai vorbit despre asta. Eu unul nu am zis nimic.

El nu se ferește să-și dea ochii peste cap.

Trece pe lângă mine, îmbrăcat în pantalonii în carouri, șosete de lână și hanorac cu logoul Briar pe el.

Se oprește în dreptul cafetierei, una de fițe, cadou de Crăciun de la mătușa Sheryl. Mă mir că o folosește. Tatei nu-i pasă dacă un produs e chiar folositor, dacă nu e vorba de un echipament de hochei de ultimul răcnet. Altfel, nu dă doi bani.

— Vrei o cafea? se oferă el.

— Nu, mulțumesc.

Mă urc pe unul dintre scaunele de la blatul din bucătărie. N-are picioarele drepte, așa că se mișcă puțin până să-mi găsesc echilibrul. Deschid un iaurt mic și încep să mănânc, în timp ce tata stă lângă chiuvetă, așteptând să fie cafeaua gata.

— Nu trebuia să iei trenul, spune el, ursuz. Puteai să iei Jeepul.

— Serios? Îmi dai voie să conduc din nou valorosul Jeep? Credeam că m-am lins pe bot după accidentul cu cutia poștală.

— O perioadă. Dar au trecut... cât? Doi ani? S-ar presupune că te-ai mai deșteptat de atunci și ai învățat să conduci cum trebuie.

— Așa s-ar presupune.

Mai iau o linguriță de iaurt, apoi continui:

— Nu mă deranjează să iau trenul. Am timp să-mi citesc cursurile și să trec în revistă meciurile. Weekendul ăsta este un meci de caritate, nu?

Tata aprobă din cap, dar nu pare prea entuziasmat. Anul ăsta, Comitetul Diviziei I de Hochei a preferat ca fiecare echipă să participe la un eveniment caritabil în weekendul de dinaintea finalei, decât să joace imediat după semifinale. Evenimentul este găzduit de diferite organizații care luptă împotriva cancerului și tot profitul de pe urma biletelor se duce către acestea. Bineînțeles că e o cauză bună, dar știu că tata și jucătorii lui sunt neliniștiți din cauza finalei.

— Și finala? Sunteți pregătiți?

El dă iar din cap. Nu știu cum reușește să adune așa de mare încredere într-o mișcare din cap.

— Vom fi.

— Vor fi greu de învins.

— Da, așa e.

Ăsta e tata, un maestru al conversațiilor.

Iau și ultimul strop de iaurt din recipientul de plastic.

— Sunt buni sezonul ăsta, remarc eu. Foarte, foarte buni.

Și nu numai la hochei. Jake Connelly, de exemplu, e foarte îndemânatic și în alte domenii. Cum ar fi sărutul. Și felul în care mă excită. Și...

Și trebuie să încetez cu gândurile astea, și repede. Pentru că acum mă furnică tot corpul și așa ceva nu trebuie să se petreacă în preajma tatei.

— Știi, ai totuși voie să spui ceva frumos despre Harvard, îl încurajez eu. Doar pentru că tu îl urăști pe antrenor, asta nu înseamnă că și jucătorii sunt groaznici.

— Unii dintre ei sunt buni, cade el de acord. Iar unii sunt buni dar ticăloși.

— Brooks Weston.

El aprobă iar din cap.

— Puștiul e un derbedeu, iar Pedersen îl încurajează.

Se simte veninul din vocea lui când îi rostește numele celuilalt antrenor.

— Ce fel de jucător era? întreb eu, curioasă. Pedersen?

Tata se crispează şi devine încordat tot.

— Cum adică?

— Păi, ai jucat cu el la Yale. Aţi tras pentru aceeaşi echipă pentru cel puţin două sezoane, nu?

— Da, spune el, precaut.

— Deci ce fel de jucător era? repet eu. Un înaintaş puternic? Un călău? Juca murdar?

— Murdar ca noroiul. Niciodată nu mi-a plăcut cum juca.

— Iar acum nu-ţi place cum antrenează.

— Nu.

Tata soarbe îndelung din cafea, privindu-mă peste marginea ceştii.

— Vrei să spui că ţie îţi place?

Cad un pic pe gânduri.

— Da şi nu. Adică, sunt două feluri de joc: unul murdar şi unul dur. O mulţime de antrenori îşi încurajează jucătorii să joace dur, precizez eu.

— Nu înseamnă că e şi corect. Promovează violenţa.

Izbucnesc în râs.

— Hocheiul e unul dintre cele mai violente sporturi! Avem nişte tipi care patinează pe gheaţă cu lame ascuţite în picioare şi care ţin în mână beţe mari. Sunt aruncaţi în mantinelă, sunt loviţi întruna, primesc pucuri în moacă...

— Exact! Sportul ca atare e deja foarte violent, confirmă tata. De ce să-l facem şi mai şi? Joacă curat şi cum se cuvine, îşi încordează el maxilarul. Daryl Pedersen nu cunoaşte însă sensul cuvintelor „curat" şi „cum se cuvine".

Aici are dreptate. Şi presupun că nu pot să-mi dau cu părerea despre cât de ticălos e Pedersen. Nu am văzut decât vreo două meciuri de-ale lui Harvard sezonul ăsta, deci mi-e greu să-mi dau seama clar cât de murdar joacă băieţii lui.

Ştiu cât de murdar sărută Jake. Se pune?

— Ce planuri ai azi? întreabă tata, schimbând subiectul.

— Trebuie să termin un articol pentru cursul de Compunerea Ştirilor, dar probabil că o să mă ocup mai târziu de asta. Acum merg la Summer acasă.

— Sâmbătă dimineaţă?

— Da, vrea s-o ajut să facă ordine în dulap.

— Nu pot să înţeleg femeile, spune tata.

— Suntem al dracului de ciudate. Aici ai dreptate.

— Am auzit câte ceva despre Summer, adaugă el, încruntarea lui mult cunoscută schimbându-i faţa.

— E o prietenă bună, tată, mă încrunt şi eu.

— Frate-su zicea că e ţicnită.

— Păi, da, asta nu pot să neg. E ciudată, melodramatică şi haioasă. Dar, oricum, n-ar trebui să pleci urechea la tot ce spune Dean.

— Zicea că a dat foc la şcoală.

— Având în vedere că Universitatea Brown e încă în picioare, cred că putem considera că Dean exagerează, zâmbesc eu şi mă dau jos de pe scaun. Trebuie să mă îmbrac. Ne vedem mai încolo.

O oră mai târziu, stau întinsă pe patul lui Summer, verificându-mi telefonul. E evident că m-am plictisit foarte repede s-o văd cum îşi încearcă toate ţinutele din dulap şi cum face parada modei.

— Bee! se vaită ea. Fii atentă!

Pun telefonul jos şi mă ridic în capul oaselor.

— Nu! Eşti din cale-afară! Ai probat patru bluze din caşmir în aceeaşi nuanţă de alb. Erau identice. Şi toate păreau noi!

Începe să-mi ţină o adevărată prelegere despre Prada versus Gucci versus Chanel până ce ridic mâna s-o opresc, pentru că, jur

pe ce am mai sfânt, dacă o să înceapă să turuie despre Chanel, o să mă pierd cu firea. E obsedată de casa aia de modă și poate vorbi neîncetat ore-n șir despre ea.

— M-am prins, sunt pulovere de firmă. Dar ideea curățeniei de primăvară în garderobă e să scapi de țoale — iar tu nu ai aruncat nimic până acum.

Împung cu degetul spre mormanul micuț de haine de la marginea patului. Acolo stau hainele pentru donații și a pus aici două tricouri, o pereche de blugi și un cardigan.

— Mi-e greu să arunc haine, pufnește ea, dându-și părul blond peste umăr.

— N-ai un dressing cât o debara și în Greenwich? Și încă unul la fel în Manhattan?

— Ba da. Și?

— Și nimeni nu are nevoie de atâtea haine, Summer! Eu mă descurc cu câteva ținute pe care le tot schimb între ele.

— Tu nu porți decât negru, contraatacă ea. Normal că ți-e ușor să-ți faci o ținută când nu porți decât negru. Tu nu dai o ceapă degerată pe modă — îți pui o bluză neagră, pantaloni negri, cizme negre, te dai cu ruj roșu pe buze și ești gata. Negrul nu e și culoarea mea. Mă face să arăt prea sado-maso. Am nevoie de culoare, Brenna! Viața mea e colorată. Sunt o persoană colorată...

— Ești o persoană țăcănită, o contrazic eu.

— Nu sunt țăcănită!

— Ba da, ești! confirmă iubitul ei, dând buzna în cameră.

Tatuajele de pe tot brațul lui Fitz încep să prindă viață când el o ia în brațe de la spate, aplecându-și capul și pupând-o dulce pe obraz.

— Vă urăsc pe amândoi, mormăi eu. Sunteți dezgustători de fericiți. Fiți fericiți în altă parte.

— Ne pare rău, Bee, dar nu avem de gând să ne ascundem dragostea de lume, spune Summer, acoperindu-i obrazul lui Fitz cu pupicuri zgomotoase, care pe mine mă facă să vomit.

Mă rog, nici chiar așa, dar mă prefac fiindcă tipa *e* ridicolă.

— Ce puneți la cale? întreabă Fitz, privindu-mă. Nici nu mi-am dat seama că ești aici.

— Dormeai când a ajuns, spune Summer. Facem curat în dulapul meu. Donez o mulțime de haine.

Privește spre dulapul plin, apoi spre mormanul micuț de pe pat.

— Super. Și abia ai început?

— Facem asta de peste o oră! Într-o oră, s-a decis să renunțe la un tricou! pufnesc eu.

— Nu e doar un tricou! protestează Summer.

Vocile noastre îl atrag pe Hollis, care trecea pe hol. Intră în camera lui Summer și se aruncă pe jos, lângă piciorul patului. E în pantaloni de training, maiou strâmt, și când piciorul lui gol lovește mormanul micuț, nici măcar nu bagă de seamă.

— Mișto. Ne arăți ținute? Când ajungem la lenjerie? Fitz, spune-i iubitei tale că am pretenția la o paradă a modei cu lenjerie drept recompensă pentru tulburarea emoțională pe care mi-a provocat-o.

— Ce tot bombăni acolo? îl întreb eu.

Eu sunt la capul patului, așa că trebuie să-și răsucească gâtul ca să mă privească.

— Summer mi-a spus ce-ați făcut voi, afurisitelor.

Mă uit la el ca vițelul la poartă nouă.

— Hărțuitoarea mea? adaugă el. Știu că ați încurajat-o.

— Nu te hărțuiește, protestează Summer.

— Serios? se zgâiește Hollis la ea. M-a sunat *în fiecare zi* de când am luat cina împreună.

— Ați ieșit joi, îi reamintește Summer. Adică au trecut două zile. Ceea ce înseamnă că te-a sunat de două ori. Revino-ți!

— De două ori? Aș fi vrut eu! M-a sunat de *cel puțin* trei ori pe zi.

— Da, și tu ai răspuns de *fiecare* dată, remarcă Summer, și ai vorbit cu ea vreo oră, uneori și mai mult.

— *Eu* vorbesc? își trece el ambele mâini prin păr. *Ea* vorbește! Tipei ăleia nu i se mai oprește gura.

— Presupun că vorbim de Rupi, îmi caut eu cuvintele, stăpânindu-mi râsul.

— Bineînțeles că vorbim de Rupi! urlă el. E dusă cu capul, știi, nu? Ești sigură că nu a scăpat din vreo instituție de boli mintale din Bali?

— Bali? repet eu.

— Mi-a spus că de acolo e maică-sa. E un fel de vedetă în Bali.

— Vedetă *Bollywood*, chicotește Summer. Adică din India, nu din Bali.

— Ah, cade el puțin pe gânduri, apoi clatină din cap. Nu mă ajută deloc. Tot smintită rămâne.

— Cum a mers cina? îl întreb eu.

El se răsucește ca să mă privească.

— Nu prea bine? clipesc și aștept amabilă răspunsul.

— A turuit tot timpul și nici măcar nu m-a lăsat s-o sărut de noapte bună, spune el, mohorât.

— Stai, zici că ai *vrut* s-o săruți? intervine și Fitz.

Stă sprijinit de biroul lui Summer. În timpul ăsta, iubita lui a intrat iar în dulap, răscolind prin umerașe.

— Fix asta am spus, *Colin*. Doar pentru că e nebună, asta nu înseamnă că nu vreau să o sărut.

— Elegant! îi spun eu. Ești un romantic incurabil.

— Hei, magazinul Hollis e încă deschis, agită el din sprâncene. Poți intra oricând vrei, Jensen.

— Pas. Deci, fără sărut, zici?

— Fără! Nu se sărută la prima întâlnire, spune el, înfuriat. Mi-a zis să aștept. Până la a *treia* întâlnire.

Fitz se sparge de râs.

— Stai așa, zice el, gâfâind. Ieși din nou cu ea?

— Încă de două ori? chicotesc și eu.

— Nu cred că am de ales, mormăie Hollis. Se pare că marți o duc la un film.

Fitz dă din cap.

— Mișto! Marți biletul costă pe jumătate. Ar trebui să mergeți la noul film de la Marvel.

— Nu vreau să văd noul film de la Marvel, idiotule. Nu vreau să mai ies cu fata asta. E prea mică, prea enervantă și...

Tresare, apoi își strecoară mâna în buzunarul pantalonilor. Își scoate telefonul și, privind ecranul, se face alb la față.

— O, Doamne, iar mă caută!

— I-ai salvat numărul în telefon? îl întreb eu.

— *Ea* l-a salvat. Mi-a înhățat telefonul în toiul cinei și și-a băgat numărul. L-a salvat cu „Rupi" însoțit de o inimă. E trecută în telefonul meu cu o inimă, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă las pe o parte și mă cutremur de râs.

La birou, Fitz clatină amuzat din cap.

— Știi că poți să-l ștergi, nu?

Hollis e prea ocupat să răspundă la apel. Abia de apucă să zică un „bună", că din telefonul lui se revarsă o grămadă de vorbe.

Fitz și cu mine zâmbim. Habar nu am ce spune Rupi, dar vorbește cu viteza luminii, iar moaca îngrozită a lui Hollis face toți banii. Nu m-am mai distrat așa de ani buni.

— Dar nu-mi plac comediile romantice, icnește el.

Se aude din nou cum turuie.

— Nu, nu vreau! Nu vreau să văd un film. Dacă tot ești așa de hotărâtă să ieși, atunci să mergem undeva și să ne-o tragem.

Mă sparg de râs.

— Sfinte Sisoe, bine! Mergem să vedem filmul tău tâmpit, dar ai face bine să te combini cu mine, Rupi, și să nu-mi mai spui că

nu te pupi la a doua întâlnire, pentru că, dacă ar fi fost oricare altă tipă în locul tău, mi-ar fi tras-o deja.

Restul lumii nu mai există pentru Mike Hollis. Se ridică și iese din camera lui Summer. Vocea lui agitată se aude din hol.

— Nu sunt maniac după sex! Nu am mai făcut sex de când te-am cunoscut!

Mă uit la Fitz.

— E adevărat?

— Așa cred. Dar să fim serioși — nu e ca și cum a fost regele sexului până acum. Vorbește el, dar e mult mai pretențios decât lasă să se vadă. Nu cred că și-o trage atât de des pe cât pretinde.

— Clar că nu, se aude mormăitul lui Summer din dulap. Băiatul ăsta nu se pricepe deloc la flirt.

— E hocheist, precizez eu. Nici n-are nevoie să flirteze prea mult. Admiratoarele sunt mereu încântate să-i vadă.

— Ce ziceți de rochia asta?

Summer își face iar apariția, purtând o rochie albă cu franjuri, fără bretele.

— E drăguță, spune iubitul ei.

— Bee?

— E mult prea inocentă. N-aș purta-o niciodată.

— Normal că n-ai purta-o... nu e neagră. Spune-mi dacă *eu* arăt bine în ea sau nu.

— Tu arăți bine în orice. E dezgustător și te urăsc și, pe bune, poți să scapi de jumătate din dulapul ăsta și să continui să arăți ca un supermodel în orice ai păstra.

Își așterne un zâmbet larg pe față.

— Ai dreptate, e o rochie super. O păstrez.

Schimb altă privire amuzată cu Fitz. Tot nu-mi vine să cred că ăștia doi formează un cuplu. Dar nu știu cum, specialistei în modă și tocilarului împătimit de jocuri video le merge strună.

— Ce faceți diseară? întreb eu. Îmi închipui că tata va lucra mult cu echipa săptămâna asta, așa că asta ar cam fi ultima voastră șansă să vă relaxați, nu?

— Chiar așa, spune Fitz. Habar n-am, probabil că vom... ridică el sfios din umeri.

Traducere: o să-și petreacă toată seara în pat.

— Dar tu? mă întreabă el.

— Probabil că o stau acasă, mint eu.

— Serios? Nu te vezi din nou cu tipul de pe Tinder? reintră Summer în conversație, aruncând două bluze uzate în mormanul de donat.

— Ce tip de pe Tinder? întreabă Fitz.

— Bee avut o întâlnire aseară, despre care nu a scos niciun cuvânt.

— Nu e nimic de spus. Nu ne-am potrivit și nu ne mai vedem.

Mi se pare tulburător cât de natural îmi ies minciunile pe gură.

Summer îmi zâmbește.

— Te-am invita să stai cu noi în seara asta, dar vom fi foarte ocupați făcând sex.

Fitz oftează din rărunchi.

— Scumpo!

— Ce?

El clatină din cap.

— Nu vă faceți griji, zic eu, cu zâmbetul pe buze. Am o tonă de teme de făcut, oricum.

— Pare distractiv, mă tachinează Summer.

Nici n-are idee.

17

BRENNA

Jake îmi trimite un mesaj cu locul întâlnirii fix când iau cina cu tata. Mâncăm în liniște legumele la wok pregătite de mine, pentru că zilele astea nu am prea avut ce să ne spunem.

Când observă că ecranul telefonului meu se luminează, pe frunte îi apare o cută adâncă.

— Fără telefon la cină.

— Nici măcar nu m-am uitat la el, protestez eu. N-am cum să-l fac să nu se aprindă.

— Ba da. Se numește butonul *Power off.*

Privesc spre telefonul de lângă mâna lui dreaptă. De când ne-am așezat la masă, a primit patru e-mailuri.

— Și tu îl poți închide.

Ne holbăm unul la celălalt. Tata scoate un sunet morocănos, ia niște legume în furculiță și le îndeasă în gură.

Deschid mesajul de la Jake abia când urc la mine în cameră. Îmi pică fața când aflu unde o să ne vedem în seara asta.

EU: *La bowling*????

JAKE: *Ai ceva împotriva bowlingului?*

EU: *Nu. Dar nu mă pricep deloc, așa că dacă te aștepți cumva la un adversar pe măsură, n-ai să vezi.*

JAKE: *N-am nevoie de adversar. Hai, doar ne distrăm. Ești de acord?*

EU: *Bineînțeles, de ce nu?*

JAKE: *Ne vedem pe la opt?*

EU: *E bine.*

Deci am o oră și jumătate să mă pregătesc, dar deja am hotărât că n-o să mă chinui să arăt bine pentru Jake. Singurul motiv pentru care ies cu el în seara asta este pentru că a venit cu mine la cina lui Mulder.

După ce fac duș și mă îmbrac, deschid Google Maps și tastez adresa. E un drum de douăzeci și cinci de minute cu mașina, deci e mai aproape de Hastings decât de Cambridge.

Un pic mai târziu, cobor și zăbovesc în ușa de la sufragerie. Tata e pe canapea, uitându-se pe repede înainte la meciul dintre Harvard și Princeton de weekendul trecut. Jake e ca un fulger care străbate ecranul și eu mă întreb dacă tata ar aprecia ironia faptului că ies la întâlnire cu el.

— Hei, îi zic eu ca să-i atrag atenția, voiam să văd dacă pot să împrumut Jeepul. Mă întâlnesc cu un prieten în seara asta.

— Toți prietenii ăștia misterioși, murmură el, cu ochii lipiți de ecran, au și nume?

— Cu siguranță, zic eu, dar nu rostesc niciunul.

Tata pufnește, apoi continuă:

— Cheile sunt în holul din față. Încearcă să te întorci la o oră rezonabilă.

Îmi vine să-i răspund răutăcios, dar îmi dă mașina lui, așa că mă stăpânesc.

— Nu mă aștepta, îi spun eu, în schimb.

Jake e deja acolo când intru în parcarea aproape goală din fața *Bowl-Me-Up*. Numele mă lasă perplex. Să fie oare un joc de

cuvinte cu referire la *Beam me up*[1]? Dar o replică SF învechită nu are nicio treabă cu popicele, așa că tot nu-mi dau seama ce vrea să zică.

Parchez Jeepul chiar lângă Mercedesul strălucitor de care se sprijină Jake. Pe lângă mașinile noastre, în parcare mai sunt un Sedan, o camionetă și cinci sau șase motociclete trase lângă intrarea principală. Practic, e o parcare fantomă.

— Mișto mașină, zic eu, coborând din Jeep. Ai cumpărat-o din bonusul contractului pe care l-ai semnat?

— Nu, n-am dat un ban pe ea, recunoaște Jake. E mașina lui Brooks.

— De ce are nevoie de o mașină în orașul ăsta?

— Pentru că este milionar și milionarii au mașini. Doamne, ce întrebări pui și tu!

— Înțeleg perfect, izbucnesc eu în râs.

Privesc spre logoul masiv de deasupra capetelor noastre. Lângă cuvintele *Bowl-Me-Up* este o bilă uriașă de culoare roz, care pâlpâie întruna.

— Vii des aici? întreb eu pe un ton sec.

— La fiecare sfârșit de săptămână, atunci când nu suntem în plin sezon. Mi-e drag locul ăsta.

— Pe bune? rămân eu uimită.

— Nu, bineînțeles că nu! L-am ales pentru că e oarecum la jumătatea drumului dintre casele noastre, pufnește el. Ce credulă ești!

— Da, așa sunt eu, spun și suspin. Ar fi trebuit să știu că, de fapt, nici nu ai inimă.

Încui Jeepul și-mi întind cheile în poșetă.

În timp ce ne îndreptăm spre intrare, observ că Jake își potrivește pasul lung după pasul meu mai scurt.

---

[1] Joc de cuvinte care face referire la „Beam Me Up, Scotty", care înseamnă „scoate-mă de aici", replică din Star Trek: The Original Series. (N. Red.)

— Ba am o inimă, mă contrazice el. Uite, pune mâna!

Într-o clipită, îmi prinde mâna și o duce înăuntrul gecii lui descheiate. Frate, ce pectorali are! Îi simt și bătăile inimii.

— Ce repede îți bate inima, Connelly. Te temi că o să te fac praf la popice?

— Niciun pic. Mi-ai spus deja că nu te descurci.

Drace, are dreptate. Îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte.

Înăuntru e la fel de gol. Locul are zece piste și doar două sunt folosite. La bar e un domn cu păr cărunt și cu pielea ridată, poate din cauză că a stat prea mulți ani în soare. Ne întâmpină cu un zâmbet până la urechi:

— Seară bună, fraților! Ce ziceți de niște pantofi?

Are vocea așa de răgușită, zici că fumează două pachete de țigări pe zi.

Ne punem pantofii de bowling și bătrânul cu coadă de cal ne spune că putem alege orice pistă goală. O alegem pe cea aflată cel mai departe de ceilalți clienți — un cuplu mai în vârstă și un grup de motocicliști care par înspăimântători și care fac mișto și se fluieră între ei de când am intrat. Unul dintre ei, o ditai matahala cu o barbă stufoasă, tocmai a doborât grămada și-și ridică victorios mâinile în aer.

— Așa mai merge, bulangiilor! urlă el.

Bărbatul din spatele tejghelei tresare.

— Nu-i luați în seamă. Sunt inofensivi, dar cineva ar trebui să le spele gurile cu săpun.

— E-n regulă, îi spun eu. Tata e antrenor de hochei. Am auzit și mai rele.

Mergem pe pista noastră și ne așezăm, ca să ne schimbăm încălțările. Mie îmi ia mai mult din cauza cizmelor cu fermoare, așa că Jake termină înaintea mea.

— O să iau ceva de băut, se oferă el. Ai vreo preferință? Apă? Suc?

— Apă, mulțumesc!

— Super, spune el şi o ia din loc.

Mă uit la spatele lui şi-i admir fundul ferm. Doamne, nu-mi vine să cred că sunt la o întâlnire cu Jake Connelly. Ce se întâmplă?!

Oftând, îmi pun pantofii ăia stupizi şi mă apropii de ecranul pe care trebuie să ne trecem numele. În dreptul Jucătorului Unu tastez *Brenna.*

În dreptul Jucătorului Doi, tastez *Micuţul Jakey.*

Termin şi încă zâmbesc când Jake revine cu două sticle de apă.

— Hai să trec numele în...

Jake se opreşte, observând numele de pe ecran şi oftează.

— Pe bune? Câţi ani ai? Cinci?

— Nu, dar se pare că tu da, Micuţule Jakey.

— Îţi arăt eu micuţ, mârâie el.

— Ce-o să faci? O să ţi-o scoţi aici, în faţa celor din *Sons of Anarchy* şi a bătrânului drăguţ de acolo?

Jake se preface că se gândeşte puţin la asta, apoi spune:

— Ai dreptate, o s-o fac mai târziu.

E a doua seară la rând când ne vedem. E greşit din cale-afară, şi nu doar pentru că el joacă la Harvard. De obicei, eu nu ies la întâlniri. Nu am mai avut un iubit de când am fost cu Eric, şi nici nu mi-am dorit unul. Şi de dragul discuţiei, chiar dacă aş fi vrut un iubit, Jake ar fi ultimul candidat pe care l-aş lua în considerare pentru poziţia asta. Peste câteva luni, se mută în Edmonton. Ce relaţie ar fi aia?

Îmi plimb privirea prin sala nu prea vioaie, atentă la sunete şi la ce se întâmplă în jurul meu. Popicele care se lovesc între ele, conversaţiile zgomotoase ale motocicliştilor, luminile puternice, suprafaţa de lemn lucioasă a pistelor lungi.

Ce caut eu aici?

— Brenna!

La auzul numelui meu rostit de Jake, mă trece un fior fierbinte care-mi întărește convingerea că n-ar trebui să fiu aici. Urăsc felul în care mă tulbură situația asta.

— Despici firul în patru, zice el, direct.

Îmi ling buzele deodată uscate.

— De unde știi?

— Mereu ai expresia asta pe față când analizezi ceva, dă el din umeri. Te întrebi ce cauți aici.

— Tu nu?

— Nu. Ți-am spus, între noi există chimie și vreau să văd până unde merge.

Expir zgomotos.

— Nu merge nicăieri, Connelly, așa că ia-ți gândul, pufnesc eu. Singurul motiv pentru care sunt aici este pentru că m-ai forțat să ies cu tine.

— Continuă să te minți așa, iubito.

Oare mă simt încântată de faptul că-mi spune *iubito*? Da.

Îmi place senzația? Absolut deloc.

Iau o gură mare de apă și pun paharul pe tejghea.

— Bine, hai să trecem la treabă.

18

JAKE

Brenna nu se descurcă absolut deloc, dar e amuzantă. O ia încet spre linia de aruncare în pantofii ăia caraghioşi, rotindu-şi şoldurile. Şi fundul ăla fenomenal în blugii ei mulaţi şi negri... Sunt un măgar, nu-mi pot lua ochii de la fundul ei.

În ciuda faptului că nu se pricepe deloc la bowling, fiecare privelişte pe care o oferă face toţi banii. Concentrarea îi crispează trăsăturile, îşi trage braţul în spate, îşi roteşte încheietura şi dă drumul bilei roz strălucitoare. Sincronizarea e praf şi mişcarea finală e inexistentă, dar, pentru prima oară după şase aruncări, bila se deplasează în linie dreaptă.

Brenna chiuie fericită în vreme ce bila ei pare să se îndrepte spre toată grămada de popice. În ultima secundă însă se abate de la linie şi, în loc să le doboare pe toate, dă jos doar patru popice.

— Atât de aproape! se vaită ea.

Se întoarce şi nu mi-a părut niciodată mai frumoasă ca acum. Obrajii ei sunt ca două mere roşii, ochii îi scânteiază şi face un mic dans, zbenguindu-se pe podeaua lucioasă.

— Sunt din ce în ce mai bună! exclamă ea.

— O arunci din ce în ce mai bine, cad eu de acord, după care mă ridic şi le dobor pe toate.

— Te urăsc, mă anunță ea când rezultatul apare pe ecran.

O bat la un scor nemaiîntâlnit în secolul ăsta, dar nu cred că-i pasă cu adevărat. Ca să fiu sincer, nici eu nu dau mare atenție scorului. De regulă, sunt foarte competitiv, dar în seara asta, doar mă bucur că petrec timp cu Brenna. A trecut mult timp de când n-am mai fost la o întâlnire pe bune. Cina de aseară nu se pune, pentru că niciunul dintre noi nu prea s-a distrat. Iar coniacul de după nu se pune nici el, pentru că mai mult ne-am sărutat decât am vorbit.

Seara asta îmi oferă posibilitatea s-o văd pe Brenna așa cum nu am mai văzut-o până acum. Bowlingul nu reprezintă cea mai romantică activitate, dar te ajută să vezi cum e o persoană. E competitivă? Meschină? O pierzătoare plângăcioasă sau, și mai rău, o câștigătoare lăudăroasă? O întâlnire la popice poate dezvălui dacă tipa e pretențioasă. Cunosc femei care ar strâmba din nas când ar vedea podeaua asta jegoasă. Dar nu și Brenna.

După ce câștig prima partidă, Brenna sugerează să începem încă una.

— Ha! Îți place la bowling.

— Da, oftează ea, dramatic. Chiar m-a prins.

Îi cercetez expresia, să văd dacă face mișto. Dar nu pare c-ar face asta absolut deloc.

— Vorbesc serios! Mă distrez de minune! scutură ea din cap, de nu-i vine nici ei să creadă. Chiar îmi place.

Uimirea ei evidentă mă face să mă îndoi de râs. După ce termin de hohotit, mă trag mai aproape de ea, vorbindu-i serios:

— Cred că va trebui să mai venim și altă dată...

Apoi aștept.

Nu răspunde. În schimb, se apropie de ecranul tactil și spune:

— Bine. O să-l las pe Micuțul Jakey să înceapă primul.

Dar când numele îmi pare pe ecran, văd doar „Jake".

Îmi ascund satisfacția. Cred că a început să mă placă.

Eu o plac fără doar şi poate.

— Ia zi, avem voie să vorbim despre hochei? o întreb eu, mergând să iau o bilă.

M-am îndrăgostit de bila verde-neon pe care am botezat-o Demolatorul.

— Ce să vorbim? întreabă ea, suspicioasă.

— Păi o să jucăm curând împotriva echipei voastre. E un meci important.

— E un meci important, aprobă şi ea.

— Ceea ce mă face să mă întreb: pe cine vei susţine din tribună? Pe cei de la universitatea ta sau pe noul tău iubit? îi arunc eu un zâmbet provocator peste umăr.

E rândul ei să se spargă de râs.

— Nu eşti iubitul meu.

— Nu asta i-ai spus lui Mulder...

— Mulder e un ticălos şi nu-mi pasă că l-am minţit. Acum revino la joc şi aruncă, Jakey. Vreau să-ţi privesc fundul.

Zâmbetul larg aproape că-mi rupe faţa-n două şi sunt recunoscător că nu-l poate vedea. Ca s-o fac fericită, fac un spectacol întreg, flexându-mi braţele şi întinzându-mă înainte, astfel încât să duc fundul în spate. Aud un sunet înfundat. Când îmi întorc capul, ochii negri ai Brennei sunt plini de dorinţă.

— Mare ispită mai eşti! mă acuză ea.

— Particip la joc doar, spun cu nevinovăţie.

— Da, da, aşa e, se ridică ea din scaun. Frate, de ce s-a făcut aşa de cald dintr-odată?

Cât ai zice peşte, îşi trage peste cap bluza neagră cu mâneci lungi, rămânând într-un maiou subţire şi negru, care-i vine perfect pe sâni. Remarc sutienul cu dantelă şi gura mi se usucă complet.

Brenna păşeşte alene spre bilă, cu un mers mai seducător ca niciodată. Îşi aruncă părul lung şi lucios peste umăr, se roteşte şi-şi linge buzele.

Dumnezeule mare!

Prima ei lovitură doboară șapte popice.

— Cea mai bună aruncare de până acum! o încurajez eu de la marginea pistei. Dă-le jos și pe restul, Hottie! Hai că poți!

— Serios? spune ea, nesigură. Până acum n-am reușit să le răstorn și pe celelalte.

— Și? Asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla.

Și nu se întâmplă. A doua ei bilă se duce drept în jgheab.

— Ai cobit, se plânge ea, dând să treacă pe lângă mine.

Îmi trec un braț pe după talia ei suplă. Vreau să-i lipesc corpul de al meu și s-o sărut pasional, dar mă rezum la un pupic scurt pe obraz.

— M-ai pupat cumva pe obraz? întreabă ea, amuzată.

— Da. Ai o problemă cu asta?

Îmi așez mâinile deasupra fundului ei, luptându-mă cu imboldul de a le lăsa în jos.

— Apropo, fundul tău arată uluitor în jeanșii ăștia.

— Știu. De aia îi și port.

Râd. Îmi las palmele mai jos cu doi centimetri, după care decid să nu mai stau pe gânduri. Stau cu spatele la ceilalți clienți, așa că nimeni nu vede ce fac cu mâinile. Așa că-i strâng blând fundul.

Ea scoate un sunet răgușit.

— La naiba, Connelly, suntem în public!

— Și?

— Și nu poți să mă apuci de fund.

— De ce nu?

Brenna face o pauză. Trec câteva secunde, apoi ridică din umeri.

— Știi ce, chiar nu-mi vine în cap niciun motiv îndeajuns de bun.

— Exact!

Zâmbind, îmi lipesc iar palmele de fundul ei sexy, apoi îl lovesc ușor și merg să-mi joc rândul.

De data asta, nu le-am doborât pe toate. Mai e una încăpățânată care insistă să rămână în picioare, dar o dobor din a doua lovitură. O învinge iarăși pe Brenna, și nici că-i pasă. Progresul ei e evident, scorul din a doua partidă fiind dublu față de cel din prima. Când apare pe ecran scorul final, ne așezăm pe băncuță, să ne mai relaxăm puțin.

Îmi așez mâna pe coapsa ei, mângâind-o absent. Nu-mi îndepărtează mâna. În schimb, îmi analizează expresia.

— Ești un tip foarte lipicios.

— Te deranjează?

— Nu, doar că nu mă așteptam. Nu credeam că ești așa de tandru.

— Doar cu tipele care-mi plac, ridic eu din umeri.

— Și cât de des apar tipele de genul ăsta? Parcă stabiliserăm că tu nu îți faci iubite, doar ți-o tragi.

— Asta nu înseamnă că nu-mi plac fetele cu care mi-o trag, spun eu și îmi plimb senzual degetele pe genunchiul ei. Impresia mea e că nici tu nu-ți faci iubiți. Sau dacă da, nu faci relația publică.

— Te-ai interesat de mine, Jakey?

— Da, spun eu pe șleau. Și din câte am auzit, n-ai mai ieșit cu nimeni de când te-ai mutat la Briar.

— Așa e, confirm eu.

— Unde ai învățat înainte de Briar?

— Colegiul de stat din New Hampshire.

— Și acolo te vedeai cu cineva?

— Nu chiar. Am avut parte, mai degrabă, de un șir de partide de sex fără sens, cel puțin până la McCarthy.

Gelozia îmi strânge pieptul. Nu-mi place că-l vede pe McCarthy ca fiind o prezență serioasă în viața ei.

— Deci McCarthy n-a fost o simplă partidă de sex? întreb precaut.

— O simplă partidă de sex se întâmplă o dată și atât. Josh a fost ceva gen...

Cade puțin pe gânduri.

— Partenerul de sex? completez eu.

— Da, dar fără sex.

Ia stai, ce?

Mă aplec să înțeleg bine ce vrea să spună. Brenna mi-a câștigat, în mod oficial, atenția întru totul.

— N-ați făcut sex? îmi ridic sprâncenele de uimire.

Am crezut că și-au tras-o.

— Nup.

— Dar v-ați făcut de cap.

— Da.

— Dar n-ați făcut sex.

— Ce e așa de greu de înțeles?

— Nu știu... cred că e cam ciudat pentru mine.

Fac o pauză, apoi continui:

— Nu, nu cam ciudat. E ciudat rău.

— De ce?

Pare un pic mai defensivă.

— Păi uite-te la tine, arăt eu spre ea. Ești superbă. Vrei să spui că nu a încercat să...?

— Nu am spus că nu a încercat. Dar...

Se oprește din nou.

— Dar ce? Ești virgină?

— Nu. Sunt doar foarte selectivă cu cei pe care-i las să intre în mine.

Să mă ia dracu' dacă asta nu mi-a întărit penisul. N-are voie să spună chestii de genul „în mine", pentru că acum îmi închipui cum intru în ea și sunt excitat la culme.

— Am făcut alte chestii, zice ea. Mereu sunt și alte chestii de făcut.

— Serios?

— Ce, nu ți-a spus nimeni că poți să ejaculezi și fără să faci sex?

— Nu. Habar n-aveam, clipesc eu, foarte inocent. Poți să-mi arăți?

— Ai vrea tu, mă lovește ea ușor peste umăr.

— Chiar vreau. N-aș vrea să te alarmez, dar te rog să te uiți la fermoarul blugilor mei.

Deși se amuză, îmi fixează prohabul cu privirea. Dintr-odată, i se citește excitarea în ochi.

— O, Doamne! Gândul la McCarthy te-a făcut să ai o erecție?

— E tare ca piatra, o trag în poala mea, iar ea scoate un sunet surprins.

Dar își revine iute și curând își freacă fundul ăla frumos de mine, prefăcându-se că vrea să stea cât mai confortabil.

— Spune-i erecției tale să nu mă mai împungă, mormăie ea.

— Păi tu ești motivul pentru care se întâmplă asta.

Îi aplec capul, să pot să-i șoptesc la ureche:

— Ești malefică atunci când vorbești despre toate felurile în care îl poți face pe un băiat să-și dea drumul fără să intre în tine.

La naiba, ce bine miroase! Îi simt șamponul dulce, care are o nuanță ușor înțepătoare. E nostim, pentru că Brenna e exact invers — înțepată, cu o nuanță dulceagă. Însă mie îmi place așa. Îmi place foarte mult.

— Dar tu? o întreb eu.

— Ce e cu mine?

— Ce-ai obținut din aranjamentul cu McCarthy?

— Chiar vrei să știi ce mi-a făcut coechipierul tău? ridic eu o sprânceană.

— Nu. Da. Nu știu. Poate într-un sens mai general, mă hotărăsc, într-un final.

— Nu. Las asta pe seama imaginației tale.

Iar imaginația mea o ia razna, doar că nu mi-l închipui pe Josh McCarthy în pat cu ea. Ci pe mine.

— Chestia aia o să-ți iasă din blugi, mă tachinează ea, și parcă simt că pierd ceva din mine când se ridică. În fine, ce facem acum? Mai băgăm o partidă înainte să plecăm? întreabă ea și își verifică telefonul. E ora zece. Până la cât e deschis aici?

— Cred că până la ora unsprezece.

— Stăm până se închide?

— Am putea, da.

Să joci bowling cu o erecție nu e ușor, dar reușesc. O învinge pentru a treia oară, după care ducem pantofii înapoi și plătim.

Afară, Brenna trece pe lângă Jeepul ei și se apropie de Mercedes.

— Deschide-l, îmi poruncește ea.

Pulsul îmi accelerează. Fac cum îmi spune.

În loc să deschidă una dintre portierele din față, se urcă pe bancheta din spate.

— Vino aici!

Nu sunt eu cel care să lase o doamnă să aștepte. Intru în mașină și gura mea e pe a ei înainte să mai poată rosti vreun cuvânt. Are gust de mentă, iar trupul ei cald și moale e lipit de al meu. Se urcă în poala mea, limba ei explorându-mi gura cu poftă. Îmi cobor mâna pe spatele ei, apoi o apuc de talie. Vreau cu disperare să fiu *în* ea. Dar se pare că ea nu e la fel de doritoare.

— N-o să mă lași să ți-o trag în seara asta, așa e?

— Nu, șoptește ea, jucăuș. Va trebui să-ți câștigi dreptul ăsta.

— Și cum îl câștig? gem eu în timp ce o sărut.

Zâmbește ușor și mă sărută din nou, strecurându-și mâinile pe sub tricoul meu, mângâindu-mi pieptul gol. Dumnezeule, îmi place să-i simt mâinile pe pielea mea. Și vreau să *o ating* și eu. Îi scot bluza cu mâneci lungi și-i trag maioul în sus, până la clavicule. Sutienul de dedesubt e foarte subțire. Și nu are nevoie de *push-up*. Are sânii plini, obraznici, al naibii de perfecți. O apuc de sfârcuri prin dantelă și sunt răsplătit cu un geamăt dulce.

— Muream să fac asta, mormăi eu, dându-l jos sutienul, eliberându-i sânii. Sunt superbi!

Îi iau un sfârc în gură, sug tare și parcă mă droghez. Pielea ei are un gust foarte bun și sfârcurile ei se simt divin pe limba mea. Erecția e chinuitoare în timp ce-i ling sfârcurile întărite.

Ea geme iarăși. La început cred c-o face din plăcere, până când îmi dau seama că nu se simte OK.

— Ce s-a întâmplat? o întreb instantaneu.

— Nu-mi vine să cred că las un jucător de la Harvard să-mi atingă sânii.

Mă relaxez. Râzând ușor, îmi trec limba peste celălalt sfârc.

— Nu e prima oară când îți faci de cap cu un jucător de la Harvard.

— Tu ești *căpitanul* echipei, spune ea, serioasă. E o idee foarte proastă. Jucăm cu voi săptămâna viitoare. Prietenii mei s-ar enerva dacă m-ar vedea acum.

— Hai să nu vorbim despre hochei. Și cine dă doi bani pe ce cred prietenii tăi? îi sug eu iarăși sfârcul.

— Mie. Mie îmi pasă ce cred ei.

— Atunci ar trebui să n-o mai faci.

Gura mea o cucerește pe a ei cu un sărut pasional care mă înnebunește. O trag spre mine mai tare și mă pun deasupra ei, frecându-mă de ea. Bancheta din spate nu-mi lasă prea mult spațiu de mișcare, dar nici nu am nevoie de prea mult. Cu buzele apăsate de ale ei, îi desfac jeanșii și-i trag în jos odată cu chiloții, îndeajuns de mult cât să ajung la paradisul cald dintre picioarele ei.

Tremură când îmi trec degetul mare peste clitorisul ei umflat.

— Ah, ce bine e!

— Da? zic eu, răgușit.

— Da!

Continui să i-l frec, să-l explorez, tachinând-o. Îmi duc degetele mai jos, o cuprind în palmă și observ că e udă rău. Isuse! Vreau să fiu în ea mai mult decât vreau să respir. Mai că îmi vine să plâng când conștientizez că n-o să am șansa în seara asta. Îmi

plimb degetele prin umezeala aia dulce, apoi fac mișcări circulare peste clitorisul ei.

Șoldurile ei încep să se miște. Mă sprijin într-un cot, privindu-i expresia care se i se înceţoşează tot mai mult când mă joc cu clitorisul ei.

— Îmi place să te am așa, îi șoptesc eu. Pe spate, cu picioarele desfăcute.

O sărut din nou și ea îmi suge limba, făcându-mă să gem încet.

— O idee tare proastă, îmi șoptește ea.

— Atunci spune-mi să mă opresc.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu te opri, se împinge ea în mâna mea.

Chicotesc cu buzele lipite de umărul ei, după care-mi las capul în jos ca să-i sug și să-i ling iar sfârcurile.

— Să nu *carecumva* să te oprești! geme ea.

Zâmbesc. Îmi amintesc clar cum îmi spunea nu cu mult timp în urmă că niciodată, în vecii vecilor, nu și-o va trage cu mine. Și iată-ne acum, făcându-ne de cap pe bancheta din spate a unei mașini. Îmi strecor degetele în ea și...

— Ah, Dumnezeule! abia de șoptesc și-mi scot capul dintre sânii ei. Ce strâmtă ești!

Mă întreb dacă e așa din cauză că face sex rar sau doar îmi dau și eu cu presupusul. Doar pentru că nu s-a culcat cu McCarthy, asta nu înseamnă că nu a făcut-o cu altcineva. A zis că e selectivă, nu abstinentă.

Mă rog la o putere superioară să fiu selectat. Poate nu astă seară, dar mâine, peste o săptămână, un an. O să aștept oricât. Atât de tare o doresc.

Adaug un al doilea deget și ea se ține și mai tare de mine. Abia de e loc pentru două. *Două*, în pana mea. În vreme ce degetul meu mare se ocupă de clitorisul ei, îmi mișc mâna într-un ritm lent. Pleoapele Brennei devin grele, respirația tot mai sacadată.

Îmi frec continuu erecția de coapsa ei, în timp ce o satisfac cu degetele.

— Vreau să mă săruți, spune ea și-mi trage capul în jos, trecându-și mâna prin părul meu, limba ei găsind-o pe a mea.

Sărutul e impetuos, neglijent. Practic îmi călărește mâna, scoțând cele mai sexy sunete pe care le-am auzit vreodată. Încerc să-mi trag sufletul.

— Îți dai drumul pentru mine?

Ea gângurește.

Eu zâmbesc. Mâna mea își continuă jocul. Degetele-mi sunt fleașcă. Le împing și mai adânc în ea, apoi le retrag și le răsucesc, mângâind și mai apăsat.

— O, *Doamne!* strigă ea.

Orgasmul ei își face simțită prezența și observ cum îi traversează trupul zvelt, care începe să-i tremure. Oftează, ținându-și buzele pe ale mele. Cu un sărut, sorb sunetul șoptit și apăs din ce în ce mai încet pe clitorisul ei, încetinind mișcarea degetelor, lăsând-o să-și revină.

În cele din urmă, își deschide ochii și-mi surâde.

— A fost bine? murmur eu.

— Foarte bine.

Oftează din nou și se încolăcește în jurul meu, îngropându-și obrazul în gâtul meu.

— Sfinte Sisoe, îți plac îmbrățișările de după sex.

— Ba nu! spune ea, sprijinită de pieptul meu.

— Ba da!

Ea mă mușcă ușor de gât.

— Să nu mai spui la nimeni.

— De ce? Te temi c-o să-ți strice reputația?

— Da. Sunt o fată rea, Jakey. Nu fac chestii de genul.

— De ce nu? Îmbrățișările astea sunt foarte mișto.

Îmi trec degetele prin părul ei mătăsos.

La mine jos, problema persistă și nu e ceva ce putem ignora.

Brenna își coboară ochii spre prohabul meu și îmi aruncă o privire drăcească.

— Tu și erecția ta tare, frate!

Strecoară mâna între trupurile noastre și și-o pune direct pe penisul meu. Nu pot decât să mă împing în mâna ei.

— Ce ar trebui să facem cu asta...

Se oprește ea și așteaptă un răspuns.

— Orice, mormăi eu. Poți să faci orice cu mine.

— Orice, zici?

— Orice, abia mai pot eu să spun. Dar, te rog, fă *ceva*!

Își trece seducător un deget peste prohabul meu, după care trage de fermoar. Mai că-mi pierd răsuflarea. Inima îmi bate nebunește. Mă simt ca și cum aș fi tras după un schimb de linie de cinci minute. Ca atunci când joci la lovitura de pedeapsă.

Îmi aud pulsul în ureche, iar trupul îmi cere eliberare. Vreau ca Brenna Jensen să-mi sugă penisul, să se joace cu el, să-l lingă. Nu-mi pasă *ce* face. Vreau doar să-i simt mâna, sau gura, sau limba pe mine.

Mă înarmez cu răbdare, dar mușchii îmi rămân rigizi și încordați în așteptarea mișcărilor ei.

Fix când îmi dă jos pantalonii, sună un telefon.

Brenna înjură în șoaptă.

— Ar trebui să văd cine e.

— Nu..., murmur eu.

Ea se ridică în capul oaselor.

— Câți te sună în ziua de azi, în loc să trimită mesaje?

— Nu mulți, spun eu și mă potolesc.

— Exact. Când sună telefonul, înseamnă că e important.

Își culege poșeta de pe jos și scotocește prin ea. Când își privește telefonul, starea de spirit i se schimbă instantaneu.

Toată dorința de pe fața ei a dispărut.

— E totul OK? o întreb, ursuz.

Se mai holbează o secundă la ecran, după care închide telefonul.

— Nu e nimic.

Cu toate astea, își trage chiloții și pantalonii pe ea, iar eu știu că, fără doar și poate, Micuțul Jakey nu va mai primi nicio atenție în seara asta.

— E mai târziu decât am crezut, spune ea, jenată. Trebuie să plec acasă.

— Bine.

— Te superi? ezită ea.

— Firește că nu.

Se aștepta s-o cert? S-o condamn că mă lasă cu ochii-n soare? Pentru că asta ar însemna că-mi datorează ceva, și nu e cazul. Fata asta nu-mi datorează nimic. Nicio fată, de fapt. Voiam ca Brenna să meargă până la capăt pentru că *voia* ea să meargă până la capăt. Dar e limpede că nu mai are chef. Misteriosul apelant ne-a distrus seara.

— Chiar m-am simțit foarte bine, mărturisește ea, în timp ce o conduc la Jeepul ei.

— Și eu, spun și îi întâlnesc privirea. O mai facem?

— Nu știu.

— Ba știi.

O prind de bărbie, păstrând contactul vizual. Repet întrebarea:

— O mai facem?

După o secundă lungă, Brenna aprobă din cap.

19

BRENNA

E deja miercuri şi nu m-a sunat nimeni de la HockeyNet. E adevărat, Ed Mulder nu mi-a spus când se vor termina interviurile pentru internship. Presupun că ar putea să dureze săptămâni, iar eu aştept cu nerăbdare vestea.

Deşi ştiu că nu l-am impresionat, o parte din mine încă se agaţă de speranţa că am totuşi o şansă. Şi, bine, poate că speranţa e pentru nebuni, dar poate că aşa sunt şi eu.

Când, după o lungă zi în campus, ajung acasă, tata e tot la patinoar. În dimineaţa asta, băieţii de la Briar au avut antrenament cu greutăţi, după care, după-amiază, au intrat pe gheaţă, aşa că nu mă aştept să apară înainte de şase sau şapte seara.

Prepar cina. Nimic de fiţe, spaghetti şi salată Caesar. Îmi mănânc partea în faţa televizorului, urmărind ştirile pe HockeyNet. Lucru teribil de enervant, pentru că cel care a făcut montajul nu a inclus unele dintre cele mai bune momente din meciul celor de la Bruins de aseară. Aş fi făcut o muncă mult mai bună. Sper să am şansa asta în curând.

Şi uite aşa, iar îmi fac speranţe, ca o nebună.

Telefonul aflat pe măsuţa de cafea bâzâie, anunţând că am primit un mesaj.

JAKE: *Pot să te sun?*

O, Doamne! Entuziasmul care îmi agită stomacul este alarmant. Am vorbit la telefon și aseară, în mare parte despre meciul cu Bruins, pentru că-l urmăream în același timp.

Nu o să neg că întâlnirea noastră la bowling a fost mult mai distractivă decât m-am așteptat. Orgasmul a fost și el la fel de neașteptat. Nu plănuisem să-mi fac de cap cu Jake. Am crezut că am o voință mai puternică de atât, dar băiatul ăsta e irezistibil. Chiar și acum, la câteva zile distanță, încă mă gândesc la toate astea. La degetele lui în mine, la gura lui lipită de a mea... Connelly e foarte priceput. Nu voiam nimic altceva decât să-l fac și pe el să se simtă bine, până când m-a sunat Eric.

Ori de câte ori cred că m-am făcut înțeleasă, că am fixat limite clare cu el, Eric dă la iveală un alt nivel de insistență. Și eu nu mă simt bine să-l reped, să-i spun să mă lase în pace, pentru că trecutul nostru mă ține ostatică.

Trecutul e un rahat.

Cuvintele lui Jake, gândurile pe care și le-a exprimat la O'Malley's îmi tot rămân în cap. Trecutul *este* un rahat. Și, crede-mă, mi-ar plăcea să las trecutul la o parte. Din nefericire, e mai ușor de spus decât de făcut.

Măcar de data asta, Eric nu mi-a mai cerut nimic — după ce m-a sunat, mi-a trimis un mesaj în care se scuza că mi-a cerut bani. Dar nu mai contează. Mi-a stricat toată dispoziția la fel de ușor cum stinge ploaia o lumânare.

Pe de altă parte, am fost la doar câteva secunde să-i iau scula lui Jake în gură, așa că poate Eric mi-a făcut o favoare. M-a salvat de la a i-o suge INAMICULUI.

Dar, dacă e să fiu sinceră, a trecut ceva de când nu m-am mai gândit la Jake în contextul ăsta.

După ce termin cina, pun mâna pe telefon.

— Pasiunea ta pentru mine depășește orice limită, Jakey, spun după ce-mi răspunde.

Râsul lui profund îmi gâdilă timpanul.

— Nu te flata de una singură, Hottie!

— Tocmai mi-ai spus *hottie*, ceea ce înseamnă că tu mă flatezi.

— Adevărat, zice și râde. Ce faci acum?

— Am luat cina mai devreme și acum mă uit la știrile de pe HockeyNet.

— Nimic de la Mulder?

— Nup.

— Dar de la *agentul Scully*[1]*?*

— Ești amuzant. N-ai cursuri astăzi? râd eu.

Încă sunt uimită că-și dă licența în psihologie — am aflat asta aseară, în timpul lungii noastre convorbiri telefonice. Înainte de asta, mă gândeam că se specializează în comunicații sau televiziune, precum cei mai mulți sportivi.

— Nu, miercurea e zi liberă. De obicei, în ziua liberă citesc cursurile, fac curat, chestii de-astea. Ai vreun plan măreț pentru diseară?

— Nu-s sigură. Poate să beau un pahar cu Summer, să petrecem o seară între fete. Tu?

— Și eu la o băută. Merg cu băieții la Dime.

Face o pauză, apoi continuă:

— Te-aș invita, dar ai spune nu, așa-i?

— Normal! Nu pot să fiu văzută cu voi în public. Deja e nasol că unul dintre ei m-a făcut să am un orgasm weekendul trecut.

— Cred că exagerezi un pic cu rivalitatea asta, spune el, pe un ton amuzat. Băieții de la Briar chiar ne urăsc așa de mult?

— Da. Mai ales pe Brooks. Nu le place stilul lui de joc.

---

[1] Se face referire la Dana Scully, unul dintre personajele principale din serialul X-Files. (N. Red.)

— Nu le place pentru că dă roade.

— Zău? Deci îmi spui că nu ai nicio problemă cu toate insultele? Cu toate faulturile pe care le provoacă? Cu cât de brutal e?

— Asta e jocul, răspunde Jake. Chiar şi eu fac prostii de genul ăsta. Nu la fel ca Brooks, evident, dar şi eu mai arunc câte o remarcă naşpa şi-i provoc pe cei mai buni dintre ei. Şi nu te amăgi singură, iubito, şi băieţii voştri fac d-astea. I-am auzit. Hollis mă înjură de mamă de câte ori mă vede.

— Şi se descurcă când spune vorbe de genul? Pentru că la replicile de agăţat e o catastrofă.

— De unde ştii asta?

Mai că văd încruntarea lui Jake.

— Pentru că se tot dă la mine din ziua în care ne-am cunoscut.

Nu menţionez de sărutul cu Hollis de când eram pe jumătate beţi, pentru că nu are rost.

— În fine, agăţatul e una, jocul murdar e alta, subliniez eu.

— Brooks nu depăşeşte limita niciodată.

— Ba o face. Trage linia acolo unde vrea muşchiul lui, după care decide dacă s-o treacă sau nu.

— Şi de ce ar fi asta doar problema lui Brooks? Fiecare are limita lui, nu? Şi fiecare decide dacă s-o treacă sau nu.

— Corect, răspund eu şi mă cuprinde curiozitatea. Care e limita ta peste care nu treci? Ce ar refuza total Jake Connelly să facă?

Răspunsul lui vine iute:

— Să mă culc cu vreo prietenă de-a mamei mele. Nu fac niciodată asta.

Se opreşte, apoi continuă:

— Mă rog, nu *mai* fac asta niciodată.

Izbucnesc în râs.

— Ai făcut tu asta? Când? Cum?

— A fost o situație fix ca în *American Pie*, cu *mama lui Stifler*, spune el, roșinat. Eram în clasa a XII-a și unul dintre colegii mei de echipă a dat o petrecere cu bere. M-am făcut praf, m-am împleticit până la etaj, să caut baia și am nimerit din greșeală în dormitorul maică-sii.

Nu mai pot de râs.

— Purta un neglijeu? Fuma o țigară d-aia lungă, cum făcea Audrey Hepburn?

— Nu, de fapt purta un trening. Unul roz ca guma de mestecat și cred că scria „Zemos" pe fund.

— O, Doamne, i-ai tras-o mamei din *Mean Girls.*

— N-am idee despre cine vorbești.

Râd și mai tare, ștergându-mi lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că ai căzut pradă unei vulpi bătrâne.

— Ce e rău în asta? Arăta mișto, sexul a fost super. Ce vremuri bune!

E complet netulburat de ironiile mele și ăsta este unul dintre lucrurile care-ncep să-mi placă la el. Are o încredere în sine de oțel, iar eu admir asta foarte mult. Nimic nu-l zăpăcește pe omul ăsta. E atât de sigur pe el, de masculinitatea lui, de îndemânarea lui. Jake Connelly nu dă dovadă de vreo urmă de nesiguranță.

— Ia stai, dacă era așa mișto, atunci de ce nu ai mai repeta experiența? întreb eu.

— Pentru că m-a costat unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, spune el sumbru, și-mi dau seama că și el *poate* fi zguduit. Dar tu? Care-i cea mai stânjenitoare partidă de sex?

— Hm... Habar n-am.

Cad pe gânduri, dar chiar dacă mintea mea ar născoci un scenariu nebunesc de marca *American Pie*, tot nu aș apuca să i-l prezint, pentru că de afară se aude o portieră trântită.

— Ugh. A venit tata, îi spun lui Jake.

— Mie tot nu-mi vine să cred că te-ai întors acasă. Se mai aude ceva de apartamentul tău?

— Proprietarii au scos toată apa și aduc o echipă de curățenie. Să sperăm că nu va mai dura prea mult, spun eu și aud cheia în broască. Trebuie să închid. Vorbim mai târziu.

Mai târziu? mă tachinează o voce firavă.

Am dat de belea. Să ajung să-l cunosc pe Jake nu era în plan.

— Stai, spune el, repede. Când e viitoarea noastră întâlnire falsă?

— Întâlnire *falsă*? mă face el să zâmbesc.

— Da. Când mai e nevoie să-l păcălim pe Mulder?

— Ăăă... cel mai probabil niciodată. Nu e ca și cum am mai fost invitați la vreun eveniment, strâmb eu din nas. Dar de ce ai vrea așa ceva?

— Păi nu așa e aranjamentul? O întâlnire adevărată pentru una falsă? Eu mai vreau una adevărată.

Inima îmi bate ceva mai repede.

— Vrei doar să facem sex.

— Da. Foarte mult.

Cel puțin e sincer.

— Păi, mă tem că treaba cu întâlnirile false a luat sfârșit.

— Dar treaba cu întâlnirile adevărate? spune el cu o voce groasă, răgușită, dar adorabilă.

Îmi mușc buza de jos, apoi trag aer în piept și îi răspund:

— Cred că trebuie să mai aștepte puțin.

— Bun. Facem ceva weekendul ăsta? Poate după meciul de caritate?

Îl aud pe tata, care se apropie de sufragerie.

— Vedem. Trebuie să închid.

Și las telefonul chiar când tata intră în cameră.

— Bună! mă salută el.

Privirea absentă se îndreaptă spre televizor.

— Bună! Ai cina în cuptorul cu microunde. Trebuie doar să o încălzești.

— Perfect. Mulțumesc! Sunt hămesit.

Se întoarce și merge spre bucătărie.

— Cum a fost la antrenament? strig eu.

— Davenport a fost cu fața la cearceaf, răspunde el din bucătărie și îmi dau seama că nu-i place situația. Nu știu ce se întâmplă cu puștiul ăsta.

— Poate a dat de belea cu vreo fată.

Tata apare în cadrul ușii, trecându-și o mână prin părul scurt.

— Femeile, murmură el. Mereu capul răutăților.

— De fapt, voiam să subliniez că Hunter e un nemernic și se folosește de admiratoare ca să-și rezolve problemele. Dar e în regulă, dă vina pe noi, pe femeile demonice și malefice, îmi dau eu ochii peste cap. Sper că nu-i spuneai și mamei chestiile astea.

— Nu, spune el, posac. Mama ta nu era demonică. Avea problemele ei. Dar cu toții avem probleme.

Mă privește cu subînțeles, dar cuptorul cu microunde începe să piuie și se duce să-și ia farfuria.

Mă bucur că iese din cameră. Am obosit să-i aud judecățile aspre. Niciodată nu mă lasă să-mi uit greșelile.

Mă întreb cum trăiesc alții când știu că părinților le e rușine de ei. Greutatea rușinii tatălui meu îmi apasă umerii de ani de zile, și încă nu știu cum să mă descurc cu ea.

Seara fetelor plănuită de mine și de Summer nu iese cum ne-am dorit. Intrăm la Malone's, unde dăm peste Hollis, Nate și Hunter, care stau la bar. Când ne văd, Nate ne sugerează să ne mutăm într-un separeu și nu poți refuza gropițele lui Nate. Așa că ne îngrămădim într-un separeu de lângă mesele de biliard, unde Hollis ne anunță că se dau shoturi.

— După antrenamentul de azi, avem cu toții nevoie de asta, spune el, sumbru.

Îi fac cu mâna lui Jesse Wilkes și iubitei lui, Katie, care joacă biliard la una dintre mesele mai îndepărtate de noi, iar Katie își flutură mâna entuziasmată.

— A fost brutal, confirmă Nate.

Îmi întorc privirea spre el.

— Da, tata mi-a spus că a existat o oarecare tensiune, spun eu și mă uit cu subînțeles la Hunter.

— Uau, antrenorul mă vorbește de rău pe la spate? zice el la mișto.

— Sunt foarte sigură că tot ce mi-a zis mie ți-a zis și ție în față. Îl știu pe tata și lui nu-i pasă dacă aruncă cu vorbe.

— L-a făcut albie de porci, confirmă Nate, iar ochii îi scânteiază.

— Ce ai făcut s-o meriți? îl întreb pe Hunter.

— Am întârziat zece minute, dă el din umeri.

— Cred c-a fost mai enervat de faptul că ai adus o tipă în vestiar, se bagă Hollis.

— Ai adus o fată în vestiar? Să nu-mi spui că v-a și prins când o făceați?! rămân eu cu gura căscată.

— Frate, a fost ceva nevinovat, clatină Hunter enervat din cap. Am rămas la ea azi-noapte și m-a adus ea la patinoar. M-a rugat să-i fac un tur rapid. De aia am întârziat și la antrenament.

— Cine-i tipa? întreabă Hollis. Cea de la petrecerea lui Jesse? Sau verișoara lui Pierre, care a venit în vizită din Montreal?

— Uau, ia te uită, frumușelule! intervin eu. În viața lui Hunter e o adevărată paradă de gagici.

— Cui nu i-ar plăcea?! surâde el.

— Mie-mi plac paradele, cade Hollis de acord. Când eram mic și locuiam în San Francisco, parada *Pride* de acolo era atât de...

Se oprește fiindcă i s-a luminat ecranul telefonului. Îl duce la ureche și spune:

— Nu mă poți suna din cinci în cinci minute, Rupi! Nu așa se face!

Când voce ei piţigăiată răzbate din telefon, îmi îngrop faţa în mâini şi încep să râd. Lângă mine, Summer chicoteşte.

— Ce vrei să faci, să-mi pui un GPS în telefon? Sunt cu băieţii, bine?

Face o pauză şi spune:

— Brenna şi Summer sunt şi ele aici cu noi.

Face altă pauză.

— Dacă eşti atât de îngrijorată, vino să stai cu noi. Doar te-am *invitat*.

Pe bune? O invită să vină cu el acum?

— Atunci fă rost de un buletin fals! mormăie el. Ştii ce? Nu-mi pasă dacă eşti supărată! Uite aşa! Am spus-o! Nu-mi pasă! Mereu eşti supărată şi asta mă scoate din minţi!

Şi totuşi, mi se pare foarte ciudat că nu disting nicio nuanţă de ostilitate în glasul lui. Pare chiar că ar avea sentimente pentru tornada asta toxică pe care noi i-am scos-o în cale neintenţionat... mă rog, ba a fost intenţionat.

— Bine...

Se opreşte la fiecare câteva secunde să asculte.

— Bine... Bine... Bine... Nup, nu fac asta. Nup, nu-ţi cer scuze. Poţi să vii aici dacă vrei. Nu vin să te văd. *Bye, Felicia!*[1] spune şi închide.

— Tocmai i-ai închis? ridic eu din sprâncene, uimită.

Hollis nu mă ia în seamă. Îşi apleacă umerii musculoşi în faţă şi tastează repede ceva pe telefon.

— Îi trimiţi un mesaj? întreabă Nate, sec.

— Îi cer scuze că i-am spus „*Bye, Felicia*", bodogăneşte Hollis, dar telefonul îi sună din nou şi răspunde. Ţi-am spus, nu pot să vorbesc acum. Îmi pare rău pentru „*Bye, Felicia*", dar pe bune, *Bye, Felicia!*

[1] Argou folosit în meme-uri, cu scopul de a respinge pe cineva. (N. Red.)

Închide și, în secunda doi, începe să tasteze din nou. Presupun că-i cere scuze pentru a doua „*Bye, Felicia*".

Nate își plimbă privirea prin jurul separeului.

— Jur că întâmplarea asta îmi place cel mai mult. Doar pe mine mă încântă așa de rău?

Summer încă se sparge de râs.

— E un dezastru total și îl ador!

Își dă părul blond peste umăr și se strecoară afară din separeu.

— Mă duc să schimb muzica. Și o să comand și băuturi, cu ocazia asta. Ce-ți dorește sufletelul? mă întreabă ea. Tequila? Fireball?

— Vodcă, decid eu.

— Fetele și vodca lor, se strâmbă Nate.

— Ah, îmi pare rău, ai nevoie de ceva delicios și fructat pentru cerul delicat al gurii tale? îl întreb, pe un ton politicos.

Hunter chicotește.

— Vodcă pentru toți, îi spun lui Summer.

Și când fata mea se îndepărtează, nu-mi scapă privirea lui Hunter, care zăbovește pe fundul ei. Summer poate să poarte bine-mersi o pereche de jeanși mulați și se pricepe de minune la asta.

— Încă mai simți ceva pentru ea, nu? îl întreb, împungându-i brațul.

— Nu, răspunde el și pare sincer.

— Serios? mă încrunt eu. Și atunci de ce te porți ca un nesimțit cu ea?

— Nu mă port ca un nesimțit. Îmi trăiesc, pur și simplu, viața, Brenna.

— Făcând sex cu câte una pe seară?

— Și ce e rău în asta?

Își sprijină brațele musculoase de masă, împreunându-și palmele. Îmi plac mâinile lui. O fi fost el un nemernic în ultimul timp, dar are mâini frumoase.

— Suntem în facultate, reia el. Dacă vreau să mi-o trag împărățește, o să mi-o trag împărățește.

— Bineînțeles. Dar știi și tu că se poate să ți-o tragi împărățește și fără să fii nemernic cu prietenii tăi.

— Nu sunt nemernic, repetă el. Dar nici n-am să pretind că Fitz nu m-a făcut să fiu prostul satului. L-am întrebat dacă era ceva între ei și m-a asigurat că nu. Pe urmă, m-a lăsat s-o scot pe Summer la o întâlnire, deși știa că îl place. Iar *la* întâlnire, ea m-a lăsat cu buza umflată în toiul cinei și s-a întors acasă, să și-o tragă cu el, chicotește Hunter ușor. Și tot *eu* sunt nemernicul?

— Are dreptate, zice Nate.

Da, e clar că are dreptate. Dar sunt prietena lui Summer și știu că nu l-a rănit intenționat.

Hunter își pune mâna pe umărul meu.

— Dă-te, trebuie să ies de aici.

— Nu pleca din cauza mea!

— Mă duc la baie, spune și își dă ochii peste cap.

După ce dispare în mulțime, Nate se așază în locul lui Hunter și-și pune brațul pe după umerii mei.

— Ce zici de finală? Ai vreun sfat despre cum poate fi oprit Connelly?

Ezit. De ce aș avea sfaturi despre cum poate fi oprit Jake? Cercetez expresia lui Nate. Știe că am ieșit cu Jake weekendul trecut? Ne-a văzut careva oare?

— De ce mă întrebi pe mine? murmur eu.

— Pentru că te pricepi la hochei, răspunde el. Pentru că stai în aceeași casă cu antrenorul și sunt sigur că te pune să te uiți la ore întregi de înregistrări cu meciuri.

Ah, că tot vorbeam de paranoia!

— Da, așa face, recunosc eu.

— Deci dă-mi niște ponturi pe care să le folosim împotriva celor de la Harvard.

— Păi, nu știu dacă ți-a spus cineva deja, dar Jake Connelly este foarte rapid.

Nate pufnește și-mi răsucește o șuviță de păr între degete.

— Doamne, chiar nu știam. Cineva mi-a spus că porecla lui era Fulgerul, dar am presupus că i se spune așa pentru că-i plac furtunile.

— Am auzit că e un vânător de furtuni, spun eu, și râd, dar continui pe un ton serios. Cu toată sinceritatea, Connelly e de neoprit. E cel mai bun jucător din facultate.

— Da, mersi, mormăie Nate.

— Privește-mă în ochi și spune-mi că tu crezi că ești mai bun decât el.

După o secundă, Nate se încruntă la mine.

— Bine, e cel mai bun jucător din facultate.

— Tot ce poți să faci e să încerci să-l încetinești. Cât despre Brooks Weston, să nu cazi în capcana lui.

— Ușor de spus, greu de făcut, se bagă și Hollis în discuție. Când ești plin de adrenalină și idiotul ăla te provoacă pe față, nu vrei altceva decât să-i pocnești moaca.

— Așa e, confirmă Nate. E un mare ticălos.

— Cine-i ticălos? întreabă Summer, acum întoarsă în separeu.

— Brooks Weston, răspund eu. Știi tu, cel mai bun prieten al tău.

— Nu e cel mai bun prieten al meu. Doar am fost colegi de liceu.

— Ai fost la vreo două petreceri cu el anul ăsta, o acuză Hollis.

— Și?

— Vedeți, oameni buni? zice Hollis, îndreptându-și degetul arătător spre Summer. Așa arată lipsa de loialitate.

— Cu cine vorbește? îi șoptesc lui Nate. Noi suntem „oameni buni"?

— Așa cred?

— Dumnezeule! exclamă Summer când Hollis începe să tasteze iarăşi. Fata aia te ţine din scurt. Ştii că nu e musai să-i răspunzi la mesaje, nu?

— Ei, serios?

Ochii lui albaştri sclipesc provocator.

— Vrei ca uraganul ăsta să dea buzna în casa noastră şi să urle la mine toată noaptea?

— Ce-mi pasă mie? Nu vine să ţipe la mine.

— *Ei, seriooos*? repetă el, lungind, de data asta, fiecare silabă şi-şi întoarce iPhone-ul spre ea. Tot ce trebuie să fac e să-i trimit un mesaj în care să-i transmit că ai spus ceva naşpa despre ea, şi atunci o să-ţi bubuie *şi ţie* telefonul.

— Să nu îndrăzneşti! se albeşte ea la faţă.

— Aşa ziceam şi eu.

Chelnerul ne aduce shoturile de vodcă, dar nu ne atingem de ele până nu se întoarce şi Hunter. Se aşază lângă mine şi se întinde după paharul lui. Le ridicăm cu toţii, chiar şi Hollis, deşi ochii îi sunt lipiţi de telefon. Chiar că e sub papuc.

— Să-i terminăm pe cei de la Harvard în finală! închină Nate paharul.

Vodca mă arde până-n stomac. Pfiu! Am uitat ce putere are vodca asupra mea. Din cine ştie ce motiv, e tăria care mă loveşte cel mai tare.

— Bleah, are un gust de căcat, se vaită Hollis. Urăsc vodca. Şi urăsc şi *cântecul* ăsta. Asta ai ales tu? o întreabă pe Summer în timp ce „Shake It Off" a lui Taylor Swift se răspândeşte prin bar.

— Ai ceva cu T-Swift? protestează ea. O iubim pe T-Swift.

— Nu, nu o iubim pe T-Swift, îi reaminteşte el. Iubim filmul *Titanic*. Iubim familia Kardashian. O iubim pe Solange. Dar suntem al dracului de siguri că nu o iubim pe T-Swift...

E întrerupt de sosirea lui Jesse şi a lui Katie. Jesse poartă jacheta de echipament, iar Katie o haină de primăvară, aşa că

presupun că au venit să-şi ia la revedere. Când colo, Jesse urlă furios la Nate:

— Vino afară! Acum!

Dintr-odată, intru în alertă. De obicei, nu-i auzi pe cei mai tineri dându-le ordine căpitanului lor.

— E totul în regulă? întreabă Summer, îngrijorată.

— Nu. Vino să vezi!

Fără să mai scoată vreo vorbă, Wilkes face stânga-mprejur şi tropăie spre uşă.

— Care-i treaba? o întreb eu pe Katie.

— Nu te legi de maşina unui băiat, suspină ea.

O, nu.

Când grupul nostru a ieşit în parcare, Jesse e deja la zece metri distanţă, geaca lui negru cu argintiu fluturând în briza serii. Chiar dacă nu l-aş avea pe el ca punct de reper, tot aş şti care e maşina lui.

E cea care arată ca o bezea albă şi pufoasă.

— Dumnezeule mare! murmură Summer.

Jesse are o Honda Pilot neagră. Acum e complet albă, acoperită cu cremă de ras. Sau poate că e frişcă? Când ajungem la maşină, îmi înfig degetul mic în substanţa albă şi-l duc la nas. Miroase a ceva dulce. Ling degetul şi confirm că avem de-a face cu frişcă.

— Rahaţii ăia de la Harvard au făcut asta! anunţă Jesse, negru de furie. Şi nu-i putem lăsa să scape basma curată. Mă duc la ei.

— Ba nu! porunceşte Nate.

Ochii studentului din anul doi sunt plini de draci.

— De ce nu? Nu le permit să-şi bată joc de lucrurile mele!

— E o farsă prostească, Wilkes. Dacă te duci la Cambridge şi faci o criză sau, şi mai rău, dacă te răzbuni, făcând şi tu o farsă tâmpită, atunci ne coborâm la nivelul lor. Şi suntem mai buni de atât. Suntem adulţi.

Jesse e foarte roşu la faţă. În clipa asta, nu seamănă deloc cu un adult. E un puşti de nouăsprezece ani a cărui maşină a fost vandalizată. Înţeleg. E naşpa. Dar Nate are dreptate. Răzbunarea nu e niciodată răspunsul.

— De unde ştii că au fost cei de la Harvard? nu mă pot stăpâni să nu întreb.

Jesse îmi pune în mână o bucată de hârtie.

— Era băgată sub ştergătorul de parbriz.

Desfac hârtia, iar Summer se uită peste umărul meu. Îmi înăbuş un oftat, pentru că mesajul nu ar putea fi mai clar de atât:

Abia aşteptăm să vă facem terci în finală!

20

BRENNA

Poc, poc, poc.

Nu iau în seamă ploaia care se abate asupra ferestrei de la dormitorul meu. Nu-mi amintesc când a început, probabil după ce m-am întors de la Malone's. De atunci, am fost concentrată pe tema mea, dar acum zgomotul începe să mă deranjeze. Partea bună e că ploaia va spăla mașina lui Jesse de frișcă și poate n-o să se mai plângă atâta.

Poc, poc.

Îmi bâzâie telefonul.

JAKE: *Te rog, spune-mi că nu mai trebuie să arunc cu pietricele în geamul lui Chad Jensen!*

Mă ridic în capul oaselor. Ce tot vorbește el acolo?

Îl sun instantaneu.

— Ești jos? întreb eu.

— Ah, deci chiar mă auzi, mormăie el. Dar alegi să nu mă bagi în seamă.

— Nu, am auzit lovituri în geam, dar am crezut că ploaia e de vină.

— De ce ar bate ploaia în geam? Picăturile sună altfel.

— Ia-ți sunetul altfel și bagă-ți-l în fund, Jake!

Râsul lui răguşit îmi gâdilă timpanul.

— Mă laşi să intru sau nu?

— Nu puteai şi tu să suni la uşă, ca un om normal?

— Super, vrei să sun la uşă? mă ia el la mişto. Sigur, pot să fac asta.

— Mai taci! Tata e în sufragerie, se uită la televizor.

— Ştiu asta. L-am văzut prin geam.

Mă gândesc cum l-aş putea aduce în cameră. Nu poţi urca scările fără să treci prin sufragerie. Şi chiar de ar reuşi, casa asta victoriană e veche şi scârţâie rău, iar treptele patru şi cinci trosnesc de zici că suntem într-o casă bântuită. A devenit sistemul nostru de alarmă.

— Păi, mda... Cred că singurul mod prin care poţi intra e să te caţeri pe burlan, până ajungi la geamul meu.

— Vorbeşti serios? Chiar vrei s-o facem pe Romeo şi Julieta? Nu pot să intru pe uşa din spate? chicoteşte el. *That's what she said.*[1]

— Nivelul tău de maturitate mă uimeşte. Şi nu, nu se poate. Sufrageria dă spre uşa din spate. Te-ar vedea tata.

— Fii atentă ce idee mi-a venit! exclamă Jake, vesel. Ai putea ieşi tu!

— O să mă întrebe unde mă duc. Unde mai pui că şi plouă. N-am chef să ies.

— Plouă! N-am chef *să fiu* afară! oftează el, exasperat. Eşti tare dificilă! Stai aşa.

Închide. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu a plecat acasă. Sper să nu, pentru că nu aş vrea să fiu cu un tip care renunţă aşa uşor.

Când aud scârţâitul de metal, pe buze îmi apare un zâmbet. E urmat de un foşnet care devine tot mai tare, până când aud o bufnitură puternică în geam şi o imagine neclară a unui pumn

[1] Expresie din limba engleză care se foloseşte pentru a evidenţia sensul pervers al unor cuvinte. (N. Red.)

apare la fereastra acoperită de ploaie. Mă apropii şi văd că din pumn răsare un deget mijlociu, cum făcea şi jucăria aia cu clovnul care ieşea din cutie. Jake îmi arată degetul mijlociu.

Încercând să nu râd, mă grăbesc să deschid fereastra. Plasa s-a rupt cu ani în urmă, aşa că pot să văd perfect chipul ud al lui Jake. O dâră de murdărie îi acoperă obrazul frumos.

— Nu-mi vine să cred că m-ai obligat să fac asta, mă acuză el.

— Nu te-am obligat să faci nimic. Tu eşti cel care a apărut pe nepusă masă. Ai vrut chiar atât de mult să mă vezi?

Dintr-odată, mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Nu pentru că s-a căţărat pe un burlan pentru mine, ci pentru că sunt fericită să-l văd.

Tocmai am petrecut câteva ore cu un grup de jucători de hochei de la Briar, auzindu-i cum îi acuzau pe cei de la Harvard pentru farsa făcută lui Jesse Wilkes. Eu stăteam acolo, ţinând secrete, ştiind că m-am văzut cu Jake, că am ieşit cu el, că l-am sărutat.

Simt ca şi cum i-aş fi trădat pe prietenii mei, dar, să fim serioşi, nu mai suntem în gimnaziu. Nu o să refuz să mă văd cu cineva doar pentru că prietenii mei ar putea face o criză de furie.

— Intră, îi ordon eu. Dacă te vede cineva aşa, atârnând de fereastra mea, o să sune la poliţie.

Jake sare peste pervaz, aterizând uşor cu bocancii pe podeaua din lemn de pin.

— Dă-mi voie să-mi scot ăştia, să nu-ţi umplu casa de noroi.

Îşi scoate bocancii şi îi pune chiar sub fereastră, apoi îşi dă geaca jos şi-şi scutură capul precum un câine care tocmai a ieşit din apă.

O ploaie de stropi mă loveşte în faţă.

— Mersi! zic eu, pe un ton sarcastic.

— Cu plăcere!

Cât ai zice peşte, îşi aşază mâinile pe talia mea. Nu, reformulez, mâinile lui reci şi ude se strecoară pe sub bluza mea.

— Ce caldă eşti! oftează bucuros şi-şi freacă părul umed de gâtul meu.

— Eşti un nesuferit! îl informez eu, încercând să ies din îmbrăţişarea lui. Chiar te urăsc acum!

— Ba nu.

Îmi dă drumul şi cercetează rapid dormitorul meu, care e cât se poate de simplu.

— Nu mă aşteptam să arate aşa.

— Locuiam deja singură când tata a cumpărat casa asta. Niciunul dintre noi nu s-a obosit s-o facă să arate ca şi cum ar fi a mea. Bun, acum îmi spui cum de ai venit aici fără să mă anunţi? De fapt, ia stai. Mai întâi, vreau să ştiu ce a fost în capul vostru cu isprava aia de la Malone's. A fost extrem de pueril!

În seara aia, i-am trimis un mesaj când am ajuns acasă, dar nu mi-a dat nicio explicaţie. Nici vreun răspuns, dacă stau să mă gândesc.

— Hei, spune el, pe un ton defensiv, nu mă băga în aceeaşi oală cu colegii mei idioţi. După ce mi-ai trimis mesajul, am făcut cercetări. Am aflat că au făcut-o doi dintre studenţii din anul doi — Heath şi Jonah. Aseară erau prin Hastings, beţi criţă. Au zis că n-a fost decât o glumă.

— O glumă proastă. Aş fi putut veni cu idei mult mai diabolice, îl privesc eu cu severitate. Ar trebui să-ţi supraveghezi mai bine băieţii. Jesse Wilkes voia să conducă în seara aia până-n Cambridge; să se răzbune. Nate şi cu mine l-am făcut să se răzgândească, dar gluma aia cretină a fost la un pas să stârnească un război.

Expresia lui Jake devine îndurerată.

— Mulţumesc că l-ai oprit. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-i văd dând buzna la Dime. Nu-ţi face griji, mâine stau eu de vorbă cu ei.

Se întinde pe pat, relaxându-se.

Îi admir trupul lung și zvelt, întins pe salteaua mea. Poartă pantaloni de tip cargo și un hanorac negru. Ăsta din urmă nu stă mult timp pe el — și-l trage peste cap și-l aruncă pe podea, apoi se întinde la loc. Tricoul în care rămâne este așa de subțire, de zici că l-a spălat de o mie de ori. E și rupt lângă tiv, iar logoul e aproape șters. Abia de pot să citesc cuvintele *Gloucester Lions*.

— Logoul ăla e al echipei tale din liceu?

Încerc să nu rămân cu ochii ațintiți de materialul subțire, care e întins peste un piept mai impresionant decât toate celelalte văzute de mine până acum. Iar eu sunt în mod constant înconjurată de tipi musculoși, deci nu vorbesc prostii.

Trupul lui Connelly este uimitor!

Zâmbetul pe care-l afișează îmi trimite un fior pe șira spinării.

— Da, noi eram Leii.

Ia laptopul meu și-l pune pe noptieră, după care bate ușor pe locul rămas gol.

— Vino aici!

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că dacă mă așez acolo, o să ne facem de cap și s-ar putea să ne audă tata.

În secunda doi, mă simt ca o ratată pentru că mi-au ieșit cuvintele alea pe gură. Zici că am iar cincisprezece ani și îl strecor pe Eric la mine în cameră.

Și-l primeam adesea pe furiș, îmi amintesc eu. Și în tot timpul ăla, nu am fost prinși nici măcar o singură dată.

Mă răzgândesc și mă așez pe pat. Mă pun lângă el, cu picioarele încrucișate. El mă ia de mână, degetul lui mare trasând leneș cercuri în palma mea.

— De ce ai venit aici? mă trezesc eu vorbind. N-ai făcut atâta drum doar ca să-mi vorbești de farsa cu frișca, nu?

Prin cap îmi trece brusc un gând.

— Dar de unde știi unde locuiesc?

— Am venit pentru că voiam să te văd, spune el, direct. Şi de unde îţi ştiu adresa? Pentru asta o să invoc al cincilea amendament[1].

— Dumnezeule! Te rog, spune-mi că n-ai spart datele facultăţii sau parola de la telefonul meu sau ceva de genul ăsta.

— Nimic abject de felul ăsta.

— Atunci de unde ştii?

Ridică sfios din umeri.

— Connelly!

— Bine. În anul întâi am jucat cu Briar şi ne-au bătut. După joc, taică-tu s-a purtat urât cu Pedersen, iar noi ne iubeam antrenorul şi am vrut să-l răzbunăm, deci...

— Deci ce? îl întreb eu.

— Deci, în aceeaşi seară, am venit în Hastings şi am îmbrăcat cada tatălui tău în hârtie igienică, mormăie el.

— *Voi* aţi fost? întreb eu, uimită. Îmi amintesc. Tata era plin de draci.

— Noi am fost. În apărarea mea, aveam optsprezece ani şi eram cam ticălos.

— Nu s-au schimbat prea multe, zic eu, drăgăstos.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mi le strânge tare.

— Au!

— Hai că nu te-a durut.

— Ba da.

— Ba nu.

Face o pauză, apoi continuă:

— Sau da?

— Nu, recunosc eu.

— Răsfăţato!

---

[1] Al cincilea amendament din Constituţia Statelor Unite ale Americii face referire la dreptul de a nu te autoincrimina. (N. Red.)

Jake îmi duce mâna la gura lui și-mi sărută încheieturile degetelor.

Îl privesc, încercând să-mi dau seama ce e cu tipul ăsta. Îmi arată tot timpul noi părți de-ale lui. E înfiorător.

— Nu-mi vine să cred cât de delicat ești.

— Adică mă irit repede sau îți place că te ating discret?

— A doua. Sinceră să fiu, nu mă așteptam să fii așa de afectuos, îmi țugui eu buzele. Nu cred că-mi place.

— Am vorbit deja despre asta, iubito. Îți place.

— Nu-mi mai spune mie ce-mi place. Nu-mi place.

— Ba bineînțeles că îți place.

Oftez, exasperată. Dar mi-e clar că umorul ăsta copilăresc al lui mă amuză. Îmi trec vârful degetului peste logoul cu Gloucester Lions.

— În liceu ai făcut și alte sporturi?

— Nu. Doar hochei. Dar tu?

— Am jucat volei, dar nu a ieșit ceva serios. Și oricum nu eram așa de bună cât să primesc o bursă sau să joc în echipa liceului. Nici măcar n-am intrat la facultate.

— Vorbești serios? pare Jake uluit.

— Nu aveam cele mai bune note, mă înroșesc eu. Am făcut doi ani la o facultate de stat, până când am reușit să mă transfer la Briar.

— Deci chiar ai fost o fată rea, cugetă el.

— Da, recunosc eu.

— Îmi plac fetele rele, spune el și-mi prinde o șuviță de păr, împletind-o pe un deget. Ai crescut aici?

— Am crescut în Westlynn, scutur eu din cap. E un orășel din New Hampshire. Și am urmat școala de acolo, chiar și după ce tata a primit slujba asta la Briar. Acolo erau prietenii mei. Verii mei.

Iubitul meu. Dar las partea asta deoparte. Să-l aduc pe Eric în discuție nu e niciodată o idee bună. Știu deja că mereu îmi strică buna dispoziție.

— Nu am luat cele mai bune decizii în liceu, recunosc eu. Iar tata îmi tot reamintește acest lucru. E unul dintre motivele pentru care m-am mutat imediat cum mi-am permis.

Un milion de alte întrebări scânteiază în ochii lui Jake, așa că schimb subiectul înainte să le dea glas.

— Gloucester este un oraș pescăresc, nu?

— Dap.

— Ai tăi au o barcă?

— Bunicul are.

Jake se joacă delicat cu părul meu. Pare că nu are stare, fie se joacă cu părul meu, fie îmi mângâie genunchiul.

— Tata lucrează în construcții, dar bunicul a fost pe barcă întreaga lui viață. De altfel, vara muncesc alături de el.

— Da? Și ce faci?

— *Clam diving*[1].

— Ei, haide, Jake, ești scârbos.

— Pe bune! rânjește el. Vara mă scufund după scoici. Bunicul și cu mine facem echipă. E o afacere bună, să știi. Fac destui bani într-o singură vară cât să fac față cheltuielilor pentru tot anul.

Buzele-mi zvâcnesc, încercând să-mi stăpânesc râsul.

— Te scufunzi după scoici.

— Dap.

Își trece limba peste buza de jos într-un mod indecent.

— Te excită, nu?

— Nu știu, dar sunt foarte sigură că nu excitație simt în clipa asta.

---

[1] Se traduce literal „scufundare după scoici", însă mai are și înțelesul de „sex oral". (N. Red.)

— Da, da... Așa-i.

— Te înțelegi cu bunicul tău?

— A, da, e un bătrân nemernic și dur. Îl iubesc.

— Și cu tatăl tău?

— Și el tot nemernic și dur. În mare parte ne înțelegem.

Jake își strecoară iar mâna pe sub bluza mea și spune:

— Ce ar fi să nu mai vorbim despre părinții noștri?

Degetele lui nu mai sunt reci. Acum sunt calde și uscate și parcă am ajuns în rai când îmi mângâie pielea goală.

— Aș vrea să te sărut, ce zici? ridică el o sprânceană.

— Poate.

Inima îmi bate tot mai repede când mă aplec să-l sărut. În clipa în care ne unim buzele, încep să mă înfierbânt.

Pentru mine, un sărut este cel mai intim act. Mult mai intim decât sexul oral și penetrarea. Sigur, e un act simplu al atingerii dintre două guri, cu limbile care se mișcă una pe alta. Dar un sărut, în adâncul lui, este o experiență emoționantă. Sau pentru mine este, cel puțin. Oricine mă poate face să am un orgasm, dar nu oricine poate ajunge la sufletul meu. Un sărut mă poate face să mă îndrăgostesc de cineva. O știu, pentru că s-a întâmplat o dată. De-aia mă înspăimântă săruturile uneori.

— Îmi place la nebunie să te sărut, îmi șoptește Jake, iar eu mă întreb dacă nu cumva mi-a citit gândurile.

Îi simt buzele fierbinți peste ale mele, în timp ce mă împinge cu delicatețe pe spate. Îmi desfac picioarele și el își cuibărește trupul puternic între coapsele mele, sărutându-mă în continuare.

Încep să mă înfierbânt. Clitorisul îmi pulsează. Îmi desprind gura de a lui și îi întâlnesc ochii plini de dorință.

— Nu am avut șansa să-ți arăt de ce sunt în stare data trecută, îi spun eu. Ai fi avut parte de toată distracția.

— În schimb, *tu* ți-ai dat drumul, zâmbește el, arogant. Sunt foarte sigur că asta înseamnă că *tu* ai avut parte de toată distracția.

— Da, dar nu am apucat să te torturez.

Mă sprijin în cot și-l înghiontesc tare în piept, făcându-l să cadă pe spate. Odată aflat la mila mea, îi ridic tricoul care scoate la iveală pătrățelele de pe abdomenul lui.

În timp ce-l admir, inima mi-o ia la galop. Are mușchii perfect conturați și are „V-ul" acela care-ți fură mințile și care dispare sub talie. Îl sărut pe piept și simt că-l trece un fior. Are gust de citrice, parcă și puțin sărat, de la săpunul pe care îl folosește. E delicios! Îl ling urcând pe pectoralii lui, ridicându-i, în același timp, tricoul și dezvelindu-i pieptul treptat. Ajung la un sfârc și-l mușc ușor.

Jake geme.

— Liniște! îi șoptesc eu, înainte să-mi plimb limba peste sfârcul lui.

— Scuze. Am uitat.

Mă joc și cu celălalt sfârc, după care îl umplu cu sărutări până la gât. Tricoul îi e tot ridicat, dar încă nu i-l scot, pentru că-mi dau seama că tata e jos și se uită la televizor. Îmi frec nasul de gâtul lui, degetele mele mângâindu-i bărbia.

El scoate un sunet răgușit, aprobându-mă. Îl sărut scurt, pentru că sunt ocupată să-i admir chipul superb.

Jake își deschide ochii. Un verde adânc, infinit.

— Nu mă mai săruți, murmură el. De ce nu mă mai săruți?

— Pentru că vreau să fac altceva. Dar trebuie să-ți amintești să păstrezi tăcerea. O să taci?

Își linge buza de sus, după care își trece limba rapid și peste cea de jos.

— O să încerc.

Îi deschid fermoarul.

Cu privirea arzând de dorință, își ridică fundul ca să-i pot trage în jos pantalonii și boxerii. Coapsele lui sunt tari ca piatra și are foarte puțin păr. Exact cum trebuie.

Când îi scot penisul din boxeri, gura îmi lasă apă. Ah, îmi place *ce văd*.

Îmi înfășor degetele în jurul penisului gros. Este mare și întărit în mâna mea, pielea catifelată provocându-mi un val de umezeală între picioare. Îmi strâng coapsele, încercând să potolesc dorința. A trecut ceva timp de când *am dorit* să simt pe cineva în mine. Îl mângâi încet, seducător și amândoi ne abținem să scoatem o înjurătură. Nu vreau nimic altceva decât să-mi rup hainele de pe mine, să îl las să intre în mine și să-l călăresc până ne dăm drumul amândoi.

Dar mai pot să aștept. Îmi ling buzele și-mi cobor apoi capul, cuprinzându-i penisul cu gura.

21

JAKE

Sfinte Sisoe!

A fost...

Brenna e...

Gura ei e...

Mda, creierul a încetat să-mi funcţioneze cu ceva timp în urmă.

Îmi bag degetele în părul negru al Brennei, în timp ce ea îşi plimbă limba pe penisul meu. Îl strânge puternic şi îşi trece limba peste vârf, gustându-mă, ispitindu-mă. Îmi înăbuş un geamăt, dar nu pot să-mi stăpânesc respiraţia greoaie.

Îşi ridică ochii căprui şi mari la mine.

— Niciun sunet, zic eu. Promit!

Ea zâmbeşte şi-şi reia mişcările. Îmi suge vârful, iar eu îi urmăresc buzele, privind hipnotizat cum mă devorează. Capul i se lasă şi mai jos şi, dintr-odată, scula mea aproape că-i atinge gâtul. Abia de am timp să trăiesc senzaţia asta incredibilă, că-şi mişcă rapid capul în sus şi-n jos, mâna ei lucrând într-o armonie perfectă cu gura ei păcătoasă.

Nu-mi vine să cred că Brenna Jensen îmi face sex oral!

Viaţa este plină de surprize. Cu câteva luni în urmă, fata asta mă provoca la o petrecere, jurând că nu va sfârşi niciodată în pat

cu un tip de la Harvard. Dar iată-ne acum. Eu în patul ei, cu gura ei pe scula mea și cu degetele mele înfipte în părul ei.

Buzele ei sunt...

Felul în care mi-o suge e...

Drace, iar mi s-a scurtcircuitat creierul.

Plăcerea îmi urcă pe șira spinării centimetru cu centimetru. Îmi place să-i văd gâtlejul delicat la lucru când mă primește și mai adânc, de fiecare dată când își coboară capul. Își ține în sus fundul perfect, și palmele mele mor să-l cuprindă, să-l strângă.

O apuc ușor de ceafă și îi ridic capul.

— Întoarce-te cu totul, zic eu, pe un ton dogit.

I se citește excitația pură în ochi.

— Ce idee grozavă! șoptește ea.

Cu o mișcare fulgerătoare, își scoate pantalonii de flanel și-mi încalecă fața. Când încep să o gust, scoate un sunet suprimat.

— Gura! o tachinez eu, înainte să-i ling încet clitorisul.

Ea-mi răspunde luând jumătate din penisul meu în gura ei, și se pare că e rândul meu acum să scot ceva sunete.

— Dumnezeule, gem eu prelung, cu gura lipită de ea. Nu o să reușim să ne abținem.

Râsul ei ușor îmi gâdilă scula, creând o vibrație care-mi traversează tot trupul. Șoldurile îmi saltă involuntar, aruncându-mă până-n gâtul ei.

Ea strigă surprinsă, iar eu mă retrag rapid.

— Scuze! murmur eu. N-am vrut!

— E-n regulă, doar că m-ai speriat.

Îmi îndrept atenția spre trupul ei sexy, ridicându-mi mâinile ca să-i cuprind fesele. E mișto rău ce se întâmplă acum. Aroma ei dulce pe limba mea, gura ei pe scula mea. Mă simt atât de bine! Îmi mișc ușor limba peste clitorisul ei, iar ea geme nerăbdătoare, frecându-se de fața mea.

Nu mai poți! Râd ușor de nerăbdarea ei, până când începe să-și miște mâinile rapid de sus în jos și încetez să mai râd.

O plăcere fierbinte îmi curpinde șira spinării. Testiculele mele mă furnică, dându-mi de înțeles că nu mai am mult, așa că mă opresc și șoptesc:

— Nu vreau să-mi dau drumul înaintea ta.

— Atunci adu-mă la orgasm, mă provoacă ea.

Provocare acceptată. Îi iau clitorisul între buze și încep să sug. Ea se zvârcolește de plăcere.

— Ah, ce bine e! Continuă!

Păstrându-mi limba pe clitorisul ei, îmi aduc arătătorul în ajutor și îl introduc în ea. E așa de umedă și de strâmtă, iar eu sunt așa de aproape să-mi dau drumul în gura ei! Îmi trebuie toată voința din lume ca să mă stăpânesc.

— Haide, iubito, șoptesc eu. Nu mă face să-mi dau drumul singur.

Ea geme încet și-și agită șoldurile.

— Așa, îi zic eu.

Buzele ei se strâng pe capul sculei mele. Murmură ceva acolo, probabil spunându-mi că nu mai are nici ea mult, pentru că, dintr-odată, îi simt mușchii interiori contractându-se în jurul degetului meu și clitorisul pulsând nebunește pe limba mea.

Îmi dau și eu drumul fără niciun avertisment, însă îmi țin gura ocupată, sperând că nu-i supărată că n-am întrebat-o înainte dacă pot să termin în gura ei. Plăcerea este așa de mare că aproape leșin.

Simt umezeală pe abdomen. Brenna se ridică în capul oaselor, spunând:

— Scuze, Jakey, eu nu înghit. Stai să-ți aduc un șervețel.

Iar acum mă cutremur de râs pentru că numai fata asta poate să facă ceea ce tocmai a făcut cu trupul meu, ca mai apoi să mă facă să râd în hohote.

Smulge un șomoiog de șervețele din cutia de pe noptieră și mă șterge.

— A fost distractiv, mă informează ea.

Total de acord.

— Lasă-mă cam zece minute și o luăm de la capăt...

— Brenna!

Înghețăm amândoi.

— Cu cine vorbești? întreabă o voce tăioasă. Pe cine ai adus?

— Nu e nimeni aici, strigă ea, avertizându-mă să păstrez tăcerea.

Da, de parcă eram pe cale să scot vreun sunet. De partea cealaltă a ușii e Chad Jensen. Ar fi în stare să mă jupoaie de viu, dacă m-ar găsi aici.

— I-am auzit vocea, Brenna, și nu-mi spune că e de la televizor, pentru că nu ai niciunul acolo.

— Mă uit la ceva pe laptop, minte ea.

— Pe dracu'! Știu când minți! Ce-ar fi să mă prezinți prietenului tău?

Nu-mi scapă expresia de panică de pe chipul ei.

— Nu, tată, ce-ar fi să nu?

Urmează o pauză încordată.

— Putem să vorbim, te rog?

Brenna își încordează maxilarul. Parcă-și scrâșnește dinții, încercând să se detensioneze.

— O secundă, strigă ea.

Își trage iute pantalonii pe ea, făcându-mi semn să mă îmbrac și eu.

— Mă întorc repede, îmi șoptește ea.

Poate că, la urma urmei, a fost o idee proastă să vin aici. Când Brenna iese pe hol, îmi trag pe mine boxerii și pantalonii, îmi închid fermoarul și spun o rugăciune, ca nu cumva să ajung mort.

Vocea Brennei este înăbușită, dar nu și a tatălui ei. Antrenorul Jensen e o persoană înspăimântătoare, care știe doar să comande. Și totuși, mă trezesc pășind spre ușă.

— Am mai vorbit despre asta, spune Brenna, nervoasă.

— Nu ai voie să te încui în cameră cu un străin. Dacă vrei neapărat să primești oaspeți, atunci e musai să-i prezinți mai întâi tatălui tău.

— Ești ridicol! N-o să-ți prezint acum toate persoanele din viața mea. E doar un prieten.

— Atunci n-ai niciun motiv să-l ascunzi, nu?

— Tată, te rog, las-o baltă, bine?

— Nu vreau să mai trec iar prin toate prostiile astea cu tine.

Antrenorul Jensen începe să se supere de-a binelea. Nu să se înfurie, dar *să se supere* pe bune. Lucrul ăsta mă neliniștește.

— Nu mai vreau să am de-a face cu tot felul de secrete și furișări. Știi ce s-a întâmplat ultima oară când n-am fost sinceri unul cu celălalt?

— Nu am ce să-ți spun, răspunde ea, înfuriată. E doar un tip.

Tresar. Doar un tip?

Adică, are dreptate. Nu e ca și cum am fi împreună de ani întregi. Nu am un inel de logodnă în buzunar. Și înțeleg de ce nu-i poate spune tatălui ei că și-o trage cu jucătorul de hochei care urmează să-i facă praf echipa săptămâna viitoare. Dar sunt mai mult decât *doar un tip*.

Nu-i așa?

Nici antrenorului Jensen nu-i pică prea bine răspunsul ăsta.

— Adică e un băiat oarecare cules de pe *Craigslist*?

— Tată! Ew! Unu la mână, nimeni de vârsta mea nu mai folosește *Craigslist*! Acolo-s numai pedofili și nebuni.

Îmi înăbuș hohotele.

— Și doi la mână, viața mea personală nu te privește pe tine.

— Dacă stai în casa mea, mă privește.

Începe să devină o ceartă și mai intensă, așa că mă depărtez de ușă.

— Te rog, tată... du-te la culcare, spune ea istovită. Prietenul meu pleacă oricum. Trebuie să termin de scris articolul pentru mâine.

— Bine, spune el, și nu pare deloc mai calm. Spune-i prietenului tău să folosească ușa din față de data asta. Nu vreau să-mi rupă burlanul sau grilajul sau orice a folosit să se cațere aici.

M-a prins.

Pași greoi se îndepărtează de ușă, în vreme ce alții mai ușori se apropie. Când reapare Brenna, roșeața i-a dispărut din obraji. În ochi nu i se mai citește dorința. Nu i se mai citește nicio emoție, de fapt.

— Trebuie să pleci.

— Mi-am dat seama, spun eu, punându-mi geaca.

— Îți cer iertare. El e... e dificil.

Nu vrea să mă privească în ochi, dar după felul în care-și frământă mâinile, observ că e agitată.

Sau poate că rușinea o face să fie așa de neliniștită. Deși n-am crezut că Brenna Jensen ar fi capabilă să se simtă vreodată stingherită. Sau învinsă. De obicei, este puternică, dar pentru prima oară de când ne-am întâlnit, pare că tot spiritul de luptă a părăsit-o.

— Mereu a fost așa sever? o întreb eu.

— Da, dar nu e doar vina lui. Într-un fel, i-am dat și eu ocazia să creadă cele mai naspa lucruri despre mine.

Remarca vagă îmi stârnește curiozitatea. Aș vrea să aflu mai multe detalii, dar e precaută și asta îmi arată că n-aș avea nicio șansă să primesc vreun răspuns.

— Jake, începe ea, nu știu când sau dacă ne vom mai vedea.

— De ce spui asta? mă încrunt eu.

— Pentru că, începe ea și-mi întâlnește, în sfârșit, privirea, e prea complicat. Nu știu când o să fie gata apartamentul meu, și cât timp locuiesc aici, nu te mai pot lăsa să apari așa. Și-ți pot garanta că tata n-ar fi de acord cu relația asta.

— De ce? Pentru că joc pentru Harvard? O să-i treacă lui.

— Nu de-aia. Nu o să fie de acord cu nimeni după ce...

Se oprește, clatină din cap și continuă:

— Oricum, nu mai contează. M-ai ajutat cu Mulder și eu mi-am făcut partea din înțelegere.

— Înțelegere? repet eu, sumbru.

— Ai vrut să ieșim la o întâlnire adevărată. Am făcut asta. Ne-am combinat de două ori, ne-am oferit orgasme. Hai să-i spunem o idilă reușită și să trecem peste. Ce rost are să continuăm? Nu va duce nicăieri.

Vreau să o contrazic dar, în același timp, știu că are dreptate. La vară voi pleca din oraș, iar în momentul ăsta trebuie să mă concentrez pe meciul împotriva celor de la Briar. Și dacă totul merge bine, pe prima etapă a turneului național după. Și dacă iese și *asta* bine? Vorbim de finala națională.

Brenna m-ar distrage. Și-mi dau seama de ironia situației. Acum câteva săptămâni, îi țineam predici lui McCarthy despre aceeași problemă. De fapt, le țineam predici *tuturor* băieților pe tema viciilor lor, ordonându-le să le amâne până când se va încheia sezonul.

Și totuși, uite-mă aici, încurcat cu fiica lui Chad Jensen. Când mi-a trimis mesajul de mai devreme despre farsa aia ridicolă cu frișcă, în loc să rămân la Dime cu colegii mei sau să-i găsesc pe Heath și Jonah ca să-i cert, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că nu o mai sărutasem pe Brenna *de zile întregi*. Și ce am făcut? Am împrumutat mașina lui Brooks și am venit la Hastings ca un nebun bolnav de dragoste.

Poate că are dreptate. Poate că trebuie s-o lăsăm baltă.

Dar, la dracu', poate că eu nu vreau! Așa că dau voce gândurilor mele:

— Vreau să ne vedem în continuare.

— Super, Jake, dar tocmai ce ți-am spus că eu nu mai vreau.

— Nu cred că ai vorbit serios, zic și mă cuprinde furia.

— Ce-ar fi să nu-mi spui mie când vorbesc serios și când nu?

Oftând, se apropie de fereastră și-mi ridică bocancii.

— Trebuie să pleci.

— Ești sigură că taică-tu n-o să vină să mă întâmpine? întreb eu, îngrijorat.

— Nu o va face. O fi el un nemernic uneori, dar nu o să facă scandal în fața unui străin.

Un străin. Simt înțepătura dureroasă încă o dată, lucru care mă irită. Eu sunt Jake Connelly, pentru numele lui Dumnezeu! Sentimentele mele nu pot fi rănite și pentru mine contează un singur lucru: hocheiul. Nu ar trebui să-mi pese de ce crede Brenna despre mine.

Ne târâm afară din dormitorul ei. Pe sub ușa din capătul coridorului se strecoară lumină. Presupun că aia e camera lui Chad Jensen. Din fericire, ușa rămâne închisă. Când mă îndrept spre parter, pășesc pe o treaptă care scârțâie îngrozitor.

În holul de la intrare, mă încalț cu bocancii și-mi leg șireturile.

— Chiar nu vrei să ne mai vedem?

Glasul mi-e puțin răgușit și nu doar pentru că trebuie să vorbesc în șoaptă.

— Nu mai pot continua așa, spune ea și-și trece o mână prin părul ei ciufulit. Pleacă, Jake! Te rog!

Așa că plec.

22

JAKE

Sâmbătă dimineața, Hazel vine cu mine la Gloucester, să-i vizităm pe ai mei. În tren, nu-i mai tace gura. Încerc cu greu să-i acord atenție, pentru că n-am mai petrecut timp împreună de ceva timp, dar mintea mea e în altă parte, în Hastings, în casa Brennei, reamintindu-mi de întreaga seară.

Nu înțeleg tensiunea ciudată dintre Brenna și tatăl ei. A recunoscut că e o fată rea, dar eu nu pot să nu mă întreb ce naiba a făcut de nu mai are taică-su deloc încredere în ea? Și-a omorât animalele de companie?!

Mă ignoră de trei zile încoace, iar egoul meu se zvârcolește pe jos. Patru mesaje rămase fără răspuns? Așa ceva nici că mi s-a mai întâmplat. În același timp, mai avem doar o săptămână până la finală și capul mi-e calendar. Nu-mi fac griji pentru meciurile caritabile de diseară și de mâine, care se țin pentru Societatea de Cancer din Boston. Nu contează dacă pierdem sau câștigăm. E vorba de o cauză nobilă. Dar e limpede că trebuie să-mi revin complet până săptămâna viitoare.

— Ah, și știi cine se căsătorește? mă întreabă ea.

— Hmm?

— Ești și tu atent la mine?

Îmi frec fața cu dosul palmei. Azi noapte am dormit ca dracu'.

— Da, zic absent. Ziceai că te căsătorești. Ia stai, te căsătorești?!

— Nu, nu *eu*! Nu mă căsătoresc eu, tălâmbule!

Își dă ochii peste cap, trecându-și o șuviță blondă pe după ureche.

Dintr-odată, îmi dau seama că are părul despletit. Mereu îl poartă împletit sau în coadă de cal.

— Ți-ai lăsat părul pe spate, mă trezesc eu vorbind.

— Da. E așa de patruzeci de minute încoace, răspunde ea și se îmbujorează încet.

— Scuze.

— Ce e cu tine? De ce ești cu capul în nori?

— Mă gândesc la meciurile care vor veni.

Scepticismul de pe fața ei îmi spune că nu pune botul, așa că nu-i dau ocazia să continue să mă descoasă.

— Ia zi, cine se căsătorește?

— Tina Carlen. Era cu un an mai mică decât noi.

— Sora lui Petey?

— Da.

— Păi stai, câți ani are?

— Douăzeci.

— Și se mărită? Te-a invitat la nuntă?

— Da. Probabil ți-a trimis și ție o invitație. Niciodată nu-ți verifici e-mailul.

Rămân cu gura căscată.

— Au trimis online invitațiile la nunta lor?

— Știi cum sunt milenialii.

Zâmbesc.

Zece minute mai târziu, trenul intră în gară și pornim spre casa părinților mei.

— Mama o să se bucure teribil când o să te vadă, îi spun eu, în timp ce ne apropiem de veranda din față.

— I-ai spus că vin și eu?

— Nu. Am zis să-i facem o surpriză.

Și nu greșesc. Mama e tare bucuroasă când o vede în hol.

— Hazel! exclamă ea, îmbrățișând-o pe prietena mea din copilărie. Nu știam că vii! Ce surpriză plăcută!

Hazel o îmbrățișează la rândul ei.

— Și eu mă bucur să vă văd, doamnă C!

— Puneți-vă hainele în cuier și haideți să vedeți ce am schimbat în sufragerie. Am redecorat-o complet.

O ia de mână și o conduce înainte. O clipă mai târziu, sunt deja în sufragerie, unde amica mea se preface că-i plac toate schimbările. Știu că se preface, pentru că Hazel a fost dintotdeauna mai băiețoasă. Tapetul înflorat al mamei și draperiile cu volănașe sunt prea feminine pentru gustul ei.

— Jake!

În pragul ușii de la bucătărie apare tata, care are părul negru și ciufulit, ca întotdeauna. Îmi pare rău că nu am fost acasă weekendul trecut, dar mă bucur să te văd azi!

— Și eu mă bucur să te văd!

Schimbăm cel mai bărbătesc salut: o combinație între o îmbrățișare, o bătaie pe umăr și un strâns de mână.

Îl urmez în bucătărie.

— Cafea? mă întreabă tata.

— Da, te rog.

Îmi toarnă o ceașcă, după care se duce la frigider și începe să scoată tot felul de ingrediente.

— Eu fac astăzi micul-dejun. Ce zici de o omletă?

— Super. Te ajut?

— Poți să tai chestiile alea, arată el spre grămada de legume de pe blat.

Pun mâna pe un tocător și un cuțit și încep să le tai. Pe partea cealaltă a insulei din bucătărie, tata sparge ouă într-un bol de ceramică.

— M-am uitat un pic pe HockeyNet aseară, spune el, bătând ouăle. Vorbeau despre primii zece cei mai promițători boboci pentru sezonul următor. Erai pe locul doi.

— Cine era pe unu? întreb eu.

Rahat! Nu că mă laud, dar ultimul jucător absolvent de facultate care se apropie cât de cât de mine e Garrett Graham, iar el e mare vedetă în Boston.

— Wayne Dodd, spune tata.

Mă relaxez. Acceptabil. Dodd este golgheterul uneia dintre cele Zece Mari universități. E un jucător excelent, dar ca să fii portar, îți mai trebuie o grămadă de abilități. Oi fi eu pe doi, dar, tehnic vorbind, sunt numărul unu pe postul de înaintaș. Și pot să trăiesc cu asta.

— Dodd se pricepe de minune, spun eu. Am văzut unul dintre meciurile lor televizate și arăta înspăimântător.

— Crezi că o să-i poți face față în finala națională? își mijește tata ochii.

— Se prea poate. Dacă învingem în finală, vom afla cine trece mai departe.

Și asta ar trebui să fie preocuparea mea principală — să-mi duc echipa în turneul național. Presiunea e copleșitoare. Din șaisprezece echipe, vor rămâne doar patru pe parcursul unui singur weekend. Din patru mai rămân două, apoi una. Trebuie neapărat să fim noi aia.

— Mai cauți apartamente în Edmonton? Ai văzut ofertele online? schimbă tata subiectul.

— N-am prea avut timp, recunosc eu. Mă concentrez pe pregătirea pentru meciul cu Briar.

— Da, așa și trebuie.

Îmi ia tocătorul cu legume din mână și se folosește de cuțit ca să răstoarne ciupercile și ardeii tăiați în omleta din tigaie.

— Deci ai adus-o și pe Hazel cu tine...

— De când a devenit asta o problemă? hohotesc eu, pentru că a venit la noi acasă de sute, poate chiar de mii de ori.

— Nu e nicio problemă, mă privește el peste umărul lui lat și-mi zâmbește sfios. A fost felul meu mișto, de macho, de a te întreba dacă voi sunteți, în sfârșit, împreună.

Ai mei sunt de necrezut când vine vorba despre asta!

— Nu, nu suntem împreună.

— De ce nu? Pe lângă faptul că ai face-o pe maică-ta foarte, foarte fericită, o fată ca Hazel e bună pentru tine. O să te țină cu picioarele pe pământ când te muți la Edmonton.

— Suntem doar prieteni, tată, mă așez eu lângă blat.

— Știu, dar poate...

— Ceva miroase uluitor, declară Hazel, iar eu sunt recunoscător că ne-a întrerupt.

Mama vine pe la spatele meu și-mi ciufulește părul, apoi mă pupă pe creștet.

— Nu m-ai îmbrățișat, mă ceartă ea.

— Păi da, pentru că erai tare nerăbdătoare să-ți arăți noua sufragerie.

Hazel se așază pe scaunul de lângă mine, iar atmosfera din bucătărie se relaxează substanțial. Dar încă mă tot gândesc că nu am vorbit cu Brenna de trei zile.

Abia când suntem în drum spre casă, înapoi la Cambridge, prietena mea începe să mă tragă de limbă.

— Ce naiba se întâmplă, Connelly? Toată dimineața ai fost posomorât și cu mintea în altă parte. Chiar și mama ta a observat.

— Nu se întâmplă nimic, mint eu.

— Ai emoții din cauza meciului? îmi studiază ea expresia.

— Deloc. O să vă batem măr.

— Nu știu cu cine să țin, scoate ea limba la mine.

— Ba știi. Evident că o să ții cu cel mai bun prieten al tău.

Hazel își pune capul pe umărul meu, în timp ce trenul o ia din loc.

— Te porți ciudat, chiar dacă nu vrei să recunoști. Și păreai distant în ultimele dăți în care am vorbit. Ești supărat pe mine sau ceva?

— Bineînțeles că nu. Am foarte multe pe cap.

Cade puțin pe gânduri, apoi începe să vorbească:

— Necazuri cu fetele?

— Nup.

Își ridică fruntea și deodată niște ochi din cale-afară de bănuitori mă fixează.

— Necazuri cu fetele, este? Te vezi cu cineva?

— Nu.

— Mă minți?

— Da.

Hazel râde, dar nu o face prea convingător. Nu-i pot descifra expresia, dar cred că pot distinge o urmă de dezaprobare.

— Ce e, nu am voie să mă văd cu nimeni? spun eu, degajat.

— Nu e vorba de asta, doar că... tu nu îți faci iubite, ai uitat?

— Da, și ăsta e unul dintre motive, continui eu, tot mai mohorât. E naspa să fii ignorat.

— Te ignoră cineva pe tine?! exclamă ea. Tu, marele Jake Connelly, ești victima *abandonului*?

— Cam așa. Nu e chiar abandon, pentru că tipa nu a plecat așa, pur și simplu. Mi-a zis-o în față, dar a fost un soi de despărțire destul de vagă.

— Despărțire? repetă ea, surprinsă. De cât timp vă vedeați?

— Sincer să fiu, nu de mult. De câteva săptămâni.

Ea începe să se joace cu inelul de pe degetul mare. Tipa poartă tot soiul de bijuterii mari, mai mult inele și brățări, iar cel cu care se joacă acum a fost darul pe care i l-am făcut eu de Crăciun. Inelul de argint sclipește în lumină, în vreme ce și-l rotește pe deget.

— Și te-ai atașat chiar așa de tare de ea?

— Păi, pusesem ochii pe ea de mai mult timp. Dar abia de curând am început să ieşim împreună.

— Şi aţi ieşit la întâlnire? La una reală?

— Da.

— A fost bine?

— Foarte bine, mărturisesc eu. Nu ştiu, ne înţelegeam aşa de bine şi, dintr-odată, m-a lăsat cu buza umflată.

— Atunci e o proastă.

— Ba nu e. E chiar mişto. Cred că ai plăcea-o.

— Cum o cheamă?

— Bre...

Mă opresc brusc.

— Bre? Ce nume mai e şi ăsta?

Ezit puţin, după care mă hotărăsc să fiu sincer. Hazel nu are treabă cu hocheiul, aşa că nu cred c-o să-şi dea seama cine e.

— O cheamă Brenna, dezvălui eu.

— Ce nume drăguţ, îşi înclină ea capul. Şi ea e drăguţă?

— E superbă.

— Cred că aşa şi trebuie, nu? Adică, nu poţi să fii un neica nimeni şi să câştigi inima de neatins a lui Jake Connelly.

— Nu mi-a câştigat inima şi eu nu sunt chiar aşa de neatins, dă el din umeri.

— Omule, nu exista fată în liceu care să nu fi vrut să fie cu tine. Niciuna n-a reuşit să te câştige. E limpede că se ajunge foarte greu la tine. Eşti un tip alunecos, zice şi începe să se joace iar cu inelul de pe deget. Povesteşte-mi de Brenna.

— Nup, hai să nu vorbim despre asta.

— De ce nu? Nu avem voie să vorbim de relaţiile noastre?

— N-am făcut-o niciodată.

— Ei, şi ce?

— Bine. Tu prima, o provoc eu.

— Nicio problemă, hai să vorbim despre relaţia mea, rânjeşte ea la mine. Nu am aşa ceva. Rândul tău acum.

Nu-mi pot stăpâni râsul. M-a prins în capcană.

— Nu știu, ce vrei să auzi? O cheamă Brenna. E uimitoare. Ne-am despărțit. Sau poate am luat doar o pauză. Cam asta e tot ce e de știut.

— Merge la Harvard?

— Nu.

— Merge la vreo facultate?

— Da.

Hazel oftează dramatic.

— Ai de gând să-mi *spui* și mie unde merge?

Îmi cântăresc opțiunile.

— Promiți să rămână între noi?

— Bineînțeles! exclamă ea, iar cuta de pe fruntea ei se adâncește și mai mult.

— E la Briar.

Ceva indescifrabil i se citește în privire. Maxilarul i se încordează, după care i se relaxează. Trece iar la figura cu inelul.

— Bine. E la Briar. Și?

— Și tatăl ei antrenează echipa de hochei de la Briar.

În ciuda totalului ei dezinteres în legătură cu tot ce ține de hochei, chiar și Hazel pricepe cât de nebunească e situația asta.

— Vorbești serios?

Dau din cap.

— Brenna Jensen. Fiica lui Chad Jensen, oftez eu. Și-a făcut loc în mintea mea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că numai la ea mă gândesc tot timpul. Și știu că e o idee proastă să fiu în preajma ei, mai ales că jucăm cu Briar în weekend. Dar o plac, spun eu și mă foiesc pe scaun.

— O placi, repetă prietena mea.

— Da.

— Și ai fost întors pe dos pentru că te ignoră.

— Da.

Hazel rămâne tăcută.

— Ce e? La ce te gândeşti?

Întotdeauna ştiu când o apasă ceva.

— Mna, te-ai gândit vreodată că toate astea ar putea face parte din planul ei?

— Ce plan?

— Chiar nu-ţi dai seama?

Hazel mă priveşte ca şi cum aş fi cel mai mare tălâmb din lume.

— Toată lumea ştia că finala avea să se joace, cel mai probabil, între Harvard şi Briar, şi cu câteva săptămâni înaintea acestui meci foarte important, fiica antrenorului de la Briar este, dintr-odată, interesată de tine şi, citez, „îşi face loc în mintea ta"? Iar acum că eşti aşa de distras, pun pariu că nu mai dai ăia 110% din tine la antrenament, pentru că eşti prea obsedat de fata asta. Pricepi unde bat, Jake?

Pricep şi e nostim, pentru că în prima seară, la bar, am acuzat-o pe Brenna că ar face exact ce-mi sugerează Hazel. Ea a negat şi eu am crezut-o şi încă o mai cred şi acum. Nu am nicio îndoială în privinţa intenţiilor ei.

— Nu e genul, spun eu, scurt şi la obiect. Da, ţine cu echipa ei şi-l ajută pe tatăl ei, dar nu încearcă să mă saboteze.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pur şi simplu.

— Ai paria pe viaţa ta? mă provoacă Hazel.

— Nu e nevoie să pariez pe viaţa mea, îi răspund sec. Dar da, sunt sigur că nu există niciun complot mişelesc la mijloc.

— Dacă spui tu.

Dar privirea lui Hazel, care îmi transmite că „Doamne, mare idiot mai eşti" îmi dă de înţeles că nu e deloc de acord cu mine.

23

JAKE

— Am eu un fund-balon?

Îmi verific mesajele, dar nimic de la Brenna. Au trecut cinci zile. Cinci zile în care n-am vorbit deloc. De neacceptat, în pana mea!

— Băi, mă asculți?

Îmi ridic privirea la Brooks. Suntem în sala de presă de la patinoar, așteptându-i și pe ceilalți să ajungă la ședința de echipă. În dimineața asta, avem în program să vedem un meci înregistrat, deci o să ne distrăm, văzându-i pe amicii Brennei cum se dau pe gheață pe un ecran uriaș.

Rahat. Hazel are dreptate — mă gândesc la ea non-stop și asta nu-i bine.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

— Nu, pentru că nu înțeleg ce vrei.

Pun telefonul jos și mă las pe spate în scaunul meu capitonat, ducându-mi brațele la ceafă.

— Nu-i așa dificil, Connelly, Am un fund-balon sau nu?

— Ce dracu' e un fund-balon? mă zgâiesc eu la el.

— Exact ce auzi, zice el frustrat și-și trece o mână prin părul blond.

— Vrei să zici fund gras?

— Nu, nu mă refer la un fund gras, la naiba! Fesele sunt ca două globuri perfect rotunde care sunt foarte bombate. Știi, ca două baloane, dar pe fundul tău. Un fund-balon! zice el exasperat. Ce nu pricepi?

— De ce mă întrebi? spun eu, total confuz.

Se aruncă și el într-un scaun, apoi continuă:

— Pentru că aseară i-o trăgeam lui Kayla...

— Da, știu, spun eu, pe un ton sec. V-am auzit.

— ... și stăteam lipiți de perete, știi, cu picioarele ei în jurul meu. O țineam de fund și mă împingeam în ea...

— Frate, te asigur că nu vreau să aud asta!

— O să aibă sens, îți jur, insistă el.

Coechipierii noștri încep să umple încăperea. Coby, McCarthy, Dmitri, Heath și amicul lui cel cu frișca, Jonah, împreună cu unii din anul patru.

Pe Brooks nu-l deranjează mulțimea de oameni, așa că o dă înainte:

— Deci o făceam din picioare și ea se agățase de umerii mei. Și ușa de la dulap era deschisă, așa că tipa se putea vedea în oglindă, știi, în aia mare de pe interiorul ușii? continuă el, iar indignarea îi acoperă glasul. Și, dintr-odată, începe să râdă, iar eu habar n-aveam de ce se hlizește așa. Mi-a spus că râde pentru că tocmai a observat că aveam un fund-balon!

— Ce se întâmplă acum? se bagă și bobocul Adam, îngrozit.

Bietul puști încă nu s-a obișnuit cu noi. E de un sezon împreună cu noi, și degeaba.

Brooks se rotește în scaunul lui. Sala asta video e dotată cu un echipament mișto. Scaune din piele care chiar se rotesc, un ecran uriaș care acoperă aproape un perete întreg. Plus o tonă de dispozitive super pe care antrenorul le folosește când pune stop la înregistrări și când vrea să pună în evidență anumite tehnici.

— Ce e un fund-balon? întreabă Heath.

— E ca atunci când fundul tău arată ca două mingi, îl lămurește Coby.

— Vezi?! *El* știe despre ce vorbesc! arată Brooks spre Coby, dând din cap, mulțumit. Am eu așa ceva? îi întreabă el pe ceilalți.

— Frate, regret să te dezamăgesc, îi spun eu, dar n-am petrecut prea mult timp holbându-mă la fesele tale. Și n-am stat prea mult nici să mă uit la alte funduri de băieți. Din moment ce nu știu cum arată unul, nu-ți pot spune dacă ai sau nu așa ceva. Așa că, te rog eu, am putea să vorbim despre altceva?

Se pare că nu, pentru că Brooks deja gonește spre unul dintre laptopurile de pe biroul antrenorului. Apasă pe niște taste de câteva ori și pe ecranul uriaș apare un browser web.

— Bun, deci...

Tastează cuvintele „fund-balon" în căsuța de căutare.

Două secunde mai târziu, pe ecran apar șiruri peste șiruri de imagini, toate cu funduri de femei foarte sexy.

— Ăăă... scuze... nu, nu vreau să mă uit la *fete!* zice Brooks, apoi scrie în căsuță „fund-balon bărbați".

Prima imagine care apare înfățișează un bărbat îmbrăcat într-un balon adevărat.

— Ce dracu' face omul ăla îmbrăcat așa? hohotește Coby.

— Poate că are boala aia cu balonul de plastic, explică cineva. Știți voi, aia care te izolează total de lume.

— Nu balonul de plastic e boala, râde Dmitri pe înfundate, ci remediul.

— De ce e așa de greu să găsești poze cu funduri de bărbați? se plânge Brooks. Bun! Băieți, pregătiți-vă!

— Weston! îl previn eu, orice ai de gând să faci, te rog să nu continui.

Din păcate, nimic nu-l poate opri pe Brooks când o ia pe arătură, mai ales dacă e ceva legat de înfățișarea lui. Omul e fără speranță.

Când apare pe ecran un site porno, mă grăbesc să-l avertizez din nou:

— Ai face bine să închizi înainte să apară antrenorul.

Priveşte spre ceasul montat deasupra uşii.

— Mai avem zece minute şi el nu vine niciodată mai devreme. Vine exact la timp.

Are dreptate, dar asta nu înseamnă că vreau să mă uit la un site porno pe proprietatea universităţii.

Brooks tastează în căsuţă „fund-balon" şi de la porno clasic trecem la porno cu homosexuali. De vis!

— Uite! zice el triumfător. Aşa zicea şi tipa că arată!

Dă clic pe un clip cu numele: *fund-balon extrem de tare.*

— Frate, nu vreau să văd rahaturile astea! se plânge Coby.

Dar Brooks opreşte clipul înainte să înceapă scena propriu-zisă. De fapt, în cadru este un singur tip, blond şi înalt, care s-a hotărât să se dezbrace complet într-o sală pentru ju-jitsu, pentru că, bineînţeles, asta fac oamenii în realitate.

Brooks dă *zoom* pe fundul tipului. Şi, trebuie să recunosc, fesele lui *chiar* seamănă cu două baloane. Restul corpului e suplu şi musculos, aşa că alea două mingi tari chiar atrag privirea.

— E primul lucru pe care-l observ când mă uit la el, recunoaşte Coby. Privirea-mi fuge direct la fund.

— Şi a mea, spun eu. E dubios, nu?

— Arăt eu aşa? întreabă Brooks. Pentru că, dacă răspunsul e da, mă *supăr*. Uitaţi-vă şi voi, e total disproporţionat faţă de restul corpului.

— Omule, tocmai ţi-am spus, de obicei nu ne holbăm la tine! mă enervez eu. Nu avem termen de comparaţie.

— Bine, poftim! se roteşte el şi-şi dă pantalonii jos.

Fix în momentul ăla, Pedersen intră în sală.

Antrenorul rămâne mască. Îşi mută privirea de la omul despuiat de pe ecran la fundul gol al lui Weston. Apoi se încruntă la noi.

— Ce e în neregulă cu voi, idioților?

— Nu e ceea ce pare, încearcă Brooks să-l asigure.

— Serios? Pentru că pare că încerci să-ți compari fundul cu cel de acolo, iar răspunsul este că da, sunt identice. Acum trage-ți blestemații ăia de pantaloni pe tine, închide porcăria aia și ia loc, Weston!

Colegul meu pare cu adevărat devastat.

— Am un fund-balon, băieți. Mă simt ca și cum întreaga mea viață a fost o minciună.

— Operațiile estetice sunt întotdeauna o opțiune, se amuză și portarul nostru.

— Destul! mârâie antrenorul. N-avem timp de rahaturile voastre! Ne înfruntăm cu Jensen și echipa lui peste cinci zile. Meciul o să fie transmis pe toate posturile din New England, și am auzit un zvon cum că l-ar da și pe HockeyNet. Așa că vreau să știu, vreți să vă faceți de râs sau vreți să câștigați?

— Vrem să câștigăm, bombănim toți.

— Vreți să vă masturbați în timp ce vă uitați la fundul lui Weston sau vreți să câștigați?

— Vrem să câștigăm! strigăm noi.

— Bine. Atunci țineți-vă gura și fiți atenți aici!

După ședință, Pedersen mă oprește înainte s-o iau pe urma colegilor mei, care ies din încăpere:

— Connelly, stai puțin.

Îmi bag mâinile în buzunar și mă îndrept spre el.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

— La un loc.

Judecând după expresia lui severă, e clar că nu se pregătește să-mi țină un discurs de încurajare. După ce mă așez, se proptește și el în fața mea, cu brațele încrucișate la pieptul lui robust.

— Ce e cu tine, Jake?

— Adică?

— Adică, ce se petrece cu tine? Azi de dimineaţă erai cu mintea în altă parte. Ai fost cu două secunde mai încet ca de obicei. Bineînţeles, mai rapid decât un jucător obişnuit, dar mai încet ca întotdeauna.

— Eram distras, recunosc eu.

— Şi după-amiază? În mod normal, atunci când ajungi mai devreme, când intru eu în sală, tu deja conduci şedinţa, pui clipurile. Şi când colo, azi intru şi-l văd pe Weston că-şi leagănă fundul în faţa tuturor, iar tu te uiţi la porno cu homosexuali.

— Nu mă uitam la filme porno, îl asigur eu. Noi doar...

Mă opresc.

Are dreptate. Mereu sunt concentrat pe meci. E singurul scop pe care-l am în cap de când am fost îndeajuns de mare ca să patinez. Eu conduc şedinţele de echipă. Vin devreme, ofer ajutor colegilor. Îmi sacrific timpul personal, somnul şi temele ca să mă asigur că echipa este înarmată, încărcată şi funcţională.

Dar în ultimele cinci zile, lucrurile au stat diferit. Şi poate că cinci zile nu reprezintă un timp prea îndelungat, privind în ansamblu, dar reprezintă cinci zile în plus în care poţi să te pregăteşti pentru cel mai important meci al sezonului, fără îndoială. Nu al doilea cel mai important, pentru că asta ar presupune că am câştiga finala naţională, dar nu e cazul deocamdată. Trebuie să-i batem pe cei de la Briar pentru a merge mai departe, deci *ăsta* e cel mai important meci şi singurul lucru care ar trebui să conteze în acest moment.

— Aveţi dreptate. Nu m-am concentrat aşa cum ar fi trebuit.

— Care-i baiul? Şcoala? Vrei să vorbim cu un meditator?

— Nu, mă descurc cu şcoala. Mai am vreo două lucrări finale de scris, dar nu am nicio problemă. Oricum, abia în mai trebuie să le predau.

— Atunci? Necazuri acasă?

— Nu, spun și mă foiesc pe scaun.

Mă cuprinde rușinea și mie nu-mi stă în fire.

— Mă simt ca un prost că spun asta, dar e vorba de o fată.

Antrenorul bodogănește, nemulțumit.

— Vrei sfatul meu?

— Vă rog.

— Uită de ea!

Scot un râset. Nu prea mă ajută.

— E și asta o soluție, spun precaut, pentru că antrenorului Pedersen nu-i place să-l contrazici.

— Crede-mă, puștiule, e *singura* soluție. Femeile sunt o bătaie de cap. Chiar și cele de treabă, spune el, clătinând din cap. E ca și cum ar lua cursuri de manipulare, unde învață cum să se joace cu sentimentele noastre. Și ne transformă fie în sclavi, fie în proști.

Nu mă așteptam la reacția asta versatilă din partea lui. Disting mult amar în vocea lui și mă întreb cine i-a sfâșiat inima. Din câte știu eu, Pedersen nu a fost niciodată căsătorit. Nu are copii, și dacă are vreo iubită, nu vorbește niciodată de ea. Câțiva băieți cred că ar fi gay, dar eu mă îndoiesc. Anul trecut, a avut loc un eveniment cu echipa la un hotel din Boston și l-am văzut plecând de la petrecere cu o roșcată sexy, îmbrăcată într-o rochie mulată. Sigur, asta nu înseamnă că nu e gay, dar, la naiba, mai știi?

Judecând după vorbele lui, nu prea e interesat de nicio relație.

— Până la urmă, femeile astea vor ceva de la tine, puștiule. *Întotdeauna* vor ceva. Iau, și iau, și iau, și nu dau nimic înapoi. Nimeni nu dă doi bani pe nimeni, așa că ar trebui să ai grijă de tine, știi ce zic?

Asta și fac, de obicei. Asta am făcut toată viața mea. Nu-s sigur de ce chestia asta n-a mai funcționat în ultimul timp. Sunt

într-o continuă stare de agitație de când Brenna a pus punct relației noastre.

— Știi ce-mi place cel mai mult la tine, Jake?

— Ce anume?

— Că ești egoist.

Îmi cam sare mușchiul. Parcă mi-ar face un compliment, dar nici măcar nu e ceva nou pentru mine — *știu* că sunt egoist. Totuși, dintr-un oarecare motiv, faptul că antrenorul meu îmi spune că sunt egoist mă enervează.

— Nu lași nimic să te împiedice să-ți atingi scopurile, continuă el. Nevoile tale sunt prioritare și așa și trebuie. Ăsta e motivul pentru care ești făcut să devii o vedetă, spune el și scutură, din nou, din cap. Fata asta care-ți provoacă o așa durere... las-o. Concentrează-te pe victorie, pe slujba asta nouă și atrăgătoare pe care o s-o ai din august. Pe gheață, o mișcare greșită poate termina o carieră. Pierderea concentrării duce la rezultate nefavorabile, și nu vorbim doar de riscul de a te răni. Un meci slab te poate pune într-o lumină proastă și ai face bine să știi că noii tăi șefi îți urmăresc fiecare meci și te studiază apoi pe filmări.

Are dreptate.

— Așa că fii atent la joc. Uit-o pe fata asta. O să mai apară și altele. Când o să fii în Edmonton, îți garantez că o să găsești o grămadă de admiratoare drăguțe care să-ți țină de cald, se apleacă în față și mă bate pe umăr. Ne-am înțeles?

Dau ușor din cap.

— Ne-am înțeles. Nu vă faceți griji. O să-mi bag mințile-n cap.

— Asta vreau să aud.

Și totuși, primul lucru pe care-l fac atunci când ies pe ușile Centrului de Hochei Bright-Landry este să o contactez iar pe Brenna.

Discursul antrenorului m-a influențat, dar nu în felul în care sunt sigur că spera el. Nu vreau să fiu bărbatul rănit de o femeie,

care ajunge să urască întreaga populație feminină. Nu vreau să fiu rânchiunos și supărat.

N-o pot obliga pe Brenna să iasă din nou cu mine, dar, cel puțin, pot să-i transmit că încă mă gândesc la ea.

EU: *Bună, Hottie! Tot eu. Poți să mă eviți în continuare cât vrei, dar vreau să știi că sunt aici, dacă te răzgândești.*

24

BRENNA

Este marți dimineață și o blondă slăbănoagă se uită urât la mine.

Ar fi trebuit să mă văd cu prietena mea, Audrey, la Coffee Hut, dar întârzie deja de cinci minute. Poate că blonda slăbănoagă care așteaptă lângă tejghea s-a ofuscat că am luat o masă de două persoane numai pentru mine? Ce căcat! Și ea e singură. De ce ar ocupa ea o masă de două persoane? Asta e America. *Primul venit, primul servit, scumpo.*

Îi trimit totuși un *SOS* lui Audrey, pentru că e plină-ochi cafeneaua și nu pot să lungesc la nesfârșit aceeași cană de cafea, fără ca barmanița să-mi atragă atenția că e nevoie să eliberez masa.

EU: *Unde ești? Ăștia vor să ne ia masa.*

AUDREY: *Încă aștept să vorbesc cu profa.*

Pe bune? Tot în amfiteatru e? Clădirea de jurnalistică e la zece minute de mers pe jos de Coffee Hut. Următorul ei mesaj îmi confirmă temerile:

AUDREY: *Mai întârzii cel puțin un sfert de oră. Mai aștepți sau ne întâlnim după-amiază?*

EU: *După-amiaza asta nu am timp.* ☹ *Cursurile încep pe la unu și se termină pe la cinci. Poate luăm cina împreună?*

AUDREY: *Nu pot* ☹

Of! În ciuda faptului că avem aceeaşi specializare, Audrey şi cu mine nu am mai ieşit de mult timp. La cursuri nu prea interacţionăm, pentru că, de cele mai multe ori, ni se atribuie câte o ştire la prima vedere, pe care trebuie musai s-o scriem. Luna asta abia dacă m-am văzut cu prietena mea, Elisa. Cred că e perioada aia din an, când suntem ocupaţi până peste cap cu lucrări şi examene finale, când e şi apogeul sezonului de hochei. Apoi, cât ai clipi, vine luna mai şi se termină semestrul.

EU: *Bine, te aştept. Mi-e dor de faţa ta.*

AUDREY: *Te iubesc, nebuno! Ne vedem în curând.*

— Brenna Jensen?

Îmi ridic privirea şi o văd pe blondina slăbănoagă de la tejghea. Acum e la jumătate de metru de mine şi nu i s-a schimbat expresia deloc. Aduce cu cerul înnorat de afară.

— Cine întreabă?

— Eu sunt Hazel. Hazel Simonson.

Îi arunc o privire indiferentă.

— Am înţeles. Ne cunoaştem?

Pe frunte îi apare o cută, dar nu-s prea sigură ce indică.

— Jake nu ţi-a vorbit niciodată de mine?

Strâng cana puternic în mână.

— Îl ştii pe Jake?

— Da, chiar foarte bine.

Încerc să-mi păstrez o expresie neutră. Să mor eu, dacă fata încearcă să-mi spună că Jake este iubitul ei...

Nu, ar mânca căcat. Nu cred că Jake e mincinos. A spus că nu-şi face iubite şi eu una nu cred că are pe vreuna ascunsă pe undeva.

— Pot să mă aşez? întreabă Hazel, pe un ton rece.

— De fapt, aştept pe cineva...

Dar ea se aşază oricum.

— Îți țin companie până ajunge aici.

Hazel își împreunează palmele pe masă.

— Avem de discutat niște chestii.

Mă las pe spatele scaunului, păstrându-mi limbajul trupului relaxat. Al ei este pregătit de confruntare și eu tratez întotdeauna agresivitatea cu indiferență. Este o tactică ce tinde să dezamorseze pornirile agresorului.

— Uite ce e, Hazel. Nu te supăra, dar nu te cunosc. Pretinzi că-l știi pe Jake, dar el nu mi-a zis niciodată nimic despre tine.

Ochii ei căprui deschis sclipesc ușor.

— Așa că-mi pare rău dacă nu am încredere în fata ciudată care s-a așezat la masa mea fără s-o invit și care mă privește ca și cum tocmai i-aș fi gâtuit pisica.

Îmi încrucișez picioarele, punându-mi o mână pe genunchi.

— Chiar îl cunosc pe Jake, spune Hazel, pe un ton tăios. Am copilărit împreună în Gloucester. Am mers la aceeași școală. Îi cunosc părinții... Lily și Rory?

N-am cum s-o contrazic. Jake nu mi-a spus niciodată cum îi cheamă pe părinții lui.

— Am luat cu toții micul-dejun sâmbăta trecută, la ei acasă.

I se citește pe față o urmă de aroganță.

— Jake și cu mine am luat trenul.

Un sentiment nu prea binevenit îmi pătrunde în stomac.

— Îl cunosc mai bine ca oricine, încheie ea.

Acum nu mai vorbim de *o urmă* — aroganța a pus stăpânire pe ea total.

— Chiar așa? zic eu, tărăgănat.

— Da. Știu că e de încredere și mai știu și că e mult mai deștept decât lasă să se vadă. De obicei nu se lasă manipulat în halul ăsta.

Comportamentul ăsta de leoaică începe să mă calce pe nervi.

— Se lasă manipulat?

— Nu face pe proasta! își împletește ea degetele într-o strânsoare puternică. Știu exact cine ești. Te-am căutat pe net după ce mi-a spus că se vede cu tine.

Încerc să-mi înăbuș surprinderea înainte să mi se vadă și în ochi. Jake i-a spus fetei ăsteia că ne vedem?

— Cum spuneam, Jake și cu mine suntem prieteni vechi. Nu ținem secrete unul față de altul, rânjește ea.

Senzația din stomac începe să se intensifice. Începe să se învolbureze ca un vârtej de... cred că ar putea fi gelozie. Dar e și o doză substanțială de mânie acolo, pentru că cine naiba e fata asta?

Îi întâlnesc privirea disprețuitoare.

— E minunat că voi doi sunteți așa de apropiați. Deși, dacă ai, într-adevăr, dreptate, atunci ar fi trebuit să știi că nu ne mai vedem.

O spun cu voce tare și mă năpădește un val de regret. N-o să neg că mi-e dor de el. N-a trecut nici măcar o săptămâna de când i-am spus să plece din casa mea, dar simt de parcă ar fi trecut secole. Mă gândesc întruna la el, iar mesajele lui zilnice nu fac decât să înrăutățească situația. Cel de ieri, în care mi-a spus că mă așteaptă, în caz că mă răzgândesc... aproape c-am cedat și l-am sunat.

În ultima secundă, mi-am revenit. Mi-am reamintit de ce e mai bine că s-a terminat. Nu vreau un iubit și în niciun caz unul care se mută în alt stat în doar câteva luni. Și bine, poate că o parte din mine este încă rușinată de ce s-a întâmplat în dormitor. Abia de mai puteam să-l privesc în ochi. A fost de față când m-a certat tata. M-am simțit ca un copil.

A fost tare umilitor.

— Da, știu și asta, spune Hazel, întrerupându-mi șirul gândurilor. Mi-a spus că ai terminat-o cu el. Și poți spune ce vrei despre Jake, dar chiar nu e un genul cinic...

— Ce are cinismul de-a face cu asta? intervin eu.

— Totul. Pentru că eu *sunt* o persoană cinică și știu ce urmărești.

— Bine.

Începe să mă obosească discuția asta.

— Fiica antrenorului Jensen se combină cu căpitanul echipei de hochei de la Harvard în timpul semifinalelor. Îl vrăjește, îi intră pe sub piele și dă cu el de pământ fix înainte de cel mai important meci al sezonului. Iar acum el e așa de supărat că nu-i mai stă mintea la hochei — singurul lucru care a contat vreodată cu adevărat pentru el, apropo — pentru că fata asta l-a părăsit.

O nouă senzație se alătură vârtejului din stomacul meu. *Vina.*

— E supărat?

— Da. Felicitări! Ai primit ce-ai vrut.

— N-am vrut asta deloc.

— Da, vezi să nu!

Își trage scaunul în spate dar nu se ridică încă în picioare.

— Stai departe de el! Jake și cu mine avem grijă unul de altul, facem asta de când eram copii, iar eu nu o să las o fană în călduri să-i saboteze sezonul sau să-l distragă de la țelurile lui.

— N-o să mă *lași* tu pe mine, zici? Îmi pare rău să-ți spun dar, ca să o citez pe fiica de patru ani a verișoarei mele, Leigh, „nu ești șefa mea", chicotesc eu. Și sunt departe de a fi o fană în călduri.

— Bineînțeles că nu, ma ia în derâdere.

— Ah, și ca să știi și tu, nu sabotez nimic, dar ăsta e ultimul lucru pe care-l mai spun pe tema asta. Nu am de gând să-ți dau ție explicații sau să discut cu tine despre relația mea cu Jake, pentru că nu e treaba ta.

Se ridică încordată de pe scaun.

— Cum zici tu. Ai încheiat relația. Dacă rămâne așa, nu vom avea probleme.

Zâmbesc cu gura până la urechi, fără să arăt vreo emoție.

— Ai terminat?

— Deocamdată. Bucură-te de restul zilei!

Se îndreaptă spre ușă iar eu privesc cum cea mai bună (pretinsă) prietenă a lui Jake din toată lumea asta largă iese din Coffee Hut.

Pe de o parte, apreciez că-i ia apărarea cuiva la care ţine cu adevărat. Dar nu apreciez acuzaţia cum că i-aş sabota sezonul sau că timpul nostru petrecut împreună face parte din vreun plan malefic pus la cale de mine.

Nu am intenţionat să mi-o pun cu el. Ed Mulder şi obsesia lui stupidă cu Edmonton a fost singurul motiv pentru care Jake şi cu mine am ieşit împreună. Şi ne-am culcat împreună, pentru că asta se întâmplă când doi oameni au chimie. E greu să găseşti chimia şi e şi mai greu să lupţi împotriva ei.

Ha! Aş vrea s-o văd pe *Hazel* rezistându-i lui Jake. Dacă şi-ar fixa ochii ăia verzi seducători într-ai ei şi...

Îmi pică fisa. Oare întâlnirea asta a fost mai mult decât despre o prietenă care-şi apără prietenul? Oare are sentimente pentru el?

Îmi dau seama că nu aş fi surprinsă deloc.

Când îmi sună telefonul, mă cam aştept să fie Jake, iar pulsul mi-o ia la goană. Când pe ecran apare HockeyNet, inima mi-o ia razna. *În sfârşit!*

Trag aer în piept, încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

— Alo?

— Aş vrea să vorbesc cu Brenna Jensen, vă rog, spune o voce vioaie, feminină.

— Eu sunt.

— Brenna, bună! Sunt Rochelle de la biroul lui Ed Mulder. Domnul Mulder te întreabă dacă ai putea veni mâine ca să discutaţi despre internship.

— Ăăă... păi...

Mă gândesc repede la programul de mâine. Primul curs e la ora unu. Cam din scurt, dar se poate.

— Da, dar numai la prima oră a dimineţii. La ora unu am seminar.

— Mă tem că de dimineaţă e super ocupat.

Aud cum tastează ceva, apoi continuă:

— Ce zici de mai pe seară? Pe la şapte jumătate e mai bine?

— Da, pot, spun imediat, pentru că nu vreau să fiu dificilă.

— Perfect! Ne vedem mâine! spune ea și închide.

Entuziasmul mă cuprinde total. Într-un colțișor al minții, o voce firavă mă sfătuiește să nu-mi fac iluzii. Asta nu înseamnă că m-au luat pe mine.

Dar... cum aș putea să *nu* sper? Doar nu mă pune să străbat atâta drum cu mașina doar ca să-mi spună că nu am primit postul.

Nu e nimeni atât de nesimțit, nu?

— Am hotărât să alegem pe altcineva.

OK, se pare că Ed Mulder *este* chiar așa de nesimțit pe cât credeam.

Îmi înăbuș sentimentul de ură și îi răspund pe un ton calm:

— Pentru toate trei pozițiile?

Erau trei posturi la bătaie.

— Da, am găsit niște tipi buni. Nu mă înțelege greșit, ești bine pregătită, dar doi dintre ei sunt sportivi, iar împreună cu celălalt, reprezintă, pur și simplu, ceva unic.

Penisuri.

Reprezintă penisuri.

Nu mă îndoiesc deloc de lucrul ăsta. Dar mă silesc să rămân politicoasă.

— Înțeleg. Bine. Păi mulțumesc pentru șansa acordată.

Mulțumesc că m-ai făcut să străbat atâta drum degeaba!

Ar fi putut simplu să trimită un e-mail ca un nemernic obișnuit, dar nuuuuu, a trebuit el să demonstreze că e cel mai mare ticălos din lume.

Dau să mă ridic, dar Mulder chicotește și ridică o mână.

— Stai așa, ăsta n-a fost singurul motiv pentru care te-am rugat să vii.

Mă așez din nou pe scaun. În ciuda celor auzite, mai am o mică speranță. Poate că-mi oferă un alt post. Poate unul plătit sau...

— Voiam să te invit pe tine și pe Jake la meciul celor de la Bruins de duminica asta, radiază el, de parcă se așteaptă să bat din palme, bucuroasă. Rețeaua de televiziune are o cabină privată la TD Garden. Ah, or să vină și fratele meu cu cumnată-mea. Lindsay și Karen s-au bucurat să te cunoască. Voi, doamnelor, puteți să socializați, în vreme ce noi, bărbații, ne bucurăm de meci.

Oare o fi ilegal să omori pe cineva în Massachusetts?

E ilegal în toate cele cincizeci de state, îmi amintesc eu.

Poate pot să găsesc totuși un avocat bun, care să demonstreze că doar mă apăram? Tatăl lui Summer e avocat. Sunt sigură că ar putea să mă țină departe de condamnarea la moarte.

Furia care clocotește în mine e foarte aproape să izbucnească. Măgarul ăsta m-a făcut să conduc atâta drum până în Boston ca să-mi spună că nu mi-a oferit postul și ca să mă invite să vorbesc despre croșetat și tapete cu nevastă-sa și cumnată-sa, în vreme ce el și pretinsul meu iubit vor urmări echipa mea preferată de hochei.

Probabil că e un lucru bun că nu am nicio armă.

— Apreciez invitația. Trebuie să-l întreb și pe Jake, spun eu cu dinții încleștați, sperând ca furia să nu mi se citească pe față. O să vă anunț.

— Perfect! Sper să puteți veni! Nevastă-mea turuie întruna despre cuplul grozav pe care-l formați voi doi, spune și-mi face cu ochiul. Nu-ți face griji, rămâne micul-nostru secret.

Mă silesc să surâd.

— Mulțumesc.

— Dă-mi voie să te conduc.

— Nu vă mai deranjați!

Expresia mea veselă e pe cale să dispară.

— Știu pe unde e ieșirea. O zi plăcută în continuare, domnule Mulder!

— Ed.

— Ed.

Zâmbetul meu fals dispare din clipa în care ies din birou. Încordată, îmi iau haina din cuierul de lângă ușă.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi spun lui Rochelle.

— Da, mult noroc! spune ea, cu simpatie.

Ies pe coridor, dar nu părăsesc clădirea încă. Vreau să trec pe lângă studio pentru ultima oară, să-l mai privesc încă o dată. Când ajung în spațiul mare, tocmai se desfășoară un show. Mă strecor, păstrând distanța, și urmăresc cum cei doi analiști recapitulează meciul celor de la Ottawa Senators de aseară și golul victorios al lui Brody Lacroix. Unul dintre ei spune:

— Geoff a vorbit cu Brody după meci. Iată ce a avut de spus bobocul.

Cu coada ochiului, surprind o activitate intensă în cabina de control. Regizorul îi face semn cuiva și, dintr-odată, pe ecran apare un clip cu interviul dintre cei doi. Văd fața enervantă a lui Geoff Magnolia. El e cel care ia cele mai multe interviuri în vestiar după terminarea meciurilor, iar jucătorii îl consideră „unul de-ai noștri".

În majoritatea aparițiilor sale, Magnolia e prea ocupat să schimbe vorbe de duh cu jucătorii, ca să mai pună și întrebări despre meci. Dar lucrurile s-au schimbat acum, când e vorba de meciul celor de la Senator. Încearcă să pară un jurnalist adevărat în timp ce vorbește cu Brody Lacroix. Discută despre reușita lui din repriza a treia, cât și despre succesul de până acum. Magnolia a repetat de trei ori că părinții lui ar trebui să fie mândri de fiul lor și tot de trei ori Lacroix a zâmbit jenat, după care a bombănit un răspuns jalnic și a luat-o din loc.

Scutur din cap.

— Ce idiot, murmur și eu și mai aud o voce joasă de femeie înjurându-l pe dobitoc.

Mă rotesc și o văd pe Georgia Barnes, idolul meu, la nici doi metri de mine. Mă privește, intrigată.

— Şi acum e timpul pentru publicitate, anunţă una dintre gazdele emisiunii. După pauză, vom reveni cu Herbie Handler care e în Nashville, ca să-i ascultăm pronosticurile pentru meciul de diseară dintre Predators şi Flyers.

— Şiii tăiaţi! ţipă cameramanul.

Ca şi cum ai apăsa pe un întrerupător, studioul prinde viaţă. Pe lângă mine trec oameni, vocile stârnind ecouri în platou.

— Cineva să repare reflectorul ăsta! se plânge una dintre gazde. Îmi arde retina!

Un asistent sfios dă fuga să repare reflectorul. Georgia Barnes mă priveşte din nou, după care iese de pe platou.

Şovăi o clipă, apoi grăbesc pasul după ea, strigând-o pe nume.

Se opreşte pe coridorul luminat, întorcându-se cu faţa la mine. Poartă o fustă neagră cu dungi fine, o bluză albă de mătase şi balerini negri. În ciuda ţinutei feminine, ştiu că are o fire pătimaşă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, încep eu. Aş vrea să ştiţi că sunt o mare admiratoare. Cred că sunteţi una dintre cele mai pregătite şi inteligente jurnaliste din ţară.

Georgia îmi zâmbeşte călduros.

— Mulţumesc, apreciez cuvintele tale! spune ea şi mă măsoară cu privirea ei perspicace. Lucrezi aici?

— De fapt, tocmai ce am fost anunţată că nu am primit postul pentru care am aplicat, scutur eu din cap.

— Înţeleg. E un program competitiv, din câte am auzit, spune ea, pe un ton sec. Deşi poate că ar fi bine să te pregăteşti, toată industria asta este competitivă. Cu atât mai mult pentru femei.

— Aşa am auzit şi eu.

Îmi cercetează din nou expresia, apoi adaugă:

— De ce l-ai făcut pe Geoff Magnolia idiot?

Obrajii mi se îmbujorează instantaneu, deşi sper să nu mă înroşesc ca un rac.

— Ăăă... da... Îmi pare rău că am spus asta...

— Să nu-ţi pară rău. Dar spune-mi de ce.

— Din cauza întrebărilor pe care le-a pus, ridic eu stinghe-rită din umeri. Cineva ar trebui să-i spună să facă măcar o cercetare de bază înainte să ia un interviu. I-a pomenit pe părinții lui Lacroix cel puțin de trei ori.

— Și?

Are o voce degajată, dar simt că mă pune la încercare.

— Păi, mama puștiului a murit de cancer acum o lună, și omul părea că e pe cale să izbucnească în lacrimi. Magnolia ar fi trebuit să știe informația asta.

— Da. Ar fi trebuit. Dar, așa cum am stabilit, Geoff Magnolia e un idiot, șoptește ea. O să-ți spun un secret. Cum te numești?

— Brenna.

— O să-ți spun un secret, Brenna. Magnolia este regula, nu excepția. Dacă, într-o bună zi, o să lucrezi aici, fii pregătită să ai de-a face cu idioți zi de zi. Sau, mai rău, cu lăudăroșii sexiști care vor petrece fiecare minut să-ți spună că nu ai ce căuta aici pentru că ai vagin.

Zâmbesc fără tragere de inimă.

— Cred că am trăit experiența asta azi.

— Îmi pare rău să aud asta. Tot ce pot să-ți spun e să nu lași un refuz, o ușă trântită în nas, să te oprească din a încerca din nou. Continuă să aplici la televiziuni, la rețele de cablu, oriunde se fac angajări, îmi face ea cu ochiul. Nu chiar toată lumea ne vrea pe tușă și vin schimbări. Deși încet, îți jur că vin.

Mă simt impresionată când Georgia mă strânge ușor de braț și o ia din loc. Sper că are dreptate, că o schimbare *e pe drum*. Dar aș vrea să se grăbească. A fost nevoie de decenii ca unei reporterițe să i se îngăduie să ia interviuri sportivilor la vestiare. A trebuit ca un reporter de la Sports Illustrated să deschidă un proces ca să se decidă că această interdicție încalcă Amendamentul 14[1].

[1] Amendament ce garantează tuturor cetățenilor americani drepturi egale. (N. Red.)

Dar schimbarea legilor nu înseamnă și schimbarea atitudinii. ESPN a făcut primii pași spre bine, angajând femei. Dar mă scoate din sărite că femeile din sport trebuie încă să înfrunte atitudini sexiste și ostile, când, de fapt, nu vor decât să-și facă, pur și simplu, treaba, așa cum fac și partenerii lor de gen masculin.

— Brenna, bună! mi se alătură Mischa, managerul de platou pe care l-am cunoscut săptămâna trecută. Te-ai întors.

— M-am întors, spun eu, sec.

— Vești bune, presupun?

— Din păcate, nu. Domnul Mulder mi-a cerut să vin ca să-mi poată spune în față că nu am primit postul.

— Ah, îmi pare rău. Ce naspa, clatină el din cap, vădit dezamăgit. M-aș fi bucurat să lucrez cu tine.

— Da, păi sunt sigură că noii stagiari se pricep bine.

— Poate, dar am o presimțire că Mulder greșește că nu te-a ales pe tine.

— Simte-te liber să-i zici asta.

Când ușa de la lift se deschide, îl ating ușor pe braț.

— Mă bucur că te-am văzut, Mischa!

— Și eu, Brenna!

Când rămân singură în lift, zâmbetul mi se șterge de pe față. Lacrimile îmi năpădesc ochii, dar îmi poruncesc să nu plâng. Nu am voie să plâng. E doar un internship. Sunt sigură că pot găsi un post de televiziune local sau de radio la care să lucrez vara asta, iar la toamnă pot să aplic din nou la HockeyNet sau poate că voi găsi un loc chiar mai bun. Nu e sfârșitul lumii.

Dar chiar voiam din tot sufletul postul asta, la dracu'!

Îmi scot telefonul din poșetă, iar degetele îmi tremură. Ar trebui să chem o mașină să mă ducă la gară. În schimb, mă gândesc la mesajul lui Jake de ieri, cel în care mă îndemna să-l sun.

Îmi mușc buza.

Probabil e o idee proastă să-l contactez.

Dar o fac, oricum.

— Uau! Vorbești iar cu mine, spune Jake când ne întâlnim, douăzeci de minute mai târziu. Cărui fapt îi datorez această onoare?

Starea mea de spirit e așa de naspa că nu pot nici măcar să încropesc un răspuns sarcastic.

— N-am primit postul. Mulder a ales trei tipi cu penisuri în locul meu.

— Adică opușii tipilor fără penisuri?

Îmi zâmbește scurt.

— Îmi pare rău, Hottie. E o situație de căcat.

Întinde mâna să mă atingă, dar se gândește mai bine și o lasă să cadă pe lângă corp.

Suntem pe scările din fața Centrului de Hochei Bright-Landry, ceea ce pare o blasfemie. Din fericire, niciunul dintre coechipierii lui nu e prin preajmă. Când l-am sunat, mi-a spus că antrenamentul se terminase cu ore în urmă, dar rămăsese să vadă filmări de la meciuri. Ăsta da devotament. Și cu toate că-l admir, asta înseamnă că a trebuit să ne vedem aici, și nu la el. Mi-ar fi convenit mai mult să mergem la el.

Colac peste pupăză, cerul decide să-mi imite starea, alegând fix acum să reverse peste noi o ploaie torențială. A fost înnorat și frig mai toată ziua dar, dintr-odată, cerul s-a făcut negru și a început să toarne cu găleata, făcându-ne ciuciulete în doar câteva secunde.

— Hai înăuntru, mă îndeamnă Jake, luându-mă de mână.

Ne repezim în clădire, unde fac o grimasă când observ mulțimea de fanioane și tricouri purpurii înrămate.

— Dacă ne vede cineva? șuier eu, dându-mi de pe frunte părul umed.

— Să ne vadă. Cui îi pasă? Stăm de vorbă și atât, nu?

— Mă simt expusă. Suntem prea în văzul lumii, mormăi eu.

Își dă ochii peste cap.

— Bine. Hai în sala de presă. E un loc retras şi nu sunt decât eu acolo.

Îl urmez pe hol, observându-i pasul lung. N-a trecut nicio săptămână de când l-am văzut ultima oară şi parcă am uitat cât de înalt şi cât de atrăgător este. Nu m-a sărutat şi nici îmbrăţişat când m-a văzut. Şi nici eu n-am făcut-o. Acum parcă aş fi vrut s-o fi făcut. În sala modernă de presă care rivalizează cu cea pe care o avem noi la Briar, îmi scot geaca şi o pun pe scaunul cel mai apropiat. Apoi mă arunc într-unul dintre scaunele comfortabile şi spun hotărâtă:

— Chiar îmi doream postul ăsta!

— Ştiu, zice Jake şi se aşază în scaunul de lângă mine, întinzându-şi picioarele alea incredibil de lungi. Dar poate că e mai bine aşa. Chiar dacă n-ar fi trebuit să răspunzi în faţa lui, tot ar fi trebuit să interacţionezi cu Mulder. Iar tipul e un nenorocit.

— Aşa-i.

Dintr-odată, văd imagina de pe ecranul uriaş. Observ corpul puternic al lui Hunter Davenport aplecat în aşteptarea unei confruntări.

— Spionăm, aşa-i? chicotesc eu.

— Nu e spionaj, e studiu preliminar. Şi nu-mi spune că băieţii tăi nu fac acelaşi lucru fix în clipa asta.

— N-am venit să dezvălui secretele de la Briar, aşa că nu-mi pune nicio întrebare despre băieţii mei.

— Atunci de ce eşti aici? mă priveşte el cu o expresie serioasă.

— Cum adică?

— Verişoara ta locuieşte în oraş. Şi presupun că mai ai şi alţi prieteni pe aici.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi de ce am fost eu prima persoană la care ai apelat după ce ai primit vestea cea rea?

Îi întâlnesc privirea, apoi răspund:

— Nu ai de unde să știi că ai fost prima persoană pe care am sunat-o. Poate că ceilalți nu mi-au răspuns.

— Dar ai sunat pe altcineva? întreabă Jake, amabil.

— Nu, recunosc eu.

Lucru care mă forțează să mă cercetez mai îndeaproape, pentru că de ce *l-am* sunat pe el? Am ieșit la două întâlniri, am vorbit de câteva ori la telefon, ne-am făcut de cap o dată sau de două ori. Nu există niciun motiv pentru care Jake ar fi trebuit să fie persoana care să-mi aducă alinarea azi. Am un sistem de asistență foarte bine pus la punct — Summer, Audrey, Elisa, ca să menționez câteva nume. De ce nu m-am îndreptat spre niciuna dintre ele?

— De ce eu? insistă el.

— Nu știu! expir eu, extenuată.

— Ba știi, râde el încet. Mă placi.

— Nu te plac.

— Ba da. De aia m-ai și dat afară săptămâna trecută.

— Nu, te-am dat afară pentru că tata era în fața ușii mele în timp ce noi ne făceam sex oral.

— Trebuia neapărat să-mi aduci aminte de asta, mormăie el.

— De chestia cu tata?

— Nu, de ce făceam noi doi, spune el și îi scânteiază ochii seducător. Acum sunt excitat.

— Bag de seamă că ești excitat mai tot timpul, mormăi eu, la rândul meu.

— Vino aici să vezi singură.

Îmi face semn spre poala lui, ridicând cu subînțeles din sprâncene.

Nu-mi pot stăpâni râsul.

— Ce teorie? Deja ai recunoscut că ai o erecție.

Își încrucișează gleznele și-și coboară privirea spre tenișii lui Converse.

— OK, deci susții că m-ai dat afară pentru că aproape am fost prinși de tatăl tău.

— Dap.

Nu e chiar adevărul gol-goluț. L-am trimis acasă pentru că am refuzat să mai fiu vulnerabilă în fața lui. În decurs de o oră sau două i-am arătat cât de tare îl doresc, cât de mult m-a excitat. I-am permis să fie martor la o discuție umilitoare cu tata, în care am fost certată precum un copil și acuzată că aș fi un dezastru.

Nu vreau ca altcineva, în niciun caz un băiat, să mă vadă vreodată așa cum mă vede tata.

Simt că mă privește, așa că-l întreb:

— Ce e?

— Nu te cred deloc, zice el, pe un ton mai aspru. Ce ți-e teamă c-o să se întâmple dacă vom continua să ne vedem?

— Nu mi-e teamă. Pur și simplu nu văd rostul, dacă relația asta oricum nu va duce nicăieri.

— Tu te vezi doar cu tipii cu care crezi că vei avea o relație?

— Nu.

Cade puțin pe gânduri, apoi adaugă:

— Vino aici!

Înainte să pot să spun ceva, mă trage de pe scaunul meu. Ajung în poala lui și mi-e imposibil să-i ignor umflătura din blugi. Oftez resemnată, apoi îl încalec. Erecția lui mă apasă direct între picioare și se simte așa de bine, că nu mă pot stăpâni să mă frec de ea.

Jake scoate un sunet răgușit. Își așază mâna la baza coloanei mele vertebrale, în vreme ce o duce pe cealaltă în părul meu.

În ciuda judecății mele mai bune, îmi aplec capul. Îmi împing limba între buzele lui strânse, iar el le deschide. Scâncesc când limba mea o întâlnește pe a lui. Are gust de mentă și buzele lui sunt foarte moi și calde. Îmi împreunez mâinile pe după gâtul său, pierzându-mă în căldura lui.

— Când te sărut, mă excit direct, șoptește el.

— Erai așa de dinainte să te sărut.

— Da, pentru că mă gândeam să te sărut.

Râd, dar încep să respir greu.

— Eşti...

Un sunet puternic mă face să mă opresc. Pentru o secundă, lumina de deasupra noastră pâlpâie.

— Doamne, ce nebunie!

— Vai, Jakey, te-ai speriat? Îi mângâi eu ceafa.

— Sunt îngrozit, şopteşte el.

Buzele ni se întâlnesc, iar lumina pâlpâie din nou. De data asta, se ia curentul.

Întunericul ne înghite cu totul. Dar în loc să ne cuprindă panica, ne sărutăm şi mai pasional. Jake îşi mişcă mâinile pe hanoracul meu negru. Ridică de materialul subţire, dându-mi la iveală sutienul, dar nu-l desface, ci-l trage în jos, lăsându-mi sânii goi. Îmi linge sfârcul. Apoi îl suge mai puternic, iar eu tremur incontrolabil.

Îmi pipăie sânii în timp ce-mi sărută sfârcul, lingând şi sugând până când devine foarte tare în gura lui. Gem cam tare, având în vedere locul în care ne aflăm.

Jake răspunde prin a mă apuca de celălalt sfârc, ispitindu-mă şi mai mult. Apoi se împinge în sus, părţile de jos ale trupurilor noastre frecându-se între ele. Dumnezeule! Băiatul ăsta! Sunt moartă după el, nici nu-mi vine să cred!

Întunericul persistă în încăpere, dar fix când încep să mă obişnuiesc cu el, neonul se aprinde din nou.

Jake îşi ridică capul, ochii sclipindu-i când îmi priveşte sânii.

— Eşti superbă!

Gemând, îmi cuprinde sânii în palme, apoi îşi îngroapă capul între ei.

Şi atunci îşi face apariţia şi antrenorul Pedersen.

25

JAKE

— Dă-o dracului de treabă, Connelly!

Auzind urletul lui Pedersen, îmi ridic capul şi trag repede de hanoracul Brennei, ca să-i acopăr sânii goi. Se smulge din poala mea şi ţâşneşte pe scaunul apropiat. Dar e prea târziu. Pedersen nu e idiot. Ne-a văzut şi ştie exact ce făceam aici.

— Salut, domnule! zic, dregându-mi glasul. Noi tocmai...

Dar mă răzgândesc şi nu mai născocesc nimic. Nici eu nu sunt idiot.

— Îmi pare rău, zic scurt, nu e un loc potrivit.

— Nu mai spune! se răsteşte el. Mă aşteptam la un astfel de comportament din partea lui Weston sau lui Chilton, dar nu din partea ta, Connelly! De obicei, nu ţi-o tragi unde munceşti.

Antrenorul nici măcar n-o bagă în seamă pe Brenna. Se duce în faţa sălii şi înhaţă un laptop. Cu colţul ochiului, o văd pe Brenna netezindu-şi hanoracul. Se leagănă discret şi-mi dau seama că vrea să-şi pună sutienul la loc.

— Am o întâlnire cu asistenţii şi am uitat ăsta, spune el cu maxilarul încordat. Şi eu credeam că eşti un jucător sârguincios, că studiezi adversarul în timpul tău liber. Dar băieţii sunt tot băieţi, nu? mârâie el.

Brenna îi urmărește atentă mișcările, în timp ce antrenorul își pune laptopul sub braț și o ia către ușă.

— Scoate-ți musafira de aici, Connelly! N-ai ce căuta cu iubita aici!

— Nu sunt iubita lui, izbucnește Brenna, dar știu că a făcut-o total neintenționat, pentru că-și închide imediat ochii, ca și cum s-ar mustra singură pentru gafa comisă.

Abia acum o privește și Pedersen, lung și insistent. Și în timp ce-o studiază, se încruntă din ce în ce mai rău, până când sprâncenele lui practic se unesc.

— Ești fiica lui Chad Jensen.

Rahat!

Brenna clipește. E pentru prima dată când nu găsește niciun comentariu dat naibii care să-i iasă pe gură.

Vreau să-l mint și să-i spun că greșește, dar e limpede că a recunoscut-o. Pune laptopul pe biroul de lângă ușă și se apropie încetișor. Privirea lui cinică zăbovește pe hanoracul șifonat al Brennei și pe părul ei ciufulit.

— Ne-am întâlnit la un banchet acum vreo doi ani, îi spune el. Festivitatea absolvenților de la Yale. La vremea aceea, erai încă la liceu. Te-a luat Chad cu el.

— Oh, înghite ea în sec. Da, îmi amintesc.

— Brianna, nu?

— Brenna.

— Așa. Chiar de nu ne-am fi întâlnit, te-aș fi recunoscut oricum. Semeni leit cu mama ta, dă el din umeri.

Brenna nu reușește să-și ascundă uimirea. Sau poate nici măcar nu încearcă. Face ochii cât cepele, apoi îl întreabă:

— Ați cunoscut-o pe mama?

— Am fost colegi de facultate.

Tonul lui e complet rigid, iar pe față nu i se citește nici cea mai mică emoție, lucru care nu mă surprinde. Repertoriul emoțional

al lui Pedersen este limitat. Stările lui preferate sunt furia și dezaprobarea.

— Chiar semeni cu ea, continuă el s-o fixeze cu privirea, apoi își întoarce capul spre mine. Nu mi-ai spus că te vezi cu fiica lui Jensen.

Brenna răspunde în locul meu:

— Nu se întâmplă asta. Acum doar... n-a fost nimic. Așa că vă rog să nu-i spuneți nimic tatei, bine?

Pedersen ridică o sprânceană la mine, ca și cum ar vrea să știe ce gândesc, dar eu doar ridic din umeri.

— Are dreptate. S-a întâmplat doar o dată.

— Singurul motiv pentru care sunt acum aici este pentru că afară plouă cu găleata, iar Jake nu m-a lăsat să aștept Uber-ul în ploaie. Că tot veni vorba, spune ea cu o falsă veselie, ridicând telefonul. A ajuns mașina, tocmai am primit notificarea.

Ține carcasa spre antrenor, ecranul spre mine, iar eu văd cât se poate de clar că nu e nicio notificare acolo.

— Trebuie să plec, spune ea, grăbită. Mulțumesc că m-ai lăsat să aștept înăuntru, Connelly. Mă bucur că v-am văzut din nou, domnule Pedersen.

— Și eu.

— Te conduc, mă ofer eu.

Pedersen mă fixează cu privirea.

— Ar trebui să pleci și tu. A fost deja o întrerupere de curent. Nu vreau să rămâi aici, pe întuneric, dacă se ia din nou curentul, spune el și iese din încăpere.

Dau drumul răsuflării pe care nu mi-am dat seama că o țineam în mine.

— Rahat! spun eu.

— Rahat! repetă Brenna. Crezi c-o să-i spună tatei?

— Mă îndoiesc. Nu sunt chiar cei mai buni prieteni.

— Exact, dacă o să vrea să-l oftice?

— Nu-i stă în fire. Preferă să-și descarce nervii pe gheață.

Ajungem în holul de la intrare, unde observăm că, dincolo de ferestrele uriașe, apocalipsa e în plină desfășurare. Cerul e aproape complet negru. Rafale de vânt mișcă crengile copacilor care se lovesc unele de celelalte, iar o creangă deja s-a rupt și a căzut pe capota unei mașini. Din fericire, nu pe Mercedesul lui Weston, pe care l-am împrumutat din nou. Aș putea, la fel de bine, să-l consider al meu, din moment ce Brooks îl conduce foarte rar.

Privirea mi se mută de la geam la Brenna, care-și încheie geaca de piele.

— Cred că ar trebui să vii la mine, îi sugerez eu, pe un ton serios.

— Bineînțeles că asta îți dorești.

— Nu glumesc, Hottie. Furtuna pare nașpa rău și știi că drumul o să fie groaznic. Știi cum conduc șoferii pe ploaie, ca niște cretini, spun eu, ferm. Vino la mine până trece, te rog.

— Bine, acceptă ea, în cele din urmă.

E nouă seara și furtuna încă mai persistă. Pe la ora șase, s-a întrerupt curentul și-n apartament, așa că am aprins mai multe lumânări și am mâncat feliile de pizza rămase de la prânz. Brooks a găsit niște jocuri de societate și ne-am dus în sufragerie, să jucăm unul dintre ele. Brenna și cu Brooks s-au ciondănit toată seara, tachinându-se ca și cum ar fi cei mai buni prieteni de ani de zile.

Când am apărut în casă cu Brenna la braț, lui Weston i-a căzut falca pe podea. Dar lui puțin îi pasă la ce facultate e fata, cine e tatăl ei sau cu ce echipă ține. Pentru el, o fată sexy este o fată sexy și o primește în gașcă numaidecât. Până când prindem un moment între patru ochi, cel puțin. Când Brenna se duce la toaleta de pe hol, Brooks scoate tabla de Scrabble și întreabă:

— McCarthy știe?

— Ce anume?

— Că te vezi cu bomba sexy din baie.

— Nu, recunosc eu, cu ranchiună.

— Mă gândesc că poate ar trebui să-i spui, ce zici?

— Ar cam trebui, nu?

Brooks chicoteşte.

— Cam da. I-ai spus bietului puşti s-o lase şi acum voi doi sunteţi împreună? Eşti crud, frate.

— Nu suntem împreună şi nici ei nu erau, precizez eu.

— Dar o plăcea.

— Acum e cu gagica aia, Katherine.

McCarthy încă se vede cu fata pe care a cunoscut-o după semifinale. Asta-mi spune că probabil nu i-a păsat de Brenna, ci mai mult de faptul că voia să şi-o pună cu cineva.

— Tot e vorba de Codul Camarazilor, argumentează Brooks. Ştiu că, fiind căpitanul echipei, ai ceva mai multă autoritate, dar tot ar trebui să faci ce trebuie şi să-l anunţi şi pe el.

— Să fac ce trebuie? De când ai tu conştiinţă? îl întreb, amuzat.

— Întotdeauna am avut o conştiinţă, se ridică de pe canapea. Iau o bere. Vrei şi tu?

— Nup.

— Jensen! urlă el. Vrei o bere?

Brenna apare de pe coridor şi îi răspunde:

— Sigur, mersi!

Mi se alătură pe canapeaua modulară şi-şi trage mai aproape tabla cu litere.

— Bun, să vedem ce-i de jocul ăsta.

Câteva minute mai târziu, jocul începe. Brooks aduce câteva perne decorative pe care le-a cumpărat mama lui pentru noi şi le împrăştie pe podea. Îşi reaşază piesele de lemn pe tablă.

— Băi, lăsaţi-mă pe mine să fiu primul. Am cel mai bun cuvânt din lume!

Brenna zâmbeşte.

— Hai să-l vedem, expertule.

Bagă la înaintare cuvântul „babardeală".

— Ăsta e cel mai bun cuvânt din lume? îl ia ea la mișto. Babardeală?

— Da, pentru că asta e pasiunea mea.

— Mhm, și dacă e să calculăm punctele reale, cuvântul aduce un câștig de..., spune ea și verifică valoarea literelor. Plus punctele dublate... paisprezece puncte.

Brooks ripostează rapid.

— E super pentru prima tură!

— Dacă tu spui că paisprezece puncte sunt super, înseamnă că nu ai jucat niciodată Scrabble cu tata.

— Antrenorul Jensen e un nazist al scrabble-ului? râde el.

— Oh, e nebun după el. E genul de jucător care etalează cuvinte de două sau trei litere și-și triplează punctele, iar cât ai clipi, constat că m-a bătut cu două sute de puncte.

— Nu pare deloc distractiv, replică Brooks. Eu joc pentru cuvinte, nu pentru puncte. Connelly, e rândul tău.

Plecând pe verticală de la „B"-ul lui, am adăugat cuvântul „balon".

— De la fund-balon, explic eu, cu o inocență prefăcută.

Colegul meu de echipă îmi arată degetul mijlociu.

— Mai taci dracului!

— Ce am pierdut? surâde Brenna.

— Are un fund-balon, îi spun eu.

— Am un fund-balon, repetă el, supărat.

— Ah, super!

Brenna își coboară privirea amuzată spre piesele ei. Rearanjează câteva, încercând să găsească un cuvânt.

— Vrei să-l vezi? se oferă Brooks.

— Nu chiar...

— Ei haide, dă-mi voie să-ți arăt. Doar fii sinceră și spune-mi ce părere ai.

— Vorbeşte serios? se uita ea la mine.

— Mi-e teamă că da. Iubita lui a remarcat chestia asta la el şi acum omul are un complex.

— Nu e iubita mea, obiectează Weston.

— Partenera de sex? formulez eu.

— Accept, spune el şi sare în picioare. Bun. Jensen, ia priveşte aici!

Tălâmbul ăsta de coleg de apartament îşi dă jos pantalonii de trening până la glezne, expunându-şi fundul gol în faţa... iubitei mele? Partenerei mele de sex? Chiar nu ştiu cum s-o numesc.

Observ în lumina lumânărilor cum buzele Brennei tremură, abia reuşind să nu izbucnească în râs.

— Deci? Aştept păreri.

Îşi aţinteşte privirea pe dosul lui, apoi spune:

— Ai un fund mişto, Weston, recunoaşte ea. Eu nu mi-aş face griji dacă aş fi în locul tău.

— Pe bune? îşi trage el pantalonii pe el.

— Pe bune, ai un fund mişto.

— Mai spune-mi o dată asta! îşi aşterne el un zâmbet larg pe faţă.

— Nu!

— Fetei tale îi place fundul meu, rânjeşte el la mine. Mă place.

— Deloc, zice Brenna. Nu ştiu cum de ai înţeles tu că te plac, dar te asigur că nu-i aşa.

Foloseşte „Ă"-ul şi adaugă cuvântul cărucior.

— E bun, îi spun eu.

— Mulţumesc, Jakey!

Brooks se trânteşte la loc pe mormanul lui de perne.

— Jakey? Aşa îţi spunem acum? pare el încântat. Îmi place. O să-l folosesc de acum încolo.

— Sigur că da, Brooksy.

— Îmi retrag cuvintele. Nu-mi place.

— Aşa ziceam şi eu.

Pe măsură ce continuăm jocul, devine din ce în ce mai competitiv, mai ales cu Brooks alături. Punctele noastre sunt atât de apropiate că nici nu poți să prezici cine va câștiga. Și, în timp ce eu mă distrez de minune, nu sunt concentrat în totalitate pe joc. Îi tot arunc priviri Brennei. E și greu să n-o fac. Fata e superbă. Și-mi place să o aud râzând. Ori de câte ori îi aud râsetul, sunetul melodios îmi face inima să bată mai repede.

Când Brooks se duce la baie, mă apropii de Brenna și-mi strecor mâna pe sub hanoracul ei.

Sunt răsplătit cu un alt chicotit.

— Suntem în toiul unui joc de Scrabble și tu decizi să-ți vâri mâna sub hanoracul meu?

— Da. Pot s-o țin aici până se întoarce de la baie?

Cu un zâmbet pervers, îi strâng în mână sânul stâng.

— Ești atât de ciudat.

— Nup.

Ea pufnește.

— Nu poți să spui „nup" ca răspuns la orice spune altcineva despre tine.

— De ce nu?

— Pentru că...: păi... cred că nu știu de ce.

Se oprește brusc din vorbit, îndreptându-și urechea spre fereastră.

— Hei, tunetele s-au oprit.

— Curentul tot n-a venit, subliniez eu.

— Nu mai spune! Și eu care credeam că lumânările erau doar pentru a crea atmosfera perfectă pentru o partidă în trei.

— Ne-o tragem în trei?! exclamă Brooks, revenind în cameră.

Arată ca un puști în culmea fericirii.

— Pe bune, Connelly? N-ai vrut una în trei cu Kayla, dar vrei cu fata ta și... Dumnezeule, de ce mă plâng oare? Taci naibii odată, Brooks! se mustră el.

— Kayla? repetă Brenna.

— Iubita lui.

— Nu e iubita mea.

— Voiai să faci sex în trei cu ei? își mijește ea ochii.

— Absolut deloc, zic și mă uit la colegul meu de apartament. Și asigură-te că și Kayla e la curent cu asta, pentru că nu vreau să mă mai ia prin surprindere, apărând în bucătărie goală-puşcă.

— O, nu, o fată goală-pușcă în bucătărie! Trebuie să instalăm un sistem de alarmă! Cineva să ne aducă un câine de pază! își dă Brooks dramatic ochii peste cap. În fine. Deci o facem?

— Nu facem sex în trei nici acum, nici altă dată. Ne ajunge că ne-ai arătat fundul, îl readuc cu picioarele pe pământ.

Brenna mai aruncă o privire spre fereastră, apoi adaugă:

— Ar trebui să plec curând.

— Așteaptă și tu să revină curentul! spun eu, morocănos.

Nu-mi place ideea de a ieși afară pe ploaia asta. Pe drumul spre casă, câteva semafoare se stricaseră și am văzut vreo două tamponări ușoare în trafic.

— Cât e ceasul? întreabă ea. Dacă e să plec, mai bine acum decât mai târziu.

Mă aplec în față să mă uit în telefonul ei.

— E aproape zece. Poate că ar trebui...

Ecranul se luminează brusc și cum sunt cu privirea lipită de el, nu pot să nu văd numele celui care sună.

— Te sună Eric, spun eu, cu o voce mai aspră decât aș fi vrut să sune.

Cu coada ochiului, îl văd pe Brooks rânjind la mine. Mda. Știe exact ce simt eu în momentul ăsta.

— Ar trebui să răspunzi, o îndemn eu.

Expresia ei este suspect de afectată. Înhață telefonul și apasă pe *Ignoră*.

— Cine-i Eric?

Brooks voia să sune degajat, dar nu i-a reușit. Însă mă bucur că a întrebat el înaintea mea. Îmi face cu ochiul, deci a întrebat intenționat. Dau din cap, mulțumindu-i pentru ajutor.

— Nimeni, spune ea, încordată.

N-am aflat nimic. Se vede cu altcineva? Are oare o listă cu tipi cu care și-o trage, plină cu băieți de genul lui McCarthy?

Gelozia mă izbește direct în piept. Sunt un tip competitiv, dar până acum nu am luptat pentru afecțiunea unei femei. Pentru că nicio femeie nu a ales vreodată pe altul în locul meu. Sună de parcă am figuri, dar nu-mi pasă. Ideea că Brenna s-ar putea vedea și cu alții nu-mi pică bine.

Ceea ce naște încă un lucru fără precedent: niciodată nu am fost eu cel care să inițieze o conversație pe tema relației oficiale. Cum se poate aduce așa ceva în discuție?

Când telefonul îi vibrează, semn că are un mesaj vocal, mă simt și mai iritat.

— Nu vrei să vezi ce vrea?

— Nu-i nevoie. Știu ce vrea.

Gelozia nedorită începe să ardă și mai puternic în mine.

— Chiar așa?

— Da. Cine e la rând?

— Eu, zice Brooks.

Dar pe când aranjează piesele pe tabla lui, telefonul Brennei sună pentru a doua oară.

Și apoi, după ce apasă iar butonul de *Ignoră*, o sună a treia oară.

— Răspunde odată! bodogănesc eu.

Trăgând adânc aer în piept, întinde iar mâna după telefon.

— Eric, bună, ți-am spus că nu am timp pentru...

Se oprește brusc. Îngrijorarea îi pune stăpânire pe glas.

— Cum adică nu știi unde ești?

Brooks și cu mine schimbăm o privire precaută.

— Mai rar, mai rar! Nu înțeleg nimic. Unde ești?

Urmează o tăcere lungă, apoi adaugă:

— Bine, stai acolo.

Îi tremură vocea și clipește de câteva ori, ca și cum ar vrea să-și oprească lacrimile.

— Ajung imediat.

26

JAKE

— Mulţumesc mult că faci asta!

Abia de îi aud vocea, deşi stă chiar lângă mine. Ploaia s-a transformat într-o burniţă, furtuna s-a îndepărtat de noi, dar observ prin parbriz că iluminatul public tot nu şi-a revenit. Sunt la volanul Mercedesului, pentru că Brooks a băut prea mult. S-a băgat pe bancheta din spate după ce a insistat totuşi să vină şi el.

— Vorbesc serios, nu trebuia să veniţi cu mine. Îmi puteaţi doar împrumuta maşina.

— Zău? îi arunc o privire urâtă. Şi să te las să conduci pe furtună...

— Nu mai e furtună, protestează ea.

— ... pe furtună, repet eu, ca să-ţi găseşti fostul iubit?

Cel puţin asta am înţeles de la ea când, intrată în panică, l-a rugat pe Brooks să-i împrumute maşina. Se pare că se vedea cu Eric ăsta în liceu şi acum tipul a dat de belea.

— Dar ce a făcut? întreb eu.

— Nu sunt sigură.

Îi arunc o privire tăioasă, iar ea pare că îşi scrâşneşte dinţii, până o să rămână fără.

— Droguri, murmură ea, în cele din urmă.

— Ce fel de droguri?

Nu încerc s-o interoghez, dar trebuie să știu în ce ne băgăm.

Dar, în loc să răspundă, își pleacă privirea în telefon, cercetând harta. Mărește imaginea folosind două degete.

— Bun, deci a spus că poate să vadă un semn cu numele străzii... Forest ceva, zice ea absentă. El *crede* că e pe Forest Lane.

— Asta micșorează aria de căutare, spun eu, sarcastic. Sunt probabil o tonă de *Forest Lane* sau *Forest Avenue* pe aici.

Ea cercetează, din nou, harta.

— Patru, mă corectează ea. Una e la vreo zece minute de aici, celelalte sunt mai departe. Cred că e vorba de asta de lângă Nashua, că e cea mai apropiată de Westlynn.

Respir zgomotos.

— Deci mergem în New Hampshire? pufnesc eu.

— E în regulă?

Nu-i răspund. În schimb, dau semnal și trec pe banda potrivită, ca să intru pe autostrada I-93.

— Cine e tipul ăsta, Brenna? mormăi eu. Pare dubios.

— Foarte dubios, aprobă Weston de pe bancheta din spate.

— Ți-am spus, am fost împreună în liceu.

— Și asta înseamnă că trebuie să lași totul baltă și să fugi să-i salvezi fundul?

Înverșunat? Oare sunt înverșunat?

— Eric și cu mine am trecut prin multe împreună. Și da, tipul a luat-o rău pe arătură, dar...

— Cum adică?

Înainte să poată răspunde, trag brusc pe dreapta, punând mașina pe avarii. Primesc un claxon lung de la motociclistul din spatele nostru, dar ceilalți ne ocolesc.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Nu mai merg nici măcar un centimetru până când nu ne dai mai multe amănunte. Și nu doar pentru că am impresia că mergem după cai verzi pe pereți. Trebuie să știm în ce ne băgăm.

Weekendul ăsta jucăm cel mai important joc din sezon, şi dacă ne duci în vreun loc plin de cocaină...

— Nimic de genul! îşi freacă ea faţa, vizibil supărată. Bine. Stai să-l sun iar.

Câteva secunde mai târziu, dubiosul ăla de Eric răspunde.

— Bună, eu sunt, zice Brenna, blând. Suntem în maşină.

Face o pauză, apoi continuă:

— Cu doi prieteni, nu-ţi face griji. Suntem pe drum spre tine, dar trebuie să ne spui unde te afli, mai exact. Ai spus Forest Lane... ce mai e prin jur?

Ascultă cu atenţie câteva secunde, apoi adaugă:

— Casele cum arată? Bun. Şir de case. Cum ai ajuns acolo? Îţi mai aminteşti?

Face, din nou, o pauză.

— Bine. Erai cu prietenul tău. Am înţeles, el conducea. Şi te-a lăsat acolo. Ce făceai acolo?

Altă pauză, de data asta foarte tensionată.

— Bine, ai fumat.

Îi întâlnesc privirea preocupată a lui Brooks în oglinda retrovizoare. Sper din tot sufletul că e vorba de marijuana. Ţigările ar fi ideale, dar mă îndoiesc că un pachet de Marlboro e de vină pentru toată tărăşenia asta.

— Harta mea îmi arată mai multe străzi care au în denumire Forest. Eşti cumva pe lângă coastă? Ai mers către Marblehead? Nu? Eşti sigur? întreabă Brenna şi se luminează la faţă. Aha, în regulă, ştiu unde e. Nu, îmi amintesc de Ricky. Nu-mi aduc aminte de Forest Lane, dar clar ştiu despre care vorbeşti. Bine, te sun când suntem pe aproape. Pa!

Închide şi spune:

— Nashua. E lângă vechiul nostru cartier, aşa cum gândeam.

Asta înseamnă patruzeci de minute de condus. Chiar mai mult, dacă trecem prin intersecţii nesemnalizate.

— Eu mă culc, spune Brooks. Treziţi-mă când ajungem.

Zece minute conduc în tăcere, și simt că nu mai suport.

— Chiar nu vrei să-mi spui mai multe de tipul ăsta? mormăi eu. Mă lași să intru orbește în cine știe ce situație de rahat în care e fostul tău acum?

— Nu știu care e situația, Jake, spune ea, istovită. Nu l-am mai văzut de mult. M-a sunat recent să-mi ceară bani, dar l-am refuzat.

— Și totuși, iată-ne porniți să-l salvăm.

— Da, asta facem, ripostează ea. Nu i-ai auzit vocea, bine? Părea complet distrus. Ce ai face tu dacă cineva de care ți-a păsat în trecut te-ar suna panicat și ți-ar spune că nu știe unde se află, că e ud și îi e frig și că zace într-un șanț? Ai lăsa persoana aia acolo? Uite, eu nu pot să fac asta.

— De ce? Pentru că ați fost împreună în liceu? Cine e tipul ăsta? Eric... Eric și mai cum? crește frustrarea în mine. Cine e el *pentru tine*?

— Numele lui este Eric Royce.

Îmi încrețesc fruntea, parcă îmi amintesc vag. Numele mi-e cunoscut. De ce știu numele ăsta?

— A fost primul elev de liceu recrutat, continuă Brenna. Chicago l-a ales.

Asta era!

— Rahat! Ce naiba s-a întâmplat cu omul ăsta?

— E drogat cu metamfetamină și e picat în șant, Jake. *Asta* s-a întâmplat cu el.

— Metamfetamină? se ridică Brooks, uitând de somnul lui. Mergem spre un drogat cu metamfetamină?

— Habar nu am, spune ea, amărâtă. Din câte știu eu, pe ăsta l-a ales ultima oară, dar e posibil să se fi drogat cu *oxy* sau să fie beat mangă. Sinceră să fiu, *habar nu am*, își trece ea ambele mâini prin păr. Mă puteți lăsa acolo și mă descurc eu. Nu e nevoie să rămâneți și voi. Puteți opri la două străzi distanță sau pe acolo. O să merg pe jos până la el și o să iau un Uber până acasă.

Nu-mi vine să cred ce zice!

— N-o să te abandonez într-un nenorocit de cartier de drogați, Brenna!

— Nu e cartier de drogați. E orașul de lângă cel în care am crescut, iar ăla e un oraș sigur și normal, da? Și da, în fiecare oraș mai găsești drogați din când în când, iar, în acest caz, drogatul este Ricky Harmon, dar eu doar presupun că avem de-a face cu metamfetamină. Nu știu sigur și dacă nu faci decât să te sperii, nu rezolvăm nimic.

Între noi se lasă o tăcere tensionată. În oglinda retrovizoare văd cum expresia lui Brooks s-a îmbunat. Își întinde mâna și o strânge ușor de umăr.

— E în regulă, Jensen. Suntem aici, bine?

Își mușcă buza și-i oferă o privire recunoscătoare.

Depășesc un camion care circulă cu jumătate din viteza permisă, deși ploaia s-a oprit.

— Deci ai fost cu Eric Royce, zic eu, cu o voce răgușită.

Ea aprobă din cap.

Îmi amintesc că, în liceu, am jucat de câteva ori împotriva lui Royce. Era al dracului de bun.

— N-a ajuns în Liga Națională de Hochei, zic eu, gânditor.

— Nu, se întristează ea. După absolvire, s-a cam dus dracului tot.

— Dar de ce?

— Versiunea scurtă? A avut niște probleme emoționale și-i plăcea să meargă la chefuri. Iar când petrecea, o făcea în stil mare, ezită ea. În plus, nu mult după recrutare, am terminat-o cu el. Vestea nu i-a picat deloc bine.

— Isuse, intervine Brooks, l-ai abandonat pe băiat și l-ai trimis într-o groapă fără fund plină de droguri și disperare? Ce crud.

Ea începe să-și muște iar buza.

— Brooks! îl dojenesc eu. Sunt sigur că n-a fost vina ta că a ajuns el așa, încerc eu s-o liniștesc.

— Ba a fost. Măcar puțin, totuși. Despărțirea l-a distrus. Deja avea o înclinație pentru droguri și băutură, dar după ce am rupt-o cu el, a început să întreacă măsura. Bea noapte de noapte, chiulea de la școală, fuma iarbă cu Ricky Harmon și cu alți băieți care absolviseră cu un an înainte și nu făceau nimic cu viața lor. Și apoi, într-un weekend, s-a dus la un festival de muzică electronică și s-a drogat așa de tare, că a uitat să se mai prezinte la un meci super important. Și așa era destul de rău că lipsea de la antrenamente, iar când a văzut că nu mai era nici măcar în stare să se echipeze pentru meci, antrenorul l-a dat afară din echipă.

Că tot vorbim de antrenori...

— Tatăl tău știa că te vezi cu Eric?

— Da. A fost o harababură totală.

Își îngroapă fața în mâini și oftează extenuată.

— Eric și cu mine am început să ne vedem pe când aveam cincisprezece ani. La început, tata n-a avut nimic de obiectat, mai ales că nu avea încotro, trebuia să fie de acord. Știa că nu mă poate opri să mă văd cu el. Eram prea încăpățânată.

— Erai? chicotesc eu, dar ea nu mă bagă în seamă.

— În fine, după ce a lipsit de la meciul ăla, pentru el a fost începutul sfârșitului. Chicago a aflat că a fost dat afară din echipă. Și Eric nu semnase încă niciun contract. Era încă în faza de negociere.

Dau din cap și înțeleg ce zice. O mulțime de băieți nu-și dau seama că, doar pentru că ai fost recrutat de o echipă, asta nu înseamnă că și faci parte din ea. Înseamnă doar că echipa aia are drepturi exclusive pe un an pentru tine, timp în care îți negociezi contractul.

— N-au mai vrut să semneze cu el, continuă ea, tristă. A umblat zvonul că era petrecăreț, așa că nimeni nu l-a mai vrut. A început să meargă și mai mult pe la chefuri, și-a făcut un anturaj nou și acum iată-ne aici.

Chiar așa, iată-ne aici. La zece și jumătate seara, conducând prin alt stat în căutarea fostului Brennei, care s-ar putea sau nu să fi fumat metamfetamină în seara asta.

Minunat!

Cu coada ochiului, observ cum Brenna își freacă mâinile. Urăsc să văd o fată așa grozavă atât de tulburată. Și, deși încă nu accept situația asta de rahat, o iau de mână.

— Mulțumesc că mă ajuți! mă privește ea, cu recunoștință.

— Nu-i problemă, murmur eu, după care mă rog să fi spus adevărul și că *n-o să fie*, într-adevăr, nicio problemă.

Din pricina orei târzii și a vremii rele, drumurile sunt pustii și ajungem în zona Nashua mai repede decât am preconizat. Ies de pe autostradă și Brenna îl sună iar pe Eric.

— Hei, eu sunt. GPS-ul zice că mai avem două minute până la Forest Lane. Ajungem imediat, dar tu trebuie să-mi dai un punct de reper sau ceva de care să mă folosesc ca să te găsesc.

— Asta e Forest Lane, îi spun eu, intrând pe străduță.

Din fericire, în zona asta, curentul nu este întrerupt, așa că iluminatul stradal funcționează.

— Văd șirul de case, vorbește ea la telefon. Ești pe vreo bordură? Pe trotuar? În tufișuri? Isuse, Eric!!

Îmi pare sincer rău pentru ea. Dezgustul din vocea ei pe care se străduiește să-l acopere îi schimbă trăsăturile frumoase, și nu-mi pot imagina ce nașpa e să simți repulsie față de persoana pe care ai iubit-o odată.

— O grădină cu ce? întreabă ea. Cu ceva uriaș și spinos? O chestie de metal cu țepi... Eric, habar n-am ce...

— Acolo, spune Weston, cu fața lipită de geam. Pe dreapta. Cred că vorbește de moara aia mică din grădina de acolo.

Parchez lângă bordură. Brenna deschide portiera înainte să apuc să opresc complet.

— Stai! mă răstesc eu la ea, dar e prea târziu, a țâșnit deja din mașină.

La dracu'!

Mă dau jos din mașină. Brenna se îndreaptă glonț spre un gard înalt care separă două curți. O ajung din urmă chiar când se lasă în genunchi.

Privind peste umărul ei, remarc o siluetă cocoșată care-și ține strâns genunchii la piept. Tricoul de pe el e fleașcă și lipit de piept. Părul până la bărbie, șuvițele negre fiind ori umede, ori nespălate, încadrează o față sfrijită. Când tipul își ridică privirea la noi, pupilele îi sunt așa de dilatate, că zici că nici nu mai are iris. Se văd doar două cercuri negre care scânteiază.

Începe să vorbească din clipa în care o recunoaște pe Brenna.

— Ești aici, slavă Domnului, ești aici! bolborosește el. Știam că o să vii, știam, pentru că am fost împreună și tu erai mereu lângă mine și eu m-am comportat frumos cu tine, nu? Am fost bun cu tine?

— Da, răspunde ea, fără nicio emoție. Ai fost super. Hai, Eric, ridică-te, încearcă ea să-l pună pe picioare, dar el nu se mișcă.

Fac un pas în față, iar Eric face ochii cât cepele.

— Cine-i ăsta? cere el să știe. Ai chemat polițaii? Credeam...

— N-am chemat poliția, îl liniștește ea. El e amicul meu, bine? M-a adus cu mașina și a fost de acord să te ducem acasă. Dă-ne voie să te ajutăm.

Am impresia că vrea să se conformeze, dar pe urmă privirea i se fixează pe cineva din spatele meu. Nici c-ar fi putut Brooks să apară la un moment mai nepotrivit ca ăsta.

— Ăla cine mai e? strigă Eric, panicat.

Ochii lui, cu pupilele alea enorme, se plimbă cu disperare de la mine la Brooks.

— Au venit să mă ia, nu? Nu merg la centrul ăla nenorocit de dezintoxicare, Brenna! Nu am nevoie!

— Te ducem acasă, Eric, spune ea, pe un ton calm, dar frustrarea absolută care-i acaparează chipul îmi spune că nu e liniștită deloc.

— Promite-mi!

— Promit.

Se apleacă şi îi dă la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Degetele îi tremură. Nu mai sunt gelos pe tipul ăsta, îl compătimesc doar.

— O să te ducem acasă, bine? Dar trebuie să-i laşi pe prietenii mei să te ajute, pentru că eu nu pot singură.

Fără să mai scot vreun cuvânt, întind o mână spre fostul Brennei.

După un moment de ezitare, mă apucă de mână.

Îl ridic în picioare. Când ajunge în poziţie verticală, constat că e cam de înălţimea mea, un metru nouăzeci, sau poate chiar mai înalt. Bănuiesc că era mult mai lucrat. Acum e slab. Nu chiar cât o scândură, dar în niciun caz nu mai arată ca atunci când juca hochei.

Brooks rămâne uluit după ce-l priveşte din cap până-n picioare. Îmi aruncă o privire şi văd în ochii lui aceeaşi milă care mă încearcă şi pe mine. Colegul meu de echipă îşi scoate geaca şi se apropie ca s-o pună peste umerii lui Eric.

— Ia aici, omule, trebuie să te încălzeşti, murmură Brooks şi îl ajutăm pe băiatul care tremură să meargă către maşină.

— Westlynn e la zece minute de condus de aici, îmi spune Brenna, când ajungem lângă Mercedes.

De data asta, Brooks trece pe locul din faţă, iar Brenna se aşază pe bancheta din spate cu Eric, care nu se opreşte din a ne mulţumi tot drumul. Din câte am înţeles printre picături, a mers să-şi viziteze prietenul acu' trei zile.

Acu' trei zile!!

Chestia asta îmi aminteşte de toate emisiunile şi documentarele alea despre consumatorii de droguri. Metamfetamina, mai ales, este un drog naşpa care dă dependenţă, pentru că se pare că efectul nu durează deloc mult. Asta-i face pe utilizatori să-l ia tot mai des, consumând întruna, ca să-şi menţină starea. Şi asta a făcut şi Eric Royce, băgând droguri şaptezeci şi două de ore

la rând. Dar acum e zob. A plecat de la prietenul lui spre casă, s-a dezorientat și a ajuns în tufișuri.

Și omul ăsta a fost preferatul tuturor la recrutări.

Nici măcar nu pot să-mi închipui așa ceva! Într-un moment le ai pe toate, iar apoi te trezești că ai pierdut tot. E înspăimântător cât de repede și cât de mult pot să decadă oamenii.

— Știam că o să vii, bolborosește Eric. Și uite-te aici, și poate îmi poți împrumuta cincizeci de dolari...

Rămân uimit.

— Uau, ce întorsătură de situație, îmi șoptește Brooks.

— Nu!

Tonul ei tăios descurajează orice contrazicere din partea lui.

— Nu-ți dau bani! Am mers aproape o oră cu mașina... nu, nu doar eu. Mi-am târât prietenii prin ploaie ca să vin să te găsesc, *să te ajut*, și acum cerșești bani de la mine? Ca să-ți cumperi alte droguri, adică exact motivul pentru care ești așa cum ești? Ce e în *neregulă* cu tine?!

— După câte s-au întâmplat între noi..., se plânge el.

— Exact! urlă ea, iar eu și Brooks tresărim când îi auzim vehemența din glas. După câte s-au întâmplat între noi, nu-ți datorez nimic! Nu-ți datorez absolut nimic, Eric!

— Dar eu încă te iubesc, șoptește el.

— Ooo, frate! murmură Weston pe sub mustăți.

Îmi înăbuș un oftat. Niciodată n-am cunoscut o persoană mai jalnică și mă silesc să-mi aduc aminte că omul ăsta e dependent de droguri. Dar, din câte pot observa, refuză să meargă la dezintoxicare. Refuză să se salveze.

Oricum, sunt mai mult decât ușurat când ajungem la el acasă.

— Stați să vorbesc cu mama lui înainte să-l ducem înăuntru, spune Brenna. Trebuie s-o avertizez pe Louisa.

Coboară din mașină și grăbește pasul spre casa cu două etaje. Are o verandă albă care-o înconjoară, cu ferestre mari și o ușă

roșie. E greu să-ți imaginezi că un dependent de droguri locuiește aici.

Aștept ca Brenna să ajungă pe verandă, după care mă întorc spre Eric:

— Uite ce e, nu știu ce s-a întâmplat între tine și Brenna, îi spun eu, cu o voce joasă, dar asta e ultima oară când o mai suni!

— Dar trebuie s-o sun, spune el, nedumerit. E prietena mea și...

— Nu e prietena ta, amice.

Îmi încordez maxilarul atât de tare, că abia mai pot să rostesc vreun cuvânt.

— Tocmai i-ai pus viața în pericol, ai pus-o să vină prin furtună ca să te salveze, după care i-ai mulțumit cerându-i bani pentru droguri. *Nu* ești prietenul ei.

Am impresia că îl străbate o undă de vinovăție, pentru că buzele încep să-i zvâcnească.

— E prietena mea, zice el din nou, dar nu mai e la fel de convins ca înainte.

Brenna se întoarce la mașină însoțită de o femeie brunetă, îmbrăcată într-un halat din flanel și încălțată cu cizme de cauciuc. Arată ca și cum ar fi fost târâtă din pat.

Femeia deschide portiera din spate și spune:

— Eric, scumpule, vino aici. Hai în casă!

Tipul reușește să coboare de unul singur. Odată ridicat în picioare, maică-sa se agață de brațul lui.

— Hai, scumpule, hai să intrăm. Mulțumesc foarte mult că l-ați adus acasă! privește ea spre mine și spre Brooks.

În timp ce-l duce spre casă, Brenna, disperată, îl privește pe Brooks prin geamul deschis.

— Geaca ta, îi reamintește ea.

— Lasă-i-o, o să cumpăr alta.

Răspunsul ăsta dezvăluie cât de tare vrea să scape odată din încurcătura asta.

Nu-l condamn.

După ce Brenna se așază pe bancheta din spate și-și pune centura, mă întorc și o întreb:

— Pornim spre Hastings?

Clatină încet din cap și rămân uimit când observ că are lacrimi în ochi.

— Pot să rămân la voi în noaptea asta?

27

BRENNA

— Mi-e tare ruşine.

Mă trântesc pe patul lui Jake, purtând unul dintre tricourile lui, o pereche de şosete groase şi nimic altceva. Obrajii încă îmi ard după umilinţa la care m-a supus fostul meu iubit drogat, care m-a pus să-l caut pe străzile din New Hampshire — şi cu alţi doi oameni după mine.

Jake închide uşa.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Toţi avem problemele noastre.

— Serios? Deci ai şi tu o fostă iubită, dependentă de droguri, care zace undeva şi care ar putea să te sune în orice clipă, să-ţi ceară să vii s-o salvezi? Mişto! Câte avem în comun!

Buzele lui zvâcnesc, lucru care nu-i prea stă în fire.

— Bine, poate că problemele mele nu sunt chiar aşa de incitante ca ale tale.

Îşi trece o mână prin părul încă umed după duş.

Am făcut amândoi duş — separat — din clipa în care ne-am întors în apartamentul lui Jake. După ce am stat cu Eric în ploaia rece de aprilie şi am condus până acasă cu hainele ude, aveam o nevoie disperată să ne încălzim. O parte din mine este încă

uimită că Jake și Brooks au făcut toate astea pentru mine în seara asta. S-au întrecut pe ei înșiși, fără îndoială.

Nu-mi pot scoate din minte chipul lui Eric. Pupilele lui dilatate, trăncăneala lui la foc automat. E groaznic să știi că a luat metamfetamină trei zile la rând, că s-a rătăcit într-un cartier rezidențial liniștit și a leșinat în tufișuri. Înspăimântat. Singur. Slavă Domnului că maică-sa îi plătește în continuare abonamentul la telefon ca să poată comunica și cere ajutor.

Aș fi vrut să nu mă fi sunat *pe mine.*

— Nu-mi vine să cred că e același Eric Royce care era pe cale să joace pentru Chicago, spune Jake, și i se citește mila în ochi.

— Știu.

Vine în pat, lângă mine.

— Tu ești bine?

— Sunt bine. Nu e prima oară când am de-a face cu el.

Mă corectez:

— Nu la modul ăsta. De obicei, vrea bani. Anul trecut am făcut greșeala să-i și dau, iar acum are impresia că e-n regulă să-mi ceară în continuare.

— Cât timp ați fost împreună?

— Cam un an jumătate.

— Și ai rupt-o cu el.

Aprob din cap.

— De ce?

— Pentru că era prea mult, îmi înghit nodul din gât. Devenise prea mult și nu ne mai potriveam. În plus, pe atunci începuse și tata să-l urască.

— Păi nu urăște pe toată lumea?

— Cam așa, zâmbesc pieziș. Dar pe Eric îl urăște cel mai mult.

— Nu-l condamn.

— Nici eu, dar tu nu știi toată povestea. Am trecut prin multe și pe el l-a afectat mult. Era imatur și n-a știut cum să-și

gestioneze emoțiile. A făcut o grămadă de greșeli, ridic eu din umeri. Tata nu tolerează nicio greșeală.

Vocea-mi piere, și sper că Jake n-a băgat de seamă. Pentru că asta e problema: tata nu știe ce e aia iertare. Nu m-a iertat pentru relația mea cu Eric și pentru toate belele în care am intrat din cauza asta. Și nici nu cred c-o s-o facă vreodată.

Îmi simt din nou obrajii îmbujorați.

— Vezi, ți-am spus că nu vrei să te complici cu mine. Sunt mult prea distrusă.

— Ba nu ești distrusă, spune Jake. Dimpotrivă, pari foarte bine pusă la punct, gândești limpede. Mai ales în comparație cu fostul tău.

— Păi unul dintre noi trebuia să fie adultul în relația aia.

Simt un gust amar în gură.

— Spre sfârșitul relației, eram singura care mai încerca. Eric se prăbușise și nu mai era lângă mine atunci când aveam nevoie de el, dar se aștepta, în schimb, să fiu eu lângă el... mereu. Devenise epuizant.

— Îmi imaginez.

Îmi frec ochii obosiți. Relația mea cu Eric mi-a oferit o serie de lecții dure, cea mai importantă fiind aceea că nu te poți încrede în nimeni altcineva în afară de tine. Nu era pregătit să se descurce cu emoțiile mele, și nu știu sigur dacă mă refer doar la Eric acum, sau la toți iubiții mei, în general. Dar ce știu sigur e că niciodată nu o să mai fiu așa de neatentă cu inima mea.

— Dacă te mai sună vreodată, nu vreau să-i mai răspunzi, spune Jake, pe un ton dogit.

— Ei, da. Și dacă zace într-un șanț și are nevoie să-l ajut, ar trebui să-l las să moară?

— Poate.

Îl privesc, șocată.

— Nu vreau să fiu dur, dar uneori oamenii trebuie să ajungă rău de tot ca lucrurile să se schimbe. Nu-i poți salva mereu. Trebuie să iasă din hăul ăla și să se salveze singuri.

— Presupun, zic eu și oftez. Dar nu-ți face griji, n-o să se mai întâmple asta vreodată. Nu mai dau fuga să-l salvez pe Eric.

— Bine, spune el și se trage spre capul patului, apoi ridică cuvertura. Vino aici. A fost o zi lungă. Hai să dormim.

— Prima noastră noapte împreună, Jakey! Ce entuziasmant!

Sarcasmul meu nu mai are același impact ca înainte. Are dreptate. Sunt obosită. Și vreau doar să șterg amintirile cu Eric Royce din mintea mea. Când ne-am despărțit, am suferit la fel de mult ca el. Aproape că am murit pentru el. Dar trebuie să pun punct. E doar o parte din trecutul meu și e timpul să-l dau uitării.

Mă strecor sub cuvertură și mă ghemuiesc lângă Jake. El stă pe spate, iar eu mă cuibăresc la pieptul lui gol. Miroase bine după duș, iar pielea îi e foarte caldă. Simt cât de puternic îi bate inima. Sunt bătăi ferme, liniștitoare.

Încă nu-mi vine să cred că m-a ajutat atât de mult în seara asta. Aș fi putut să merg de una singură să-l caut pe Eric, dar Jake nici n-a vrut să audă. M-a sprijinit și gândul ăsta mă emoționează puțin, pentru că nu-mi mai amintesc când a fost ultima oară când cineva mi-a fost alături cu adevărat.

— Pot să te rog ceva? murmură el în întuneric.

— Bineînțeles.

— Pot să te sărut? Sau ești prea obosită?

— Doamne, nu sunt, sărută-mă, te rog!

Se rostogolește pe o parte, sprijinindu-și capul pe braț. Se apropie încet, până ce buzele noastre se ating. Mă cuprinde un val de emoție pură.

Nu știu dacă adrenalina începe să nu-și mai facă efectul sau dacă am nevoie de atenție, date fiind evenimentele din seara asta. Dar legătura emoțională care s-a creat în seara asta se îmbină cu pofta trupească pe care o am pentru el de fiecare dată. Nu știu

cât am stat să ne sărutăm, dar curând, sărutul n-a mai fost de ajuns. Îmi simt sânii grei și inima-mi pulsează. Îl împing pe spate și mă urc peste el, frecându-mă de el într-o încercare disperată de a-mi potoli dorința.

El mă prinde de fund și geme sărutându-mă și, dintr-odată, îi simt erecția.

— Oh, bunăă!

— Îmi pare rău, n-a fost cu intenție, jur! îmi zâmbește el.

Cu intenție sau fără, e o priveliște binevenită. Îi mângâi penisul întărit și, când îmi aduc aminte cum se simte în gura mea, valul de satisfacție care m-a cuprins când l-am adus la orgasm îmi provoacă fiori. Vreau să simt iar satisfacția aia.

Nu. Vreau mai mult decât atât.

— Te vreau în mine, îi spun.

— Da? întreabă el, răgușit.

— Da.

Inspir încet. Acum că m-am hotărât, pulsul mi-a luat-o razna, îl simt și-n urechi. Nu accept să fac sex cu cineva chiar atât de ușor.

— Ai prezervative?

— În sertarul de sus.

Îl mângâi încet, apoi mă întind spre noptieră. Scot pachetul cu prezervative din sertar și apuc unul. Dar până să rup ambalajul, Jake se ridică în capul oaselor și-mi scoate tricoul, mâinile lui mari cuprinzându-mi sânii. Acum eu sunt cea care stă pe spate, lipită de trupul său musculos, total la mila lui.

— Intră odată în mine!

Îl sărut nerăbdătoare, șoldurile mele ridicându-se după voia lor, căutând eliberarea.

— Stai, abia am început.

Buzele lui coboară pe trupul meu, lăsând un șir de fiori în urma lor.

Degetele lui bătătorite parcă îmi zgârie pielea, în timp ce-mi mângâie ușor interiorul coapselor, desfăcându-mi picioarele.

Când gura lui îmi atinge clitorisul, plăcerea începe să-mi danseze prin corp.

Jake își trece un deget peste miezul meu fierbinte.

— La naiba, mormăie el, ești *atât* de pregătită.

Chiar sunt. Mă excit la culme când îl sărut.

— Vezi? Hai, vino aici!

— Nu.

Îl simt zâmbetul pe carnea mea umedă. Îi simt din nou limba, cum și-o plimbă de sus în jos, câteva minute chinuitoare, până când îmi întorc capul într-o parte și prind cearceaful în pumni.

Fiorii care mă cuprind îmi dau de veste că mai am puțin și-mi dau drumul. Încerc să mă controlez, disperată să rezist până când va fi în mine, pentru că n-am mai făcut sex de foarte mult timp. Și dacă n-o să mai am alt orgasm în seara asta?

— Jake, te rog! îl implor eu.

Scot prezervativul și i-l întind.

Zâmbind, și-l pune și îngenunchează între picioarele mele. Lumina din dormitor e slabă, dar nu am nevoie de mai multă ca să-i pot admira pieptul. Îi conturez mușchii cu degetele mele, fiindcă îmi place felul în care tremură când îl ating.

I se citește dorința nebună în ochi atunci când îmi ridică fundul și-și înclină șoldurile. Îmi țin respirația, așteptând să mă pătrundă. Și când, în cele din urmă, o face, e cel mai dulce și splendid sentiment din lume. Mă umple cu totul.

Când penisul lui intră complet în mine, scoate o înjurătură șoptită și chinuită.

— Ești bine? îl întreb instantaneu.

Trăgând adânc aer în piept, simt cum i se ridică pieptul.

— De ce ești așa de strâmtă? Sigur nu ești virgină?

— Ți-am spus, nu fac prea des chestia asta, râd eu încet.

— De ce nu? mă întreabă el, după care clatină din cap, ca și cum s-ar dojeni singur. Ăăă... da, putem să vorbim despre asta mai încolo. Acum însă mai am trei secunde și-mi dau drumul.

— Să nu îndrăznești! Nici n-am început!

Respiră din ce în ce mai greu.

— O să fac tot ce pot.

Pare încordat. Se mișcă foarte încet. Geme iar. Apoi își curbează ușor corpul peste al meu, și ajungem în poziția în poziția misionarului.

Mă sărută încet și cu atâta pasiune că abia mai rezist. În timpul ăsta, șoldurile i se mișcă incredibil de încet. Nu trece mult și mă zvârcolesc de nerăbdare.

— O faci dinadins?

— Nu, mormăie el. Ți-am spus, nu mai am mult. Dacă încep să ți-o trag ca lumea, o să terminăm repede.

— Unde ți-e rezistența? îl tachinez eu.

— În vaginul tău strâmt, iubito.

— Deci îmi spui să fac sex mai des ca să nu se simtă așa de plăcut pentru tine? izbucnesc eu în hohote.

— Doar dacă faci sex cu mine. Sau folosești un vibrator. Orice altceva e împotriva legii.

— Care lege?

— Legea mea, șoptește el.

Intră adânc în mine și amândoi scoatem un sunet înfundat.

Pieptul îi e transpirat. Nu a crescut deloc ritmul și asta mă înnebunește. Îmi duc brațele pe după umerii lui lați și-i mângâi spatele. Își lipește buzele de gâtul meu, iar șoldurile i se mișcă încet. Aproape că nu mai pot rezista. Vreau să se miște mai repede, dar, în același timp, nici că vreau să se termine momentul ăsta vreodată. Îmi strecor mâna între trupurile noastre și-mi frec ușor clitorisul.

În clipa aceea, se oprește de tot.

— Faci mișto de mine? mă plâng eu. O să stai în mine fără să te miști?

— Doar puțin. Cât să te apropii și tu cât de cât de orgasm, îmi privește el fața, în timp ce mă mângâi. Ești foarte frumoasă!

Înghit în sec. Se vede în ochii lui cât de excitat e. Mi se pare incredibil de intim și nu pot să întrerup contactul vizual. Mă frec și mai tare și amândoi auzim cum încep să respir mai greu.

— Așa, mă încurajează el. La naiba, da, așa!

Gem și încep să-mi mișc șoldurile din ce în ce mai rapid.

El își așază mâna pe pântecul meu, să mă oprească.

— Nu încă.

Continui să mă mângâi, în timp ce el rămâne în mine. Mă simt atât de plină. Încă ne privim. Jake e atât de sexy, că nu-mi pot lua privirea de la el. Își linge buzele și asta mă duce pe culme.

— Îmi dau drumul, zic eu sacadat și, dintr-odată, îmi dă ceea ce am cerut în tot acest timp — penetrări adânci și rapide și Sfinte Sisoe! Simt orgasmul ca o explozie de plăcere.

Restul lumii dispare. Suntem doar noi. Trup și suflet. Mă penetrează cu putere. Și când are și el orgasm, mă mușcă de gât, scoțând un geamăt răgușit, care-mi face pielea să vibreze, și momentul acela unic și frumos face ca tot chinul din noaptea asta să merite.

28

BRENNA

— Unde ai fost?

Tresar speriată când apare tata în spatele meu, ca din senin. Eram în bucătărie, aşteptând să fie gata cafeaua, şi nici măcar nu l-am auzit când a intrat.

Mă întorc şi-l văd încruntat.

— Ţi-am trimis un mesaj aseară, ţi-am spus că rămân în Boston, la un prieten.

— Şi când te-am întrebat ce prieten, nu mi-ai mai răspuns.

— Pentru că nu era nevoie să ştii mai multe. Ştiai că eram în siguranţă.

— Glumeşti? Doar pentru că stai cu un prieten, asta nu înseamnă că eşti în siguranţă. Cine era prietenul? Băiatul care a fost aici săptămâna trecută?

— Ai promis că n-o să mai faci asta, oftez.

— Şi tu ai promis că n-o să mai fii nechibzuită.

— Şi cum sunt nechibzuită? Da, uneori mai beau ceva cu prietenii mei sau merg să dansez. Uneori merg la petreceri... cu jucătorii *tăi*, apropo.

— De parcă asta ar trebui să mă încălzească, îmi spune el, furios. Ultima oară când ai ieşit cu un jucător de hochei, aproape că ţi-ai distrus viaţa.

Simt o undă de vinovăție. Tata și-ar ieși din minți dacă ar auzi că aseară l-am ajutat pe Eric. Mă întorc cu spatele la el și deschid dulapul, ca să iau o cană.

— Asta a fost de mult, tată. Acum cinci ani, mai exact.

— Și totuși, continui să se strecori din casă și să stai pe afară toată noaptea.

— Tată, mă rotesc spre el, uită-te la mine! arăt eu spre corpul meu. Sunt întreagă. Trăiesc. Nici măcar nu sunt mahmură, pentru că ieri n-am pus un strop de alcool în gură. Am rămas în Boston din cauza furtunii și a curentul întrerupt. Nu m-am simțit în siguranță pe șosea! spun eu și trântesc cana pe blat. Am făcut un lucru responsabil iar tu mă certi. Îți dai seama ce ridicol e?

— Chiar așa? Deci ai fost *responsabilă* când ai condus până în Westlynn în toiul furtunii de care ai zis mai devreme, cea care a întrerupt curentul, ca să-l scoți pe Eric Royce dintre drogații lui?

Îngheț. Cum naiba știe de chestia asta?

Sentimentul de vină îmi cuprinde gâtul, iar eu trag încet aer în piept, reamintindu-mi că nu am de ce să mă simt vinovată. Nu sunt obligată să-i spun tatei fiecare detaliu din viața mea.

Așteaptă să zic ceva. Și cum n-o fac, izbucnește brusc:

— Louisa Royce m-a sunat aseară. Nu avea numărul tău și voia să-ți mulțumească încă o dată că i-ai adus fiul acasă. Și tu vii și-mi spui că nu faci nimic nesăbuit. De ce te vezi iar cu el, Brenna? Omul intră mereu în belele.

— Nu mă văd cu el. A dat de necaz și m-am dus să-l ajut.

— De ce? Nu merită ajutorul tău. Nu merită nimic.

Ura autentică din vocea lui e înspăimântătoare. Tata nu e chiar liniștit. Nu te va copleși niciodată cu pupături și compasiune. Dar nu e nici de gheață.

— Tată, te rog! Eric nu e malefic, e doar într-o situație nasoală.

— Și nu e datoria ta să-l scoți din situația asta, își trece el mâinile prin păr, iar privirea îi e un pic sălbatică. Știi ce îngrijorat

am fost după ce m-a sunat maică-sa? Fără să știu dacă ești în siguranță?

— Știai că sunt în siguranță. Ți-am trimis mesaj că sunt la un prieten.

— Ce prieten? cere el să știe.

— Nu contează. Dar știai că nu era Eric, pentru că Louisa n-ar fi sunat să vorbească cu mine dacă mi-aș fi petrecut noaptea acolo. Așa că, te rog, liniștește-te!

— Vrei să mă liniștesc, bolborosește el. Săptămâna asta avem un meci crucial și, în loc să mă pregătesc, stau și mă îngrijorez dacă nu cumva fata mea a intrat în vreo belea.

— Eu nu intru în belele.

Gâtul mi se strânge de frustrare. Îmi vine să bat din picior ca un copil, pentru că nu îl înțeleg. Tata are două moduri de a fi: ori mă ignoră și e complet dezinteresat de viața mea, ori urlă la mine din cauza unor căcaturi care nici nu s-au întâmplat.

Mâinile îmi tremură în timp ce-mi torn cafeaua.

— O să-ți mai spun o singură dată, nu am nicio treabă cu Eric, nu o să mai am vreodată vreo treabă cu Eric, spun și-mi tremură mie și glasul acum. Mă mai sună din când în când, de obicei ca să-mi ceară bani.

Mă întorc să-l privesc pe tata. Expresia lui e foarte severă.

— I-am dat bani o singură dată, recunosc eu. Apoi mi-am dat seama că ar putea deveni un obicei, așa că nu i-am mai dat. Nu mă mai sună așa de des, poate de două ori pe an. Aseară, când m-a sunat, plângea și era speriat pentru că nu știa unde se afla... scuză-mă pe mine dacă sunt nesăbuită pentru că nu vreau ca cineva pe care l-am iubit să moară în stradă.

— Brenna..., începe tata, morocănos.

— Ce?

— Doar..., expiră el, zgomotos. Spune-mi clar cu cine ești data viitoare când stai toată noaptea. Nu mă mai face să mor de griji! zice și iese din bucătărie.

JAKE: *Ești bine?*

EU: *Da și nu. Tata mă ignoră iar, așa că presupun că i-a trecut. Plec la Summer pentru o seară între fete.*

JAKE: *La naiba, da! Filmați-vă și trimiteți-mi și mie!*

EU: *Dar ce crezi tu că se întâmplă într-o seară între fete?*

JAKE: *Faceți chestii dezbrăcate, evident. Vă bateți cu perne. Vă exersați tehnicile de sărut. De fapt, stai așa, uită. Suntem în facultate. Vă învățați între voi cum se linge păsărica.*

EU: *Da, fix asta facem. Ce pervers ești!*

JAKE: *Mda. În fine, te sun mai târziu.*

EU: *Nu trebuie să faci asta.*

JAKE: *Știu că nu trebuie. Dar vreau.*

Îmi înăbuș un zâmbet. Nu-mi pot opri senzația caldă și vagă din stomac. Seara trecută a început așa de nașpa și s-a încheiat mult mai bine.

Încă nu-mi vine să cred că m-am culcat cu Jake. Am făcut sex cu el și după am adormit în brațele lui puternice. Am dat de belea! Chiar cred că îmi place de tipul ăsta și habar nu am cu cine aș putea să vorbesc despre acest lucru. Summer i-ar spune lui Fitz cât ai clipi, iar Audrey și Elisa nu știu să păstreze un secret.

Apropiindu-mă de locuința lui Summer, proprietara mea, Wendy, îmi trimite vești în legătură cu subsolul inundat.

WENDY: *Subsolul încă nu e gata. Poate mai durează încă o săptămână, posibil mai puțin de atât. Am găsit mucegai în debara și încercăm să scăpăm de el. Deocamdată, am nevoie să-mi trimiți o listă cu tot ce ai pierdut din cauza inundației. Săptămâna asta completăm cererea de daune.*

EU: *Ți-o trimit mai încolo. Și, te rog, spune-le tipilor care se ocupă să se grăbească! Nu mai pot să stau cu tata.*

WENDY: *LOL ideea de a sta cu ai mei mă face să vreau să mor.*

EU: *Exact! Hai mai repede!*
WENDY: *Ne dăm silința. :)*

Las telefonul deoparte și intru în casă fără să mai bat la ușă. Chicotelile pițigăiate care răzbat dinspre sufragerie îmi dau de înțeles că fetele au ajuns deja. O găsesc pe Summer pe canapea, lângă Audrey. Prietena lui Summer, Daphne, e ghemuită într-un fotoliu. Grupul este întregit de o față pe care n-am mai văzut-o din dimineața aia de la restaurant. Rupi Miller. Adică, iubita hărțuitoare a lui Hollis.

— Brenna! exclamă veselă Rupi.

Stă pe podea, lungită pe o pernă foarte mare și purtând o ținută similară cu cea din dimineața cu pricina. O rochie albastru-deschis, cu guler din dantelă, dres negru și două agrafe scânteietoare în părul ei negru ca pana corbului. E drăguță și elegantă, iar nuanța albastră a rochiei se potrivește de minune cu tenul ei.

— Vino să stai lângă mine! mă îndeamnă ea. Ce mișto arăți! Fetelor, uitați ce superb arată! Nu pot să cred că ai o piele așa... luminoasă. Ce folosești? Eu folosesc o mască făcută în casă după rețeta mamei. Așa obțin o nuanță roz. Este...

— O să-mi iau ceva de băut, o întrerup eu.

Rupi încă vorbește când ies din încăpere. Nici măcar nu mai știu cu cine vorbește. Poate cu ea însăși?

Summer mă urmează în bucătărie.

— Sfinte Sisoe, Bee, ce mai *trăncănește* fata asta. Și eu credeam că eu sunt aia guralivă.

— Păi ești, și e și ea. Două guralive pot trăi pe același tărâm, scumpelor. Nu e ca în *Highlander.*

— Ce e *Highlander*? Nu l-am văzut. E ăla în care femeia călătorește înapoi în timp?

— Nu, ăla e *Outlander.* Pe care, apropo, trebuie neapărat să-l vedem, pentru că actorul principal e sexy rău.

— Oh, bine. Hai s-o facem după ce se încheie semestrul.

— Adjudecat!

Îmi torn un pahar cu apă, făcând-o pe Summer să-și ridice sprâncenele.

— E seara fetelor, îmi reamintește ea. Bem margarita.

— Mă hidratez mai întâi. Abia dacă am apucat să beau apă azi. M-am închis în camera mea să-mi scriu lucrarea finală pentru Teoria Comunicării.

Când ne întoarcem în sufragerie, Rupi încă vorbește despre masca ei de piele.

— E vorba doar de praf de năut și iaurt și *jur* că e *cel mai bun* exfoliant dintotdeauna. După ce-l folosiți, o să vă strălucească pielea.

Audrey și Daphne ascultă fiecare cuvânt în parte.

— Sunt intrigată, spune Daphne. Mereu sunt în căutarea unui exfoliant bun. În ultimul timp, pielea îmi face figuri.

— Ar trebui s-o preparăm acum, sugerează Audrey. Ai năut și iaurt?

— Dar cine știe? se holbează Summer lung la ea.

— Hai să căutăm.

Rupi o șterge spre bucătărie, împreună cu fetele.

Le privesc cum dispar.

— Au devenit cumva cele mai bune prietene?

— Așa cred.

— Și chiar e cu Hollis? întreb, așezându-mă în locul lui Daphne, ghemuindu-mi picioarele sub mine.

— N-am idee, e cea mai bizară relație pe care am văzut-o vreodată. Ori țipă ea la el, ori țipă el la ea. În restul timpului, și-o pun, șoptește ea.

Îmi mușc buza, să nu izbucnesc în râs.

— Dacă stai să te gândești, este fix soiul de relație în care te-ai aștepta să-l vezi pe Hollis.

— Și eu zic la fel. Dar tot e al naibii de bizar.

— Păi da, dar așa e și el.

— Zice persoana care și-a făcut de cap cu el, rânjește ea.

— Și? Tu nu te-ai mai sărutat niciodată cu un ciudat până acum?

— Te-ai sărutat cu Mike?

În cadrul ușii apare Rupi, cu gura căscată.

O, nu!

Pentru o secundă, mă gândesc s-o mint în față, până-mi dau seama că ar fi foarte ridicol. Cui îi pasă că m-am pupat cu Hollis? În plus, nu e ca și cum ar fi înșelat-o cu mine.

— Da, confirm eu. Dar nu trebuie să...

— Ha! mă întrerupe ea, ochii ei căprui strălucind. Știam deja. Mike îmi spune totul.

Pe bune?

— Și nu-ți face griji, nu sunt supărată pe tine, mă asigură Rupi.

— Nu prea-mi pasă dacă ești sau nu.

— Ha, ce nostimă ești! chicotește ea, apoi o întreabă pe Summer ceva despre iaurt, după care dispare înapoi în bucătărie.

— Nu glumeam, îi spun lui Summer. N-aș fi dat doi bani pe supărarea ei.

— Știu, pufnește ea.

Telefonul meu vibrează, așa că ignor faptul că suntem între fete, și verific mesajele.

JAKE: *Cum merge la tine? V-ați oferit vreun orgasm până acum?*

EU: *Încă nu. Sunt tare dezamăgită.*

JAKE: *Nu mai dezamăgită decât mine.*

Detectivul Di Laurentis preia numaidecât cazul.

— Cu cine vorbești?

— Cu nimeni.

— Nu-mi spune asta. Tocmai i-ai trimis un mesaj *cuiva*, îi scânteiază ei ochii verzi. Încă te mai vezi în secret cu tipul ăla de la Harvard?

Aproape că scot un *cum naiba ai știut*, când îmi dau seama că se referă la McCarthy, și nu la Jake.

— Dar nu am ieșit niciodată la vreo întâlnire, îi răspund, ridicând din umeri. Doar ne-am combinat de câteva ori.

Când văd că e pregătită să răspundă, i-o iau înainte:

— Vorbesc cu Nate, da? Relaxează-te.

— Of, salută-l din partea mea.

Pare dezamăgită că nu a descoperit vreun mare mister.

Ah, dacă ar ști!

Se întorc și celelalte fete. Rupi aduce cu ea un castron de plastic plin cu un amestec bej. Le învață repede pe celelalte cum să-l folosească.

— Te-ai machiat? mă întreabă ea.

— Nu.

Daphne se holbează la mine:

— Faci mișto? Nu te-ai machiat? Nici măcar corector n-ai folosit?

— Nici.

— Cum de arată pielea ta așa de bine?

— Genele bune?

— Te urăsc, spune Daphne, scurt.

Sub supravegherea strictă a lui Rupi, începem toate să ne întindem pe fețe amestecul ăla dubios cu iaurt.

— Cât de mult îl lăsăm? întreabă Summer.

— Până se usucă. Dar nu mai mult de zece minute, se așază ea pe perna ei, destul de aproape de mine.

— Cum mai e cu tine și cu Hollis? Sunteți împreună acum? îi zâmbesc eu de pe fotoliu.

— Bineînțeles că suntem, se zgâiește la mine ca și cum aș fi de pe o altă planetă. Suntem împreună de când am avut prima noastră întâlnire.

— Și el știe? întreabă Summer, amuzată.

— Bineînțeles!

Chiar nu-mi pot da seama dacă fata asta își face iluzii sau...

De fapt, nu există „sau". E clar că-și face iluzii.

— A trecut o grămadă de timp. Deja ne comportăm ca un cuplu de bătrânei căsătoriți, îmi surâde mie boboaca. De-aia nu-mi pasă că voi doi v-ați combinat. Oricum nu aveai intenții serioase cu el.

— Poate că aveam, o provoc eu, doar pentru că pot.

— Ba nu. Nu e genul tău, spune ea, iar încrederea ei mă uimește.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că el e un cățeluș.

— Cine e un cățeluș? întreabă o voce de bărbat și în cameră intră chiar cățelușul cu pricina.

Când ne observă fețele, scoate un strigăt.

— De ce dracu' v-ați dat cu lipici pe față?

— Dintre toate lucrurile pe care le-ai fi putut zice, ai ales *lipici*? întreabă Summer exasperată. De ce naiba ar fi lipici?

— Habar n-am.

Privește spre toate locurile rămase libere, unde s-ar putea așeza și el, de parcă chiar ar avea de ales.

Rupi face semn spre perna de lângă ea.

Eu îmi înăbuș un râset.

Hollis își lasă trupul mare pe podea. Chiar că e ca un cățeluș. Poartă pantaloni scurți și un tricou albastru, care-i scoate în evidență ochii. Tricoul îi conturează trupul impresionant, o privelițe care mereu mă zgâlțâie puțin. Mike Hollis este asemenea unui puști insuportabil în trupul unui tip sexy.

Își pune o mână pe după umerii firavi ai lui Rupi.

— Hei, spune el.

Îmi ascund un zâmbet. Jur că e-n limbă după ea.

— Vezi, tu ești cățelușul, îl anunță ea. Așa prostuț și adorabil.

— Nu-s prostuț și nici adorabil! protestează el.

— Ba da, ești.

— Ba nu, nu sunt. Nu mă poți compara cu un cățeluș. Trebuie să alegi ceva mai bun. Cum ar fi un armăsar.

— Nu poți să fii armăsar atâta timp cât nu-ți atârnă ceva mare între picioare, intervin eu.

Audrey pufnește, iar Rupi mă privește îngrozită.

— Brenna! Nu poți să faci comentarii denigrante despre penisul unui tip. Face rău la ego. Doar pentru că Mike nu are un penis cât al unui armăsar, asta nu înseamnă că...

— De ce vorbiți de scula mea? ne întrerupe Hollis. Pe care, apropo, nici măcar n-ați văzut-o.

— Am atins-o, zice ea îngânfată, după care îl bate pe genunchi. Tocmai le spuneam fetelor că se apropie aniversarea noastră.

Judecând după expresia lui, e confuz ca naiba:

— Avem o aniversare?

— Da. Aniversăm o lună.

— N-a trecut o lună.

— Păi, a trecut aproape o lună...

— Două săptămâni!

— Douăzeci de zile! Adică aproape *trei* săptămâni, îi cercetează Rupi fața. Când e aniversarea noastră, Mike?

— Ce?

Mă las pe spate și mă bucur de spectacol.

— Când a fost prima noastră întâlnire? insistă ea.

— De ce aș ști asta?

— Pentru că ai fost și tu de față! țâșnește Rupi în picioare, punându-și mâinile în șolduri. Nu ți-ai notat data? Ce e în neregulă cu tine?

— Ce e în neregulă cu *mine*? Ce e în neregulă cu *tine*? Cine-și notează așa ceva?

— A fost *prima* noastră întâlnire. Vrei să-mi spui că nu merită amintită?

Hollis saltă şi el în picioare. La un metru optzeci, o domină pe Rupi care are un metru cincizeci şi doi. Cu toate astea, orice privitor poate să-şi dea seama care dintre ei deţine puterea.

— Ai apărut aici şi m-ai târât la cină, îi reaminteşte el. Nici măcar nu ştiam cine naiba erai.

— Aş aprecia dacă ai vorbi frumos când mi te adresezi.

— Păi, dacă dorinţele ar fi cai, am fi cu toţii cavaleri.

— Haha! râde Summer, cu vocea ei piţigăiată.

Daphne arată super fascinată.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Nu e un proverb adevărat, o informez eu.

— Ba e un proverb adevărat, mârâie Hollis. Tata îl folosea tot timpul.

Summer îşi aşterne un zâmbet pe toată faţa.

— Doamne, Mike, taică-tău este la fel de greu de înţeles ca şi tine.

— De unde crezi că a învăţat să fie aşa? arunc eu o privire spre ea.

Rupi nu apreciază că ne-am abătut de la subiect. Face un pas hotărât spre el şi acum cei doi stau faţă-n faţă. Faţa ei e acoperită cu amestecul ăla, iar a lui e îmbujorată din pricina frustrării.

— Nu-mi vine să cred că nu-ţi pasă de aniversarea noastră! se întoarce Rupi cu spatele la el. Trebuie să mă gândesc la asta, spune ea, peste umăr.

O clipă mai târziu, o auzim tropăind pe scări.

Hollis ne priveşte:

— De ce mi-aţi făcut asta? întreabă el, deja simţindu-se jalnic.

— Ne place de ea, declară Summer.

— Normal. Normal, la dracu'! pleacă şi el.

Se lasă o tăcere scurtă.

— Credeţi că am putea să ne spălăm pe faţă acum? întreabă Daphne.

— Probabil, răspunde Audrey.

Dăm buzna în baie, unde ne scoatem, pe rând, măștile. Când îmi mângâi fața uscată, îmi simt pielea incredibil de catifelată.

— Rupi spunea că trebuie aplicată imediat o cremă hidratantă, ne învață Daphne.

— Stați să aduc una.

Summer dispare, în timp ce noi ne admirăm în oglindă.

— Doamne, chiar am o nuanță mai roz acum! se bucură Daphne.

— Pielea mea se simte grozav! sare și Audrey. Ar trebui să ambalăm și să vindem chestia asta.

— O putem boteza Lipici de Față, sugerez eu, iar una dintre fete chicotește.

Summer se întoarce cu crema hidratantă și trecem la treabă. Deși sunt la etaj, îi putem auzi pe Rupi și pe Hollis țipând unul la celălalt. Tare aș vrea să coboare și s-o facă de față cu noi. Ar fi o distracție *pe cinste*.

În schimb, distracția începe cu Hunter, care tocmai s-a întors acasă. Arată mai sexy ca niciodată. Poate pentru că părul lui negru e ciufulit și are o privire seducătoare.

Merge atât de țanțoș, că nu mă pot abține să-l întreb:

— Ți-ai pus-o?

— Un gentleman nu vorbește despre chestiile astea, îmi face el cu ochiul și se duce în bucătărie.

— Vrei să aduci și tu carafa galbenă din frigider, te rog? strigă Summer în urma lui. Trebuie să mai bem!

— Bineînțeles, blondino.

— Așa deci! o privesc eu pe Summer. Pare că vă înțelegeți mai bine.

— Chiar așa e, confirmă ea. Cred că de la sex. Endorfinele îl fac calm și plăcut.

Hunter revine și pune carafa de plastic cu Margarita pe măsuța de cafea.

— Cine a fost fata norocoasă din seara asta? îl tachinez eu.

— Nu o știi. O fată dintr-un bar din Boston.

— Elegant, o auzim pe Audrey.

— Nu ne-am tras-o în bar, își dă el ochii peste cap.

— Are și un nume fata asta din bar? întreabă Summer, umplând toate paharele.

— Violet. Nu vreau să fiu nesimțit, dar nu vă obosiți să vă aduceți aminte de ea. M-a dat afară la nici două minute după sex.

— Ce crud din partea ei! nu-mi pot stăpâni eu râsul.

— Nu, mi-a făcut viața mai ușoară, recunoaște el. Nu voiam decât o aventură de o noapte, oricum.

— Elegant, repetă Audrey, iar Hunter chicotește, de data asta.

— Așa-i. Sunt un tip groaznic pentru că vreau o aventură de o noapte, dar ea nu e, deși vrea același lucru. E cât se poate de logic.

Schimb subiectul, întinzând mâna spre băutura mea:

— Ești pregătit pentru meciul din weekend?

— Mai pregătit ca niciodată. Deși vor fi greu de învins.

Foarte promițător! Cel puțin e cu capul la meci și nu la toate fetele cu care și-o pune.

— Dacă am putea găsi un mod de a-l opri pe Connelly, atunci am avea o șansă chiar bună.

Ha! Dacă vor găsi un mod prin care să nu fie dați peste cap de Connelly, mi-ar plăcea să-l știu și eu. Dumnezeu mi-e martor că eu n-am găsit încă vreo soluție.

29

JAKE

Fiecare jucător se pregătește altfel pentru un meci. Unii băieți sunt obsedați după superstițiile lor, cum e Dmitri, care odată s-a tăiat în hârtie și în ziua aia a oprit echipa adversă din a înscrie, așa că acum se taie în hârtie înainte de fiecare meci. Sau Chilton, care o pune pe mama-sa să-i spună: „Să-ți rupi un picior, Coby!"[1] folosind exact cuvintele astea, pentru că și-a rupt piciorul în liceu, când își ajuta echipa să câștige un campionat statal.

Eu unul am nevoie doar de brățărica mea de încredere cu mărgeluțe și de ceva liniște. Trebuie să stau în liniște și să mă pregătesc mintal, pentru că hocheiul este atât fizic, cât și psihic. Cere 100% concentrare, capacitatea de a reacționa mintal la orice situație, în fața oricărui obstacol. Și pe gheață nu e loc de șovăială. Trebuie să am încredere în creierul meu, în instinctele mele, în reflexe, pentru a crea oportunități și a obține rezultatul dorit.

Întreg sezonul m-am abținut de la discursuri motivaționale. Nu asta așteaptă băieții de la mine. Ei știu că atunci când stau aplecat și nu mă uit la ei și nici nu le spun nimic, înseamnă că mă pregătesc mintal.

[1] *Break a leg* în limba engleză, care înseamnă „mult noroc!" (N. Red.)

Când antrenorul intră în vestiar, toți își îndreaptă atenția spre el. Își plimbă privirea peste trupurile echipate din încăpere.

— Domnilor! ne salută el.

Batem cu crosele în podea — un salut tipic acestui sport. Trebuie să ieșim la încălzire, dar antrenorul vrea să ne spună, mai întâi, câteva cuvinte.

— Acesta e cel mai important meci pe care-l aveți de jucat sezonul ăsta. Îi batem pe Briar, mergem în finala națională. Îi batem pe Briar, suntem cu un pas mai aproape să aducem acasă titlul național.

Continuă așa încă vreun minut, motivându-ne, spunându-ne că trebuie neapărat să învingem, pretinzând că titlul ne aparține, că trebuie să-l aducem acasă.

— Deci, ce o să facem? strigă el.

— O să-l aducem acasă!

— Nu vă aud.

— *O să-l aducem acasă!*

Antrenorul aprobă din cap, după care mă ia prin surprindere:

— Connelly, spune și tu câteva cuvinte.

— Adică? ridic uimit capul.

— Tu ești căpitanul, Jake. Spune ceva echipei tale. Ăsta ar putea fi ultimul meci din sezon. La naiba, poate chiar ultimul tău meci în echipa de la Harvard.

Rahat, nu-mi place că-mi dă ritualul peste cap. Dar nu pot să mă opun, pentru că, spre deosebire de aproape orice sportiv din lumea asta, antrenorul nu crede în noroc sau în superstiții. El crede în pricepere și muncă grea. Presupun că admir filosofia asta, dar... respectă ritualurile, la naiba!

Îmi dreg glasul.

— Jucătorii de la Briar.sunt buni, încep eu. Toți sunt foarte buni.

— Mișto discurs! începe Brooks să aplaude, entuziasmat.

— Meriți aplauze! izbucnește Coby în râs.

— Gura, domnule fund-balon! N-am terminat, zic eu și-mi dreg iar glasul. Briar e o echipă bună, dar noi suntem și mai buni.

Coechipierii așteaptă să continui.

— Acum am terminat, dau eu din umeri.

În jurul meu se aud râsete, până ce antrenorul bate din palme, făcând liniște.

— Bun, hai să mergem!

Sunt pe cale să-mi închid dulapul, când văd că telefonul pe care l-am pus pe un raft se luminează. Mă întind să văd cine e și un zâmbet de satisfacție mi se întinde pe buze. E un mesaj de la Brenna, care-mi urează baftă. Și mai am unul și de la Hazel, care zice cam la fel, dar era de așteptat să primesc unul de la *Hazel*. Mesajul de la Brenna e o surpriză.

— Domnule, mă sună tata, mint eu când antrenorul își pune ochii pe mine. Probabil că vrea să-mi ureze noroc. Doar un minut, se poate?

Mă privește bănuitor, după care zice printre dinți:

— Un minut.

În timp ce pornesc toți spre gheață, eu o sun pe Brenna. Dar nu primesc salutul pe care-l așteptam.

— De ce mă suni? pare ea furioasă. Ar trebui să fii pe gheață, la încălzire.

— Mă gândeam că o să fii fericită dacă o să afli că nu sunt acolo, hohotesc eu.

— Stai, e totul în regulă? Joci, nu? mă întreabă ea, îngrijorată.

— Da, joc. Dar ți-am văzut mesajul și voiam să mă asigur că nu ești în pericol.

— De ce aș fi în pericol?

— Pentru că mi-ai urat mult noroc. Am presupus că cineva îți ținea un pistol la tâmplă.

— Ah, nu fi ticălos.

— Deci vorbeai serios?

— Dap.

— Deci chiar îți dorești să am noroc.

— Nup.

— Cine e ticăloasa acum? ezit eu. Uite ce e, orice se va întâmpla în seara asta, eu tot vreau să mai ieșim împreună.

Îmi țin respirația și aștept, pentru că nu am idee cum îmi va răspunde.

Știu ce aș vrea să zică. Vreau să-mi spună că nu reușește să mă scoată din capul ei de când s-a culcat cu mine, pentru că eu nu pot să mi-o scot din capul *meu* de când m-am culcat cu ea. Sexul a fost ireal. Uluitor. Și a fost prima oară. Dacă e așa de grozav când încă nu ne cunoaștem întru totul? Când nu știm exact cum să ne satisfacem mai bine? Nu înseamnă altceva decât că ce urmează o să fie și mai grozav, iar asta mă dă peste cap complet.

— Vreau să te văd în continuare, insist eu, când ea nu răspunde. Tu vrei asta?

Încă o tăcere scurtă. Apoi o aud oftând:

— Da. Vreau. Acum fugi pe gheață, ca să putem să vă batem.

— Ai vrea tu, iubito, îmi aștern eu un zâmbet până la urechi.

Închid dulapul vestiarului și mă întorc, apoi tresar când îl văd pe antrenor în ușă.

Rahat!

— Iubito, zici? mă ia el la mișto. Așa-i spui tatălui tău?

Expir, exasperat.

— Îmi pare rău că am mințit.

— Connelly, începe el și mă ia de umăr când ajung în dreptul lui.

Chiar și cu echipamentul pe mine îi pot simți strânsoarea de oțel.

— Fata aia... fie că e o chestie serioasă, fie că nu, trebuie să ții minte că e fata lui Jensen. Trebuie să iei în calcul posibilitatea că își bate joc de tine.

Hazel a spus același lucru. Dar eu cred că amândoi sunt paranoici. Brenna nu stă de jocuri cu mine.

— O să mă gândesc la asta, mă forțez eu să zâmbesc. Nu vă faceți griji, nu o să-mi afecteze performanța pe gheață. Ne descurcăm.

Nu ne descurcăm deloc.

Din clipa în care pucul e aruncat în aer, meciul e o harababură de nedescris. Vorbim de viteză și agresivitate. Sunt două echipe care nu luptă pentru victorie, ci ca să se ucidă între ele. Loviturile sunt brutale și suspectez că arbitrii permit o mulțime de nefăcute pentru că meciul se desfășoară la cele mai înalte cote de tensiune. Așa trebuie jucat. Fără nicio interdicție.

Suporterii își pierd mințile. Niciodată nu am auzit arena atât de *vie*. Țipete, ovații și huiduieli se amestecă într-o simfonie ce ne alimentează adrenalina care ne curge prin vene.

În ciuda a toate astea, Briar joacă mai bine decât noi. Sunt iuți, mai ales Davenport. Și Nate Rhodes? Nu știu ce-și pune în cereale, dar Sfinte Sisoe! Marchează primul gol al meciului, o torpilă pe care Johansson nu avea nicio șansă s-o oprească. Chiar și eu sunt impresionat de golul ăsta, dar arunc o singură privire spre ochii înroșiți de furie ai antrenorului și îmi spun că nu pot să scape basma curată.

— Îi lăsați să vă terfelească? urlă antrenorul la noi. Îi lăsați să vă terfelească *acasă la voi*?

— Nu, domnule!

Adrenalina mă trimite rapid spre mantinelă, împreună cu Brooks și Coby. Este punctul nostru forte și nu degeaba o numim așa. Atunci când e pe gheață, Brooks devine *Incredibilul Hulk*. Bodicecurile lui sunt foarte puternice. Coby știe să-și folosească cotul și se pricepe mai bine ca oricine. Câștig o confruntare față în față, dar în loc să pasez pucul, îl trimit pe Fitzgerald la atac și

pornesc înainte. Îi aştept pe ceilalţi să depăşească linia albastră, după care îi trimit lui Coby o pasă aproape de centru.

El dă ocol porţii, se opreşte o secundă, apoi ţâşneşte. Şutează şi ratează. Davenport e pe cale să recupereze pucul cu crosa lui, dar îl împing şi crosa mea e cea care ia contact cu pucul. Şutez şi ratez. Pucul se îndreaptă spre Brooks care şutează şi ratează. Dinspre tribune răzbate un urlet asurzitor.

Frate! Trei lovituri afurisite, ratare, ratare, ratare, de când dracu' a devenit Corsen aşa de bun? Mârâi frustrat atunci când antrenorul cere schimbarea liniilor şi ies de pe gheaţă.

Respirând precipitat, mă aşez pe bancă, lângă Brooks.

— Ce rahat se întâmplă aici?

— Nu ştiu, murmură el. De obicei, Corsen nu e aşa de iute.

— Trebuie să-l bombardăm, să-l obosim, spun eu, şi Brooks mă aprobă.

În spatele nostru apare antrenorul, care-şi pune mâna pe umărul lui Weston.

— Adu-ne în avantaj, îi ordonă el.

Mă încordez pentru că, ori de câte ori antrenorul îl încurajează pe Brooks să atragă o penalitate, există o şansă ca toată lumea să o ia razna. Linia noastră se întoarce în joc, iar Brooks pleacă imediat în căutare de victime. La o altă confruntare faţă în faţă, îl necăjeşte pe Davenport, care stă în dreapta lui Nate Rhodes. Mike Hollis stă în stânga lui Rhodes.

Sunt prea concentrat la puc ca să-mi dau seama ce spune Brooks, dar orice ar fi, primeşte o mârâială fioroasă din partea lui Davenport.

— Du-te dracului! spune studentul din ultimul an.

— Destul! strigă arbitrul.

Câştig din nou confruntarea. Îi arunc pucul lui Brooks care pătrunde în forţă în zona de teren a celor de la Briar. Mi-l pasează înapoi, dar n-am poziţie de şut. Apărătorii protejează poarta şi

pe Corsen precum gărzile regelui din *Game of Thrones*. Am nevoie de o breșă, am nevoie...

Se aude fluierul. N-am văzut ce s-a întâmplat, dar când mă întorc, îl văd pe Hollis strigându-i ceva lui Weston.

Hollis a ridicat crosa și a atins pe cineva, drept urmare e trimis în boxa celor eliminați. Brooks și cu mine schimbăm o privire. El și-a făcut treaba. Acum trebuie să mi-o fac și eu pe a mea.

Linia noastră se grăbește să profite de situația de superioritate numerică, dar nu avem nevoie de prea mult timp. Briar are cu un om mai puțin și, deși reușesc să amâne confruntarea, când primim pucul înapoi, îi terminăm. Îl fentez pe Davenport și trag cu putere la poartă. Nici măcar Corsen și tehnicile lui noi nu reușesc să oprească pucul. Înscriem și mă cuprinde un sentiment de ușurare.

Scorul e egal.

— Bună treabă, spune antrenorul când mă apropii de mantinelă.

Îmi scot protecția de gură, o piesă a echipamentului care nu este obligatorie, dar țin la dinții mei. Încerc să-mi recapăt suflul, pieptul mi se ridică și coboară repede, în vreme ce-mi urmăresc coechipierii trecând pe lângă mine. A fost epuizant. Schimbul de linii durează mai mult de trei minute, lucru care nu s-a mai întâmplat până acum.

— Bagă-ți mințile-n cap! îl aud pe Heath urlând la Jonah.

Privesc spre bancă, încruntându-mă.

— Avem vreo problemă? îi întreb pe băieții mai tineri.

— Nu, toate bune, răspunde Heath.

Nu-s convins. Privirea mânioasă a lui Jonah este lipită de acțiunea din fața noastră, dar nu-mi pot da seama de unde vine furia asta. Poate că a primit o lovitură murdară și e supărat pe jucătorul care a scăpat nepedepsit.

Linia lui Dmitri reușește să-i țină pe cei de la Briar departe. Când McCarthy se aruncă pe bancă lângă mine, îl bat pe umăr cu mânușa.

— Te miști bine.

— Mersi!

Roșește la complimentul făcut și știu că se străduie din greu să nu zâmbească. Nu arunc cu apecieri în stânga și-n dreapta, așa că ei știu că dacă îi laud, e pe bune.

Bucuria lui evidentă mă face să mă simt vinovat. Aseară, Brooks m-a cam pus pe gânduri când mi-a zis „să fac ce trebuie" cu McCarthy. Deja am luat decizia să-i spun că mă văd cu Brenna, dar aștept până după meci. N-aș vrea ca vestea asta să-l distragă de la finală.

Antrenorul schimbă iar liniile. Acum sunt eu cu Brooks, iar Coby a fost schimbat cu Jonah, un atacant de dreapta, foarte bun la recuperarea pucului. Aproape imediat se fluieră un ofsaid. Mă apropii de locul meu și iau poziție.

Confruntarea față în față e un dezastru din clipa în care pornim. Începe bătaia de joc dar, de data asta, nu e Weston de vină, ci Jonah.

— Davenport! latră el.

Jucătorul de la Briar îi aruncă o privire, după care se concentrează la arbitru.

— Cu tine vorbesc, ticălosule! Nu te mai preface că nu mă auzi!

— Nu mă prefac, îi replică Davenport. Doar că mă doare-n cot de ce zici tu.

Pucul cade. Îl iau cu mine, dar Jonah e, în continuare, distras de schimbul de replici și ratează pasa pe care i-o trimit. Davenport se bagă și duce pucul spre poartă. Îl urmărim, dar Johansson e cel care ne salvează de la o greșeală care ne-ar fi putut costa mult. Oprește șutul și îi trimite pucul lui Brooks.

— Nu se poate așa ceva! îi șuier lui Jonah, trecând pe lângă el. Ăsta nu e genul de greșeală pe care să-l facă Jonah Hemley.

— Concentrează-te!

Nu cred că m-a auzit. Sau poate că nu-i pasă. Când el și cu Davenport sunt încleștați la mantinelă, în timpul schimbului nostru, Jonah începe iar:

— Joi seară, mârâie el. Unde ai fost?

— Cară-te!

Davenport îl lovește tare cu cotul pe Jonah și câștigă lupta pentru puc.

Îmi încrucișez crosa cu a lui Davenport și-i fur pucul, dar Jonah e în continuare cu capul în altă parte. Nu pornește înainte, așa cum ar fi trebuit, și suntem iar în ofsaid. Se aude fluierul.

Nu știu ce se întâmplă, dar nu-mi place deloc.

Următoarea confruntare e în stânga porții noastre. Ne luăm pozițiile, iar Jonah își reia interogatoriul.

— Joi seara, cretinule, erai la Brew Factory.

— Și ce? întreabă Davenport, enervat.

— Deci nu negi!

— De ce să neg? Chiar eram acolo. Și acum taci naibii din gură!

— Roșcata cu care ai plecat... ți-o amintești? întreabă Jonah.

Am un gol în stomac și mă rog să cadă odată pucul — *acum* — pentru că încep să-mi dau seama ce se petrece și trebuie să înceteze. *Acum*!

— Cine? Violet? Ce-ți pasă ție cu cine mi-o trag eu?

— *Era iubita mea!*

Aruncându-se înainte, Jonah se lovește de arbitru, care se prăbușește pe gheață.

La dracu'! La dracu', la dracu', la dracu'!

— Hemley! urlu eu, dar Jonah nu mă aude.

Îi trage lui Davenport un pumn. Când Jonah își aruncă mănușa, mânia îmi urcă pe șira spinării, pentru că, la naiba, poate fi eliminat din cauza asta. Încerc să-l dau jos de pe adversar, dar tipul e puternic. Urlă la Davenport pentru că ăsta și-a tras-o cu Vi, în vreme ce fluiere se aud în jurul nostru.

Davenport e de-a dreptul nedumerit.

— Nu mi-a spus că are iubit! Isuse! Dă-te de pe mine! spune el, dar nici măcar nu ripostează.

— Nu te cred! spune şi îl loveşte iar cu pumnul, iar fluierele continuă vacarmul.

Sângele ţâşneşte din colţul gurii lui Davenport. Încă are mănuşile pe mâini şi nu i-a tras niciun pumn. Dacă cineva va fi dat afară de la meci, va fi coechipierul meu, şi nu Davenport.

Încerc, încă o dată, să-l calmez pe Jonah. Nate Rhodes, căpitanul echipei rivale, vine şi el să-mi dea o mână de ajutor. Împreună, reuşim să-l ridicăm pe Jonah, dar omul e de neoprit.

— Şi-a tras-o cu iubita mea! urlă el.

Se aude un alt fluierat. E haos total. Davenport reuşeşte să se ridice, dar colegul meu scapă din strânsoare şi se aruncă iar peste jucătorul de la Briar, trântindu-l de mantinelă. Din nou, cad pe gheaţă.

Doar că, de data asta, căderea este însoţită de urlete de durere.

Îl ridic iar pe Jonah, dar nu el a scos sunetul agonizant.

Davenport îşi scoate casca. Îşi scoate mănuşile şi-şi strânge încheietura la piept. Înşiră o serie de înjurături, iar ochii îi sunt plini de durere.

— Mi-ai rupt mâna! urlă el. Ce naiba e în neregulă cu tine?

— O meriţi! se răţoieşte Jonah.

Dintr-odată, văd o mişcare rapidă. Nate Rhodes îl loveşte pe Jonah direct în maxilar.

Mai mulţi jucători intră pe gheaţă şi haosul devine catastrofal. Arbitrii fluieră necontenit, încercând să preia controlul. Dar nici că se mai pune problema de aşa ceva.

30

BRENNA

În secunda în care se anunță sfârșitul primei reprize, sar de pe locul meu. La fel face și Summer, dar îi pun o mână pe umăr.

— Pe tine n-or să te lase să intri.

— De unde știi?

— Pentru că-l cunosc pe tata. S-ar putea să nu mă lase nici măcar pe *mine*. Dar dacă cineva are vreo șansă, eu sunt aceea. Promit să-ți trimit mesaj imediat cum aflu ce s-a întâmplat.

— Bine.

Summer pare în stare de șoc, iar expresia de pe fața ei se regăsește pe fețele tuturor din sală. Sunt uluiți de-a dreptul.

Nimeni nu știe ce naiba s-a întâmplat pe gheață, dar toți sunt conștienți că partida a devenit un soi de sport sângeros. Hunter a ieșit de pe gheață înainte de sfârșitul reprizei, ținându-se de mână. La fel și Nate și un jucător de la Harvard al cărui nume și număr de pe tricou nu l-am văzut.

Am rămas fără doi dintre cei mai buni jucători ai noștri, dar nu știu cum am reușit să-i oprim pe cei de la Harvard până când s-a auzit sunetul de final de repriză. Mai sunt două reprize și habar n-am ce se întâmplă. Nici arbitrii și nici comentatorii din cabină nu anunță de ce au ieșit jucătorii ăia de pe gheață. În hocheiul

dintre universități, bătăile sunt interzise. Te pot elimina. Doar că nu Hunter a pornit bătaia, și nici n-a ripostat. Și nu am idee de ce s-a implicat și Nate. De obicei e mai calculat de atât.

Ies din tribună în căutarea răspunsurilor. Mai ies și alții, așa că-mi fac loc cu coatele, coborând la vestiare. Tata îmi lasă tot timpul o cartelă de acces, pentru orice eventualitate. Nu garantează intrarea în vestiare, dar înseamnă că pot să intru în orice zonă interzisă. Arăt cartela de acces unui agent de securitate și o iau pe alt coridor.

Dau de un alt agent lângă vestiarul echipei adversare.

— Hei, îl salut eu, ridicând cartela. Sunt fiica lui Chad Jensen și managerul echipei.

Partea a doua e o minciună, dar sper să mă ajute.

Și chiar îmi reușește. Omul face repede un pas în lateral.

Deschid ușa la timp ca să aud vocea tatălui meu. Pare mai nervoasă ca niciodată.

— De ce *dracu'* a trebuit să faci asta, Rhodes?

Nu disting răspunsul murmurat al lui Nate.

Mă strecor cu grijă spre locul unde sunt adunați jucătorii. Nimeni nu mă observă. De ce ar face-o? Sunt ascunsă într-o mare de trupuri bine făcute, care mă acoperă total.

— Păi, Davenport nu mai poate juca. I se fac radiografii, dar medicul echipei spune că și fără radiografie poate să-și dea seama că are încheietura ruptă.

Simt un gol în stomac. Tata nu pare deloc fericit și nu-l condamn. Hunter a ieșit din joc.

— Iar tu, Rhodes, ai fost dat afară pentru că te-ai luat la bătaie.

Sfinte Sisoe! Și Nate e scos? Sunt cei mai buni jucători ai noștri.

— De la ei a fost dat afară Jonah Hemley, ceea ce pentru ei nu e o mare pierdere, rânjește tata. Puștiul l-a înlocuit pe Coby Chilton care părea să fi făcut o întindere. Doar că nu a avut, de fapt, o întindere, și acum linia lor e iar completă.

Dumnezeule! Ce mascaradă! Simt cum panica îmi paralizează mușchii. Acum, chiar există o șansă mare să pierdem.

Tata nu dă glas temerii mele, dar știu că și el gândește la fel. Și e furios când se adresează jucătorilor.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Se lasă o tăcere grea și lungă. Fitz este cel care prinde curaj și vorbește.

— Din ce mi-am dat seama, Hunter a făcut sex cu iubita lui Hemley. Fără să știe că era iubita lui, adaugă Fitz.

— Vă bateți joc de mine? Și dacă tot aveți de gând să v-o trageți cu una dintre iubitele lor, nu puteați și voi s-o alegeți pe iubita lui *Connelly*? mârâie tata. N-ar mai fi trebuit să ne batem capul cu el.

Deși sunt supărată din cauza situației, trebuie să-mi înăbuș un hohot de râs, pentru că nu cred că tata ar fi îndemnat pe careva să facă sex cu iubita lui Connelly dacă ar fi știut că *eu* sunt aia.

Nu că aș fi, într-adevăr, iubita lui Jake, dar sunt fata din viața lui și... nu, nu pot să mă gândesc la asta acum. Suntem în stare de criză.

— Isuse, Rhodes! Ce a fost în capul tău?

Tata e clar pornit pe căpitanul echipei.

Nici eu nu prea mă bucur de ce a făcut. De ce nu mai e el omul cu capul pe umeri? Nate s-a dovedit așa de ferm alegând calea cea corectă după incidentul cu frișca și ordonându-i lui Wilkes să nu reacționeze. Iar acum își iese din pepeni pe gheață? Luându-l la pumni pe Hemley pentru că l-a atacat pe Hunter? Nu-i stă deloc în fire.

Tonul lui Nate îmi dă de înțeles că e la fel de mânios și dezgustat cum e și tata.

— Mi-a sărit țandăra, spune el, rușinat. Cretinul ăla i-a rupt încheietura lui Hunter, domnule. Și a mai avut și tupeul să spună că Hunter *a meritat-o*. A fost cel mai împuțit lucru pe care l-am auzit și... mi-a sărit țandăra, repetă el. Vă cer iertare, domnule!

— Te-am auzit, puștiule, dar iertarea nu te va aduce înapoi în joc.

Adică, suntem terminați definitiv.

Mă retrag și părăsesc vestiarele.

— Pare cam nașpa situația, îmi zice agentul, cu simpatie.

— Cam așa.

Grăbesc pasul la locurile noastre, unde le dau raportul lui Summer și celorlalți.

— Se pare că Hunter e scos din joc, și la fel și Nate.

Summer icnește.

Icnește și Rupi care, ca de obicei, e îmbrăcată ca într-o reclamă cu J. Crew. Sau ca o păpușă americană super fandosită. Mă întreb câte rochii feminine cu guler are în dulap. Probabil că mii.

— Ce dezastru! se vaită Summer.

— Mda, spun pe un ton posac, și chiar ăsta e adevărul.

Când începe repriza a doua, se observă cu ochiul liber schimbarea. E ca și cum ai urmări un campion olimpic la sprint care mănâncă pământul pe prima sută de metri, ca mai apoi să-și dea seama că are ghimpi pe pistă. Fără Nate, căpitanul echipei, și fără Hunter, cel mai bun înaintaș al nostru, ne chinuim încă de la începutul reprizei. Fitz și cu Hollis nu pot duce în spate întreaga echipă. Jucătorii noștri mai tineri încă nu sunt complet pregătiți și cei mai buni dintre ei, Matt Anderson și Jesse Wilkes, nu sunt destul de puternici cât să țină pasul cu Connelly.

Sunt cu ochii pe Jake, care marchează din primele minute. Un șut frumos, o operă de artă. Acum Harvard conduce cu 2 la 1. Și cu două minute înainte de finalul reprizei, Weston oferă echipei un avantaj numeric obținând eliminarea lui Fitz, care ajunge foarte rar pe banca celor pedepsiți.

— Doamne, ce groaznic! își îngroapă Summer fața în mâini.

Își ridică fruntea, căutându-și iubitul. Arată ca și cum capul i-ar sta să explodeze.

Așa e. Fitz fierbe în cabina de pedeapsă. Fața îi e roșie și are maxilarul atât de încordat, că-i tremură mușchii.

Harvard profită de avantajul penalității obținute de ticălosul de Weston. Și doar pentru că am jucat Scrabble cu tipul ăsta și că m-a ajutat cu Eric, asta nu înseamnă că acum nu-mi mai e inamic. Poate că, după ce vor trece câteva zile, vom putea juca din nou Scrabble, dar, în clipa asta, îl vreau dispărut de pe fața planetei.

Din nefericire, Briar e în inferioritate numerică și Weston marchează. Revine și Fitz și ne mai liniștim.

Weston încearcă aceeași șmecherie și cu Hollis, când urmează linia lui, dar Hollis nu pune botul, binecuvântată să-i fie inima de cățeluș. Dar, în schimb, arbitrul se prinde de șmecheria murdară a lui Weston și-l elimină pentru două minute. Când Briar înscrie, sărim cu toții în picioare, urlând ca dementii.

Acum e 3 la 2.

Repriza a doua se termină.

— Puteți s-o faceți, șoptesc eu, când îi văd pe băieți că se îndreaptă spre vestiare.

Să sperăm că tata le va ține un discurs în genul celui din *Miracle*, care să ne facă să revenim și să îi egalăm în repriza a treia, după care să mai înscriem o dată și să câștigăm afurisitul ăsta de meci.

— Mai avem șanse, nu? întreabă Summer, optimistă.

— Bineînțeles! Ne descurcăm noi, spun eu, pe un ton ferm.

Când începe repriza a treia, ne ridicăm iar în picioare. Timp de șase minute, nu marchează nimeni, până ce, în toiul unei buluceli în terenul celor de la Harvard, Jesse Wilkes dă un șut care se strecoară direct printre picioarele lui Johansson. E noroc chior, dar se pune. Suporterii celor de la Briar se bucură ca nebunii când tabela de marcaj arată 3 la 3.

Nu-mi vine să cred că toți jucătorii își mențin aceeași rapiditate cu care au început partida. După două reprize epuizante, ar

fi trebuit să fie istoviți. Dar ambele echipe continuă să joace de parcă ar fi în joc întregul sezon. Și chiar așa e.

Rămân hipnotizată când îl văd pe Jake făcând ceea ce știe el mai bine. Este incredibil de iute și nu mă pot stăpâni să nu mi-l închipui la Edmonton anul viitor. O să aibă parte de un sezon ca la carte chiar dacă o să dea din el jumătate din cât dă la meciul ăsta.

— E atât de priceput! spune Summer pe un ton posac, când Jake fentează trei băieți de-ai noștri la rând și încearcă un șut.

Trage tare dar, din fericire, ratează și mi-e rușine să recunosc că mă încearcă o senzație de dezamăgire când Corsen îi strică socotelile lui Jake.

Doamne, unde mi-e loialitatea? Vreau să câștige Briar! Chiar vreau! Și *urăsc* ce le-a făcut jucătorul ăla de la Harvard lui Hunter și lui Nate.

Dar vreau să reușească și Jake. Omul este magnific!

Rezultatul e în continuare egal și timpul se scurge rapid. Eventualele prelungiri mă îngrijorează. Nu știu dacă ne mai rămâne destulă energie să le facem față. Mai ales Corsen. E bun în poartă, dar nu e cel mai bun.

Pe Johansson, pe de altă parte, l-aș pune, fără ezitare, în top trei portari din facultate. Oprește șuturile ca un profesionist. Nu a intrat în selecția Ligii Naționale de Hochei atunci când a devenit eligibil, dar sper să semneze cu cineva după absolvire. E prea bun să n-o facă.

— Hai, băieți! strigă Summer. Hai s-o facem!

Strigătele ei de încurajare sunt estompate de strigătele celorlalți din jurul nostru.

Urechile o să-mi țiuie de-a binelea după meciul ăsta, dar merită. Hocheiul live e cel mai mișto. Entuziasmul din aer e contagios. Te face dependent. Vreau să fiu în stare să fac asta toată viața, nu ca jucător, ci ca participant. Vreau să strig pentru sportivii ăștia, să vorbesc cu ei când încă sunt entuziasmați de orice îi

face să prindă viață pe gheață: adrenalina, talentul, mândria. Vreau să iau parte la tot.

Au mai rămas trei minute și încă e 3 la 3.

Linia lui Jake revine. Brooks începe iar cu trucurile lui obișnuite, doar că nimeni nu mai pune botul. Cred că asta-l scoate din minți, ținând cont de încordarea din umerii lui. Bun. O merită. Șmecheriile astea murdare n-o să le aducă victoria. Trebuie să arate că sunt mai buni. Din nefericire, au prea mulți jucători talentați.

Când Jake preia pucul, mai rămân exact două minute și patruzeci și șase de secunde până la finalul reprizei. Nu știu ce să simt, parcă mă doare inima când văd la cine e pucul ăla. Totuși, se bucură când se apropie de poarta noastră. Ridică brațul, parcă e o operă de artă. Un șut superb. Când comentatorul strigă: „GOOOOOOLLL!", inima mea e oarecum prinsă între prăbușire și ascensiune. Mă mir că nu vomit din cauza senzației de amețeală.

Harvard conduce și mai avem două minute jumătate să încercăm să egalăm. Suporterii lui Briar urlă neîncetat. Timpul continuă să se scurgă.

Două minute rămase.

Un minut și jumătate.

Briar încearcă din răsputeri să egaleze. Fitz șutează și un sunet colectiv de dezamăgire pleacă din tribune atunci când Johansson îl oprește. Portarul prinde pucul și se aude fluierul.

Îmi acopăr gura cu ambele mâini.

— Hai, băieți! strig când se aliniază pentru confruntare.

Mai au un minut și cincisprezece secunde să câștige.

Dar antrenorul Pedersen nu e prost. Pentru ultimul minut, îi trimite pe gheață pe cei mai buni jucători, ca și cum ar beneficia de un avantaj numeric. Este echipa formată din cei mai buni: Will Bray Și Dmitri Petrov în apărare, Connelly, Weston și Chilton la înaintare. Și sunt al naibii de bine făcuți. Pucul

rămâne în posesia lor tot timpul. Harvard atacă și Corsen parcă e un ninja, apărând șut după șut, după șut. Și deși e spre binele nostru, *nu* e ceea ce trebuie să facem. N-ar trebui să oprim șuturi, ci să le tragem pe ale noastre.

Mai sunt zece secunde. Devin din ce în ce mai dezamăgită. Privesc spre banca celor de la Briar, căutându-l pe tata. Chipul lui este complet lipsit de expresie, dar are maxilarul încordat. Știe ce va urma.

BUZZZZ!

A treia repriză s-a încheiat.

Briar pierde.

Harvard câștigă.

— Nu-mi vine să cred!

Summer își dă o șuviță de păr blond pe după ureche. Stăm pe hol, într-un colț. Îmi pare tare rău pentru Fitzy!

— Și mie. Și pentru ceilalți băieți.

— Firește, și pentru ei.

Își pune capul pe umărul meu, cu privirea sumbră ațintită pe intrarea în hol. Îi așteptăm pe jucători să iasă, și nu suntem doar noi. În spațiul vast zăbovesc suporteri și admiratoare laolaltă, gata să ofere sprijin și alinare câștigătorilor și învinșilor deopotrivă. Cel puțin, majoritatea băieților de la Briar și-o vor pune fără prea mare efort în seara asta.

Fiind un joc în deplasare, tata și băieții trebuie să ia autobuzul înapoi spre campus. Mai întâi ies câțiva jucători de la Harvard, iar iubitele și fanele îi înconjoară ca albinuțele. Apar și Jake și Brooks, amândoi arătând teribil de bine în costumele lor negre. Îl iubesc pe cel care a venit cu ideea de a avea o uniformă pe care s-o îmbrace după meci. Sacourile li se întind superb pe umerii lor lați și inima mi-o ia la galop când văd că părul lui Jake este

încă umed de la duș. Asta mă face să mă gândesc la el gol, sub duș. Ce imagine savuroasă!

Chipul lui Weston se luminează când o vede pe Summer.

— Di Laurentis! se apropie el țanțoș și o ia în brațe.

Ea se zgâiește la el.

— Nici să nu îndrăznești! Nu te iau în brațe azi.

— Ei, haide, nu fi rea!

Își deschide brațele și mai mult.

După un moment, ea îl îmbrățișează rapid.

Jake îmi face cu ochiul din spatele celor doi.

Buzele mi se curbează ușor.

— Ai jucat bine, Connelly!

Îl văd că încearcă să nu-mi zâmbească.

— Mersi, Jensen!

Summer se desprinde din brațele lui Weston.

— Deci, îi spune ea, se pare că trucurile tale ieftine n-au mai funcționat în repriza a doua și a treia.

— Mda, arbitrii au devenit mai răi după chestia cu Jonah.

— Chestia cu Jonah? repetă ea, pocnindu-l pe Brooks în piept. A fost mai mult decât o „chestie"! I-a rupt încheietura lui Hunter!

— A fost un accident! protestează Brooks.

În timp ce se contrazic pe tema asta, ochii îmi cad pe o figură cunoscută. Fata de la Coffee Hut — prietena lui Jake. Hazel, parcă, nu? Străbate mulțimea, cercetând fețele până ce dă ochii cu mine. Îl observă apoi pe Jake la jumătate de metru de mine și se încruntă.

Îmi crește tensiunea când mă gândesc că ar veni și ea aici dar, dintr-un oarecare motiv, rămâne pe loc. Interesant. N-a zis ea că e cea mai bună prietenă a lui Jake și confidenta lui?

O privesc și ridic o sprânceană, iar ea se încruntă și mai rău.

Rup contactul vizual și, cu coada ochiului, observ o altă față cunoscută. Mă întorc și-l văd pe tata ieșind pe hol. Din nefericire, sosirea lui se sincronizează perfect cu cea a lui Daryl Pedersen.

Hopa!

Cei doi antrenori schimbă câteva cuvinte. Pe expresia tatei nu se poate citi nimic, ca de obicei. Dă din cap la ce spune Pedersen. Pot să ghicesc ușor ce-și spun: obișnuitele „ați jucat bine", „mulțumesc", fleacuri d-astea. Dar când se apropie de noi, pot să disting cuvintele lui Pedersen: „Bună încercare".

Nu-s sigură ce vrea să zică, și bănuiesc că și tata e nedumerit, pentru că în loc să-și continue mersul, se oprește.

— Ce vrei să spui?

— Știi exact ce vreau să spun. Eforturile depuse cu trucurile alea.

Pedersen chicotește. Când mă observă în preajma lui Jake, își ridică sprâncenele și rânjește ușor.

Simt un nod în stomac.

Cum tata nu gândește prea rațional când vine vorba de antrenorul de la Harvard, rămâne neclintit și devine agresiv.

— Ce trucuri? întreabă el, pe un ton rece.

— Zic și eu, planul tău de a-mi distrage vedeta echipei n-a ținut.

Îl văd pe Jake cum se încruntă.

— Dar nu mă așteptam la asta din partea ta, ridică el din umeri. Nu din partea lui Chad pe care-l cunosc eu, asta-i sigur.

Jake se apropie mai mult de mine și-l percep ca pe un gest de protejare. Dar tata nu bagă de seamă. E prea ocupat să se holbeze la Pedersen. Schimbul de replici a atras o mică audiență, formată, în mare parte, din jucătorii de la Briar.

— Habar nu am despre ce vorbești, spune tata, enervat.

— Da, sunt sigur, râde Pedersen din nou. Dar e mișto că îți prostituezi fiica fără nicio problemă.

O, Doamne!

Se lasă tăcerea, asemenea unui moment mort în timpul transmisiei știrilor în direct. Pulsul îmi accelerează și sunt foarte

sigură că mi-a scăzut tensiunea, pentru că simt cum mă cuprinde ameţeala.

Tata mă priveşte pentru o secundă, după care îşi îndreaptă privirea rece spre rivalul său.

— Ca întotdeauna, Daryl, vorbeşti ca să te afli în treabă.

Celălalt bărbat ridică o sprânceană.

— Ca să fiu sincer, a fost teribil de satisfăcător să aflu că am dreptate. Mereu am bănuit că nu eşti deloc martirul onorabil şi supus, aşa cum te prezinţi a fi. *Stâlpul* onestităţii şi a integrităţii, nu? îşi dă Pedersen ochii peste cap. Eu mereu am ştiut că joci teatru. Şi acum sunt bucuros să aflu cât de mult ajungi să te înjoseşti, Chad, pentru numele lui Dumnezeu! Fata ta să se prefacă îndrăgostită de Connelly, ca să-l prostească? Am priceput că mă urăşti, dar dă-o-ncolo, ai fost chiar jalnic!

Pedersen pleacă, lăsându-i pe tata şi pe ceilalţi ascultători să înţeleagă singuri impactul acuzaţiei sale. Se scurg mai multe secunde de tăcere.

Summer e prima care ridică problema.

— Bee? spune ea neîncrezătoare. E adevărat?

Şi, dintr-odată, toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră.

31

BRENNA

La douăzeci și patru de ore după spectacolul de rahat de la finală, încă mai am de-a face cu urmările de ieri. Sunt la fel de nervoasă pe Daryl Pedersen. Ticălosul ăla răutăcios nu trebuia să vorbească despre asta, și cu siguranță nu trebuia s-o facă în public. După ce a făcut-o, jucătorii de la Harvard au plecat cu el, tata i-a dus pe băieții de la Briar la autobuz, iar eu m-am întors acasă cu Summer, care era vizibil ofensată că nu i-am spus despre mine și Jake Connelly.

Cel puțin, ea vorbește cu mine. De aseară, tata nu mi-a mai adresat niciun cuvânt. Chiar nu știu dacă e supărat sau dacă e, pur și simplu, indiferent. Totuși, știu cât se poate de clar ce cred Nate și ceilalți băieți acum.

Tipii sunt foarte furioși. Aseară, Hollis m-a numit trădătoare. Nate, tot amărât că a fost dat afară de la meci, era înnebunit de furie că *am îndrăznit* să continui să fiu cu un tip de la Harvard, după rahatul făcut de Johan Hemley în timpul reprizei. Și când m-am întors acasă din Cambridge, Hunter mi-a trimis un mesaj: *Încheietura e ruptă în două locuri. Mulțumește-i iubitului tău pentru asta.*

Sunt puerili, se vede clar. Dar așa puerili cum sunt, tot rămân prietenii mei și ieri au trecut printr-o înfrângere dureroasă. O înfrângere care ar fi putut fi ocolită, dacă coechipierul lui Jake nu ar fi scăpat de Hunter și Nate.

Nu contează că Jake nu a fost responsabil personal pentru asta. El e căpitanul de la Harvard, e dușmanul nostru, iar eu, o cretină „că l-am ales pe el în locul nostru" — cuvintele lui Hollis, nu ale mele.

— Încă n-am trecut peste faptul că nu ai încredere în mine!

Vocea nefericită a lui Summer încă-mi sună în urechi. Stau întinsă pe patul meu, cu ochii în tavan, încercând să nu iau în seamă sunetele pe care le scoate stomacul meu. Sperasem ca apelul de la Summer să-mi îndepărteze foamea, dar n-am eu norocul ăsta. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să cobor să mănânc ceva. Iar asta înseamnă să dau peste tata, care a stat în sufragerie toată seara.

— Dar am încredere în tine, o asigur eu.

— Pe bune? zice ea cu o urmă de îndoială în voce.

— Bineînțeles! Dar, așa cum ți-am spus în mașină aseară, nu voiam să risc. Tu ești genul de fată care-i spune iubitului ei totul, și e în regulă, cel puțin în mare parte din timp. Dar deja situația era tensionată între noi și Harvard, mai ales după farsa aia cretină cu mașina lui Jesse. Pur și simplu, nu voiam să risc să-i spui lui Fitz, măcar nu înainte de finală. Dar acum că s-a terminat meciul, iar Harvard merge mai departe, nu mai am de ce să mă mai ascund.

— Bănuiesc că ai dreptate.

După câteva clipe, schimbă subiectul și începe să vorbească despre Hunter:

— Nu-mi vine să cred că jegul ăla i-a rupt mâna lui Hunter!

— Știu.

— Şi asta pentru că, în ultimul timp, Hunter face sex cu toate fetele pe care le vede. Dacă nu şi-ar fi tras-o cu fata aia, poate am fi putut câştiga meciul.

— Nu ştia că tipa are iubit, precizez eu.

— Ştiu, dar... de ce or fi bărbaţii aşa de prostănaci?

— Sinceră să fiu, habar n-am.

Urmează o altă pauză, apoi continuă:

— Deci Connelly e iubitul tău?

— Nu.

Nu mă pot opri din zâmbit, pentru că mă aşteptam la interogatoriul ăsta de aseară.

Cred că Summer s-a simţit prea rănită ca să-mi mai pună o tonă de întrebări. Acum, că sentimentele ei s-au mai domolit, detectivul Di Laurentis a preluat, din nou, cazul.

— Te-ai culcat cu el?

— Da.

— Cum a fost?

— A fost bine.

— Doar bine?

— A fost foarte bine, mă corectez eu.

— Doar foarte bine...

— Gata, nu mai răspund la nimic, nebuno! o întrerup eu.

— Scuze, spune ea, dar reia interogatoriul. Deci te-ai culcat cu el. Şi-ţi faci de cap cu el de ani întregi...

— Nu au fost ani, mormăi eu.

— De la parada de modă? insistă ea.

— Da, cam de pe atunci.

— Îţi place de el? Stai, de ce mai întreb? Ştiu că da.

Vocea îi devine tot mai vioaie de la o secundă la alta.

— Cred că e super, apropo. Adică, na, e incredibil de atrăgător... m-aş putea holba la el ore-n şir.

Încerc să nu mă hlizesc.

— Mă bucur că eşti de acord cu situaţia.

— Să știi că așa e, chiar sunt de acord, spune ea, serioasă.

— Ești singura.

— O să le treacă.

Mai vorbim preț de câteva minute. După ce închid, stomacul meu face iar gălăgie și mă hotărăsc să-mi iau inima-n dinți și să cobor. Nu-l pot ocoli pe tata pentru tot restul vieții. În plus, sunt lihnită.

Știu că mă aude când cobor din pricina treptei aceleia care scârțâie groaznic, dar când ajung în dreptul ușii, nu-și întoarce capul. Se uită pe HockeyNet și, cum meciul de ieri a fost transmis live, nu sunt doar rezumate video, ci Kip Haskins și Trevor Trent s-au apucat să despice firul în patru.

Sau mai degrabă să se certe.

— La profesioniști sunt permise bătăi, bombăne Kip. Nu văd de ce Federația e așa severă când vine vorba de chestia asta.

— Pentru că sunt niște copii, subliniază Trevor.

— Glumești? Unii dintre ei sunt mai în vârstă decât unii jucători din Ligă! îl contrazice Kip. Toronto are un puști de optsprezece ani pe lista cu jucători activi. Minnesota are în echipă doi tineri de nouăsprezece ani. Băieții ăștia sunt aruncați într-un mediu extrem de violent și *ei sunt* capabili să se descurce. Și acum îmi spui că alții la douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani, băieți la facultate, sunt prea *delicați* să dea câțiva pumni acolo...

Când mă vede, tata oprește televizorul.

— Bună, îi spun eu.

El mormăie ceva. Nu știu dacă asta înseamnă *bună* sau *dispari*.

— Putem sta de vorbă?

Aud încă un mormăit.

Înăbușindu-mi un oftat, intru în cameră și mă așez în celălalt colț al canapelei. Tata mă privește cu precauție, dar nu scoate un cuvințel. E limpede că așteaptă să încep eu, ceea ce și fac.

— Îți cer iertare că nu ți-am spus că mă văd cu Jake Connelly, ridic eu stânjenită din umeri. Dacă ajută, nu mai știa nimeni.

— Daryl Pedersen părea să știe, își încordează el maxilarul.

— Ne-a văzut o dată împreună la Harvard.

Furia îi umbrește trăsăturile.

— Ai stat în preajma lui Pedersen?

— Da. Adică, nu. Doar o dată, am purtat o discuție.

Tata rămâne tăcut pentru un moment lung și tensionat. Nu-i mai pot citi expresia și habar n-am ce-i trece acum prin minte.

— .Vreau să stai departe de omul ăla, murmură el, în cele din urmă.

— Tată...

— Nu glumesc, Brenna!

Își ridică vocea, iar acum mi-e ușor să-i citesc expresia — amară, rece și dezaprobatoare. Dar ce e nou în asta?

— Daryl Pedersen e o jigodie egoistă! A fost un jucător jegos, acum este un antrenor jegos, nu are onoare nici pe gheață, nici în afara ei. Stai departe de el!

Clatin exasperată din cap.

— Tată, nu-mi pasă de cearta prostească dintre tine și Pedersen, bine? Nu. Îmi. Pasă! N-are nimic de-a face cu mine, și dacă te temi că îmi petrec timpul liber cu el, te asigur că nici nu e vorba de așa ceva. De ce aș face-o? Iar Jake...

— Și de el să stai departe! bombăne tata.

— Ei haide! expir încet. Jake e un băiat de treabă. Ce are dacă mă văd cu el?

— Nu mai stau să-mi răcesc gura! își fixează el privirea pe mine. *Nu* o să stau să privesc iar cum se întâmplă asta. Am văzut ce s-a întâmplat când ai fost cu Eric.

— Jake nu este Eric. Și relația noastră nu e deloc asemănătoare cu relația pe care am avut-o cu Eric. Aveam *cincisprezece* ani când am început să ne vedem. Și șaisprezece când...

— Nu mai trecem încă o dată prin asta! urlă el. M-auzi?

— Te aud. Dar tu nu mă auzi *pe mine.*

Îmi trec mâinile prin păr, și simt cum aproape că cedez.

— Jake nu seamănă absolut deloc cu Eric. E isteț, e disciplinat, nu merge la chefuri. Jur că băiatul ăsta este talentul generației lui. Tată, oamenii vor vorbi despre cariera lui zeci de ani de acum încolo. Și e un băiat de treabă. A fost cu mine în noaptea când am mers să-l ajut pe Eric...

— Deci el este prietenul cu care ai petrecut noaptea? face tata o grimasă. Și presupun că de-aia te tot duci la Boston? Să te vezi cu el? De-aia nu ai primit postul la HockeyNet? Pentru că visai prea mult la băiatul ăsta și nu ai apucat să te pregătești cum se cuvine pentru interviu? râde el, ironic. Și-mi spui că situația nu e aceeași?

Rămân mască.

— Îți bați joc de mine? Am fost extrem de pregătită pentru interviuri! Nu am primit postul pentru că omul de acolo crede că ideile mele despre sport sunt *drăguțe*, mă cuprinde pe mine furia de-a binelea. Și da, am rămas la Jake în noaptea aia și nu am de gând să-ți cer scuze pentru asta.

— Bine, atunci poate că ar trebui să te duci să mai petreci niște nopți acolo, contraatacă tata.

Trece o secundă. Trec două. Trei.

— Mă dai afară? îl întreb, uimită.

— Nu, clatină el din cap. De fapt, da. Dacă ai de gând să te întorci la conduita ta de rahat din liceu, când erai plecată cu nopțile și-ți neglijai viața pentru un jucător de hochei...

— Nu-mi neglijez viața! Nu doar că ești exagerat, dar acum ești și total lipsit de rațiune.

— Lipsit de rațiune? N-ai idee cum e să simți că aproape ți-ai pierdut copilul! se răstește el. Habar n-ai, Brenna! Și iartă-mă dacă nu pot să fiu optimist când vine vorba de relația ta cu Connelly. Hotărârile tale din trecut sunt de tot rahatul.

Mă simt de parcă m-ar fi pocnit. Inima îmi bate de două ori mai repede, în vreme ce încerc să-mi adun gândurile și să exprim

în cuvinte motivul pentru care acuzația lui e ca o palmă peste obrazul meu.

— În ciuda a ceea ce gândești tu, am luat, de fapt, hotărâri ferme. Am reușit să scap de notele proaste din liceu și am intrat la un colegiu de stat, unde am excelat și am fost capabilă să intru la o universitate de elită, fără ca tu să tragi niște sfori, fără ca altcineva să mă ajute. Mai zi-mi o dată, cum e cu hotărârile mele de tot rahatul? Dar nu, tu refuzi să recunoști că am crescut și că m-am maturizat. Tu vrei să te gândești în continuare la mine ca la adolescenta egoistă care și-a pierdut mințile după un băiat. Foarte bine, ține-o tot așa, spun eu și mă ridic de pe canapea. Îmi strâng lucrurile și plec.

32

JAKE

— Mulţumesc că m-ai primit!

Când îşi lasă bagajul jos, lângă patul meu, în ochii Brennei străluceşte recunoştinţa.

— Cu plăcere! o îmbrăţişez eu de la spate şi o pup pe gât. Am golit un sertar pentru tine. Nu ştiam cât timp vrei să rămâi.

— Ai golit un *sertar* întreg?

Îi dau drumul, lăsându-mi stingherit braţele pe lângă trup.

— De fapt, nu am petrecut niciodată mai mult de o noapte cu o fată, aşa că nu prea ştiu cum se face. E prea mult un sertar?

Dar surprinderea Brennei este repede înlocuită de recunoştinţă.

— Ah, Jakey, eşti cel mai tare! îmi face ea cu ochiul.

Sertarul a câştigat!

Îmi aşez mâinile pe talia ei şi mă aplec s-o sărut. Mă sărută şi ea, după care îngenunchează să-şi desfacă bagajul.

— Aşadar, în ce fel te-a afectat porumbelul pe care l-a scos Pedersen pe gură? E vreunul dintre băieţi supărat pe tine?

— Nu chiar. Adică, McCarthy n-a dat pe-afară de fericire când a aflat că mă văd cu tine. Se întâlneşte cu tipa aia Katherine, dar tot mi-a zis că sunt măgar, oftez eu. Am fost un nemernic

când m-am băgat între voi, ca mai apoi să mă cuplez imediat cu tine. Nu-l condamn că e supărat.

— Nu, dar trebuia s-o faci. Începuse să mă placă pe bune, iar eu știam că nu exista nicio șansă ca relația noastră să ducă undeva. Odată i-ai spus că e cățeluș, ții minte? Nu pot sta cu un cățeluș.

— Așa e. Ai nevoie de un armăsar.

Brenna pufnește.

— Ce e cu voi, băieți, de vă credeți ori cățeluși, ori armăsari?! Ce sistem de măsurare folosiți ca să vedeți cât de masculini sunteți?

— Îl folosim pe același cu care ne măsurăm și scula, mă prind eu de prohab și scot limba la ea.

— Îh, ești naspa rău!

Zâmbind, deschide sertarul pe care i l-am pregătit și începe să-l umple cu haine de-ale ei, aranjate în teancuri ordonate.

— Deja despachetezi?

— Da. Mi-ai oferit un sertar. De ce mi-aș mai lăsa lucrurile în valiză?

— Hristoase, ești genul de persoană care pleacă în vacanță și cum ajunge începe să-și așeze hainele.

— Da, Jake, pentru că așa e mai ușor să găsești tot ce ai nevoie, spune ea, pe un ton fițos. Cine ar vrea să scotocească printr-un morman de țoale ori de câte ori vrea să se îmbrace?

— Nu cred că putem fi împreună atunci, o informez eu.

— Naspa, pentru că am de gând să rămân câteva zile cu tine.

Și uite așa, zâmbetul îi piere și începe să se simtă prost.

— Nu-mi vine să cred că tata m-a dat afară!

— A fost cam brutal, cad eu de acord.

— Summer mi-a propus să stau la ea, dar mi-ar fi fost peste mână. Niciunul dintre cretinii ăia nu vrea să vorbească cu mine deocamdată. Adică Fitz da, că el nu face din țânțar armăsar. Ceilalți, în schimb...

— Nu crezi că reacționează exagerat? întreb eu, sfios.

— Ba e clar că da. Pot înțelege de ce tata reacționează excesiv de fiecare dată, dacă e să ne gândim la situația în care l-am pus când eram în liceu.

Ca întotdeauna, ambiguitatea ei îmi stârnește curiozitatea. Dar mă silesc să n-o presez pentru amănunte. O să-mi spună când va fi pregătită. Sper.

— Pun pariu că părinții tăi sunt de treabă, nu? întreabă ea, invidioasă.

— Da, sunt super, confirm eu. Dacă e să nu luăm în considerare faptul că mă tot întreabă de ce nu am o iubită. Probabil că ar da o petrecere dacă ar afla că am golit un sertar pentru tine.

Râde, apoi închide sertarul, întorcându-se spre mine.

— Gata. Ce ai vrea să facem?

— Vrei să ne uităm la un film? îi sugerez eu. O să fac niște popcorn.

— Ah, îmi place ideea. Stai să mă îmbrac cu niște haine mai confortabile și ne vedem imediat.

O lovesc ușor peste fund și o iau spre ușă. În bucătărie, trăiesc un déjà-vu când o găsesc pe Kayla la chiuvetă, turnându-și un pahar cu apă. De data asta, poartă haine. Și în loc să fie plini de poftă, ochii ei se întunecă atunci când mă vede.

— Bună! mormăi eu.

— Bună!

Deschid dulapul și iau niște popcorn pentru cuptorul cu microunde.

— Seară de film? spune ea și pare un pic țâfnoasă.

— Dap. Tu și cu Brooks puteți să vă alăturați. Mai fac un castron.

E o ofertă făcută la mișto, am întrebat doar pentru că știu c-o să spună nu.

Nici vorbă ca fata asta să petreacă voit timpul cu Brenna. Din clipa în care fata mea a intrat pe ușă, Kayla a reacționat ca o pisică ce-și apără teritoriul. Și-a scos ghearele și parcă a și sâsâit.

Ceea ce a făcut întreaga întâlnire uimitoare a fost dezinteresul complet al Brennei.

— Deci... Jake Connelly îi permite unei fete să stea peste noapte, spune ea şi mai ţâfnoasă de data asta.

— Da.

— Cred că aveţi o relaţie serioasă.

Nu-i răspund. Întorcându-i spatele, pun pachetul în cuptorul cu microunde şi potrivesc timpul.

— Este sau nu ceva serios? mă provoacă ea.

Din nou, mă abţin să răspund, pentru că, ghici ce, nu e treaba ei. În schimb, îi răspunde Brenna, din uşă:

— Ah, e ceva *foarte* serios.

Păşeşte în bucătărie şi chiar şi îmbrăcată într-o pereche de pantaloni în carouri şi un tricou, e aşa de sexy, că trupul meu acţionează instantaneu. Mă rog, o face până văd logoul cu Briar de pe tricou.

— Asta e blasfemie, îi spun, arătând spre tricou.

— Nu, nu e blasfemie, precizează ea, arătând spre tricoul *meu*.

Îmi plec privirea şi-mi amintesc că port un tricou cenuşiu cu logoul celor de la Crimson pe pectoralul stâng.

De lângă blat, Kayla scoate un sunet denigrant, ceea ce-o face pe Brenna să se rotească şi să-i zâmbească.

— Nu-i aşa că suntem *atât de* adorabili? exagerează ea. Ca Romeo şi Julieta!

Pentru o clipă, blonda arată de parcă se gândeşte serios să sâsâie. Însă doar zâmbeşte batjocoritor.

— Da, da, sunteţi *cei mai adorabili!*

— Mulţumim, Kaylee!

— *Kayla*, se răţoieşte ea, după care dispare.

Brenna izbucneşte în râs.

— Ce afurisită eşti! îi spun eu.

— Dap. Ştii că fata aia te vrea, nu?

— Cine nu mă vrea pe mine?!

— S-ar putea să ai dreptate. Jur, nu pot să merg nicăieri fără să dau peste cineva care te adoră. Fata din baie, iubita lui fund-balon, prietena ta, Hazel.

— Hazel? mă încrunt eu. De ce ai spune asta? Nici măcar n-o cunoşti pe Hazel.

— Nu ţi-a zis că a venit la mine când eram în campus?

Poftim?

— Scuze... ce? dau eu glas şocului meu.

Hazel nu mi-a spus nimic despre asta. Sigur, nici n-am vorbit prea mult săptămâna asta, dar dacă a căutat-o, într-adevăr, pe Brenna, ai fi zis că e un lucru îndeajuns de important cât să-mi dea şi mie de veste.

— M-a urmărit până la Coffee Hut, mă lămureşte Brenna. Mi-a ţinut discursul ăla cu care-sunt-intenţiile-tale-cu-Jake şi mi-a aruncat ameninţarea cu te-fac-praf-dacă-te-joci-cu-el.

— Da, mă protejează în felul ei. Am crescut împreună, chicotesc eu.

Brenna zâmbeşte pieziş.

— E ceva mai mult de atât.

— Nup.

— Mai ştii când am zis că bărbaţii sunt prostănaci?

— Când am spus noi asta? mă încrunt eu.

— Ah, da, vorbeam cu Summer. Uită ce am spus, Jakey, clipeşte ea şi-şi ia atitudinea copilei nevinovate. Bărbaţii nu-s deloc prostănaci.

Nu suntem prea atenţi la film. Ne-am ghemuit sub o pătură şi am petrecut următoarea oră pipăindu-ne la greu. Brenna îşi trece constant mâna peste penisul meu. La un moment dat, chiar începe să mi-l frece peste pantaloni... apoi se întinde după popcorn şi mă lasă în aer.

Îi întorc favoarea mângâindu-i sfârcurile prin tricou, până se excită și îi simt înmuguriți în palmă. Când încearcă să-și împingă sânii în mâinile mele, înhață castronul cu popcorn și încep să mestec.

După vreo jumătate de film, Brenna apasă *Stop* și pune telecomanda pe măsuță.

— Tocmai începuse să-mi placă filmul ăsta! mă prefac eu că sunt furios.

— Zău? Ia spune, Jake, despre ce e filmul?

Sap adânc prin memorie și dau de apă chioară.

— Extratereștri? zic la plesneală.

— Incorect.

Chicotind, mă trage, pur și simplu, în dormitor, unde-și pune mâinile-n șolduri și zice:

— Întinde-te!

Pentru că nu sunt prostănac cum crede ea, mă întind.

Și, cât ai zice pește, sunt gol și la mila ei. Mă sărută peste tot, buzele ei moi plimbându-se peste pieptul meu, pe abdomen, în călătoria ei seducătoare în jos. Îmi linge pielea, iar respirația ei mă furnică, apoi se ridică brusc în picioare și-și scoate toate hainele de pe ea. Acum suntem amândoi dezbrăcați, iar penisul meu e întărit între noi.

— Ești al naibii de sexy, geme, fericită.

— Și tu!

E rândul meu să scot un geamăt de fericire, pentru că limba ei a coborât și mai mult și, fără să mă anunțe, îmi ia penisul în gură. Îmi trec alene degetele prin părul ei, îndrumând-o în sus și-n jos.

— Ce bine e! murmur eu.

— Doar bine?

— *Foarte* bine.

— Doar foarte bine?

— Iubito!

Râsul ei îmi încălzește vârful sculei.

— Glumeam. Scuze. Summer mi-a făcut faza mai devreme și i-am zis că e nebună.

— Mmm, și pe urmă te-ai hotărât să încerci și cu mine.

— Da.

— Și bărbații sunt ăia prostănaci, nu?

— Mă faci prostănacă tocmai când ți-o sug? Pentru că așa îmi închei pledoaria.

Drace, are dreptate! Bărbații *sunt* proști.

— Iartă-mă, o implor eu.

Zâmbind, continuă să mă tortureze. Când limba ei mă atinge sub penis, simt plăcere și mă încordez. Îmi cuprinde testiculele, le mângâie și șoldurile mele se arcuiesc.

— Dumnezeule, ce bine e!

Mă freacă și mai repede, făcând cercuri cu limba în jurul vârfului, în vreme ce continuă să mă mângâie cu cealaltă mână. Testiculele încep să mă furnice, inima îmi bate mai iute și eu o strâng de păr, s-o fac să se oprească.

— Nu! Nu vreau să-mi dau drumul așa. Vreau să fiu în tine.

— Și eu vreau același lucru.

Înhață un prezervativ de pe noptieră și mi-l pune. Pipăi vârful, să fiu sigur că prezervativul a fost pus corect, apoi îi fac semn spre el.

— Ia un loc, zic eu, galant.

— O, Doamne, Jake, ce jalnică a fost replica asta.

— Deci nu te tentează deloc? îmi mișc eu penisul prin fața ei.

— E tentant, cedează ea, și deși se pune peste mine, nu mă lasă încă să o penetrez.

Scula mea întărită se odihnește acum pe stomacul ei. Brenna își pune ambele palme pe pieptul meu și se pleacă în jos, sânii ei legănându-se seducător în timp ce-și lipește buzele perfecte de ale mele. Ne sărutăm, lucru care mă face să gem ușor. Îmi acoperă

buzele, iar limba ei o atinge pe a mea, şi parcă îmi trece un fior prin tot corpul.

Rahat! Fata asta mă face să explodez!

— Îţi place să fii tachinat, remarcă ea. Mi se pare foarte interesant.

— De ce?

— Mulţi tipi nu au răbdare pentru aşa ceva.

Îşi trece limba de-a lungul maxilarului meu, îşi freacă obrazul de bărbia mea, după care începe să mă sărute pe gât.

— Alţii băieţi m-ar fi pus pe burtă deja şi ar fi început să mi-o tragă pe la spate.

— Ce-ar fi să nu vorbim despre alţi tipi? Ce-ar fi să vorbim despre tipul *ăsta*?

Îi trag capul înapoi spre buzele mele şi, de data asta, limba mea este cea care îi umple gura şi ea geme pe buzele *mele*.

— Dar da, şoptesc eu, îmi place preludiul, îmi place să lungesc actul.

— Îţi place să implori? şopteşte şi ea.

— Te implor eu?

— Încă nu, dar urmează.

Se întoarce la gâtul meu pe care-l sărută şi-l suge ca pe o acadea, timp în care-şi freacă trupul gol de al meu. Penisul meu rămâne prins între noi, jelind în prezervativ, pentru că ar vrea aşa de tare să intre în ea şi...

— *Te rog!* implor eu, şi ea râde malefic, pentru că i-a reuşit schema.

Se ridică, îmi prinde penisul şi se lasă uşor în jos. Dumnezeule, simt de parcă un pumn fierbinte mi-l strânge cu putere.

Se citeşte plăcerea şi în ochii ei. Îşi dă părul lung peste un umăr şi-l lasă să cadă peste sfârcul ei. Îmi trec mâna prin şuviţele negre şi-i prind sfârcul excitat, murmurând:

— Hai, iubito!

Ea trece la fapte. Dar abia dacă-şi mişcă şoldurile.

Mă tachinează din nou. Şi, din nou, îmi place. Îmi ridic ochii la sânii ei, gemând când ea şi-i cuprinde în mâini. Doamne, ce sexy e când face asta! Îi mângâi şoldurile, coapsele, îi frec clitorisul cu degetul mare. Îmi vine s-o ating întruna. Din fericire, şi ei îi place. Ori de câte ori o ating, ori geme, ori scânceşte, ori respiră greu.

— Îmi place de tine, Jake.

— Şi mie îmi place de tine.

Îşi grăbeşte ritmul, iar eu îmi închid ochii. Nu numai că îmi place de ea, cred că mă îndrăgostesc de ea. Dar nu am de gând s-o spun în gura mare şi mai ales nu în timp ce fac sex cu ea. Din ce am auzit, tipele nu te iau în serios când le zici că le iubeşti în timpul sexului. Ele cred că spui asta doar pentru că le-o tragi.

Dar asta nu are nicio legătură cu senzaţia caldă care-mi umple pieptul. E un sentiment pe care nu l-am mai trăit până acum şi de-aia sunt convins că e real. Nu e vorba doar de plăcere trupească — crede-mă, ştiu ce e aia. Dar ce simt acum e cu totul altceva.

Mi-e clar că încep să mă îndrăgostesc de fata asta.

În timp ce mă călăreşte, îi văd perfect sânii.

— Ce frumoşi sunt, murmur eu, mângâindu-i cu blândeţe.

Ea se apleacă în faţă.

— Prinde-i în gură.

Ceea ce şi fac, frecându-mi nasul de un sân moale şi umflat, după care-i prind sfârcul între buze. Păsărica ei se strânge în jurul sculei mele şi ea începe să se mişte mai repede.

— Mai ai puţin şi-ţi dai drumul?

Ea dă din cap, fără să scoată vreun cuvânt. Începe să respire şi mai repede. Nu mă mai călăreşte, mai degrabă se freacă rapid de mine. Trebuie s-o prind de şolduri ca s-o domolesc, pentru că tremură foarte rău.

— Haide, iubito, dă-ţi drumul!

Îşi dă drumul, lăsându-se pe pieptul meu şi încercând să-şi recapete suflul. Şi-n timp ce orgasmul pune stăpânire pe ea, îmi aşez mâinile pe talia ei, împingându-mă în ea până am şi eu orgasm.

La câteva secunde după, Brenna îşi ridică şoldurile, prinde baza prezervativului ca să nu se scurgă nimic şi mă scoate din ea. Apoi se ghemuieşte lângă mine. O strâng aproape de pieptul meu şi adormim îmbrăţişaţi.

33

BRENNA

Îmi place apartamentul lui Jake. E mare, spațios, mereu călduros și primitor. Nu e friguros precum subsolul meu din Hastings. Știu că nu pot rămâne pe vecie la Jake, dar, deocamdată, mă bucur că sunt aici. Că sunt cu *el*.

E naspa faptul că unii dintre prietenii mei încă nu-mi vorbesc dar, sinceră să fiu, începe să nu-mi mai pese. Jonah Hemley nu și-a propus să-i rupă mâna lui Hunter. Eu cred că a fost un accident. Și da, nu a fost vina lui Hunter — habar n-avea că și-a tras-o cu iubita lui Jonah. Violet, sau cum naiba o chema, e cea care a pretins că e singură, deși își înșela prietenul. Normal că Jonah s-a enervat. Sigur, a gestionat situația foarte prost, dar n-a fost cu răutate.

Că tot veni vorba de supărare, în seara asta, prietenii mei probabil că au simțit ce înseamnă durerea. Comitetul Diviziei I de Hochei Masculin a făcut selecția, iar Briar nu va face parte din cele șaisprezece echipe care vor juca în turneul național. Harvard merge automat mai departe, pentru că au câștigat turneul. Și din divizia noastră, Princeton și Cornell au trecut și ele mai departe, în detrimentul echipei de la Briar.

În momentul ăsta, comentatorii de televiziune fac analiza finalelor diviziei. Eu mă uit pe telefon, în timp ce Jake urmărește

emisiunea, dar îmi ridic privirea când Kip Haskins rostește un nume cunoscut.

— Vorbesc de Nate? Dă mai tare.

Jake apasă pe un buton și volumul crește.

— Universitatea Briar ar fi trebuit să câștige meciul ăla, îi spune Kip colegului său.

Mă întorc spre Jake cu un zâmbet cât casa.

— Ai auzit, Jakey? Chiar și comentatorii sunt de acord cu asta.

— Mhm, dar *nu ați* câștigat meciul, așa e?

— Taci, iubitule, vreau să ascult, spun eu, iar el pufnește.

Pe ecran, Kip aduce argumente foarte solide.

— Doi dintre cei mai buni jucători ai lor au fost scoși de pe gheață. Cum ai putea să fii serios și să spui că a fost un meci corect? E ca în sezonul '83-'84, când Oilers a jucat în finala Cupei Stanley fără Wayne Gretzky și Paul Coffey.

— Hai las-o așa, rânjește Jake. Nu poți să-i compari pe Hunter Davenport și pe Nate Rhodes cu Gretzky și Coffey!

— Sunt totuși foarte buni, precizez eu.

Jake rămâne cu gura căscată.

— Adică la fel de buni precum Gretzky?

— Nu chiar. Dar nimeni nu ajunge la nivelul lui!

— Ba da, eu! zice el, arogant.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că nu vreau să-i încurajez iluziile grandioase, dar, în adâncul meu, bănuiesc că ar putea să aibă dreptate. În afară de Garrett Graham, în ultimul timp, universitățile nu au mai scos jucători de talia lui Gretzky. Jake este categoric excepția.

— Să joci cu băieții mari e total diferit de meciurile dintre echipele de la facultate, îl avertizez eu.

— Da, păi tu ai și jucat foarte mult în Ligă, nu-i așa?

— Bineînțeles! Am jucat câteva sezoane pentru echipele din New York — Islanders *și* Rangers. Două sezoane cu Maple Leafs...

— Mai taci! mă trage el în poala lui și începe să mă sărute pe gât.

— Mai vreau să mă uit, protestez eu.

Comentatorii încă se contrazic, dar treaba a devenit și mai haioasă, pentru că Trevor Trent spune practic același lucru ca și Kip Haskins. Acum sunt amândoi de acord că meciul dintre Briar și Harvard n-a fost corect.

— Vezi?! exclam eu, pe un ton victorios. Până și ăștia știu adevărul! Nu puteți pretinde că ați câștigat meciul!

— Ba sigur că putem pretinde că am câștigat meciul, spune el și acum pare foarte exasperat. Pentru că *am câștigat pe bune!* Alo! Ne-am calificat, mai știi?

— Da, dar... Bine, nu am de gând să mă cert cu tine, mormăi eu. Dar știu că, dacă în seara aia Hunter și Nate s-ar fi aflat pe gheață, rezultatul ar fi fost altul.

— Asta e adevărat, confirmă Jake.

— Am auzit că a fost vorba de o fată, spune Trevor, iar cei doi comentatori se amuză, până când Kip cade pe gânduri, apoi continuă:

— Dar asta ridică o întrebare bună. Dacă ești așa de imatur încât să-ți folosești pumnii pentru o fată în timpul unui meci crucial din sezonul tău, asta nu înseamnă că meriți să fii eliminat?

— Hunter nu a fost eliminat! strig eu către ecran.

Trevor mă susține.

— Davenport nu a fost eliminat. A fost rănit. Instigatorul a fost Jonah Hemley.

— Și Rhodes ce scuză a avut? îi răspunde Kip. E căpitanul echipei. Ce a căutat să se bage în mijlocul unei dispute?

— Are dreptate! intervine Jake. Rhodes s-a băgat singur în rahat.

— Doar îi știi pe jucătorii de hochei... sunt iuți la mânie, contraatacă Trevor. Agresivi și înflăcărați.

— Ai auzit, frumoaso? Sunt agresiv și înflăcărat.

— Sunt *atât* de excitată în clipa asta.

— Bun. Pune-te în genunchi și suge-o. Vezi ce agresiv și înflăcărat sunt?

— Nu mă atrage în niciun fel, îl înghiontesc eu cu brațul.

— Bine, atunci desfă-ți picioarele ca să-ți ling păsărica.

— La asta mă mai gândesc.

— Ține-mă la curent, îmi zâmbește el.

Dar starea mea veselă se risipește când Trevor aduce vorba de tata:

— Jensen a avut un sezon de excepție. Păcat că n-au trecut mai departe, dar să sperăm că anul viitor vor obține un rezultat diferit. Eu cred sincer că e cel mai bun antrenor al momentului din Divizia I.

Tristețea mă sugrumă. Mă întreb dacă să-i trimit un mesaj tatei. Probabil că e tare dezamăgit că sezonul lui a luat sfârșit în felul ăsta.

— Ar trebui să-i trimit tatei un mesaj, spun cu voce tare. Știi, să-i spun că-mi pare rău de meci.

— Sunt sigur că i-ar plăcea, spune el, pe un ton cald.

Oare? Habar n-am, dar tot îi trimit un mesaj scurt în care-i spun că au avut un sezon bun și că la anul va fi mai bine. Nu-mi răspunde imediat, dar nici nu e un împătimit al mesajelor. Eu doar sper că-l citește și știe că mă gândesc la el.

Spre groaza mea, am lacrimi în ochi, lucru pe care-l observă și Jake.

— Plângi? mă întreabă el, îngrijorat.

— Nu, mă șterg eu repede. I-am trimis mesajul ăsta și m-am întristat puțin. Nu-mi place când e supărat pe mine. Adică, oricum nu prea își exprimă sentimentele când e pe lângă mine, dar când o face, e mai mult vorba de dezaprobare, nu de supărare.

— Tu îți dai seama ce aiurea sună? Ție nu-ți place supărarea, dar ești total de acord cu dezaprobarea? întreabă Jake, uimit.

— Păi nu, nu sunt *de acord*. Sunt obișnuită cu ea, asta e, oftez eu. Și cred că-l înțeleg. Ți-am mai spus, nu am fost fiica perfectă.

— De ce? Pentru că ți-ai făcut de cap în liceu? Ce adolescent nu o face?

— Am făcut mai mult de atât...

Am un nod în gât și mi-e din ce în ce mai greu să vorbesc.

— Sinceră să fiu, cred că-i este rușine cu mine.

— Dar ce-ai făcut, iubito? Ai omorât un prof?

— Nu, reușesc eu să-mi aștern un zâmbet fals.

— Atunci?

Ezit.

Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta, cu excepția psihiatrului la care m-a dus tata în clasa a XII-a. S-a consultat cu terapeutul de la Briar care i-a spus că, după toate chestiile prin care am trecut, s-ar putea să-mi prindă bine să vorbesc și cu altcineva în afară de tata. Așa că, m-am dus câteva luni la un psiholog și, deși m-a făcut să trec peste unele lucruri, nu mi-a spus pe șleau cum aș putea repara relația cu tata. Iar în anii care au urmat, lucrurile s-au înrăutățit.

Cercetez expresia răbdătoare a lui Jake, limbajul trupului său dându-mi de înțeles că e aici pentru mine. Pot să am încredere în el? Povestea asta este jenantă, dar nu va fi sfârșitul lumii dacă află și alții. Doar că nu-mi place ideea de a fi judecată de cineva a cărui părere contează pentru mine.

Dar Jake nu m-a judecat, nici măcar o dată, de când ne cunoaștem. Nu-i pasă că sunt afurisită. Nu-i pasă că-l iau la mișto — și lui îi place să râdă de mine. A fost cât se poate de deschis în legătură cu viața lui, dar, să fim serioși, e ușor să fii deschis atunci când nu ai secrete.

— Ești sigur că vrei să-mi cunoști trecutul? întreb eu, precaută.

— Frate, deci ai omorât pe cineva, așa-i?

— Nu, dar am rămas însărcinată la șaisprezece ani și aproape c-am murit.

Mă trezesc vorbind. Şi după mărturisirea asta, privesc jenată în ochii mari ai lui Jake, iar el nu zice nimic.

Trec cinci secunde până să răspundă, şoptind încet printre dinţi:

— Rahat! OK, dă el încet din cap. Ai rămas însărcinată. Eric era tatăl...?

Aprob din cap.

— Mi-am pierdut virginitatea cu el. Dar în ciuda a ceea ce crede tata, mereu am fost atenţi. Am întreţinut relaţii sexuale regulat peste un an de zile şi mereu am folosit prezervativul. Nu luam anticoncepţionale pentru că mi-era prea ruşine să-l întreb pe tata, aşa că foloseam prezervativul cu stricteţe.

— Am băgat de seamă, spune Jake. Acum înţeleg de ce.

— Când nu mi-a mai venit menstruaţia, nu am vrut să accept deloc. Mă gândeam că poate e de la stres. Nu-i ceva nemaiîntâlnit ca unei femei să nu-i vină menstruaţia o dată, iar uneori nici n-are vreo legătură cu sarcina. Dar după ce mi-a întârziat două luni, am făcut testul.

Nu am să uit niciodată cum mi s-a strâns stomacul când am văzut semnul plus pe test. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l sun pe Eric, care nu prea m-a ajutat.

— Eric a zis că nu-i mare scofală şi că o să avem grijă să rezolvăm problema. Dar s-a întâmplat în toiul finalelor, aşa că avea un program haotic. Mi-a promis să mă ajute, dar după finale.

— Şi cât trebuia să aştepţi? se încruntă el.

— Câteva săptămâni. Dar am făcut ceva cercetări şi am aflat că procedura e sigură până-n trei luni. Şi înainte să întrebi, da, voiam să avortez. Aveam doar şaisprezece ani. Niciunul dintre noi nu voia copilul.

Mă întristez când îmi aduc aminte de zilele alea. A fost o situaţie foarte urâtă.

— Nu puteam merge singură, îl lămuresc eu pe Jake. Eram prea speriată și era prea umilitor să le spun verișoarelor mele sau prietenelor, sau, mai ales, lui tata. Trebuia să mă ducă Eric și ne făcusem un plan. După finale, avea să mă ducă cu mașina la Boston, ca să rezolvăm acolo.

Jake îmi mângâie brațul, să mă liniștească.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

— Nu am făcut avort, mărturisesc eu. Făcusem programarea, dar nu m-am dus. Într-o dimineață, cu câteva zile înainte de programare, am început să sângerez. În fine, curgeau pete mici. M-am uitat pe net și cele mai multe site-uri spuneau că era normal să mai curgă sânge în primul trimestru. L-am sunat pe Eric, a făcut și el cercetări și a ajuns la concluzia că nu era mare scofală.

— El unde era?

— În Newport, cu coechipierii lui. Jucau semifinala în după-amiaza aceea. A spus că o să mă sune după meci, și chiar a făcut-o. Tot mai sângeram, dar nu foarte mult, scutur enervată din cap. Echipa lui Eric i-a bătut măr pe adversari, așa că mergeau să sărbătorească. I-am cerut să vină acasă, dar el mi-a spus că nu avea de ce, pentru că probabil nu era nimic serios și mi-a zis să nu-i spun nimic tatei.

— Și ai stat așa acasă, chiar dacă sângerai? întreabă Jake, șocat.

— Da și nu. Cum spuneam, au fost doar câteva pete la început. Eric mi-a spus să nu-mi fac griji, și chiar și eu mă gândeam că n-are rost să stau stresată. Așa că am ignorat situația, sperând c-o să treacă. Am luat cina cu tata, m-am uitat la un film în camera mea și, două ore mai târziu, am trecut de la sângerare ușoară... la ceva mai mult de atât, zic eu, cu un nod în gât. L-am sunat iar pe Eric și i-am spus că starea mea se înrăutățește și că o să-i spun tatei că trebuie să merg la spital. Dar el nu a fost de acord, pentru că nu voia să afle tata și să-l omoare.

— Ce jigodie egoistă!

Îmi vine să vărs când îmi amintesc noaptea aia îngrozitoare.

— Eric a decis să se întoarcă și să mă ducă el la spital. Mi-a spus să aștept, că el e pe drum și va ajunge cât de curând posibil. Era la două ore distanță de mine.

— Iar tatăl tău era la parter?

Șocul de pe fața lui Jake mă face să înghit în sec.

— Știu, sunt o idioată în toată regula. Știam asta deja, bine? Iar îmi curg lacrimi, pe care mă grăbesc să le șterg.

— Nu, n-ai fost idioată, mă asigură Jake instantaneu, luându-mă de mână. Jur că nu ești. Înțeleg perfect, erai speriată. Aveai șaisprezece ani și tipul care ar fi trebuit să fie sprijinul tău a ales să chefuiască în continuare cu amicii lui, în loc să vină acasă în secunda în care i-ai spus că ai impresia că ceva e în neregulă.

Jake pare destul de furios în legătură cu ce mi s-a întâmplat, și mi se pare foarte drăguț.

Dau din cap.

— Nu mai aveam de gând să risc să aștept două ore ca să apară Eric. Dacă avea de gând să apară...

— Deci i-ai spus tatălui tău?

— N-am mai apucat, îmi piere mie vocea. Sângerasem întreaga zi, se făcuse ora nouă seara și mă simțeam slăbită. Când m-am ridicat, m-a luat amețeala și am leșinat în baie. Acolo m-a găsit tata, spun eu și mi se face greață. Zăceam într-o baltă mare de sânge. Practic, a trebuit să schimbăm podeaua după, pentru că petele de sânge nu mai ieșeau.

— Isuse!

— Tata m-a dus la spital. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci. Îmi aduc aminte doar că am leșinat în baie și m-am trezit la spital, unde mi s-a spus că am suferit un avort spontan și că era să mor din cauza hemoragiei interne.

— Și e normal așa ceva? mă întreabă el, alarmat.

— Nu. De fapt, am avut un avort spontan incomplet, adică fătul nu a ieșit în întregime din uter. Din cauza asta, sângeram și mai mult, în loc să se oprească.

— Doamne, ce rău îmi pare!

Dau din cap, recunoscătoare. Dar nu-i mai spun lui Jake ce s-a mai întâmplat în salonul meu de spital. Cum am avut o cădere nervoasă în fața tatei, plângând isteric și cerându-i iertare, întruna și întruna, cum tata stătea acolo stoic, abia uitându-se la mine. Și cum cu cât plângeam mai mult, cu atât devenea mai jenant. Mereu am fost puternică și, dintr-odată, începusem să jelesc ca un copil în fața lui.

De atunci, nu s-a mai uitat la mine la fel. Nu numai că era rușinat că rămăsesem însărcinată — cred că era la fel de rușinat și de căderea mea nervoasă. Tata nu-i respectă pe cei slabi, iar în noaptea aceea fusesem mai mult de atât.

— Lucrurile între mine și tata n-au mai fost la fel după. Nu m-a mai trimis la școală două luni din cauza depresiei mele și a faptului că plângeam tot timpul. Celorlalți le spusese că am mononucleoză, iar Eric era singura persoană care știa adevărul.

— Nu-mi vine să cred că ai rămas cu el!

— Dar nu am rămas cu el, râd eu, ironic. Din foarte multe motive. Pentru tata, devenise în mod oficial, inamicul numărul unu. Îl disprețuia și într-o zi aproape că l-a omorât în bătaie, când tot apărea la ușă, încercând să vorbească cu mine. Tata mi-a interzis să-l mai văd vreodată și eu am fost total de acord. Nu-l puteam ierta pe Eric pentru felul în care se comportase în noaptea când pierdusem copilul. Îl implorasem să mă ducă la spital și pe el l-a durut în cot, mă enervez eu. Era *să mor*. Dar să bea și să fumeze iarbă cu prietenii lui a fost mai important decât să-mi fie mie bine.

Îmi pun capul pe umărul lui Jake, iar el mă mângâie pe păr.

— Tata devenise din cale-afară de protector, dar e nostim... era atât de ocupat cu slujba lui, încât nu mă putea sili să respect toate regulile pe care mi le impusese. Așa că, de cele mai multe ori, făceam oricum ce voiam eu, apoi venea și el și mă certa. M-am întors la școală, am început clasa a XII-a și m-am purtat ca

oricare altă adolescentă care încearcă să atragă atenția părinților ei. Făceam rahaturi și cu cât mă purtam mai prostește, cu atât mai mult îi atrăgeam atenția. Așa că rămâneam toată noaptea la băute, ca să-l fac intenționat să se îngrijoreze.

Ce umilitor e. Dar cu toții facem prostii în adolescență. Hormonii ăia nenorociți!

— În fine, au trecut cinci ani de atunci și tata încă mă consideră o dezamăgire, o ființă slabă. Deși mi-am schimbat comportamentul cu mult timp în urmă, ridic din umeri, tristă. Dar asta e.

— Îmi pare tare rău că a trebuit să treci prin atâtea! mă pupă Jake. Nu ești slabă, Brenna. Dacă nu vede asta, atunci antrenorul Jensen este orb. Și să-ți consideri fata o dezamăgire pentru că a rămas din greșeală însărcinată? E de căcat. Nu meriți asta. Și categoric nu meritai ce ți-a făcut jegul ăla de Eric. Nu pot să cred că mai ții legătura cu el, că practic îți îngădui să îți mai fie milă de el.

Oftez.

— Căderea nervoasă pe care am avut-o după avort a fost nimic în comparație cu cea suferită de Eric. Faptul că m-a pierdut a dus la prăbușirea lui totală. A dat de gard finala campionatului din cauza mea.

— Ba nu, a făcut-o din cauza *lui*, mă corectează Jake. Nu te păcăli singură, iubito. Până la urmă, tot ar fi fost dat afară din echipă, chiar dacă ar fi jucat finala. Eric Royce nu avea cum să ajungă în Ligă. Era clar că avea deja probleme cu substanțele interzise. I-ar fi găsit droguri în urină și ar fi fost arestat pentru posesie, sau ceva de genul. Îți garantez!

— Poate că ai dreptate. Dar, pe atunci, am simțit că s-au întâmplat toate din vina mea. Nu mai voiam să fiu cu el dar, în același timp, simțeam obligația să am grijă de el. E o harababură, nici măcar nu pot să explic, zic și-mi ridic capul de pe umărul lui Jake. Eric nu a fost niciodată lângă mine când am

avut nevoie de el, așa că de ce nu pot să spun „pa" și să-l las să se autodistrugă?

— Pentru că ești bună la suflet.

— Cred, ezit eu. Ca și tine.

— Nup.

Simt un nod în gât.

— Ba ești, insist eu. Uite câte ai făcut pentru mine. M-ai ajutat să-l salvez pe fostul meu. Mi-ai oferit un loc în care să stau. Ai ascultat toată povestea asta sordidă, fără să mă judeci. Eric era... este... unul dintre cei mai egoiști oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar tu nu ești. Ești un băiat de treabă, Jake.

El își mișcă jenat trupul mare și arată tare adorabil. Ai spune că e emoționat să audă cum îl laudă cineva.

Înghit în sec de câteva ori, pentru că nodul acela se mărește necontenit. Nu-mi stă deloc în fire. De obicei, nu sunt așa de siropoasă. Dar, în ciuda senzației de jenă pe care o simt în stomac, tot dau glas cuvintelor care vin direct din inimă:

— Mulțumesc că mi-ai fost alături!

34

JAKE

Nu fac sex de dimineață foarte des. E tare păcat, pentru că-mi place. Nu e nimic mai bun decât un orgasm la prima oră a dimineții, care să-ți dea startul pentru tot restul zilei. Dar cum nu prea au rămas femei peste noapte la mine, și nici eu nu am rămas la ele, mi-a lipsit constant una dintre activitățile mele favorite. Până acum.

În ultimele trei zile, m-am trezit cu penisul întărit, care a ajuns în Brenna, în timp ce îmi țineam mâna pe sânul ei ferm și nasul îngropat în părul ei. E cel mai tare sentiment din lume. Nu, stai așa, cel mai mișto sentiment e atunci când Brenna se urcă pe mine și se așază pe penisul meu. Am dormit dezbrăcați de când a venit aici, pentru că ori de câte ori nimerim în patul meu, hainele sfârșesc oricum pe jos.

— Nu mă săruta! mă avertizează ea, așa cum face în fiecare dimineață de când a venit la mine.

Are o regulă strictă când vine vorba de sărutul înainte spălării pe dinți de dimineață, și cred că sunt și eu de acord. Dar n-am răbdare să mă dau jos din pat, să merg la baie, să mă spăl pe dinți și *apoi* să i-o trag împărătește. Mai degrabă, aș începe în ordine inversă.

Însă în dimineața asta e ceva diferit. E ceva mai mult decât o partidă de sex. E ceva mult mai intim.

Probabil din cauza secretului pe care mi l-a mărturisit aseară. Deschizându-se în fața mea, îngăduindu-mi să trăiesc prin ea evenimentele traumatice prin care a trecut. A fost atât de vulnerabilă și, pentru un moment, m-am simțit aproape nepotrivit pentru ea. Ca și cum bucățica din sufletul ei pe care mi-o încredința mie mă depășea complet.

Văd aceeași vulnerabilitate acum în ochii ei, făcând sexul să se simtă ca...

Nu contactul vizual intensifică intimitatea, ci faptul că penisul meu este înconjurat de căldură și umezeală.

N-am pus prezervativ.

— Iubito, gem eu, prinzând-o de șolduri ca s-o opresc. Prezervativul, îi amintesc eu.

Pare uimită că a uitat. Și știu că e un lucru foarte important pentru ea. E obsedată de prezervative. După mărturisirea ei, am înțeles și de ce.

— Iau anticoncepționale, spune ea liniștindu-mă, iar expresia ei devine neobișnuit de sfioasă. Îmi fac analizele de două ori pe an. Ultimele rezultate au ieșit bine, n-am nimic.

Sună de parcă vrea să mă întrebe și pe mine de analize.

— Și ale mele tot așa, spun eu, pe un ton răgușit.

— Așa că am putea...

Înghite ea în sec, apoi adaugă:

— ...să continuăm?

Pulsul îmi accelerează.

— Ești sigură că vrei s-o facem fără?

Ea aprobă încet din cap.

— Da. Dar poate că ai putea să ejaculezi afară, dacă e OK?

Faptul că mă lasă să intru în ea în felul acesta este un dar minunat. Și mama mi-a spus să nu caut niciodată calul de dar la dinți.

— Sigur că e OK!

Mă rostogolesc ca să o aduc sub mine, părul ei negru răspândindu-se pe pernă. Doamne, ce frumoasă e!

Şi întrucât nu ştiu când sau dacă zeii „fără prezervativ" or să mă mai binecuvânteze cândva, trăiesc senzaţia asta de pe altă lume cât pot de mult. I-o trag incredibil de încet. Şoldurile mele se mişcă într-un ritm lent, la fel şi limba mea pe care am vârât-o printre buzele ei. Ne sărutăm şi ne-o tragem, ne-o tragem şi ne sărutăm şi simt că rămânem aşa până la nesfârşit.

Devine aproape prea mult ca să mai pot suporta. O sărut pe gât. Ea mă prinde de fund şi se saltă în sus, mişcându-se în ritmul meu. În momentul în care măresc ritmul, gemem amândoi de nerăbdare.

— La naiba, Connelly, nu te mai mişca aşa de încet şi *dă-i bătaie*!

— Frate, ce autoritară eşti! îmi înăbuş un râset şi o cert eu.

— Mai repede, geme ea.

Mă opresc complet.

— Nu sunt jucăria ta sexuală, Jensen, nu mi-o trag la comandă!

— Bietul de tine! Ne dăm şi noi drumul astăzi sau nu?

Îmi place că se referă la amândoi, nu doar la ea. Brenna nu e egoistă în pat. Nu zace acolo ca o stea de mare, lăsându-mă pe mine să fac toată treaba, cum au făcut câteva femei pe care le-am avut în trecut. Brenna participă în mod egal şi-mi place asta.

O privesc şi mă prefac serios.

— O să trec peste faptul că eşti impertinentă. Doar acum, o avertizez eu.

După care i-o trag până avem amândoi orgasm.

Terminăm şi stăm întinşi pe spate, goi, şi pot să spun şi fără să mă uit la ea că starea i s-a schimbat. E încordată.

— Eşti bine?

— Da, scuze. Mă gândeam la tata.

— Tocmai ne-am pus-o, iar tu te gândeşti la tatăl tău. Super!

— Tocmai ne-am pus-o. Punct. Și acum mă gândesc la tatăl meu. Punct. Sunt două evenimente fără legătură, mă liniștește ea.

— Ce te frământă?

— Vreau să merg acasă să discut cu el despre tot, dar mi-e teamă c-o s-o dau în bară dacă avem o discuție sinceră. E foarte greu să vorbești cu el, spune ea și oftează adânc. Dar cred că e timpul să port o conversație adevărată despre tot ce am simțit eu. Poate că de data asta o să mă și asculte, știi ce zic? Poate că, în sfârșit, o să fiu în stare să ajung la el și să-l conving că nu mai sunt aceeași persoană ca în trecut.

O mângâi pe umăr și îi spun:

— Sunt cât se poate de convins că o să-l faci să te înțeleagă, Hottie.

— Doar tu crezi asta, pentru că eu nu sunt la fel de încrezătoare. Cum spuneam, am mare ghinion când vine vorba de vorbitul cu Chad Jensen.

— Am o idee, spun, apoi mă ridic în picioare.

— Unde pleci? mă întreabă ea când ies din cameră.

— Stai puțin, îmi strigă el peste umăr.

În hol, deschid dulapul și scot geanta de hochei. O deschid, ignor mirosul de șosete nespălate și cotrobăi până găsesc ce căutam. Întorcându-mă în cameră, într-un colțișor al minții, ceva mă macină, dar nu pot să-mi dau seama ce.

— O să-ți fac o favoare, îi spun eu Brennei.

— Pe bune?

Se ridică în capul oaselor și atenția mea e imediat atrasă de sânii ei goi. Sunt rotunzi și obraznici, cu sfârcurile întărite.

Trebuie să mă smulg din starea asta înainte să cad pradă poftelor.

— O să-ți împrumut talismanul meu, o anunț eu, ridicând brățărica roz cu mov.

— Serios? icnește ea.

— Da.

— Păi şi cum o să mă ajute talismanul *tău* pe mine? Norocul şi stările bune sunt asociate cu tine, nu?

— Nu aşa funcţionează, iubito.

Pare să-şi mascheze un surâs.

— Aha, păi şi atunci cum funcţionează?

— E un talisman. Aduce noroc oricui îl poartă, nu doar mie. Frate, nu ştii nimic despre talismane şi superstiţii?

— Nu, răspunde ea. Chiar nu.

În ciuda tonului vesel, privirea i se înduplecă.

— Dar sunt dispusă să încerc dacă tu crezi c-o să mă ajute.

— Nu cred, *ştiu* c-o să te ajute.

Stau gol-puşcă pe marginea patului. Îi iau mâna şi-i pun brăţara pe încheietura ei delicată. E cam mare pentru ea şi, când îşi ridică mâna s-o admire, îi alunecă până aproape de cot.

— Vezi, zic eu şi dau din cap, mulţumit. Eşti pregătită acum.

— Mulţumesc. Probabil că o să merg să vorbesc cu el, cât timp tu eşti..., se opreşte, albindu-se la faţă.

Panica mă cuprinde. Rahat! *Rahat!* Arunc o privire la ceas şi îmi confirmă lucrul de care îmi e cel mai frică. Este nouă jumătate şi am întârziat o oră la antrenament.

Antrenorul nu lasă întârzierea mea nepedepsită. După ce-mi pun echipamentul în vestiarul gol şi gonesc prin tunel — pe patine — mă arunc pe gheaţă. Colegii mei repetă o schemă de şuturi, dar când mă vede, antrenorul fluieră. Nici măcar nu-i lasă pe băieţi să-şi termine schema. Lasă baltă totul şi patinează spre mine.

Ochii îi ard ca nişte cărbuni încinşi.

— Ai face bine să vii cu o scuză bună, Connelly. Peste trei zile va trebui să dăm ochii cu Michigan.

Îmi las privirea ruşinată în jos. Are dreptate. A fost o prostie din partea mea. Weekendul ăsta, regionalele se ţin în Worcester. Suntem cap de serie şi jucăm cu Michigan, de pe locul patru. Dar asta nu înseamnă că victoria deja ne aparţine.

Într-un turneu naţional totul este posibil.

— N-a sunat alarma de la ceas, mint eu, pentru că nu pot să-i spun adevărul.

Am făcut sex cu fata lui Chad Jensen de care sunt foarte sigur că m-am îndrăgostit. Antrenorul ar face un anevrism.

— Asta spune şi Weston că s-a-ntâmplat, murmură antrenorul.

Mă forţez să nu privesc recunoscător în direcţia lui Brooks. Aseară nu a fost acasă, altfel ar fi bătut mai devreme la uşa mea să-mi amintească de antrenament. Şi evident că Brooks ştie că Brenna stă cu noi, aşa că sunt foarte uşurat că şi-a ţinut gura. Îmi notez în minte să nu-i mai spun prin casă fund-balon. Măcar câteva zile.

— Vă cer iertare. N-o să se mai întâmple. Mâine îmi pun trei alarme.

Am prins ceva curaj. Motivul pe care l-am oferit pentru întârzierea mea e stupid, dar asta nu-mi schimbă determinarea ca acest lucru să nu se mai repete.

— Ai face bine!

Antrenorul se întoarce şi fluieră de două ori.

— McCarthy! Tu urmezi!

Antrenamentul mi se pare epuizant, pentru că trebuie să depun un efort mare să fiu cel mai bun. Trebuie să mă revanşez pentru că am întârziat, să-mi spăl păcatele.

În toată cariera mea de sportiv, am întârziat doar de două ori la antrenament. Ca să fiu precis, cariera mea a început pe când aveam cinci ani. Ambele întârzieri s-au petrecut în liceu. Prima oară, am avut probleme de stomacul, dar tot m-am smuls din pat şi m-am târât la patinoar. Am întârziat jumătate de oră, iar antrenorul s-a uitat la mine şi mi-a ordonat să mă întorc imediat

acasă. A doua oară, coasta a fost lovită de o furtună neașteptată și m-am trezit cu o jumătate de metru de zăpadă în fața ușii. Mare parte din dimineață am petrecut-o dând cu lopata pe alee și încercând să eliberez mașinile. Și chiar și atunci, am întârziat doar patruzeci de minute.

Dar azi? Nu tu gastrită, nu tu viscol. O oră de întârziere din cauza unei *fete*.

N-aș vrea să fiu înțeles greșit, nu dau vina pe Brenna. Și în ciuda totalei nemulțumiri față de mine însumi, nu regret deloc ce s-a întâmplat în dimineața asta. Sexul a fost ceva de excepție. Mă trec fiorii când îmi amintesc de prima noastră partidă fără prezervativ. Vaginul ei strâmt și fierbinte înconjurând penisul meu... *fraaaaate*! Așa de sexy și așa de mișto.

Dau să ies de pe gheață când zăresc o figură cunoscută care-mi face cu mâna din tribună. Când ne antrenăm cu public, cum facem azi, suporterii pot veni să ne vadă.

Mă întorc brusc și patinez în direcția opusă. Hazel coboară treptele, părul ei blond săltând în timp ce merge. Poartă o geacă subțire și, ca de obicei, are pe degete o grămadă de inele, inclusiv unul pe care i l-am dăruit eu de Crăciun. Îmi zâmbește prin peretele de plexiglas, ajungând la portița mică din mantinelă în același timp cu mine.

— Hei, ce-i cu tine aici? o întreb eu.

— Nu am reușit să te felicit cum se cuvine pentru victorie, se întristează ea. Erai puțin ocupat cu drama dintre antrenor și iubita ta.

Rostește ultimele cuvinte — *iubita ta* — într-un ton cam înțepat.

Îmi înăbuș un oftat.

— Da, a fost jenant.

— În fine, trebuie să-ți fac cinste, să sărbătorim, așa că mă gândeam să-ți ofer un *brunch* acolo unde ne place amândurora, în Central Square.

— Sună bine!

Sper să nu observe că nu sunt la fel de entuziasmat ca de obicei când vine vorba de masă. Sunt nerăbdător s-o văd pe Brenna și să aflu dacă a vorbit cu tatăl ei.

— Mă duc la vestiar și ne vedem în față peste zece minute.

Un pic mai târziu, Hazel și cu mine stăm față-n față la o măsuță din localul stupid pe care l-am descoperit amândoi anul trecut. Se numește Ouuuuuu și, deși toate felurile au denumiri tâmpite, iar decorul mult prea colorat este un adevărat atac pentru ochi, mâncarea este minunată. Sau Ouuuuuminune, cum îi place lui Hazel să spună.

— Mulțumesc pentru surpriză, îi spun, cercetând meniul. Dar nu-mi spune, te rog, că ai venit de la opt jumătate.

— Doamne, nu, păleşte ea, lumea nu există înainte de ora nouă dimineața, ai uitat?

Apare o chelneriță să ne ia comanda. Și suntem prieteni de așa de mult timp, încât știu exact ce o să comande Hazel: două ouă, omletă. Pâine prăjită. Cârnați, pentru că e singura persoană din lume căreia nu-i place șunca. Și cafea, două linguriţe de zahăr, fără lapte sau frișcă. Și sunt sigur că și ea știe ce voi comanda eu: cea mai mare porție de mic-dejun din meniu, oricare ar fi aceea, pentru că sunt omul care nu face fițe când vine vorba de mâncare.

Mă întreb ce preferă Brenna la micul-dejun. De când e cu mine, mănâncă ouă și fructe, dar mă întreb ce ar comanda într-un restaurant ca ăsta. Probabil că par un mare ratat, dar sunt nerăbdător să aflu. Îmi place să învăț lucruri noi despre ea.

Hazel și cu mine discutăm despre ce am mai făcut cât timp așteptăm mâncarea, dar sunt doar fleacuri. Vorbim de cursuri și de hochei, de noul iubit al mamei ei, de cum părinții mei nu au venit să mă vadă în finală. Asta din urmă încă mă afectează. Sunt

obișnuit cu lipsa lor de la meciuri, dar chiar am sperat ca de data asta să-mi facă o surpriză, mai ales pentru că era vorba de un meci important.

Suntem pe la jumătatea mesei, când Hazel lasă furculița jos și mă întreabă:

— Ești cu ea acum?

— Adică cu Brenna?

— Păi cu care alta?

Izbucnesc în râs, apoi răspund:

— Da, cred că da. De fapt, s-a mutat cu mine și cu Brooks după finală.

— Locuiți împreună? întreabă ea, șocată.

— Nu locuim împreună, mă grăbesc să-i răspund. Doar stă temporar la mine până e gata apartamentul ei. A fost inundat.

Hazel rămâne tăcută pentru o clipă. Își ridică ceașca și o duce la gură, apoi continuă:

— E o chestie foarte serioasă, remarcă ea, în cele din urmă.

O ușoară neplăcere mă face să mă foiesc în scaunul meu.

— Nu e „foarte serioasă". E doar...

Mă bazez pe motto-ul meu de încredere.

— E ce e.

— Da, și ce e, e serios, Jake. Cred că nicio fată nu a rămas peste noapte la tine, ce să mai vorbim de câteva nopți la rând, mă privește ea, gânditoare. O iubești?

Îmi fac de lucru cu furculița, plimbând un cartof prăjit prin farfurie. Începe să-mi piară apetitul. Nu-mi place să vorbesc despre asta. Sau, mai degrabă, nu-mi place să vorbesc despre asta cu Hazel. De la un timp, simt că mă judecă, dezaprobând tot ce fac. Nu am simțit asta niciodată, în toți anii ăștia de când ne cunoaștem. Nici măcar atunci când m-am îmbătat criță la o petrecere și am vomitat în tufișurile din curtea ei sau când am început să am aventuri de o noapte. Dar acum, da.

— E-n regulă, nu trebuie să-mi spui, zice ea, când rămân tăcut.

— Nu, e chestia că... Bănuiesc că mă simt jenat, zic sfios. Nu am mai fost îndrăgostit pe bune până acum.

Ceva asemănător durerii îi fulgeră chipul şi, dintr-odată, îmi amintesc de insinuarea Brennei cum că Hazel simte ceva pentru mine. Dar nu are cum să fie adevărat. Nu mi-ar fi dat de înţeles *cu ceva* în toţi anii ăştia? Înainte ca Brenna să-mi bage ideea asta în cap, nici nu mi-a trecut prin minte, pentru că Hazel nu a lăsat niciodată de înţeles că m-ar plăcea.

— E o mare chestie, spune ea, încet. Să fii îndrăgostit pentru prima oară. E monumental pe de-a-ntregul fie că o recunoşti, fie că nu.

— N-aş numi asta „monumental".

— Eşti într-o relaţie. O relaţie înseamnă mult.

Isuse, aş vrea să nu mai folosească cuvinte precum *mult* şi *monumental*.

— Nu e mare chestie, spun eu, stingherit. Ne lăsăm, pur şi simplu, duşi de val.

— Asta e zicala târfelor masculine de pretutindeni, pufneşte prietena mea.

— Nu-s o târfă, îi răspund eu, întunecându-mă la faţă.

— Exact! Nu eşti! Ceea ce înseamnă că nu te laşi dus de val. Eşti implicat întru totul. Eşti devotat fetei ăsteia şi asta *este* o chestie importantă, pentru că niciodată nu ai avut o relaţie pe bune.

Soarbe iar din ceaşcă, privindu-mă.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? mă întreabă ea, pe un ton detaşat.

Iau cana de cafea în mână şi observ că palmele îmi sunt neobişnuit de transpirate.

— Nu-mi dau seama dacă vrei dinadins să mă sperii.

— De ce te-ai speria? Te-am întrebat doar dacă eşti pregătit.

— Pregătit pentru ce, mai exact? întreb eu, apoi zâmbesc, sperând ca ea să nu-şi dea seama cât de confuz sunt în clipa asta.

Are dreptate, n-am mai fost într-o relație serioasă până acum. Am făcut sex cu o mulțime de fete. Am avut câteva idile care au ținut mai multe săptămâni sau luni. Dar până n-am cunoscut-o pe Brenna, nu am avut sentimente profunde pentru cineva. Nu am vrut să rostesc nimănui cuvântul cu *I* până acum.

— Jake...

I se citește mila din voce și asta mă face să-mi îndrept umerii.

— Relațiile înseamnă muncă. Îți dai seama de asta, nu?

— Și sugerezi că n-aș putea să lupt pentru ceva anume?

Îmi dau ochii peste cap, arătând spre pieptul meu, și zic:

— Alo, ăsta de aici merge în Ligă!

— Lucru care ridică o altă problemă. Spune-mi cum va decurge relația voastră după ce intri în Ligă. Ea e în anul trei. Mai are un an la Briar. Iar tu o să fii în Edmonton. Cum va funcționa relația?

— Oamenii au relații la distanță și le merge bine.

— Da, dar alea sunt și mai grele. Acum vorbim și de mai multă muncă. Un efort dublu ca să faci cealaltă persoană să simtă că rămâne o prioritate pentru tine, chiar dacă este în alt stat. Și așa trecem la a doua problemă: cum ar putea ea să fie o prioritate pentru tine, când tu trebuie să te concentrezi pe noua ta slujbă?

Mi se face pielea de găină. Hazel cam are dreptate.

— Ceea ce mă duce la ultima problemă, mă anunță ea, ca și cum ar prezenta un eseu pe tema *De ce Jake Connelly va fi un iubit de rahat.* Hocheiul este viața ta. Este singurul lucru de care ți-a păsat vreodată. Ai muncit o grămadă să ajungi aici. Iar eu, în continuare, nu am încredere în Brenna. În ciuda a ceea ce crezi, tot mai am impresia că ascunde ceva.

— Greșești, spun eu, simplu.

Cel puțin, de lucrul ăsta sunt sigur. Toate celelalte... mă cam fac să ezit.

— Bine, poate greșesc. Dar greșesc și când spun că ai petrecut... câți? Șaptesprezece ani concentrându-te la hochei și pregătindu-te pentru acest moment? Ești pe cale să-ți faci debutul la profesioniști. Îți *garantez* că o relație la distanță te va distrage, te va frustra și vei sfârși prin a petrece o perioadă excesivă de timp gândindu-te la fata asta. Vei deveni obsedat și va fi un chin să o asiguri că o iubești în continuare, când va citi articole și va vedea poze pe bloguri cu tine și va afla de cine știe ce admiratoare se va da la tine în săptămâna aia, ridică Hazel din umeri. Așa că repet, ești pregătit pentru asta?

35

BRENNA

Tocmai îmi iau haina din holul de la intrare, când Jake dă buzna în apartament. Nici nu mi-am dat seama că era pe drum spre casă, iar apariția lui subită mă sperie.

— Isuse! exclam eu, râzând ușurată. M-ai speriat!

— Scuze, n-am vrut, spune și i se îmblânzește privirea.

— Cum a fost antrenamentul? Pedersen e tot ciufut?

Încă mă simt naspa că Jake a întârziat în dimineața asta. Firește, nu e numai vina mea — sexul se face în doi. Dar dacă mi-aș fi amintit de antrenamentul din dimineața asta, l-aș fi dat urgent jos din pat.

— Mda, nu a fost prea fericit. M-a pus la muncă, dar pe merit, ridică Jake din umeri, își scoate geaca și o pune în cuier, după care-și trece ambele mâini prin păr. Bag de seamă că încă n-ai fost să-l vezi pe tatăl tău?

— Nu, acum mă pregăteam să ies.

I-am trimis un mesaj tatei să-i spun că trec să-l văd, iar el mi-a răspuns cu *o să fiu acolo*. Când vine vorba de tata, asta ar putea să însemne că *voi veni pregătit să discutăm* sau *voi veni ca să urlu la tine și mai mult*. E ca la zaruri.

— Trebuie să pleci chiar acum sau mai ai un minut, ca să-ți spun ceva?

Mă abţin să mă încrunt. Să-mi spună ceva? Şi de ce îşi tot trece mâna prin păr? De obicei, Jake nu este aşa de agitat. Mă cuprinde teama.

— Bineînţeles că mai pot sta un minut. Ce s-a întâmplat?

Se îndreaptă spre sufragerie, făcându-mi semn să-l urmez. Am o presimţire urâtă. Acum bag de seamă că stă cu umerii aplecaţi. Îi lipseşte încrederea mult cunoscută şi asta mă nelinişteşte.

— Ce se întâmplă? întreb încet, lăsând îngrijorarea să mă macine.

— Ştii că am întârziat azi la antrenament, începe el.

Nu am vorbit deja despre asta? Îi cercetez expresia întunecată.

— Da. Ai întârziat. Şi?

— Şi am făcut un deserviciu echipei mele, îşi înfige iar degetele lungi în păr, ciufulindu-l tot mai rău. Suntem la un meci distanţă de finala naţională. Mai avem două de câştigat în total, îşi muşcă el buza. Nu-mi pot permite să întârzii la antrenament.

Vina îmi pune iar sângele în mişcare.

— Ştiu. Bănuiesc că scoatem de pe listă sexul de dimineaţă? încerc eu să fac o glumă jalnică.

Jake nici măcar nu schiţează vreun zâmbet.

La naiba!

Mă aşez pe marginea canapelei, în timp ce el rămâne în picioare.

— Când au început semifinalele, am spus întregii echipe că trebuie să facă sacrificii. I-am spus lui Brooks să lase chefurile. Lui Potts şi Bray să nu mai bea. Le-am fixat o limită de băutură celorlalţi băieţi. L-am forţat pe McCarthy s-o termine cu tine.

Golul din stomac devine din ce în ce mai mare.

— Şi toţi s-au supus fără doar şi poate. Au pus echipa pe primul loc, spune el şi clatină din cap. Şi eu făceam acelaşi lucru. Dar, de când te-am întâlnit, mi-am pierdut complet minţile, spune el şi e clar că nu se simte OK.

Începe să mi se facă rău. Nu trebuie să fiu o clarvăzătoare ca să ştiu unde duc toate astea şi nu-mi vine să cred!

Aseară am fost mai vulnerabilă ca niciodată. I-am spus de sarcină, de avortul spontan, de căderea nervoasă, de relația cu tata. M-am destăinuit întru totul, spunându-i: *Privește-mă, cu asta ai de-a face. Așa sunt eu.*

Pentru prima oară în foarte mult timp, mi-am îngăduit să fiu *moale.*

Și ăsta e rezultatul?

Mă înțeapă ochii. Strâng tare din buze. Nu scot o vorbă, pentru că mi-e teamă c-o să încep să plâng și refuz să arăt slăbiciune.

— I-am forțat pe toți să renunțe la orice i-ar putea distrage. Asta mă transformă într-un mare ipocrit, pentru că eu nu voiam să renunț la nimic.

— Și presupun că eu sunt cea care te distrage?

Sunt surprinsă și chiar mândră de cât de fermă îmi este vocea.

— Da. De când te-am cunoscut, numai la tine mă gândesc! M-ai fermecat, în pana mea!

Biata mea inimă confuză nu știe cum să reacționeze. Să plutească pentru că Jake — un băiat pe care-l admir și-l respect și de care m-am îndrăgostit lulea — recunoaște că l-am fermecat cu totul? Sau să doară, pentru că el crede că sentimentele astea nu-i fac bine?

— De asta m-am gândit s-o lăsăm mai ușor.

Inima mi se rupe în două și stomacul începe să mă doară.

— Nu pot să le cer băieților să se concentreze tot timpul și să-și folosească întreaga energie pentru echipă, dacă eu nu sunt dispus să fac același lucru. Așa că, dacă azi mergi să-l vezi pe tatăl tău...

Jake se oprește, vârându-și jenat mâinile în buzunare.

— Poate că ar fi mai bine dacă...

O altă doză de realitate mă lovește din plin.

— ... dacă te-ai muta înapoi, încheie el.

— Vrei să plec? îl întreb eu, sec.

— O să-mi petrec fiecare oră din următoarele trei zile pregătindu-mă să-i batem pe cei de la Michigan. Numai la asta ar trebui să mă gândesc, Brenna. Dacă rămâi aici, îmi distragi atenția. Am trecut prin asta chiar de dimineață, spune el, cu o voce chinuită. Trebuie să fiu alături de echipa mea.

Și cu mine cum rămâne? aș vrea eu să strig. *De ce nu poți să fii alături și de mine?*

Dar știu mai bine de atât. Nici nu se pune problema să-i las de înțeles că m-a distrus. Aseară am fost vulnerabilă, azi se desparte de mine.

Mi-am învățat lecția.

— În clipa asta, hocheiul trebuie să aibă prioritate.

Și acum disting o lipsă mică de onestitate. Oare mă minte? Expresia lui este atât de chinuită și de nefericită, încât e limpede că nu sare în sus de bucurie la ideea despărțirii noastre. Dar eu una n-am de gând să implor pe cineva să rămână cu mine. O să îl cred pe cuvânt. Pentru că sunt un adult și nu mă joc. Dacă-mi spune că s-a terminat, atunci s-a terminat.

— E-n regulă, Jake, am priceput.

— Serios? ezită el.

— Hocheiul are prioritate, repet eu, ridicând din umeri. Așa și trebuie. Pentru asta ai muncit întreaga ta viață. Nu mă aștept să arunci totul la coșul de gunoi pentru o relație care avea oricum să se termine.

— Chiar crezi asta? îi zvâcnesc încet buzele.

— Da, mint eu. Ți-am mai spus asta și înainte... nu duce nicăieri. Tu te muți la Edmonton. Eu mai am un an de facultate. Ar fi stupid să încercăm să menținem relația, spun eu și mă ridic de pe canapea. Sunt convinsă că tata mă va primi înapoi. Și dacă nu vrea, pot să stau cu Summer. Proprietarii mi-au spus că subsolul meu e aproape gata. Cine știe, poate e gata deja și nu au apucat să mă sune.

Își trece degetele prin păr pentru a mia oară.

— Brenna...

Nu mai continuă. Mi-e limpede că regretă foarte mult.

— E-n regulă, Jakey. Hai să n-o mai lungim. Ne-am simţit bine împreună şi acum e momentul să mergem mai departe. Nu-i o tragedie, nu?

Să mă prefac că nu-mi pasă este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea. Şi probabil că mi-a reuşit, pentru că Jake dă din cap, trist.

— În fine, o să-mi iau chiar acum toate catrafusele, e mai simplu aşa. Oricum e un singur sertar...

Vocea-mi piere. A golit un sertar pentru mine şi acum îl ia înapoi. Se simte ca şi cum cineva mi-a înfipt o lamă în inimă de o sută de ori.

În dormitorul lui Jake, golesc repede sertarul şi îndes totul în geantă. Apoi mă duc în baie şi-mi adun cosmeticele. Sunt sigură că ceva tot am uitat, dar dacă Jake mă va suna mai târziu să-mi spună că a găsit vreun lucru de-al meu pe aici pe undeva, o să-l rog să-l arunce. Chiar dacă sunt singură, mă străduiesc să nu dau la iveală niciun strop de emoţie. Dacă o fac, încep să plâng, şi cât sunt în acest apartament, nu am de gând să las nici măcar o lacrimă să curgă.

Trăgând trollerul după mine, revin în sufragerie. Trec pe lângă Jake, strângându-l uşor de braţ. Când îl ating, îmi vine să mor.

El se încordează pentru o clipă, apoi îmi mângâie obrazul. Degetul lui mare trece uşor peste buza mea de jos şi se murdăreşte de o nuanţă roşie.

— Te-ai dat cu ruj de la prima oră a dimineţii, nu?

— Aşa-mi stă în fire.

E armura mea, gândesc în tăcere.

În clipa de faţă, armura asta este singurul lucru care mă împiedică să nu-i cad la picioarele şi să plâng.

36

BRENNA

Jake m-a părăsit.

Mă gândesc la cuvintele astea trei în timp ce călătoresc cu trenul și cu autobuzul spre Hastings. Tot nu plâng. Credeam c-o s-o fac, dar bănuiesc că, atunci când mi-am ascuns emoțiile față de Jake, am făcut o treabă temeinică. Acum nu mai simt nimic. Absolut nimic. Sunt amorțită. Ochii mi-s uscați și inima de piatră.

Când mă îndrept spre ușa din față, trăgând trollerul după mine, văd Jeepul tatei parcat pe alee. Sper să nu mă dea și el afară. Partea bună e că, dacă-mi spune iar s-o iau din loc, va trebui să-mi găsesc un locșor doar pentru o noapte. Când eram în tren, m-a sunat Wendy care mi-a spus că pot să mă mut la mine mâine-dimineață. Ba chiar ea și cu Mark vor merge la IKEA în seara asta, ca să cumpere câteva piese de mobilier strict necesare. I-am spus că nu-i nevoie să facă asta, dar se pare că asigurarea încă nu le-a dat banii și insistă să-mi ia măcar un pat.

Îl găsesc pe tata în bucătărie, unde scoate vasele din mașina de spălat. E cu spatele la mine și, pentru o clipă, rămân uimită. Este înalt și solid, clădit precum un jucător de hochei și din spate aduce oarecum cu Jake, doar că tata are părul mai scurt. E foarte

puternic şi asta-mi aminteşte că şi eu trebuie să fiu la fel. Întotdeauna a trebuit să fiu aşa în faţa tatălui meu.

Respir adânc şi îl salut:

— Hei!

Se întoarce, salutându-mă vesel.

Urmează o tăcere scurtă. Privirile ni se întâlnesc. Dintr-odată, mă simt incredibil de obosită. Deja a trebuit azi să trec printr-o criză emoţională şi e abia ora unu. Mă întreb câte confruntări devastatoare mai trebuie să îndur.

— Putem să mergem în sufragerie? îi sugerez eu, iar el aprobă din cap.

Când ne aşezăm la capetele opuse ale canapelei, trag încet aer în piept şi expir lung.

— Ştiu că-ţi place ca oamenii să treacă direct la subiect, aşa că asta am să fac şi eu, încep şi-mi aşez mâinile în poală. Îţi cer iertare.

Tata zâmbeşte pieziş.

— Trebuie să fii mai precisă. Sunt mai multe lucruri pentru care poate vrei să îmi ceri iertare.

Nu-i zâmbesc, pentru că simt lovitura din plin.

— Nu, de fapt, nu sunt. Nu o să-mi cer iertare că m-am văzut cu Jake sau că am prieteni sau că mai merg, din când în când, la petreceri. Nu o să-mi cer iertare pentru nimic din toate astea, pentru că le-am făcut cu toată responsabilitatea din lume. Îţi cer iertare că am rămas însărcinată.

— Poftim? şuieră el.

Rareori îl prinzi pe tata cu garda jos, dar acum arată din cale-afară de uluit. Mă joc cu mărgeluţele de la încheietura mea şi... rahat! Brăţara lui Jake! E tot la mine, ceea ce înseamnă că va trebui să găsesc o cale să i-o înapoiez înainte de meciul de sâmbătă.

Dar în clipa asta, îmi dă putere şi e ciudat ca naiba. Nu ştiu dacă ceea ce-mi aduce este chiar noroc, dar cu siguranţă e curaj, lucru care de obicei îmi lipseşte în preajma tatei.

— Îmi pare rău că am rămas însărcinată, repet eu. Și îți cer iertare că nu ți-am spus. Chiar a fost un accident. Eric și cu mine am fost mereu precauți, *mereu*! scutur eu din cap. Și apoi, printr-o întâmplare de rahat, un prezervativ s-a rupt și acum tatăl meu mă urăște.

Face ochii cât cepele. Deschide gura să zică ceva, dar i-o iau înainte.

— Știu că te-am dezamăgit și că eu... cum e fraza aia din filmele vechi? Am adus rușine asupra casei?

Tata izbucnește în râs.

— Isuse, Brenna...

Îl întrerup din nou:

— Știu că ți-este rușine cu mine. Crede-mă, și mie mi-e rușine pentru felul în care m-am comportat. Ar fi trebuit să-ți spun că am rămas gravidă și, mai ales, că sângeram în ziua aia. Dar, în schimb, am fost foarte speriată de felul în care ai fi putut să reacționezi și m-am lăsat convinsă de Eric că nu era mare scofală. Eram un copil prost, dar nu mai sunt proastă acum, promit!

Simt un nod în gât, ceea ce e bine, cred, pentru că mai aveam puțin și începeam să plâng. Clipesc repede, încercând cu disperare să-mi opresc lacrimile. Știu că, atunci când o să curgă, o să dau drumul unei cascade.

— Te rog să-mi acorzi încă o șansă.

— Brenna...

— Te rog, îl implor eu. Mereu te-am dezamăgit, dar vreau să încerc să repar chestia asta. Așa că te rog să-mi spui doar cum — *cum să te fac să mă iubești din nou* — să repar asta. Nu pot să mai suport să știu că ți-e rușine cu mine, așa că vreau să-mi spui cum pot să îmbunătățesc lucrurile și cum să...

Tata începe să plângă.

Șocul mă lovește din plin. Rămân cu gura căscată, dar nu mai scoate niciun cuvânt. Pentru o clipă, cred că doar îmi imaginez că văd lacrimi. Niciodată nu l-am văzut pe tata plângând, așa că

pentru mine, e o privelişte complet străină. Dar alea sunt lacrimi, fără îndoială.

— Tată? rostesc eu, nesigură de ce se întâmplă.

El îşi trece degetele peste faţă, încercând să îndepărteze lacrimile.

— Asta crezi tu?

I se citeşte ruşinea în ochi, dar cred că îi e ruşine *de el.*

— Asta te-am făcut eu să crezi? Că te urăsc? Că mi-e ruşine cu tine?

Îmi muşc puternic buza de jos. Dacă o s-o ţină aşa cu bocitul, o să încep şi eu să plâng şi, în clipa asta, unul dintre noi trebuie să-şi menţină mintea limpede.

— Nu mă urăşti?

— Doamne, nu! Bineînţeles că nu! exclamă el, iar vocea îi e foarte răguşită. Şi niciodată nu te-am blamat pentru că ai rămas gravidă, piersicuţă.

De data asta, chiar că nu mai am cum să opresc lacrimile. Mi se preling pe obraji şi le simt gustul sărat.

— Am fost şi eu tânăr, murmură tata. Ştiu că facem lucruri prosteşti când hormonii o iau razna şi ştiu că se mai întâmplă şi accidente. Nu m-a bucurat că s-a întâmplat, dar nu te-am învinovăţit niciodată, se şterge el iarăşi la ochi.

— Nici măcar nu te mai uitai la mine.

— Pentru că ori de câte ori mă uitam la tine, îmi aminteam că te-am găsit în baie, într-o baltă de sânge, spune şi începe să respire greu. Nu am văzut aşa de mult sânge niciodată în viaţa mea. Şi erai palidă. Aveai buzele mov. Credeam că eşti moartă. Am intrat în baie şi chiar am crezut că ai murit.

Îşi îngroapă faţa-n mâini, iar umerii lui uriaşi încep să tremure.

O parte din mine vrea să mă apropii de el şi să-l iau în braţe, dar relaţia noastră a fost atât de încordată, incredibil de mult timp. Au lipsit îmbrăţişările ani întregi şi mă simt stânjenită să fac asta acum. Aşa că rămân pe loc, privindu-l cum plânge, în vreme ce nu le mai pot stăpâni nici eu.

— Credeam că ai murit! spune el şi-şi ridică fruntea, iar eu îi văd chipul răvăşit. Parcă se întâmpla din nou ca atunci când a murit mama ta, când am primit apelul care mă anunţa că a avut loc un accident şi că trebuie să merg la morgă să-i identific trupul.

Scot un strigăt şi simt că nu mai pot să respir. Este pentru prima oară când aflu asta.

Ştiam că mama a murit când maşina ei a derapat pe gheaţă şi a ieşit de pe carosabil.

N-am ştiut că tata a trebuit să-i identifice *trupul.*

— Ştii că spunea mereu mătuşa Sheryl, că tu semeni foarte bine cu mama ta? Chiar aşa şi e. Semănaţi ca două picături, oftează el. Şi când te-am găsit în baie, parcă am revăzut cadavrul ei.

Îmi e aşa de rău şi-mi vine să vomit. Nici măcar nu-mi pot imagina cum s-a simţit atunci.

— N-am mai putut să te privesc după, pentru că mi-era teamă. Aproape că te pierdusem şi tu eşti singurul lucru din lume care mai contează pentru mine.

— Şi hocheiul? fac eu o glumă jalnică.

— Hocheiul e doar un joc. Tu eşti viaţa mea.

Doamne! Lacrimile îmi curg necontenit. Am impresia că faţa mea e vraişte, dar nu mă pot opri şi îmi tot curge nasul. Nici tata nu se grăbeşte să mă ia în braţe. Încă nu suntem pregătiţi. Pentru noi e o chestie nouă sau, mai degrabă, o chestie veche cu care trebuie iar să ne obişnuim.

— Aproape că te pierdusem şi nu ştiam cum să fac să-ţi fie mai bine, recunoaşte el, mohorât. Dacă mama ta ar fi trăit, ar fi ştiut exact ce să facă. Când erai în spital şi plângeai, şi apoi când te-am ţinut acasă toate lunile alea, nu mai eram eu însumi. Nu ştiam cum să mă descurc şi, ori de câte ori mă uitam la tine, îmi aduceam aminte de cum sângerai pe jos, se cutremură el. N-am să uit niciodată imaginea aia. O să mi-o amintesc până o să mor.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că mi-e rușine cu tine. Dar nu am de gând să-ți cer iertare pentru ce a urmat. Pedeapsa, ora de venit acasă. Nu mă mai înțelegeam cu tine.

— Știu, spun cu regret și scutur din cap. Dar m-am schimbat. Am crescut și am plecat la facultate. Nu mai fac prostii ca să-ți atrag atenția. Ai făcut bine să mă ții din scurt atunci, dar acum sunt cu totul alt om. Aș vrea să vezi și tu asta.

Privirea lui sumbră mă măsoară din cap până-n picioare.

— Cred că încep s-o fac.

— Super! E singurul mod prin care vom putea trece peste situația asta, îl privesc eu cu speranță în ochi. Crezi că putem să ștergem trecutul cu buretele? Să uităm și să ne purtăm ca doi adulți?

— Cred că putem face asta, aprobă el repede.

Dă din cap, de parcă se gândește la ceva anume, apoi spune:

— De fapt, cred că e o idee excelentă.

37

BRENNA

În seara următoare, merg acasă la Summer, pentru că sunt disperată şi încerc să nu mă mai gândesc la Jake. Vreau să intru în cuşca leului, să fiu în preajma lui Hollis şi a lui Hunter şi poate chiar şi a lui Nate, chiar dacă au impresia că i-am trădat când m-am culcat cu inamicul. Vreau să mă confrunt cu orice discurs furios pe care mi l-ar putea arunca în faţă, ca să scap de gândul obsedant şi agonizant că Jake nu mai vrea să fie cu mine.

În mod ironic, m-aş fi simţit foarte bine să rămân la tata peste noapte. După ani de zile în care am evitat să fiu singură cu el în casă, sunt, în sfârşit, dornică să petrecem timp împreună. Dar diseară are o întrevedere cu decanul de la Briar, care vrea să discute despre prelungirea contractului tatei, lucru pe care îl merită din plin. Dar asta ar fi însemnat că, dacă rămâneam acasă, eram singură. Cu gândurile mele.

Spre surprinderea mea, în clipa în care intru pe uşă, nu mă ia nimeni la trei păzeşte. Hollis mă priveşte de pe canapea şi, îngândurat, mă salută:

— Hei, Jensen!

— Doar atât? Mă aşteptam la nişte urlete.

— De ce aş urla la tine?

Rămân surprinsă.

— Glumeşti? Ultima oară când am vorbit, mi-ai spus că sunt o trădătoare.

— A... aşa e.

Niciodată nu l-am auzit vorbind aşa de plictisit şi dezinteresat. Şi-mi ia o secundă să-mi dau seama că nici măcar nu se uită la televizor. Se holbează la un ecran negru, iar telefonul a rămas neatins pe măsuţa de cafea.

— Care-i treaba? întreb eu. Eşti bine? Unde-s Summer şi Fitz? Sus?

— Nu, s-au dus după pizza. Summer nu mai vrea să-i fie livrată la uşă de când livratorul s-a înfuriat că i-a dat doar cinci dolari bacşiş.

— Şi cinci dolari nu e un bacşiş frumos?

Dacă nu e, înseamnă că i-am neîndreptăţit pe băieţii care aduceau pizza.

— Nu şi pentru domnul Sac cu Bani.

Îmi desfac geaca şi mă duc în hol s-o pun în cuier, apoi mă alătur lui Hollis pe canapea. Privirea lui goală devine alarmată.

— Bine, ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. Învăţ pentru examene. Rupi s-a despărţit de mine, dar asta nu e mare scofală.

— Stai, ce? Pe bune? De ce te-a părăsit?

Chiar sunt şocată să aud asta.

— Nu contează. Cui îi pasă? se ridică el. Îmi iau o bere. Vrei şi tu una?

— Bineînţeles. Dar n-am încheiat discuţia.

— Ba da.

Când se întoarce îmi întinde o sticlă de Bud Light.

— Spui prostii, zic eu.

— Prostii?

— Spui prostii când îmi zici că nu-ţi pasă de Rupi. Ba îţi pasă! Îţi place de ea.

— Ba nu. E tare enervantă!

— Serios? Şi atunci de ce ai continuat să te vezi cu ea?

— Pentru că voiam să i-o trag, Brenna. Haide, revino-ţi.

— Da, da! Deci nu încercai altceva decât să ţi-o pui.

— Exact. Iar acum nu mai trebuie să mă străduiesc. Mai sunt o tonă de fete care stau la rând să mi-o tragă. Deci, călătorie sprâncenată! spune el, dar vocea îi e total lipsită de convingere.

— Recunoaşte, Hollis, o placi! Îţi place vocea ei piţigăiată şi autoritatea ei şi faptul că vorbeşte întruna.

— Ba nu, insistă el. Nici măcar nu e genul meu.

— Nu e, cad eu de acord. Nu e o admiratoare cu trup demn de reviste de modă şi nu e nici vreuna dintre fetele alea cu operaţii estetice cu care te-am văzut flirtând la Malone's. E ciudată şi micuţă şi are o cantitate uriaşă şi inexplicabilă de încredere în ea, zâmbesc eu. Şi tu o placi. Recunoaşte. Că. Da.

I se înroşesc urechile. Îşi trece ambele mâini prin păr şi, într-un final, spune adevărul:

— Începuse să-mi placă de ea.

— Ha! Ştiam eu! Acum sun-o şi spune-i şi ei.

— În niciun caz. Ea m-a părăsit. Dacă iubitul tău de la Harvard te-ar fi părăsit *pe tine*, l-ai fi sunat?

Izbucnesc într-un râs isteric. Chiar nu mă pot opri. Îmi pun capul pe umărul lui Hollis şi chicotesc incontrolabil.

— Ce e cu tine? mă întreabă el, nedumerit. Te-ai drogat, Jensen?

— Nu, râd eu în continuare. Vezi tu, *chiar* m-a părăsit.

Şocat, Hollis îşi îndreaptă umerii, iar eu îmi ridic capul. Ochii lui albaştri s-au făcut cât cepele.

— Vorbeşti serios? S-o fi drogat?

— Nu era drogat şi da, vorbesc serios. M-a părăsit ieri. Zicea că trebuie să se concentreze pe turneu şi pe echipă, iar eu îi stăteam în cale, bla, bla, bla...

— Ce căcat! Întotdeauna am știut că tipii de la Harvard sunt tontălăi, dar el a atins un alt nivel. O fi căscat ochii bine? Ești cea mai sexy fată de pe planetă.

Deși complimentul vine din partea lui Mike Hollis, sunt totuși flatată.

— Mersi, Hollis!

— Lucrul ăsta confirmă ceea ce știam deja. Harvard e nașpa, iar Connelly e și mai nașpa, zice el și-și trece brațul pe după umerii mei.

— Sunt de acord, îl aud pe Hunter, care intră în cameră cu o bere în mână.

Bea o All Day IPA... ia stai, eu de ce nu am avut opțiunea asta?

Tresar când îi văd încheietura stângă în ghips. Măcar nu e cea dreaptă. Plus că sezonul s-a terminat, așa că nu e ca și cum ar lipsi de la vreun meci. Cu toate astea, ghipsul îmi trezește un val de compasiune.

— Bună, zic eu pe un ton precaut, cum îți este încheietura?

— Ce? Nu vezi? își ridică el brațul. E ruptă.

Nu pare supărat. Doar resemnat.

— Pot să mă semnez pe ghips? îl tachinez eu.

— Regret, dar din cauza lui Hollis, nu mai poate nimeni să facă asta.

Se apropie de canapea ca să pot vedea mai bine ghipsul.

Cu un marker negru, cineva a desenat un penis și două testicule.

— Foarte matur, Hollis! oftez eu. Dar câte detalii ai folosit la testiculele alea.

— Păi știi cum se spune, ridică el din umeri.

— Nu, cum se spune? mă încrunt eu.

— Și eu sunt curios să aflu, se așază Hunter pe fotoliu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Pe bune? Practic nu am nimic de adăugat la asta, mormăie Hollis, exasperat. Cei mai mulți nu te întreabă ce și cum atunci când zici: „Știi cum se spune...".

Mi-ar plăcea să petrec o zi în creierul lui Hollis. Dar doar una singură. Pentru că dacă aș sta mai mult de atât, aș rămâne blocată în *Upside Down*.

— Bine, ai ocolit destul subiectul. De ce s-a despărțit Rupi de tine?

— S-a despărțit Rupi de tine? repetă Hunter. Asta înseamnă că nu mai suntem siliți să vă ascultăm cum țipați unul la altul la orice oră din noapte? Super!

— Poartă-te frumos, Davenport! Omul chiar e afectat de toată treaba asta.

— Pe bune? își înclină el capul.

— Nu! răspunde Hollis pe un ton ferm. Nu chiar. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Dacă nu-ți pasă, atunci nu ai niciun motiv să nu ne spui de ce v-ați despărțit.

— A fost o prostie, bine? Nici măcar nu merită să vorbesc despre asta.

— Dar ce ai făcut, mă? îl întreabă Hunter, amuzat.

— Fata voia să ne dăm porecle și eu nu am pus botul, oftează el.

Hm... OK.

Mă străduiesc din răsputeri să nu râd.

Hunter nici măcar nu încearcă — izbucnește în hohote.

— Și care erau poreclele?

— Nu le știa încă. Voia să facă o listă și pe urmă...

Hollis își încordează maxilarul, apoi continuă:

— ...pe urmă trebuia să le discutăm și să spunem cum ne fac să ne simțim.

Hunter dă solemn din cap.

— Bineînțeles. Toată lumea face asta.

Îi arunc o privire urâtă, dându-i de înțeles că trebuie să tacă. Hollis e vulnerabil în clipa asta și nu merită să fie luat la mișto.

O, Doamne! Cine sunt eu? Oi fi oare în *Upside Down*? Nu știu să fi ratat vreo ocazie să fac mișto de Hollis.

— Şi nu ţi-a plăcut niciuna dintre ideile ei?

El se uită lung la mine.

— Nici măcar n-am lăsat-o să se gândească. Cine face o listă cu porecle şi începe să le voteze, de zici că e în juriu la *American Idol?* I-am spus că e o nebunie şi că şi ea e nebună, apoi i-am zis că poate o poreclă potrivită pentru ea ar fi „nebuna", iar ea şi-a pierdut răbdarea şi e plecat valvârtej. Iar mai apoi mi-a trimis un mesaj spunându-mi că ea nu poate să stea cu cineva care nu poate să fie, şi citez, „implicat întru totul".

— Are dreptate. E greu să menţii o relaţie dacă cei doi nu sunt implicaţi total. Şi nici n-o condamn că a dat bir cu fugiţii. Cui i-ar conveni să i se spună că e nebun tot timpul? S-ar putea să-i creeze un complex.

— Deja are un complex. Se numeşte nebunie.

— Hollis! îi atrag eu atenţia, iar el se ruşinează.

— Pun pariu că i-ai spus că e nebună de mai multe ori decât i-ai spus că o placi. De asemenea, pun pariu că niciodată nu ai rostit cuvintele „te plac". Aşa e? îl provoc eu.

— Ba da, am făcut asta.

— Hollis!

— Bine! Nu am făcut-o.

— Fii sincer, vrei să te mai vezi cu fata asta?

După o tăcere lungă, aprobă din cap.

— Bun, atunci dă-mi telefonul tău.

În ciuda privirii lui îndoielnice, mi-l dă. Caut în agenda lui, până dau de numele lui Rupi, urmat de un emoji în formă de inimă. Răspunde la primul apel, ceea ce-mi spune că mai sunt speranţe de reuşită.

— Ce mai vrei, Mike?

Nu-i stă în fire să vorbească aşa.

— Bună, Rupi! Brenna sunt.

— Brenna? De ce ai telefonul lui Mike?

— Îl pun pe difuzor, bine? Hollis e aici, lângă mine. Hollis?

— Hei! îngână el.

— În fine, am avut o mică discuție, reiau eu, și Hollis vrea să-ți spună ceva.

— Ce anume?

— Hollis! îl îndemn eu, dar el nu scoate nicio vorbă.

— Bine, atunci *o s-o spun eu.* Hollis te place, Rupi. Se prefface el că nu, dar în adâncul lui, te vrea. O zice el că nu-i convine când vă ciondăniți, dar crede-mă că adoră toată drama asta. Emisiunea lui preferată este *Keeping Up with the Kardashians*!

Din fotoliu, Hunter chicotește și mai ia o gură de bere.

— Da, dar preferata lui e Khloe, spune Rupi pe un ton mohorât. Toată lumea știe că cea mai tare e Kourtney!

— Kourtney nu e nici măcar în top trei, mormăie Mike spre telefon.

— Vezi! De-aia nu ne merge!

— Nup, răspund eu. Fix de aia *va* merge! Nu vrei să fii cu cineva care-ți seamănă perfect. Vrei pe cineva care să te provoace, să te inspire să fii mai deschisă, când întreaga ta viață parcă ai fost într-o bulă, spun și-mi piere mie vocea.

O, nu! Iar mă gândesc la Jake și-l văd pe Hollis că-mi aruncă o privire ciudată. Îl ignor și continui să vorbesc cu hărțuitoarea lui. Adică cu iubita lui.

— Ascultă, știu că-ți spune tot timpul că ești nebună, dar venind din partea lui, e, de fapt, un compliment.

Hunter izbucnește, din nou, în râs.

— Cum vine asta? cere Rupi să știe.

— L-ai cunoscut? *El e* ăla nebun. Și pare-se că și familia lui e la fel.

— Hei! protestează Hollis. Aș vrea să nu-mi amesteci familia în asta!

— Dacă dorințele s-ar împlini, toți proștii ar avea de toate în viața asta, zic eu pe un ton arogant, și asta îl reduce la tăcere. Prin urmare, zău, Rupi, când îți spune așa e pentru că vede cât de

asemănători sunteți, îi fac eu cu ochiul lui Mike. Își vede sufletul pereche.

— E adevărat, Mike?

El se încruntă la mine, trecându-și degetul mare prin dreptul gâtului, dându-mi de înțeles c-o să mă omoare pentru că am folosit cuvintele „suflet-pereche". Dar după gafa cu Kardashian, a trebuit să scot artileria grea.

— Mike? insistă Rupi.

— E adevărat, bolborosește el. Te plac, bine? Nu cred că ești nebună. Cred că ești minunată.

— Atunci de ce nu vrei să ne dăm porecle drăguțele? îl întreabă ea.

— Pentru că e...

Scutur din cap, avertizându-l să nu spună vreo prostie.

— ... important, încheie el, salvându-se. E un pas uriaș într-o relație.

Mă tem că Hunter ar putea s-o mierlească de atâta râs. Își sprijină capul de antebraț, sperând că n-o să mai scoată atâta zgomot.

— Dar e-n regulă, spune Hollis. Dacă vrei să ne dăm porecle, o să ne dăm porecle. Prima mea sugestie e „pisicot".

— Pisicot! urlă Hunter.

— Nu știu dacă mi-ar plăcea să-mi spui așa, zice Rupi încet.

— Nu, porecla asta e pentru mine. Și mai cred... de fapt, ia stai, te scot de pe difuzor.

Apasă pe un buton și-și duce telefonul la ureche, apoi continuă:

— Mă duc sus. N-au Brenna și Hunter treabă cu poreclele noastre.

Se îndreaptă spre ușă și se oprește brusc în prag. Mă privește peste umăr și spune un *Mulțumesc* șoptit.

Mi se umple inima. Datorită lui *Hollis*, îți vine să crezi?

Îi zâmbesc cu bunăvoință. După ce iese din cameră, mă întorc spre Hunter și-i spun:

— Mi-am terminat treaba aici.

— Ai făcut o treabă pe cinste, rânjește el.

— Pari să fii într-o stare destul de bună, având în vedere, știi tu... fac eu semn spre ghips. Și nu mai pari supărat pe mine, îi cercetez eu privirea.

— Dar n-am fost supărat pe tine.

— Mi-ai trimis un mesaj naspa în care mi-ai spus să-i mulțumesc iubitului meu pentru ce ai pățit tu, îi reamintesc.

— Da, a doua zi după ce cretinul de Hemley mi-a rupt încheietura, încă eram supărat că am pierdut meciul și tu ai fost o țintă ușoară.

— Da, mersi!

— Eram supărat indirect pe Connelly. Dar, ca să fiu sincer, el n-a făcut nimic nasol. Ba chiar a încercat să oprească încăierarea, ridică el din umeri. Acestea fiind spuse, eu tot cred că dacă Nate și cu mine am fi fost pe gheață în seara aia, noi ar fi trebuit să ne batem cu Michigan weekendul ăsta.

— Asta cred și eu, oftez supărată. Am fost la conducere cea mai mare parte din prima repriză, până ce ați ieșit voi din joc. Eram atât de aproape de victorie.

— Eram, repetă el și ia o gură de bere. Apoi am pierdut din cauza mea.

— Prostii! Nu te-ai rănit intenționat.

— Nu, dar comportamentul meu din timpul liber ne-a costat meciul. Mi-am petrecut ultimele două luni trăgându-mi-o în stânga și-n dreapta prin campus. Iar când asta a-nceput să mă plictisească, am luat la rând barurile din Boston, mi-am tras-o cu străine și uite ce s-a întâmplat. Se pare că Violet voia să se răzbune pe Hemley pentru că se certaseră. Știa cine eram când ne-am întâlnit.

— Pe bune?!

— Da, da! Și primul lucru pe care l-a făcut după ce am plecat a fost să-l sune și să-i povestească totul. Așa că, în clipa în care

Hemley a intrat pe gheață, a început să mă ia la întrebări și, în fine, știi cum s-a terminat povestea.

Hunter clatină din cap, dezgustat. Deși e clar că e nemulțumit de comportamentul său.

— Niciodată nu m-am purtat așa. Am mai făcut sex, normal, dar nu aveam un plan măreț prin care să mi-o trag cu fiecare gagică cu care mă intersectez. Mi-am pierdut mințile, am devenit un „fustangiu", cum îi place lui Hollis să spună, îmi zâmbește el pieziș. Trebuie să-mi bag mințile în cap. Vreau să-mi duc echipa în finala națională sezonul următor. Nate o să absolve și habar nu am dacă antrenorul va alege căpitanul sau echipa va vota, dar vreau ca eu să fiu acela.

— Ăsta da scop măreț!

— Știu, și am de gând să muncesc din greu să-l îndeplinesc. Așa că... mai ușor cu sexul.

— Adică ce o să faci?

— Adică o să fac un jurământ de abstinență.

— Ăăă, asta n-o să se întâmple niciodată. Îți dau cel mult o săptămână, îl iau eu la mișto.

— Crezi că nu mi-o pot ține în pantaloni mai mult de o săptămână? se ofensează el.

— Ești un jucător de hochei în vârstă de douăzeci de ani. Nu, nu cred că ți-o poți ține în pantaloni mai mult de o săptămână.

— Bine, rânjește el. Bănuiesc că va trebui să-ți dovedesc că te-nșeli.

38

BRENNA

— Ce naiba?!

Tata, care pregăteşte micul-dejun, se întoarce brusc spre mine. E sâmbătă dimineaţă şi pe ecranul telefonului meu apare cea mai şocantă veste de când am aflat că Ryan Wesley, jucător la Toronto, e gay.

— Eşti bine? mă întreabă el.

— Ce naiba?! repet eu, recitind mesajul. Tansy s-a logodit.

— Verişoara ta, Tansy?

— Da!

— S-a logodit?

— Da!

— Cu cine?

— Cu Lamar, jucătorul de baschet de care se tot despărţea. Îmi zice aici în mesaj că aseară, la club, el s-a aşezat într-un genunchi şi a pus întrebarea. Avea un inel şi toate cele.

Întorc telefonul ca tata să poată vedea fotografia pe care mi-a trimis-o Tansy. Diamantul de pe degetul ei nu e cine ştie ce, dar n-am crezut că un student şi-ar putea permite unul chiar atât de mare.

Uau! Bănuiesc că nu glumea când mi-a spus că voiau să se logodească.

— O, Doamne, îl aud eu pe tata, Sheryl o să facă spume.

Eu izbucnesc în râs, iar el râde pe sub mustăți. Au trecut doar câteva zile, iar relația noastră e deja complet schimbată. Este mai destinsă, aproape lipsită de încordare. Firește, nu ne îmbrățișăm la fiecare minut, dar discuțiile noastre sunt mult mai liniștite și ne spunem o mulțime de glume serioase și nu pline de sarcasm, și de venin.

Am luat-o de la zero.

— Stai așa, să-i răspund la mesaj.

EU: *Bună!!! Nu pot vorbi, acum pen' că iau micul-dejun cu tata, dar OMG!! Felicitări! E o veste uimitoare și sunt fericită pentru tine! O să fii cea mai frumoasă mireasă, T!!<3 <3*

Vorbesc, oare, prostii? Ca să fiu sinceră... da. Tot nu cred că o relație ca a lor o să dureze. Lamar a cerut-o la un *club*, ce Dumnezeu! Dar Tansy e verișoara mea și sunt lângă ea în orice situație, așa că, deși nu țopăi ca nebuna de fericire că se logodește, sunt bucuroasă pentru că *ea este* fericită. Și dacă cumva mă înșel și vor ajunge, într-adevăr, la altar, chiar cred că va fi o mireasă frumoasă.

Ea-mi răspunde instantaneu.

TANSY: *Mulțumesc, B!! SUNĂ-MĂ ÎN SECUNDA CÂND TE ELIBEREZI!!*

Zâmbesc și las telefonul deoparte, în timp ce tata aduce două farfurii la masă. Omletă, șuncă și felii de castravete. Îi mulțumesc pentru micul-dejun și mă pun pe mâncat, vorbind cu gura plină.

— Nu-mi vine să cred că s-a logodit. O să fie un dezastru total. E mult prea tânără. Sau, mai degrabă, mult prea imatură. Adică, frate, în clipa asta *eu sunt* mai pregătită decât ea pentru acest pas.

Expresia tatei devine gânditoare.

— Asta înseamnă că trebuie să mă aștept ca tu și Connelly să vă anunțați logodna în curând?

Îngheț. Apoi iau furculița și mă joc cu omleta din farfurie.

— Nu, nu trebuie să-ți faci astfel de griji.

— De ce?

Mestec foarte încet, evitând să răspund direct.

— Pentru că ne-am despărțit.

— De ce?

— Pentru că am făcut-o, îmi dau eu ochii peste cap. Tu și cu mine suntem cât de cât bine acum, dar asta nu înseamnă că suntem cei mai buni prieteni. Nu am de gând să-mi scot la lumină secretele întunecate ascunse adânc în mine.

— În primul rând, nu suntem cât de cât bine. Suntem bine! Și cum mi-ai promis să nu mă mai sperii de moarte vreodată, nu-mi prea place să aud că despărțirea asta ar putea fi întunecată și ascunsă adânc în tine.

Chiar arată îngrijorat.

— Dar nu e vorba de asta, îl asigur eu. Dacă vrei neapărat să știi, Jake m-a părăsit pentru că vrea să se concentreze pe hochei.

Îl văd pe tata că se încruntă.

— E în regulă. Oricum, nu ducea nicăieri. El o să se mute la Edmonton, ai uitat? Relațiile la distanță nu funcționează niciodată.

— Mama ta și cu mine am făcut-o să funcționeze, spune el, mohorât.

— Când ați fost voi doi într-o relație la distanță? îl privesc eu, surprinsă.

— Ea era cu un an mai tânără ca mine, îmi reamintește el. După ce am absolvit, ea mai avea un an la Yale. A fost anul când s-a băgat imbecilul ăla...

— *Stai* așa! îl întrerupt eu. Mai zi o dată. Care imbecil? Vorbești de Daryl Pedersen?

— Da. Era în ultimul an, ca mama ta. Aveau aceeaşi specializare, Televiziune, zâmbeşte tata. Ca şi tine, de fapt. În fine, a aşteptat să absolv ca să-şi încerce norocul cu Marie.

Sunt îngrozită.

— Şi mama?

— N-a făcut nimic. Mama ta era o piersicuţă dulce din Georgia. Întotdeauna loială.

— Deci Pedersen a încercat s-o fure pe mama, dar ea l-a refuzat.

Sunt total captivată de ce-mi povesteşte. Mi se pare foarte bulversant să aflu detalii despre viaţa părinţilor mei de dinainte să mă fi născut.

— Daryl a jucat cartea „o să am grijă de iubita ta cât timp eşti plecat", spune tata, pufnind. Nu eram prieteni apropiaţi. Nu-mi plăcea de el, dar îl toleram. Trebuia să o fac, eram coechipieri. Dar mama ta, păi, ea era de altă părere. Credea că e de treabă şi mă acuza pe mine că sunt paranoic. Dar eu am jucat cu idiotul ăla trei ani la rând, aşa că ştiam ce soi de om era. Un cretin arogant, care juca murdar şi era al naibii de trufaş. Era un fustangiu, dar o uşă de biserică atunci când era în preajma mamei tale.

Tata ia nişte omletă, mestecă, înghite şi se întinde după cana de cafea.

— Ştii, nu m-a deranjat că-şi pusese în cap s-o cucerească pe mama ta. Dar ar fi putut să fie sincer. Ar fi putut să-mi zică: „Hei, o plac pe Marie şi o să-i spun asta". Firește, i-aş fi râs în faţă, dar, după aceea, i-aş fi spus: „Sigur, du-te", rânjeşte tata. Niciodată nu m-am îndoit de sentimentele mamei tale.

Vreau să-i spun că probabil i-a prins bine să ştie sigur că mama îl voia pe el. Nici eu nu m-am îndoit de sentimentele lui Jake, dar el s-a schimbat şi m-a părăsit.

— Dar omul a ales să acţioneze altfel. Nu trebuie să-ţi iubeşti toţi coechipierii, dar trebuie să-i respecţi. S-a dat pe lângă mama ta, a invitat-o să înveţe împreună, au ieşit ca între prieteni. Până

când, într-o seară, au ieșit cu un grup de amici și el a condus-o acasă. A însoțit-o până sus și a încercat s-o pipăie în fața apartamentului.

— Te rog spune-mi că s-a oprit când ea s-a opus.

— S-a oprit, aprobă el. Dar nu înainte să-o acuze că i-a dat speranțe false, că s-a folosit de el ca să învețe, făcându-l să-și irosească timpul și afecțiunea și apoi refuzându-i ceea ce eu cred că el considera că era dreptul lui. Și a încheiat predica spunându-i că are nevoie de un bărbat adevărat care s-o satisfacă.

— Ce scârbos!

— Când am aflat, am condus într-un suflet din Burlington până în New Haven — la vremea aceea eram antrenor de patinaj la Universitatea din Vermont. Mi-a luat patru ore să ajung acolo, dar a meritat când am auzit cum îi trosnesc oasele lui Pedersen când mi-am înfipt pumnul în falca lui.

— Bravo, tată!

— Era iubita mea. Nu te porți urât cu iubita unui bărbat, ridică el din umeri. După întâmplarea asta, nici că s-a mai apropiat de ea.

— Păi și tărășenia asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani și tu tot îl mai urăști.

— Și ce-i cu asta? ia el o bucățică de castravete din farfurie.

— Nu crezi că ar fi timpul să îngropi securea războiului?

— N-aș putea s-o îngrop în țeasta lui?

— Metaforic vorbind. Adică să treci peste. Ai avut-o pe mama, ai făcut o fiică minunată, îi fac eu cu ochiul. Ești un antrenor care a câștigat de trei ori campionatul. Iar el este un rahat cu ochi. De ce nu o lași moartă?

— Pentru că omul ăsta nu-mi place și asta nu se va schimba niciodată. Uneori, oamenii nu se plac unii pe alții, piersicuță. Obișnuiește-te cu asta, pentru că face parte din viață. Oamenii te vor urî dacă le faci rău, cu sau fără intenție. Oamenii te vor urî pentru că nu le va place personalitatea ta sau felul în care vorbești

sau orice alt căcat superficial pe care un idiot nu poate să-l suporte. Vor fi oameni care te vor urî pe faţă fără vreun motiv anume — ăia sunt ciudaţi, spune el şi ia o gură de cafea. Dar, până la urmă, aşa stau lucrurile. Nu toată lumea o să te placă şi nici tu n-o să-i placi pe toţi. Mie nu-mi place omul ăla. Şi nu trebuie să-mi schimb părerea.

— Cam ai dreptate.

Iar îmi amintesc de Jake, aşa că-mi las privirea în jos.

— Îmi pare rău de tine şi de Connelly.

Bănuiesc că expresia mea tristă şi motivul din spatele ei m-au dat de gol.

— De când? Mi-ai spus să stau departe de el, ai uitat? L-ai comparat cu Eric.

— S-ar putea ca acea comparaţie s-o fi făcut la nervi, mormăie tata. Connelly are capul pe umeri, din câte am auzit.

— Doar ţi-am spus, el e cel care m-a ajutat să-l aduc pe Eric acasă.

— Că tot veni vorba, ai mai auzit de Eric de atunci?

— Nu, şi am impresia că nici n-o să mai aud.

— Bine. Oare poţi să faci cumva să mă apeleze direct pe mine? Ca să-l pun eu la punct?

— Tată!

Privirea ucigătoare din ochii lui e înspăimântătoare.

— Nu ai voie să-i zici nimic. Să sperăm că mama lui o să-l convingă să meargă la dezintoxicare. Poate că ultima fază a fost momentul de trezire de care avea nevoie.

— Poate, spune el, dar nu pare convins.

Şi nici eu nu sunt. Au trecut cinci ani de la terminarea liceului, iar Eric tot nu pare să conştientizeze că are o problemă.

— Dar de Connelly îmi pare rău, zice tata, readucându-l pe Jake în discuţie.

— Şi mie.

— Credeam că ai spus că relaţia nu va duce nicăieri.

— Așa am spus. Mă rog, asta i-am spus lui. M-a părăsit și eu m-am prefăcut că nu-mi pasă, mărturisesc eu. Nu voiam să vadă cât de supărată eram. Dar *chiar* eram. E primul băiat pe care l-am întâlnit după mult timp și cu care aș putea fi într-o relație. Era bun cu și pentru mine. Spre exemplu, atunci când eram agitată la gândul c-o să vorbesc cu tine, el mi-a dat... Ah! La dracu'!

— Vezi cum vorbești! mă ceartă tata.

Dar deja am sărit de pe scaunul meu. Am uitat de brățara lui Jake. Am uitat să i-o înapoiez, fir-ar să fie!

După discuția cu tata de ieri seară, m-am dus sus să fac un duș și mi-am amintit că am pus brățara în noptieră. Joi și vineri am fost la Summer, pentru că, deși subsolul meu este gata, nu m-am mutat încă, fiindcă nu vreau să fiu singură. Mi-e teamă că dacă aș fi doar eu, m-aș gândi numai la Jake. Zilele astea, am reușit să-l scot cu totul din mintea mea. Și cum nu mă mai gândeam la el, nu mi-am mai adus aminte nici de talismanul lui.

Azi joacă cu Michigan. La naiba! De ce nu m-a sunat sau nu mi-a trimis un mesaj? Nu a băgat de seamă că nu are brățara?

— Am talismanul lui Jake la mine, izbucnesc eu. Mi l-a dat înainte să ne despărțim și am uitat cu totul să i-l mai dau înapoi, iar azi joacă în Worcester!

Antrenând hocheiști de peste două decenii, nu există îndoială că tata a luat la cunoștință de o grămadă de superstiții, talismane și ritualuri. Așa că nu sunt surprinsă când îi văd expresia serioasă.

— Nu-i a bună.

— Nu, nu e, spun și-mi mușc interiorul obrazului. Ce să fac?

— Cred că nu prea ai de ales.

Lasă cana jos și-și dă scaunul în spate.

— Ce faci?

— Nu te joci cu ritualul unui om, Brenna.

Tata se uită la ceas, apoi mă întreabă:

— La ce oră începe meciul?

Deja sunt cu ochii în telefon.

— La unu jumătate.

Acum e ora unsprezece. Ca să ajung la Worcester, am nevoie de o oră și ceva. Mă liniștesc imediat, pentru că aș ajunge acolo cu mult înainte să înceapă meciul.

Tata îmi confirmă gândurile.

— Dacă plecăm acum, ajungem chiar cu ceva timp înainte.

— *Noi*?

— Chiar crezi c-o să te las să conduci Jeepul așa agitată cum ești? Dumnezeule! Mă cutremur când mă gândesc că ai fi în stare să dărâmi vreo altă cutie poștală. Eu conduc!

Jake nu-mi răspunde nici la telefon, nici la mesaje. Poate mi-o fi blocat numărul, ar fi chiar tembel. El s-a despărțit *de mine*. N-are niciun motiv să-mi blocheze numărul. Poate s-o gândi că-s una dintre fetele alea care-l sună de o sută de ori la rând, implorându-l pentru o a doua șansă? Dacă da, atunci cred că nu mă cunoaște deloc.

Mai e și opțiunea că-i prea concentrat pe ritualul de dinaintea meciului și nu și-a verificat telefonul.

Afară a început o ploaie ușoară care se prelinge pe parbrizul Jeepului. Din scaunul meu din față, mă gândesc la un alt mod de a intra în legătură cu Jake. Nu am numărul lui Brooks, și pe al lui McCarthy l-am șters. Bănuiesc că aș putea face niște cercetări online ca să dau peste conturile lor de *social media*, dar nu-s chiar atât de disperată.

Mai e timp destul și, odată ajunși acolo, o să încerc să dau peste un jucător de la Harvard sau peste cineva care să poată trimite un mesaj unui jucător din echipă. Din fericire, pot, pur și simplu, să dau brățara cuiva care să i-o înapoieze lui Jake, fără să mai trebuiască să dau și eu ochii cu el. Nu știu ce i-aș spune dacă l-aș vedea. Unde mai pui că deja mi-a spus că-l distrag.

Să mă vadă chiar înaintea unui meci crucial ar putea să-l dea peste cap.

Când ajungem la arenă, tata trece de parcare și oprește direct la intrare.

— Coboară aici, îmi ordonă el. O să parchez mașina și ne vedem înăuntru. Ține telefonul la îndemână.

Deodată, îmi trece un gând prin minte:

— Of, nu, spun eu deznădăjduită, nu avem bilete.

— Ba avem. L-am sunat pe Steve Llewellyn când te-ai dus să te îmbraci. I-am spus că am nevoie de o favoare. La casierie ne așteaptă două bilete pe numele tău. Dar avem locuri în picioare. Le-am solicitat mult prea târziu ca să mai prindem ceva bun.

Llewellyn este antrenorul de la Michigan. Bănuiesc că-mi prinde bine să am un tată cu pile.

— Ești cel mai tare!

Cobor din mașină și gonesc spre intrare. Iau biletele și-l sun iar pe Jake. Tot nu-mi răspunde.

Deși meciul o să-nceapă abia peste o oră și jumătate, tone de oameni deja pătrund în arenă, ocupându-și locurile. Observ o mare de fani ai echipei de la Harvard și ceva tricouri auriu cu albastru, purtate de suporterii celor de la Michigan. Scanez zona unde stau cei de la Crimson, poate dau de cineva cunoscut. *Nada.* Apoi caut vreun semn care să mă îndrume spre vestiare. Găsesc unul și pornesc în direcția indicată.

Mă apropii de coridor, când, în sfârșit, întâlnesc o față cunoscută.

Hazel, prietena lui Jake.

Minunat!

— Bună! o salut eu, îl caut pe Jake.

După se mă măsoară cu o privire rece, o scânteie de neplăcere i se aprinde în ochi.

— Ce-i cu tine aici?

— Tocmai ce ți-am zis, îl caut pe Jake.

Mă joc cu o mărgea de la brățara lui. Am pus-o la mână ca să n-o pierd.

— A ajuns autobuzul de la Harvard?

— Nu.

— Știi oare când o să ajungă? Ai vorbit cu el azi?

— Nu. Nu răspunde la telefon. Am venit aici cu părinții lui...

Am un gol în stomac. Nu, nu sunt geloasă! *Nu* sunt geloasă!

— ...și niciunul dintre noi n-a putut să ia legătura cu el. Poate că nu mai are baterie. Uneori, când se pregătește de un meci important, uită complet de tot; chiar și să-și încarce telefonul.

O urăsc pe fata asta! Nu știu dacă o face intenționat, să-mi dea de înțeles că ea îl cunoaște mai bine decât mine. Poate că sunt eu nesigură pe mine sau poate că nici măcar nu-și dă seama ce face. Poate că-l știe așa de bine că-i ies chestiile astea pe gură fără să vrea.

Orice ar fi, e bine că Jake n-a sosit încă. Acum nu mai e nevoie să-l văd, și el nu va mai da nas în nas cu mine. Vrea să se concentreze pe hochei? Felicitări, acum poate să se concentreze pe hochei.

— Când ajunge aici, poți să-i dai asta?

Îmi scot brățara fără nicio tragere de inimă și mă încearcă un sentiment de regret. E ca și cum mi-aș lua rămas-bun de la ultimul lucru lăsat în urmă de el.

Expresia lui Hazel se întunecă și devine suspicioasă:

— De unde ai asta?

Îmi încordez maxilarul. Nu apreciez deloc că mă acuză subtil de furt.

— Dacă îți trece prin cap că am furat-o, relaxează-te! Jake mi-a împrumutat-o. Eram emoționată că aveam ceva de făcut și el mi-a spus că o să-mi aducă noroc.

Trebuie să zâmbesc, pentru că tot a ieșit ceva bun din toată situația asta. La urma urmei, tata și cu mine ne-am reparat relația.

— Te rog, poți să i-o dai tu când ajunge aici?

— Jake ți-a împrumutat talismanul lui.

În tonul ei disting o notă sumbră.

— Da.

Începe să mă calce pe nervi, iar eu îmi țin în continuare mâna întinsă, de zici că-s tâmpită.

— Uite ce e, am priceput să nu mă placi, deși nu ai motiv, apropo. Nici măcar nu mă cunoști. Dar îmi pasă de Jake la fel de mult ca și ție. Asta — clatin eu brățara spre ea — e importantă pentru el. Mă va urî pe veci dacă nu va avea brățara asta la încheietură când va lovi pucul. Așa că poți, te rog, să i-o dai tu?

După un moment de șovăială, Hazel ia brățara. O pune la încheietura ei și spune:

— O să mă asigur c-o primește.

39

JAKE

Sunt singur în vestiar, doar eu și gândurile mele. De dincolo de ușă se aud voci, râsete și discuții, sunete normale la momentul ăsta, dar eu reușesc să nu le iau în seamă. Nu trebuie să fie liniște în jurul meu ca să-mi fac ritualul de tăcere. Trebuie doar să-mi liniștesc creierul. Să meditez la ce am de făcut.

Antrenorul mi-a dat voie să vin singur azi la Worcester. Nu prea mai auzi de așa ceva, dar presupun că performanțele mele mai puțin bune de la antrenamentele din ultimele trei zile l-au zdruncinat pe bune. Se teme că am putea pierde meciul din cauza mea. Și are dreptate. Concentrarea mea e varză. Despărțirea de Brenna m-a dat peste cap.

Am făcut o greșeală.

Am făcut o greșeală și am știut asta din clipa în care a ieșit din apartamentul meu. Să mă despart de ea a fost cel mai idiot lucru pe care l-am făcut vreodată. Am acționat din frică, n-am gândit și acum eu am de pierdut, pentru că în momentul ăsta sunt și mai terminat ca înainte.

Ironic. Toate rahaturile alea pe care le-am spus, cum că trebuie să fiu departe de orice distragere — lucru neadevărat din capul locului, ca să fiu sincer — au sfârșit prin a-mi crea în minte

o zarvă şi mai mare. Brenna n-a fost o distragere, dar despărţirea de ea cu siguranţă este.

Aşa că antrenorul mi-a permis să vin cu maşina mea la Worcester. M-am oprit la un restaurant şi am mâncat un mic-dejun copios. La un moment dat, mi-am dat seama că mi-am uitat telefonul acasă, dar n-am nevoie de el. Nu trebuie să-mi mai bat capul cu nimic azi, în afară de meciul ăsta. Dacă învingem, intrăm în finala naţională. E îndeajuns de multă presiune cât să-l facă pe unul mai slab de înger să se sufoce, dar nu sunt eu acela. Oi fi fost eu slab în relaţia mea cu Brenna, dar când vine vorba de hochei, se schimbă treaba. Nu am fost şi nici nu voi fi vreodată slab.

Se aude un tropăit din hol. Pentru o secundă, mă gândesc că au venit băieţii, dar apoi îmi dau seama că se ceartă unii. Se aud mai mulţi paşi, o bufnitură şi strigătul mânios al unui bărbat.

— Ţi-am spus că n-ai voie să intri acolo!

— Avem nevoie doar de un minut, insistă cineva. Pe bune acum, ce crezi că o să facem? O să-l omorâm?

Nu recunosc cea de-a doua voce. Presupun că prima e a agentului de securitate.

— Scuze, dar nu se poate, puştiule. Nu te pot lăsa înăuntru.

— Haide, Hollis, se aude o a treia voce. O să-l vedem mai târziu.

Hollis? Adică Mike Hollis?

Mă ridic de pe bancă şi mă reped la uşă.

— Stai, zic eu şi deschid uşa. E-n regulă. Îi cunosc.

Agentul mă măsoară din priviri.

— Nu are nimeni voie aici.

— Terminăm repede, îl asigur eu. În cel mult două minute.

El se dă la o parte.

Câteva secunde mai târziu, sunt în vestiar cu doi oameni pe care m-am aşteptat cel mai puţin să-i întâlnesc azi. Mike Hollis îşi ţine braţele încrucişate la piept. Colin Fitzgerald e mult mai relaxat, ţinându-şi mâinile pe lângă trup. Poartă un pulover în V,

cu mânecile suflecate, şi i se văd tatuajele de sub haine. Îmi dau seama că tipul e tatuat din cap până-n picioare.

— Cum de aţi ştiut că sunt aici? îi întreb eu pe jucătorii de la Briar.

— Gorila ne-a spus, zice Hollis.

— Gorila?

— Weston, precizează Fitzgerald, rânjind. Iubita mea, Summer, i-a trimit un mesaj.

— Ah.

— Am încheiat cu politeţurile? întreabă Hollis, amabil.

Mă stăpânesc să nu râd. Mă întreb dacă se joacă de-a poliţistul bun şi poliţistul rău.

— Sigur, cred că da. De ce aţi venit aici?

— Pentru că noi vrem să-ţi băgăm minţile în cap.

— Te rog, nu folosi *noi*, obiectează Fitzgerald. Eu doar am condus până aici.

— Vrei să spui că te doare-n cot că i-a sfâşiat inima lui Jensen? se uită Hollis lung la coechipierul său.

I-am sfâşiat inima? Ea le-a spus asta?

Hollis se roteşte iar spre mine.

— Eşti *aşa* de tâmpit, Connelly. Ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta de tâmpit când te-ai despărţit de Brenna.

— Ştiu.

— În primul rând, tipa e superbă. E dezgustător cât de superbă e. Este inteligentă, isteaţă şi haioasă şi... ia stai... cum adică ştii?

Dând din umeri, mă aşez la loc, pe bancă. Ei rămân în picioare şi, dintr-odată, mă simt ca un copil certat de cei doi taţi.

— Adică sunt conştient, zic eu, trist. A fost o greşeală colosală. Una pe care am de gând s-o repar imediat după ce îi batem pe cei de la Michigan.

— Dacă ştiai că e o greşeală, de ce nu ai *reparat-o* de atunci? întreabă Hollis.

— Pentru că am un meci de jucat.

Pentru că mi-e groază să dau ochii cu ea.

Dar nu am de gând să recunosc asta în fața cretinilor ăstora, însă ăsta e adevărul, adevărul *gol-goluț*.

Presupun că aș putea să aleg calea mai ușoară și să dau vina pe Hazel pentru faptele mele. Ea a fost cea care mi-a indus starea de panică, presându-mă cu toate întrebările ei, cerându-mi să-i spun dacă sunt pregătit, avertizându-mă de cât de greu o să-mi fie, sau de cât de imposibilă este o relație la distanță. Fiecare problemă pe care o ridica crea o presiune tot mai mare în interiorul meu, până când am simțit că nu mai pot să respir. Pereții se strângeau în jurul meu și simțeam că încep să mă sufoc.

Știu că n-a făcut-o cu intenție. Erau, de fapt, lucruri la care ar fi trebuit să mă gândesc și eu singur, situații care puteau fi anticipate.

Lucru pe care nu l-am făcut, întrucât trăiam în continuare viața mea, o viață solo. În viața asta, trebuia neapărat să fiu egoist. Trebuia să o termin cu întâlnirile de dragul hocheiului. Trebuia neapărat să ajung în Ligă. Trebuia să am o singură prioritate: eu însumi.

Jake dintr-o relație trebuie neapărat să se mai gândească și la altcineva. Sau, mai degrabă, să fie acolo pentru cineva care e *alături* de el. Realizarea acestui fapt mă sperie îngrozitor. N-a trebuit niciodată să fiu acolo pentru cineva. Dacă nu sunt bun la asta? Dacă o dezamăgesc pe Brenna, într-un fel sau altul? Nu pot să promit că-i voi fi alături în fiecare secundă din zi, iar felul în care Hazel mi-a prezentat imaginea era ca și cum urma să nu mai am nici măcar un singur moment pentru mine.

Dar chiar nu dau vina pe Hazel. Însă starea de tensiune care a început la cină m-a urmărit pe tot drumul spre casă. Când am văzut-o pe Brenna, panica m-a cuprins cu totul.

M-am trezit că apelez la prima scuză care mi-a venit în minte, scuză eficientă în trecut, pe care am folosit-o cu fetele care aveau

pretenția să le acord mai mult din timpul meu. Am băgat hocheiul la înaintare. I-am spus că trebuie neapărat să fiu acolo pentru echipa mea, deoarece eram speriat de faptul că trebuia să fiu acolo pentru *ea*.

Și a fost nevoie de o oră, sau poate două, ca panica să dispară și eu să pot gândi limpede. *Sunt* capabil să-i fiu alături Brennei. Nu fac asta de mai mult de o lună? Am fost alături de ea când s-a întâmplat bâlciul cu Ed Mulder, i-am salvat fostul, am sfătuit-o cum să abordeze situația cu antrenorul Jensen. A stat la mine și, în afara de faptul că am întârziat la un antrenament, adică a treia oară în șaptesprezece ani, m-am descurcat foarte bine să găsesc o armonie între hochei și iubire.

Nu mă aștept ca sezonul care urmează să fie floare la ureche. O să călătoresc mult, o să fiu istovit de atâta muncă și n-o s-o văd pe Brenna nici măcar pe jumătate cât mi-ar plăcea mie. Dar e vorba numai de un an. Pot să supraviețuiesc atât. Pe urmă, o să termine și ea facultatea și se poate muta la Edmonton, dacă voi juca tot acolo.

Șiiii în clipa asta am ajuns prea departe. Mai întâi trebuie s-o conving să mă primească înapoi și abia pe urmă putem să ne facem griji de mutatul ei în alt stat de dragul meu.

— O să vorbești cu ea după joc? întreabă Hollis, nerăbdător. Sau trebuie să aducem un pistol și să...

— Relaxează-te, nu-i nevoie să-mi pui pistolul la tâmplă ca să vorbesc cu ea, spun eu, râzând amar.

— Ce? rămâne el perplex. Urma să spun că voiam să-ți ard una cu pistolul în ceafă ca să-ți bag mințile în cap.

Mă întorc spre Fitzgerald, care ridică din umeri și zice:

— Creierul lui operează într-un fel pe care noi, muritorii de rând, nu-l putem înțelege.

— Frate, e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată! exclamă Hollis, mulțumit.

Vizita neașteptată a băieților de la Briar este nimic în comparație cu șocul pe care îl trăiesc când ies din vestiar să caut un automat cu răcoritoare și, în loc să-l găsesc, dau peste ai mei, care stăteau pe coridor. Pentru o clipă, am impresia că am halucinații, până când mama îmi rostește numele.

— Jake! strigă ea și ușurarea i se citește pe chip. Ești aici? Rory, e deja aici!

— Văd și eu, zice tata, pe un ton sec.

Îmi clatin capul nedumerit, apoi îmi îndrept privirea spre Hazel, care stă lângă mama. Ea îmi zâmbește pieziș, ca și cum mi-ar spune *uite cine a venit*.

— Da, sunt aici, am ajuns mai devreme.

— De ce nu răspunzi la telefon? întreabă mama.

— L-am uitat acasă, spun și mă holbez la părinții mei. De ce sunteți aici?

— Am venit să te susținem, spune mama.

Tata mă bate ușor pe umăr.

— E un meci important pentru tine. Și, ca să fiu sincer, mama ta și cu mine ne-am simțit tare prost că nu am făcut niciun efort ca să ajungem la meciurile tale. Acum, că vei trece la profesioniști, era de așteptat ca părinții tăi să-și facă apariția, nu?

— Nu cred că-i pasă cuiva dacă părinții unui debutant oarecare sunt sau nu în tribună, tată.

— Un debutant oarecare? repetă el. Nici vorbă de așa ceva!

— O să fii o vedetă! îmi reamintește mama, cu un zâmbet până la urechi. Și suntem foarte mândri de tine!

Simt cum mă înțeapă brusc ochii. La naiba, nu-i cazul să bocesc tocmai acum! Am un meci la care trebuie să mă concentrez.

— Mulțumesc! spun eu, iar vocea mi-e puțin răgușită, dar îmi dreg imediat glasul. Știu că nu prea dați doi bani pe hochei, dar mă bucur că ați venit azi.

— N-om fi noi fani hochei, dar suntem fani Jake, declară mama.

— Ce jalnică a fost replica asta, doamnă C, pufneşte Hazel.

— Ar trebui să mergem pe locurile noastre, spune tata. Începe să se aglomereze.

— Baftă, scumpule! o aud pe mama.

Mă trezesc într-o îmbrăţişare caldă, urmată de o altă îmbrăţişare mai puţin dramatică, dar la fel de caldă, din partea tatei.

— Vin şi eu imediat, le spune Hazel. Am ceva de vorbit cu Jake.

De cum pleacă, ridic o sprânceană spre prietena mea.

— Nu-mi vine să cred că au venit! Ştiai?

— M-a sunat mama ta şi m-a rugat să le iau bilete, aprobă din cap. Voiau să-ţi facă o surpriză.

Îmi bag mâinile în buzunare şi privesc spre uşa din spatele meu. Echipa o să sosească curând.

— Trebuie să mă întorc şi să mă pregătesc de meci.

— Bine.

Hazel pare să ezite.

— Eşti OK?

— Sigur, îmi răspunde ea, dar pare puţin palidă şi, când surâde, o face extrem de discret.

— Mult noroc, Jake!

40

JAKE

Întorcându-mă în vestiar, mă simt dintr-odată puternic. Motivat. Acum, că știu că părinții mei vor fi în tribună ca să mă susțină, sunt și mai determinat să joc bine.

O să-i batem pe cei de la Michigan azi, după care o voi recâștiga pe Brenna. Nu-mi pasă dacă pentru asta va trebui să cad în genunchi și s-o implor. O să-mi recâștig femeia.

Deși echipamentul și crosele au fost aduse deja aici, eu unul am mereu cu mine geanta cu echipamentul meu. Aici îmi țin caseta cu meciurile înregistrate și alte piese de echipament, și, de obicei, aici țin și brățara. Deschid fermoarul și scotocesc în căutarea mărgelelor cunoscute. Dar nu le găsesc.

Durează doar o secundă până să mă îngrozesc.

I-am împrumutat-o Brennei.

Apoi ne-am despărțit și nu i-am mai cerut-o înapoi.

Futu-i!

Futu-i futu-i futu-i!

Într-un colț al minții, o voce furioasă vrea să afle de ce nu m-a contactat în cele trei zile care au trecut, să-mi spună că e încă la ea. Știe foarte bine cât de importantă este pentru mine și

nu şi-a bătut capul să-mi dea măcar un telefon? Nici măcar nu i-aş fi cerut să ne vedem. Puteam să-l trimit pe Weston s-o ia.

Dar Mike Hollis a zis că i-am frânt inima. Eu sunt cel care i-a rupt-o în două. Normal că n-o să se dea peste cap să-mi facă mie o favoare.

Mă cuprinde panica şi trag de câteva ori aer adânc în piept. Mă forţez să mă liniştesc. E doar o brăţară, în pana mea! Nu am nevoie de brăţara de *copil* ca să câştig meciul ăsta. Nu o brăţară ne-a adus în etapa asta. Nu o brăţară a făcut ca eu să fiu selectat de Oilers. Nu o brăţară...

— Jake!

Capul mi se îndreaptă spre uşă. Hazel dă să intre în vestiar.

— Nu ai voie aici, croncăn eu.

— O să fiu rapidă, promit. Eu...

Continuă să înainteze, oprindu-se la vreo jumătate de metru de mine. Înghite în sec de câteva ori, apoi dă ceva jos de pe mână şi o ridică în aer.

Valul de uşurare care se prăvăleşte peste mine mă face să mă ridic de pe bancă. Smulg brăţara din mâna ei. Îmi folosesc toată puterea să n-o strâng la piept şi să-i şoptesc vorbe dulci. Dar să mă ia dracu', ce sperietură am putut să trag!

— Nu aveam de gând să-ţi dau asta, îmi zice Hazel, şi tonul ei ruşinat mă face să-mi mijesc ochii.

— Ce naiba tot zici acolo? Şi cum a ajuns la tine?

— A venit Brenna şi m-a rugat să ţi-o dau.

— Acum?

Hazel clatină încetişor din cap.

— Cam acum o jumătate de oră.

— Vrei să spui... cu treizeci de minute *înainte* să vorbim noi pe coridor?

Furia se revarsă în mine şi-mi arde gâtul.

— Glumeşti, Hazel? Aveai brăţara la încheietură când am vorbit?

— Da, dar...

— Şi nu mi-ai dat-o? Îmi urezi noroc şi mă laşi să plec fără să mi-o dai?!

— Lasă-mă să termin! mă imploră ea. Te rog!

Încă o dată, mă chinui să-mi ţin gura. O s-o las să termine doar din respect pentru cei şaisprezece ani de prietenie. Dar sunt aşa de nervos că-mi tremură mâinile.

— Nu voiam să ţi-o dau pentru că ai fi aflat că Brenna e aici, şopteşte ea.

Inima îmi bate mai repede. De data asta, nu din cauza nervilor, ci pentru că e şi Brenna aici. Chiar şi după ce i-am sfâşiat inima, a bătut tot drumul ăsta să-mi aducă talismanul.

— Apoi mi-am dat seama că lucrul ăsta nu numai că m-ar face cea mai naşpa prietenă din lume, dar aş fi şi o persoană de rahat. Să-mi bat joc de ritualul tău doar ca să încerc s-o ţin pe ea departe? Pentru că sunt geloasă pe ea?

Hazel îmi evită privirea şocată.

— Nu aş mai fi putut niciodată să repar aşa ceva.

Am un gol în stomac. Nu e tocmai genul de conversaţie pe care aş vrea s-o port în momentul ăsta. Nu cu Hazel, cel puţin. Acum că ştiu că Brenna e undeva în tribună, e singura cu care aş vrea să vorbesc.

— Mereu am fost atrasă de tine, mărturiseşte Hazel.

La dracu'! E clar că nu mai pot să plec nicăieri *acum*.

Probabil i-a trebuit ceva curaj să-mi mărturisească asta, aşa că e de admirat.

— Hazel..., încep eu.

— E o prostie, ştiu. Dar e greu să nu ai sentimente pentru *acel* Jake Connelly, ştii şi tu! îşi aşterne ea pe faţă un zâmbet trist. Şi sunt conştientă că nu mă consideri decât o prietenă, dar bănuiesc că o parte din mine a vrut mereu să creadă că va fi ca în comediile acelea romantice şi siropoase, în care te trezeşti într-o

bună zi şi-ţi dai seama că eu sunt cea pe care ţi-ai dorit-o în tot acest timp. Dar aşa ceva nu se va întâmpla.

Nu, nu se va întâmpla.

Nu-i confirm, pentru că nu vreau s-o rănesc mai rău. E limpede că e foarte afectată. Dar ştiu că vede adevărul în ochii mei. Nu simt nimic pentru Hazel, poate doar o dragoste platonică. Între noi doi tot nu s-ar fi întâmplat nimic, nici dacă n-aş fi fost îndrăgostit de o altă fată.

— Îmi pare tare rău, Jake! spune ea şi se citeşte clar regretul pe chip. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Dar sper că mă pot revanşa chiar acum, că am venit cu brăţara şi ţi-am spus că Brenna e aici. Am greşit. Am fost egoistă şi îmi asum, îşi lasă ea privirea în jos. Nu vreau să pierd prietenia cu tine.

— Nu se va întâmpla asta.

— Nu? face Hazel ochii cât cepele.

— Firește că nu, oftez eu. Ne ştim dintotdeauna, Hazel! Nu am de gând să arunc la gunoi anii de prietenie pentru că ai dat-o în bară. Îţi accept scuzele.

Ea îşi relaxează umerii.

— Dar dacă eşti prietena mea cu adevărat, va trebui să faci un efort sincer şi să încerci s-o cunoşti pe Brenna. Eu cred că o să-ţi placă de ea. Iar dacă nu, prefă-te şi tu, în pana mea, îmi înclin eu capul, provocând-o. Dacă te-ai vedea cu cineva care nu mi-ar plăcea, m-aş preface pentru tine. L-aş suporta cu orice preţ.

— Ştiu că aşa ai face. Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc.

Hazel îşi caută telefonul în geanta ei de pânză.

— Ştiu că ţi l-ai uitat pe al tău acasă, dar o pot găsi pe reţelele de socializare şi...

— Pe cine?

— Pe Brenna. A bătut tot drumul ăsta ca să-ţi dea înapoi brăţara şi m-a rugat pe mine s-o ajut, în loc să ţi-o dea personal,

lucru care-mi spune că sunteți certați. Și nu se poate să intri pe gheață fără să repari situația.

Deschide telefonul și îi aud inelul izbindu-se de ecranul telefonului.

— Are cont de Facebook sau de Insta? Poți să-i trimiți mesaj de pe telefonul meu.

— Nu am nevoie de *social media*. I-am reținut numărul.

— Pe bune? I-ai reținut numărul?

Dau din cap.

— Uau! Eu nu-l țin minte nici măcar pe al mamei.

— Voiam să-l țin minte în caz că mi-aș fi pierdut telefonul, ridic stânjenit din umeri.

Hazel păstrează tăcerea.

— Ce?

— Tu chiar ești îndrăgostit lulea, nu? spune ea și pare impresionată.

— Da, chiar sunt.

41

BRENNA

E o blasfemie să nu profiţi de două bilete perfecte la un meci de hochei, aşa că tata şi cu mine rămânem în Worcester. Suntem în sectorul cu locuri în picioare, care se întâmplă să fie lângă una dintre camerele de filmat care va transmite meciul. Zăresc un cameraman cu o geacă HockeyNet şi mă întreb pe cine a trimis Mulder să comenteze meciul. Kip şi Trevor nu comentează în direct, aşa că probabil că emisiunea îi aparţine lui Geoff Magnolia.

Ştiu pe cine *nu* a trimis Mulder: pe Georgia Barnes. Adică, să fim serioşi, vaginul şi sportul? Horror.

De cameraman se apropie un bărbat slab, îmbrăcat la costum, iar eu înjur în şoaptă. Totuşi, nu destul de în şoaptă, pentru că tata îşi ridică privirea de la e-mailul la care tocmai răspundea.

— Ce e?

— Uite-l pe Geoff Magnolia, mormăi eu, dând discret din cap spre camere. Pe ăsta l-a trimis HockeyNet să comenteze meciul.

Ca şi mine, tata nu este un fan al tolomacului ăstuia. Îmi urmăreşte privirea.

— Ha! Şi s-a tuns. Arată ca un căcat.

Izbucnesc în râs.

— Vai, tată, dar de când eşti tu aşa de arţăgos?

— Ce? Chiar e o tunsoare de rahat.

— Hrrrrr!!!

— Ciocu' mic, Brenna!

Îl privesc pe Magnolia în timp ce discută cu cameramanul. Gesticulează mult şi e obositor. Din fericire, nu face aşa şi când e live.

— Ştii ce, la naiba cu HockeyNet! spun eu. În toamnă, o să aplic la ESPN. Ei au angajat mult mai multe femei. Şi dacă iau vreun post acolo, înseamnă că n-o mai fiu forţată să dau ochii cu Ed Mulder. Sau cu idiotul de colo.

Îmi îndrept iar privirea spre Magnolia şi — Doamne! — bea cafeaua cu paiul! Sau poate că nu e cafea, dar sigur o băutură fierbinte, pentru că se ridică aburi din pahar.

— Şi eu sunt ăla arţăgos?! întreabă tata. Priveşte-te bine în oglindă, piersicuţă!

— Ciocu' mic, bătrâne!

El râde şi se întoarce la e-mailul lui.

Cum îmi îndrept eu privirea spre tribune, poate oi vedea pe cineva cunoscut, aud cum îmi sună telefonul. Nu recunosc numărul, aşa că resping apelul.

Trei secunde mai târziu, apare un mesaj.

Hei, sunt Hazel, prietena lui Jake. El mi-a dat numărul tău. E în vestiar şi vrea neapărat să te vadă.

Mă încrunt citind mesajul. Nu ştiu de ce, dar am impresia că e o capcană. Adică mă momeşte în vestiar ca să poată ea să... ce? Să mă bată cu o crosă? Rezist tentaţiei de a-mi da ochii peste cap când văd ce am ajuns să gândesc. Până şi paranoia mea a devenit absurdă.

— Tată, te superi dacă mă duc să vorbesc puţin cu Jake?

— Cum aşa? îşi ridică el capul din telefon.

— Zice că vrea să vorbească cu mine, îi arăt eu mesajul.

Tata cugetă o secundă, după care ridică din umeri.

— Fă-l să plângă.

— Asta și intenționez.

— Așa te vreau.

Mai face o pauză scurtă, apoi glasul lui devine scorțos:

— Dacă rezultatul acestei mici discuții este că fata mea se întoarce înapoi cu un iubit, atunci spune-i iubitului că diseară este invitat la cină.

Rămân gură-cască, dar nu-i pun nicio întrebare și nici nu dezbat invitația neașteptată, pentru că habar n-am de ce vrea Jake să mă vadă.

Și de ce mă grăbesc eu să-l văd *pe el*, mă întreb un minut mai târziu, după ce dau năvală pe alte două uși. Mă opresc în mijlocul coridorului.

Jake s-a despărțit de mine. N-ar trebui să dau fuga la el așa nerăbdătoare. Și dacă m-a chemat doar ca să-mi mulțumească pentru brățară? Ce umilitor ar fi! Nu am nevoie de recunoștința lui. Am nevoie de...

De ce anume?

Nici măcar nu știu. Adică, inima mea știe cu siguranță ce vrea. Îl vrea pe Jake Connelly. Dar mă lovește adevărul — inima mea este necugetată și proastă. Nu are grijă de ea, ceea ce înseamnă că eu trebuie să am grijă de ea.

Când ajung în zona vestiarelor, nu văd niciun agent de securitate. Nu știu care ușă duce către vestiarul echipei Harvard, așa că strig ca proasta-n târg:

— Jake?

Imediat, una dintre ușile din stânga mea se deschide. Mă aștept s-o văd pe Hazel, dar nu se întâmplă asta. Îl văd pe Jake și ochii lui verzi ca pădurea se îmblânzesc când mă văd.

— Ai venit! Nu eram sigur c-o să vii!

Deschide ușa mai larg, ca să pot să intru. Îl urmez înăuntru. Meciul începe peste trei sferturi de oră, dar chiar și așa e ciudat să vezi vestiarul gol. Dulapurile de lemn care străjuiesc pereții sunt

curate și îngrijite, echipamentele și apărătorile atârnă în cuiere în așteptarea lui Jake și a coechipierilor lui.

— Unde-i prietena ta? îl întreb, întorcându-mi privirea spre el.

— Presupun că pe locul ei. Scuze că a trebuit să trimit mesaj de pe telefonul ei, dar pe al meu l-am uitat acasă.

— Ah, de-aia nu ai răspuns la mesajele pe care ți le-am trimis.

Dau din cap spre mâna lui, ușurată să văd mărgelele roz și mov atât de cunoscute.

— Văd că o ai, în sfârșit. E bine.

— Era să n-o am, murmură el.

— Ce?

— Nimic, nu contează. Nu mai avem prea mult timp, pentru că o să apară echipa, așa că să nu-l pierdem discutând despre o brățară stupidă.

— O brățară stupidă? Vorbești despre lucrul care-ți aduce noroc, Jakey. Arată și tu un pic de respect.

Un zâmbet larg i se întinde pe chipul frumos.

— De ce râzi? întreb suspicioasă.

— Scuze, dar mi-era dor să aud asta.

— Să auzi ce anume?

— *Jakey*, ridică el fermecător din umeri. Mă obișnuisem cu numele ăsta. Nici nu-mi pasă dacă îmi zici așa doar ca să mă tachinezi. Îmi place.

Fac un pas în spate, stânjenită.

— De ce m-ai chemat?

— Pentru că...

Șovăie, trecându-și o mână prin păr.

Încep treptat să-mi pierd răbdarea.

— Tu te-ai despărțit de mine, Jake. Ai uitat? Mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi și că te distrag, iar acum mă chemi în vestiar înaintea unui meci crucial? Acum nu te mai distrag? Ce *dorești* de la mine?

— Pe tine, izbucnește el.

— Pe mine, ce?

— Te vreau pe tine, spune el, scurt.

Îl privesc cu neîncredere.

— M-ai părăsit.

— Știu, și-mi pare nespus de rău. Am fost un prost. Și un egoist. Și...

Înghite în sec, apoi continuă:

— Am fost un laș, bine? Ce s-o mai luăm pe ocolite. Mereu am fost egoist, dar niciodată laș, și *din motivul ăsta* m-am despărțit de tine. Pentru că mi se făcuse frică. Niciodată nu am mai fost într-o relație și mă simțeam sub presiune.

— Cum adică „sub presiune"?

Pentru un moment, rămân nedumerită, apoi îmi dau seama de un adevăr deprimant.

— Ah, pricep. Ți-am spus de avortul spontan și de tot ce s-a întâmplat și... am devenit un soi de povară emoțională pentru tine. Asta vrei să zici?

— Ce? Nu, absolut deloc, exclamă el. Îți jur, nu-i vorba de asta. Am fost fericit că te-ai deschis în fața mea. Așteptam de mult timp să o faci și când, în cele din urmă, ai făcut-o, a fost ca și cum... face o pauză, apoi privirea i se îmblânzește din nou. M-am simțit bine să știu că cineva are o așa încredere în mine, mai ales tu. Știu că nu te prea încrezi în oameni.

— Nu, zic eu, apăsat. Nu prea fac asta.

— Presiunea pe care am simțit-o a avut legătură mai mult cu relația noastră în general. Mă chinuiam să înțeleg cum va funcționa când voi fi în Edmonton, cum o să te fac să fii o prioritate pentru mine, cum vom interacționa fără să putem să ne vedem prea mult timp. Aș putea pune pe listă o grămadă de alte lucruri, dar toate se vor reduce la... un atac de panică, oftează el. Bărbații sunt prostănaci, ai uitat?

Nu pot să nu rânjesc.

— *Eu* am fost un prostănac. Şi acum îţi cer iertare şi te rog să-mi mai acorzi o şansă.

— De ce aş face asta?

— Pentru că te iubesc.

Inima mi-o ia la galop şi, pentru o clipă, mi-e teamă că mi-ar putea ieşi din piept. Auzind acele patru cuvinte ieşind din gura frumoasă a lui Jake Connelly, cad pradă unui val de emoţie pe care încerc cu disperare să-l opresc.

— M-ai rănit, spun încet.

De data asta, nu mi se mai citeşte vulnerabilitatea pe faţă.

— Ştiu. Şi nici măcar nu-ţi imaginezi ce naşpa mă simt din cauza asta. Dar nu pot să schimb nimic. Tot ce pot să spun e că regret şi că o să mă străduiesc să nu-ţi mai fac rău niciodată.

Nu pot să răspund. Sunt prea copleşită de emoţii.

— Dacă vrei să te implor, o să te implor. Dacă vrei să mă dau peste cap, o să mă dau peste cap. O să petrec fiecare clipă, până va trebui să mă prezint în cantonament, dovedindu-ţi cât de mult însemni pentru mine, spune şi-şi muşcă buza de jos. Dovedindu-ţi că sunt vrednic de tine.

Simt că încep să-mi tremure buzele şi mă rog la Dumnezeu să nu izbucnesc în plâns.

— Sfinte Sisoe, Jake!

— Ce?

— Nimeni nu mi-a mai spus până acum cuvintele astea.

Nici măcar Eric, în tot timpul în care s-a străduit să mă recâştige. Eric scotea fraze gen: *Eu sunt cel potrivit pentru tine* sau *Nu-mi poţi face una ca asta.* Nici măcar o dată nu s-a oferit să petreacă fie şi o fracţiune de secundă dovedindu-mi că *el* era vrednic *de mine.*

— Nu am spus decât adevărul. Am dat-o-n bară. Te iubesc. Şi te vreau înapoi.

— Chiar dacă mai am un an de facultate? înghit eu în sec.

— Sezonul meu ca debutant va fi unul brutal, iubito, îmi zâmbește el pe jumătate. Va cere timp. Probabil că ar fi bine pentru noi dacă ai fi și tu ocupată, nu?

Are dreptate.

— Putem s-o facem să funcționeze. Dacă vrem cu adevărat să avem o relație, atunci o vom face să meargă. Întrebarea e, tu vrei? ezită el. Mă vrei?

Întrebarea asta mă lasă fără suflu. Cuvintele sunt atât de pure — *mă vrei*? Nu este mărturisirea de o oră pe care am făcut-o acum două seri, dar e la fel de expus. În ochi i se citesc speranța, regretul, teama, nesiguranța că aș putea să-l resping. Totuși, e puțin ciudat că surprind și părticica aia de încredere în sine. Omul ăsta e sigur pe el chiar și atunci când e *nesigur* și să fiu a naibii dacă asta nu mă face să-l iubesc și mai mult.

— Te vreau! îmi dreg eu glasul, pentru că sună ca și cum aș fi băgat țigară după țigară timp de o săptămână întreagă. Firește că te vreau, expir eu, zgomotos. Te iubesc, Jake!

Ultimul băiat căruia i-am spus cuvintele astea s-a ales pe el în locul meu, în mod repetat și fără să stea pe gânduri măcar o secundă.

Dar bărbatul căruia i le spun acum? Știu că mereu mă va alege pe mine, mereu ne va alege *pe noi*.

— Și eu te iubesc, șoptește el, și mă sărută și, Doamne, cât mi-a lipsit!

N-au trecut decât câteva zile, dar zici că au trecut ani de când buzele calde ale lui Jake s-au lipit de ale mele. Îmi trec mâinile pe după gâtul lui, sărutându-l pasional, până ce geamătul lui răgușit se aude în tot vestiarul.

— La naiba! Trebuie să ne oprim. Acum! zice el și își îndreaptă privirea în jos. Rahat, prea târziu!

Îi urmăresc privirea și izbucnesc în râs când bag de seamă că i s-a întărit penisul.

— Controlează-te, Jakey. Te așteaptă un meci greu.

— Nu știai? Jucătorii de hochei sunt pasionali și agresivi.

— Ha! Corect! Uitasem complet!

Pe față îmi apare un zâmbet tâmpit și larg care refuză să dispară. Sunt copleșită de fericire, o stare care mi-e total străină. Nu-s sigură că-mi place.

Nup.

Îmi cam place.

— Trebuie să pleci, zice Jake, fără tragere de inimă. Echipa trebuie să apară din clipă în clipă. Rămâi la meci?

Dau din cap.

— E și tata cu mine.

— Serios? Drace, de ce nu mi-ai spus? Acum mă simt și mai presat să joc bine.

— Nu-ți face griji, Jakey, vorbesc din propria experiență când spun că am încredere oarbă în priceperea ta.

— Mersi, iubito, îmi face el cu ochiul.

— Ah, și să nu te sperii și mai tare, dar vrea să ne invite la cină după meci.

— *Să nu mă sperii și mai tare?* își lasă Jake capul în palme. Dumnezeule, pleacă, iubito! Pleacă înainte să mai înrăutățești situația!

— Te iubesc, îi zic, îndreptându-mă spre ușă.

— Și eu te iubesc!

Încă port pe față zâmbetul ăla uriaș și străbat coridorul cu niște sărituri dezgustătoare, de parcă aș fi un personaj dintr-un film Disney. O, nu! Am dat de belea. Formidabila Brenna Jensen nu are voie să se îndrăgostească în halul ăsta de un băiat!

S-a întâmplat deja. Obișnuiește-te!

Da.

Cred că asta e viața mea acum.

La capătul holului, trec de colț și pașii mei țanțoși iau o pauză când intru direct în pieptul robust al lui Daryl Pedersen.

— Stai, măi! spune el chicotind, dar râsul îi dispare în clipa în care mă recunoaşte. Brenna! Ai venit să-l susţii pe Connelly, presupun?

— Da. Am venit cu tata, de fapt.

Când se întunecă la faţă, încerc să nu izbucnesc în râs.

— O să vă susţinem amândoi azi, domnule antrenor.

Deşi pe moment este uimit, îşi revine iute şi rânjeşte.

— Poţi să-i spui lui Chad că nu am nevoie să mă susţină. Nici acum, nici vreodată.

— Tot un ratat ofticat aţi rămas şi după toţi aceşti ani?

Răspunsul lui este succint.

— Nu prea ştiu ce insinuezi, dar...

— Am auzit că v-aţi dat la mama şi că ea v-a respins, îl întrerup eu, pe un ton vesel. Şi nu insinuez nimic — vă spun clar că şi pe-atunci eraţi un ratat jalnic şi aţi rămas la fel. Acestea fiind spuse, eu tot cu Harvard o să ţin în seara asta. Dar motivul este Jake, fireşte, nu dumneavoastră.

Pederson îşi mijeşte ochii.

— Nu semeni deloc cu mama ta, spune el, încet.

Nu-mi dau seama dacă îi convine sau nu lucrul ăsta.

— Marie era o domnişoară drăguţă. Tu... tu nu eşti deloc aşa.

Îi întâlnesc privirea neliniştită şi-i zâmbesc pieziş.

— Cred că semăn mai mult cu tata.

Pornesc iar pe hol cu paşi la fel de nesuferit de săltăreţi, pentru că inima mea fericită dictează acum şi tot ce vreau să fac e să mă întorc în tribună şi să ţip până răguşesc, privind cum bărbatul pe care-l iubesc câştigă meciul.

Epilog

BRENNA

St. Paul Minnesota

Ultima oară când am fost la o finală națională, am susținut echipa de vedete a tatei: Garrett Graham, fratele lui Summer, Dean, și cei doi John — Logan și Tucker. Și au câștigat! Bineînțeles că eram fericită, dar nici pe departe așa de extaziată cum sunt la meciul dintre Harvard și Ohio.

Scorul este de 3 la 1 pentru Harvard. Au mai rămas cinci minute. Dar ca să înscrii un gol îți trebuie o secundă, așa că meciul nu e câștigat încă. Nimeni nu garantează victoria și nu stau să-mi fac speranțe. Dar am convingerea că vom câștiga.

Lângă mine, părinții lui Jake, Lily și Rory Connelly, strigă cât îi țin gurile. De fapt, e chiar amuzant să urmărești un meci alături de ei — Lily icnește la orice se întâmplă, dar chiar la *orice*; Rory, după fiecare lovire primită, clipește și spune: „Mâine o să-l doară". Se vede de la o poștă că nu sunt mari fani hochei. Nu prea știu regulile și nici nu pare să le pese. Dar când pucul ajunge la Jake, se ridică în picioare și strigă din toți plămânii.

Aș fi vrut să fie și tata aici, dar el se uită la meci de acasă, din Hastings. Dar a dat un telefon și, datorită lui, stăm în loja asta

privată, ceea ce înseamnă că avem cele mai bune locuri și intimitate, numai bine ca să mă măsoare părinții lui din cap până-n picioare.

În timpul pauzelor, întrebările au venit direct și fără întrerupere.

Unde l-ai cunoscut pe Jake?

De când sunteți împreună?

Știi că se mută la Edmonton, nu?

Crezi c-o să te muți și tu acolo?

Poți să te transferi la o altă universitate, am auzit-o pe maică-sa, care avea așa o speranță pe față, că mai aveam puțin și începeam să râd.

— Așa sunt mereu? o întreb eu pe Hazel, când părinții lui Jake își îndreaptă privirea spre gheață.

Ea zâmbește vesel și-mi răspunde:

— E important pentru ei. Jake nu a avut niciodată o iubită.

OK, în regulă, n-am să mint, a crescut inima în mine fiindcă sunt prima fată care-i cunoaște părinții. Hazel nu se pune, o tratează ca pe o fiică. Și, ca să fiu sinceră, fata chiar depune efort. Mă întreabă de cursuri, de pasiuni, ca și cum chiar ar vrea să mă cunoască.

Însă nu-i place hocheiul și pentru ea e o luptă să vină la meciuri. Încă nu-mi vine să cred că asist la cel mai important meci de hochei masculin de la universitate alături de trei *persoane cărora nu le place hocheiul.* Dă-ți seama. Partea bună e că tata mi-a tot trimis mesaje întreaga seară spunându-și părerea despre reprize, ceea ce mi s-a părut frumos.

Îmi place relația noastră de acum. E mult mai ușoară, și de Eric nu am mai auzit din seara în care l-am salvat. Abia dacă mă mai gândesc la el. Am lăsat, în sfârșit, partea asta în urma mea, concentrându-mă pe ce mă așteaptă.

Și ce mă așteaptă e incredibil. Îl văd pe Jake care se mișcă ca un fulger pe gheața lucioasă. Acum este la linia de centru conducând pucul, în secunda următoare e în zona de gol, șutând.

— GOOOOOOLLLLL! strigă crainicul.

Arena explodează. Este 4 la 1. Poate că mai avem speranțe. Speranțele astea prind tot mai mult contur, pentru că Harvard conduce cu 4 la 1 și e pe val. Bărbatul meu e pe val!

Familia lui Jake iarăși urlă. Ca și mine, de altfel. Telefonul îmi bâzâie de vreo zece minute în buzunar. Probabil e tata. Sau poate Summer. E și ea acasă, urmărind meciul alături de Fitz și ceilalți, inclusiv Nate, cu care m-am împăcat, în sfârșit. Drace, poate mi-a scris chiar și Hollis. A devenit foarte vorbăreț cu mine de când i-am salvat relația cu Rupi. Acum sunt oficial împreună și lui *chiar* pare să-i placă să le spună tuturor că este iubita lui.

Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva, ca și Jake, nu a mai avut nicio iubită înainte. Oricum ar fi, sunt fericită pentru ei. Rupi e smintită, dar într-un sens bun.

Ceasul arată ultimele secunde. Privesc cronometrul cu o bucurie clară care-mi pătrunde în gâtlej, în piept, în inimă. Jake merită asta. Merită să-și termine cariera din facultate cu o victorie majoră. În seara asta, a jucat de nota zece și știu că va fi la fel de strălucit și la Edmonton.

Când se aude sunetul de final de joc, toți coechipierii lui Jake de pe bancă se grăbesc să intre pe gheață și e un haos total. Băieții sunt foarte bucuroși. Chiar și Pedersen pare fericit. Nu în felul arogant de genul „hahaha, am câștigat". În momentul ăsta, pot să spun că Daryl Pedersen își iubește, de fapt, jucătorii și chiar și jocul. Poate că a acționat mai murdar decât ceilalți, dar iubește hocheiul ca noi toți.

Telefonul îmi bâzâie din nou. Mă desprind din îmbrățișările părinților lui Jake și-l scot din buzunar. Presupun că e un mesaj de la tata, dar văd că e, de fapt, un mesaj audio. Asta-mi lasă de înțeles că m-a sunat cineva. Și ori am eu halucinații, ori apelantul este ESPN. Probabil o reclamă cu textul ăla cunoscut: „Operatorul tău de cablu îți asigură tot ce poate oferi ESPN?"

Dar, în cazul ăsta, nu aș primi mesaj, nu-i așa?

— Scuzaţi-mă puţin, zic eu, apoi mă retrag câţiva paşi să verific mesajul.

Când aud numele pe care-l rosteşte tipa, aproape că leşin.

„Brenna! Bună! Sunt Georgia Barnes. Scuză-mă că te sun sâmbătă seară, dar am lucrat până târziu să-mi organizez noul birou. Vreau să iau legătura cu tine acum, pentru că începând de luni o să fiu super ocupată. Am numărul tău de la Mischa Yanikov, managerul de platou de la HockeyNet. Dar să păstrăm secretul, pentru că nu ştiu dacă e legal să ia numărul tău din CV şi să-l dea concurenţei, aşa că rămâne micul nostru secret."

Inima începe să-mi bată tot mai tare. De ce mă sună Georgia Barnes? Şi ce vrea să spună prin „noul birou"? La ESPN adică? Lucrează acolo acum?

Următoarea propoziţie îmi răspunde la întrebare.

„În fine, ştirea nu a apărut încă în presă, dar am plecat, în mod oficial, de la HockeyNet. ESPN mi-a făcut o ofertă şi hai să spunem că aş fi proastă s-o refuz. Mă lasă să-mi angajez propriul asistent şi mi-ar plăcea să vii la un interviu pentru postul ăsta. Ştiu că mai ai un an de facultate, aşa că dacă vei primi slujba, va trebui, evident, să discutăm în toamnă despre ce program ţi-ar prii. Poate fi un loc de muncă pentru după facultate sau — hai că vorbesc prea mult. Din câte ştiu eu, te-ai descurcat nasol la interviu şi de-aia nu ţi-a oferit Ed Mulder postul, dar am impresia că nu aşa au stat lucrurile."

Râsul ei încrezător mă face să zâmbesc.

„În fine, sună-mă când poţi. Mi-ar plăcea să programez un interviu. Cred că eşti potrivită pentru postul ăsta. Bun. Pe curând! Ai grijă!"

Mesajul audio se termină şi eu mă holbez şocată la telefon.

— E totul în regulă? întreabă Hazel, apropiindu-se de mine.

— E totul în regulă, clatin eu din cap de câteva ori. Totul în regulă.

Totul în regulă? Nu. E mai bine decât mi-aş fi putut imagina. Am un interviu la ESPN pentru postul de asistentă a Georgiei Barnes! Iar Jake tocmai a câştigat campionatul naţional! E cea mai bună zi din viaţa mea!

Tot ce vreau să fac acum este să cobor scările ca primul lucru pe care-l vede Jake când iese din vestiare să fie chipul meu. Sunt, oficial, fana lui. Dar nu-i problemă, pentru că şi el e fanul *meu*. Suntem alături unul de celălalt. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Şi abia aştept să văd ce ne rezervă viitorul.

SFÂRŞIT

MULȚUMIRI

Fraților, m-am distrat nemaipomenit scriind această carte! Ultima oară când m-am distrat așa de bine cu o poveste, lucram la *Pactul* (care, pe atunci, o scriam doar pentru mine însămi, nici prin gând nu-mi trecea s-o public). Brenna și cu Jake chiar au prins viață pentru mine, iar povestea lor emoționantă și nebună m-a cuprins total.

FYI — mi-am permis să fac ceva schimbări când a fost vorba de sezonul de hochei din cartea asta, extinzându-l puțin. Știu când se joacă meciurile din Divizia I și cum este organizat un sezon, așa că nu sunt erori, ci alegeri făcute de mine :).

Ca de obicei, cartea asta nu ar fi ajuns în mâinile voastre, dacă n-ar fi existat câțiva oameni extraordinari:

Edie Danford, a cărui redactare nu numai că e genială, dar m-a și făcut să râd copios.

Sarina și Nikki, pentru că au citit cartea înainte de publicare și pentru că au făcut niște observații remarcabile.

Aquila Editing pentru corectarea cărții (scuze pentru toate greșelile găsite!!).

Connor McCarthy, jucător de hochei, care și-a împărtășit, încă o dată, experiența cu mine.

Nicole și Natasha, fără de care nu aș fi supraviețuit. Pe bune.
Nina, agentă, prietenă, soție. Adică cea mai tare!
Damonza.com pentru coperta absolut uluitoare!

Toți prietenii mei autori excepționali, care mi-au fost alături când am lansat cartea, oferindu-și dragostea și sprijinul — sunteți cei mai buni!

Și, ca de obicei, bloggerii, criticii și cititorii care continuă să dea sfară-n țară despre cărțile mele. Sunt foarte recunoscătoare pentru dragostea și bunătatea voastră! Voi sunteți motivul pentru care continui să scriu aceste povești smintite <3.

Cu drag,
Elle

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

TOȚI ZIC CĂ SUNT O FATĂ REA.

Au dreptate, însă doar parțial. E adevărat că nu mi-e teamă de nimic și că nu-mi pasă de ce crede lumea. Dar să mă culc cu inamicul, asta nici măcar eu nu pot concepe. Sunt fata antrenorului principal al echipei de hochei de la Briar, deci, cu siguranță, ar arunca lumea cu pietre în mine dacă m-aș cupla cu vreun jucător dintr-o echipă rivală.

Jake Connelly e căpitanul echipei de hochei a Universității Harvard și, bineînțeles, vedeta clubului. E arogant, enervant și arată mult prea bine. Și uite că soarta îmi joacă feste: am nevoie de ajutorul lui ca să obțin internshipul pe care mi-l doresc atât de mult, iar nemernicul îmi face viața grea.

Am nevoie ca Jake să joace un rol: să pretindă că e iubitul meu.

Pentru fiecare întâlnire falsă, Connelly vrea una reală.

Asta înseamnă că eu, fata cea rea, am mari probleme. Nu poate să iasă nimic bun dacă mă întâlnesc pe ascuns cu Jake Connelly. Dacă ar afla, tata m-ar strânge de gât și prietenii mei ar face scandal. Pe deasupra, îmi pun în pericol viitoarea carieră. Deși mi-e tot mai greu să rezist zâmbetului obraznic al lui Jake și farmecului său, refuz să mă îndrăgostesc de el.

E singurul risc pe care nu vreau să mi-l asum.

Autoare de bestsellere internaționale, ELLE KENNEDY a crescut în suburbiile orașului Toronto, Ontario. A publicat până în prezent peste patruzeci de romane, multe dintre ele figurând pe listele de bestsellere din diferite țări. Printre acestea se numără îndrăgita serie OFF-CAMPUS, tradusă în peste 20 de limbi.

www.ellekennedy.com

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri.
www.edituraepica.ro

+17 ani

ISBN: 978-606-9713-33-4